

ГАВИН СМИТ

ВЕТЕРАН

Част 1 от „Ветеран“

Превод от английски: Радостин Желев, 2013

chitanka.info

*На Рут и Джеймс Никол.
Двама представители на невероятно поколение.*

ПРОЛОГ

ГОЛЯМО КУЧЕ 4

Калта е естествената среда на войника. Характерът на местността е без значение. И тундрата, и гората, и джунглата, а дори и асфалтираните предградия на някои от колонии се превръщат в кал под тежестта на хилядите танкове, уокъри и бронетранспортъри и от хилядите отрови, способни да унищожат всяка растителност.

Онова, което можем да съградим по подобие на Земята, можем и да разрушим. Затова на мен всички колонии ми изглеждат напълно еднакви. А разбрах, че сънувам, защото не усещах вкуса на калта, не успях да я помириша. Приличаше ми по-скоро на филм. Усетът ми за реалност в сънищата започваше да чезне за сметка на многобройните часове в сензорните кабинки, но какво е една загуба повече?

Тук някога е имало гора. Из калната равнина на места все още стърчаха прогнилите дънери на чуждоземни дървесни видове. Отбранителни траншеи, вероятно някога изкопани с конкретна цел, опасваха местността, но на мен ми се струаха хаотично разположени. Ослепително яркото зарево на Сириус А потъваше зад линията на хоризонта, но понеже бях отгледан на Земята, това слънце ми изглеждаше прекалено голямо и твърде близко до нас. Зад мен доста по-скромната по размери Сириус Б изгряваше на небосклона и покриваше всичко с бледосинкав здрач.

Наблюдавах сенките ни да се смаяват и да изкривяват контурите си с промяната на светлината. Странната гледка само засили усещането ми за дълбок унес, само че очите ми оставаха отворени. През четирите дни без капка сън единствено бойният наркотик и амфетамините ме държаха буден. Нищо не изглеждаше реално и не беше. Кое то пък си имаше и добрите страни, защото мисията ни — да пробием огневата линия на противника, който разполагаше с бронирана техника — минаваше за трудна и опасна.

Вляво от мен зърнах Мадж, който изникна изневиделица от някакъв окоп, докато форсираше едноместния разузнавателен брониран ховър. Биваше си го тоя Мадж. Нищо че не беше военен и мястото му не беше сред нас. Беше журналист — правеше симулации и видеоматериали, а когато под влияние на хероина го налегнеше носталгията, пишеше и за добрите стари вестници. Хауърд Маджи, за приятелите просто Мадж, започна като защитник на каузи, след което се пристрасти към войната, за да завърши като безнадежден случай, но по нищо не отстъпваше на истинските войници. Ето защо винаги бе във форма. След малко пак изгубих ховъра му от очи.

Всички мълчахме. Мълчаха и кодираниите линии за свръзка. Бяхте изтощени до смърт. От всички посоки Те напредваха. С тежките си танкове, направени от подобие на хитин и реактивна течност. И с шестоъгълните си нископрелитащи машини, които като Сириус Б излъчваха бледосинкаво сияние. Бяха се подредили в нестройна редица — докъдето поглед стига.

Според получените от мен орбитални данни този нов фронт се простираше на дължина над триста километра. С напредването си Те затваряха постепенно обръча около смесените отряди, съставени от британски, френски и конгоански специални части. Войниците все още се намираха в танковете, които бяха достатъчно големи да служат и за бронетранспортъори. Уокърите контролираха пространствата между тях. Мекове от органична материя, с тънки пипала и въртящи се пистолети с огромни дула изстрелваха остри като бръснач и твърди като кокал куришуми. Уокърите създаваха най-много проблеми на нашите Жребци, както и това, че момчетата ни се опитваха да не зарязват лендроувърите си в някой окоп. Кое не биваше да става в никакъв случай.

Бяхме омазани с кал от глава до пети. Всичко тънеше в кал. Единствено оръжията бяха пощадени, защото имаха специално покритие. Спинкс завъртя лендроувъра и се насочи към някакъв танк. Ако ние не ги закачахме, и те не ни закачаха. Встрани от нас, Аш, която ни следваше с другия лендроувър, вдигна във въздуха нова пелена от кал.

Видях, че приближаваме окопа, но не сметнах за нужно да дам предупреждение. Спинкс беше приклеен в джипа. В главата си широкоплещестото момче от Есекс, което с тънкото си остро лице

приличаше на невестулка, имаше триизмерна топографска карта на местността. Тя беше толкова актуална, колкото позволяваха орбиталните данни, оскъдните сведения от разузнавателните мисии на Мадж и датчиците на самата машина.

Спинкс засече възвишението и като натисна газта, прескочи окопа с лендровъра. Някога подобни неща ни забавляваха. Във въздуха под нас видях Мадж, който стреляше от рова. Посипахме го с кал, нещо, което преди години със сигурност ни гарантираше хапливи подмятания от негова страна. Почти не усетих удара от стоварването на лендровъра върху земята, но гумите продължиха да се въртят и забуксуваха в калта в опит да се измъкнем, от нея.

— Уокър — предупредих тихичко, докато се плъзнахме покрай друг танк.

Спинкс не даде знак, че ме е чул, но лендровърът вече препускаше в друга посока. Право към един от Техните танкове.

— Няма да успеем да издрапаме от калта — промърморих, най-вече на себе си.

Само че Спинкс се беше понесъл в атака. Към нас полетяха куршуми. Нещо ме удари по каската. Помислих, че са ме уцелили, но се оказа, че Грегър ме беше цапардосал по главата, докато разгъваше тежкото плазмено оръдие и заемаше позицията на дъното на лендровъра.

— Залегни! — изкомандва той.

Добре, че го стори, иначе едва ли щях да проявя инстинкт за самосъхранение. Под прикритието на танка екранопланите им дърпаха и нас, и лендровъра надолу. Въздушната струя приличаше на топъл вятър. Чух как нещо се отцепи от кабината и се озовахме от другата страна на рова. В последния момент видях, че ще се блъснем във втория уокър.

Спинкс прилепна краката му с предницата на лендровъра. Заковахме на място, а в това време той откъсна краката на уокъра. Успях да зърна Грегър, който се измъкваше навън. Огледах се и видях, че кабината е затисната от бойна машина на извънземните, която размяташе пипалата си във въздуха. Стори ми се, че части от нея са се впили в остатъците от Спинкс. Извиващите се пипала подмятаха наоколо парченца от него. Опитах се да проявя съчувствие към моя приятел и боен другар, но от него нямаше и помен.

Чух виковете на останалите от отряда. Успях да изпъля от лендровъра, но изведнъж се спрях. Бях забравил да взема леката картечница. Обърнах се и се върнах да прибера оръжието. Последва нова престрелка. Уокърът се опитваше да се изправи. Цяло чудо бе, че не ми откъсна главата с някое от пипалата. Стиснах картечницата. Чипът се свърза с датчика върху дланта ми и върху вътрешния ми екран се показва мерникът. Като че ли чух собствения си крясък. Цвѳта на картечницата избълва оранжѳв пламък, който затрепка, но не угасна нито за миг, сякаш щеше да продължи цяла вечност. Черупката на уокъра бързо се разпадаше, докато изстрелвах по нея откос след откос.

Сложих заглушителите и всичко утихна. Грегър беше до мен, държеше релсотрона високо върху въртящата се поставка и обстрелваше уокъра. Искрата от дулото на картечницата угасна. Разбрах, че съм изпразнил целия пълнител. Бях изстрелял двеста кушума в уокъра. Почувствах нечия силна, напомпана киберръка да ме сграбчва за рамото и да ме издърпва. Грегър. Откъде черпеше тази нечовешка мощ и как успяваше всеки път да ме избави от неприятностите?

Мадж беше пред мен. Тикнаха ме на седалката зад пилота на подскачащия разузнавателен хеликоптер. Зад гърба си чух звука от експлозията на свръхнагорещен въздух. Водородни пелети, нагreti до състояние на плазма, се стоварваха една след друга върху уокъра, а в това време от другия лендровър Бибс стреляше с тежкото плазмено оръдие. Почти не усещах движение, докато летяхме из калната местност.

— Къде е шибаната артилерия? Къде е шибаното въздушно подкрепление? — крещеше Мадж и в гласа си беше събрал повече яд, отколкото аз бях способен да натрупам, но той винаги вземаше по-качествена дрога.

И двамата знаехме отговора. С нас беше свършено. Голямо куче 4 и останалата част от системата на Сириус бяха Техни. Само се молах Те да ни позволят да се доберем до някое място, откъдето щяха да ни евакуират.

1. ДЪНДИ

Изтръгнах се от ноктите на съня с вик. Кокалчетата на пръстите ме боляха там, където бях опитвал да пусна остриетата. Прокарах пръсти по кръглите ключалки за оръжията, оставени ми по изключение заради моите способности и с позволението да се прибера у дома след върна служба на род и родина. Право, което бях извоювал с кръв и вакуум.

Благодарение на имплантираните в тялото ми възстановителни системи контузиите от снощния бой оставаха далечен спомен. За сетен път се почудих защо обаче въпросните системи не можеха да ми помогнат да се справя с нажеженото до бяло пулсиращо острие на болката от обезводняването. Тя сякаш водеше самостоятелен живот зад черните поляризирани лещи, заместили очите ми. Как беше възможно хората да са способни да изобретят тонове сложни машинарии, с които да пътуват из Космоса, а да не могат да открият лек за махмурлука? Това беше поредният погрешно определен приоритет на обществото ни.

Бях прекалил с качествено уиски, от онова, истинското, дето се произвежда в спиртоварните на Националния парк. Изправих се в койката си в жилището с форма на куб и започнах да разтривам пулсиращите си слепоочия с лявата ръка, тази, която все още беше от плът. Другата, катраненочерна протеза, моята дясна ръка, се пресегна за пакета с цигари. И цигарите бяха качествени, произведени някъде из земите на Ислямския протекторат.

Запалих си с военната запалка — антика, с която си служех в окопите — по всяка вероятност семейна реликва. Семейство... Къде, за бога, е бил умът на моите родители, когато са ме правили? По това време войната е върлувала от трийсет години. Защо изобщо на някого му е притрябвало да създава деца? Не, моите родители сигурно са били патриотично настроени и може би са смятали за свой дълг да създадат потомство, за да може отрочето да порасне, да го вземат

войник, да му промият мозъка, да го накълцат на парчета, а после да го напмпат, обезобразят, сдъвчат и накрая изплюят, за да се превърне в бремене за обществото. Тъй като вече не бях на военна служба, обичах да се възприемам като нечие бремене. Всмугах жадно първия за деня безполезен тютюнев дим и усетих как изпълва дробовете ми. Монтираните в мен разни филтри и други чаркове премахваха токсините и изобщо всички онези приятни неща, които се съдържаха в цигарите, и свеждаха скъпо струващия ми порок до противна превземка. Помислих си, че тъкмо тези дребни удоволствия ме отличаваха от останалата измет. Като се замисли човек, работата ми като жиголо, трошенето на крайници, състезанията с мотори и боевете бяха само начин да прибавя някое и друго евро към и бездруго мизерната си пенсия на ветеран. В крайна сметка, какво са няколко натъртвания и контузии, ако срещу тях получаващ добро уиски, добри цигари, дрога, старовремски филми и музика, и разбира се, достъп до кабинките.

Замислих се дали отново да не се запия, тъй като възнамерявах да не правя нищо този ден. Огледах набързо тесния пластмасов куб, в който влачех съществуването си, и разбрах, че снощи бях изкъркал доста повече, отколкото си мислех. Кое то обясняваше несекващата болка в главата ми.

— По дяволите — озъбих се на утрото.

Реших да проверя кредита си, но се отказах, защото това само щеше да ме разстрои допълнително. Пребърках джобовете на дънките и извадих оттам няколко банкноти, добрите стари евро от сивия сектор. Това беше наградата за второто ми място в боевете във Финтри. Бях по-добър от хлапето, което ме победи, но по всичко личеше, че го бяха нахъсали и напмпали здраво, пък и беше по-гладно от мен. Най-много половин година преди да изгърми централната му нервна система, си казах. Вероятно се биеше със скромната утеша, че изхранва семейството си.

Не исках нищо друго, освен да се натряскам. Преброих парите и загасих цигарата в препълнения пепелник. Щяха да ми стигнат за цял ден в кабинките. Почти успях да се насиля да се усмихна на късмета си, нахлузих дънките, закопчах ботушите и се напъхах в най-малко мръсната тениска, която успях да открия, без да губя време. Накрая навлякох отгоре и тежкия жълтеникавокафяв брониран шлифер.

Прокарах пръст по пясъчнорусата си коса, която стигаше до раменете — беше прекалено дълга. Вързах я на тила на опашка. Сложих тъмни очила върху черните лещи, които заместваха очите ми, и се приготвих да посрещна поредния ден. И то само защото отивах в кабинките.

Територията на нефтените платформи беше толкова бедна, че там даже нямаше реклами. Всичко водеше началото си от преди повече от двеста и петдесет години, преди избухването на последния от поредица Последни човешки конфликти. Изглежда, че навремето в Северно море е имало залежи от фосилни горива, а огромните ръждавеещи метални скелети били именно платформите, откъдето извличали горивото. Когато си изпели песента, извлекли ги на буксир в пристанището, за да ги разглобят в доковете на Дънди. По същото време река Тей тъкмо била превърната в бунище. Захвърлените в нея платформи се трупали една след друга, докато не задръстили изцяло речното корито, та сега човек можеше да измине разстоянието от Дънди до полуостров Файф, като върви по тях. При условие обаче, че знае как да си пази гърба.

За нула време нефтените платформи се бяха превърнали в рай за незаконно настаняващи се хора, които силните на деня и добрите смятаха до голяма степен за ненужни. Към тях, естествено, се отнасяха и ветераните. Стъпих върху дъските на импровизираното скеле, което свързваше скупчените твърди пластмасови кубове без прозорци — белег за принадлежността ми към тукашната средна класа. Вдясно от мен, на фона на откъслечните проблясвания върху платформите, Дънди приличаше на ярко сияние.

Пред вратата на моя куб на земята лежеше младо момче, има-няма тринайсетгодишно. Беше в безсъзнание — жертва на допълнителните мерки за сигурност, които бях предприел, за да се опазя от обирджиите, или поне за да им дам възможност да задигат от мен колкото да не умрат от глад. Въздъхнах и извадих от джоба на шлифера лепенка със стимулант и я поставих върху ръката на момчето. Белегът на гърдите му ми подсказа, че вече бе ставало жертва на ловците на органи.

— Събуди се, момче! — извиках и го разтресох, като добавих: — Да не искаш Жътварите пак да те докопат?

Очичките му се ококориха ужасени и хлапето отскочи от мен с такава скорост, че, аха, да падне от скелето в помийната яма, която все още минаваше за река Тей. После видях как се изправи на крака и побягна.

— И да не си посмял друг път да ме крадеш! — изкрещях напразно, преди да пропиля още малко пари, палейки нова цигара.

Нощта беше задушна. Много скоро от потта дрехите полепнаха по тялото ми. Изругах развалената охладителна система на бронирания шлифер. Можех и да не го слагам, но така само щях да си изпрося някой да ме обере. Кожата ми беше изградена от плочки, като люспи на дракон, които ми осигуряваха надеждна защита, но нямах повече лепенки в шлифера. Тя покриваше тялото ми от главата до петите, като на подходящите места имаше процеци, откъдето излизаха оръжията, които сега стояха заключени. Можех да поръчам да ми оправят охладителната система, обаче в момента имах пари само за един ден в кабинките.

Наведох глава, докато тичах между двете редици просеци ветерани. Опитах се да не гледам изцъклените червиви кухи орбити, осеяните с белези тела, липсващите крайници на излезлите от строя ветерани киборги, които не можеха да платят за цивилни заместители на отнетите им подобрения. Докато вървах с приведена глава и вдигната яка, се замислих дали да не пусна заглушителите, за да не чувам умоляващите им гласове.

— Някой друг път, момчета — промърморих на себе си, докато ги отминавах.

Със същия успех можех да съм на тяхното място, ако не ме бяха взели в специалните части. Напомпването и тренировките, които получих, струваха твърде скъпо и бяха доста сериозна инвестиция, за да бъдат пропиляни върху купчина човешка измет, каквато представляваха останалите ветерани. Бях достатъчно умен да сключа договор за военна служба, който да не ме пороби до живот, въпреки че след изтичането му си запазваха правото отново да ме призват като запасняк. Въпреки дисциплинарното уволнение, все още се водех на отчет (не че някой изобщо можеше да излезе от списъците им) като част от отрядите за безсмислено преследване на ИК, която всъщност беше голям майтап.

Веднъж се опитаха да се отърват от нас, като изстрелят бивши войници от специалните части в Космоса, но претърпяха пълен провал. Така щеше да им излезе по-евтино, вместо да изплащат мизерните ни пенсии, а и щяха да ни лишат от възможността да се завърнем у дома и да се превърнем в отлично тренирано и опасно обществено бreme. Поради някаква промяна в политиката обаче продължаваха да ни смятат за ценни дотолкова, че да запазим целостта си, макар тя да се свеждаше предимно до смесица от пластмаса и сплави. Е, най-смъртоносните оръжия ги заключваха, поне докато не им потриват отново.

Хвърлих един поглед към ключалките зад кокалчетата на ръцете. Имах още една такава върху рамото на изкуствената дясна ръка, а и непрекъснато усещах ограничителя в основата на черепа, който притъпяваше силните ми емоции. В много отношения именно това усещане беше най-гадното. Преживяванията ми по време на службата в Спецчастите на ВВС се различаваха коренно от съществуването на останалата част от ходещото по земята човечество. Доста трудно успях да се откажа от тези емоции. Затова и досега от време на време имах усещането, че газя в сироп.

Кабинките държеше Хеймиш. Той беше противен тип. Имаше гъста къдрава брада, а главата му беше обрасла с рошави валма от мръсна сплъстена коса. Беше гол, нечистоплътен и дебел. Седеше в бронираната клетка, откъдето наглеждаше сензорните кабинки, и нагъваше мазен сладкиш, натъпкан с консерванти. Насилих се да потисна отвращението си към мъжа, чиято смрад можех да подуша дори и през бронираната мрежа. Никога не го бяха виждали да напуска мястото си или да спи. Сякаш неизменно висеше тук. Туловището му беше толкова огромно, че дори да иска, сигурно не би могъл да излезе.

— Джейк! — провикна се възторжено Хеймиш, с което на секундата ме подразни. Не харесвах съкратения вариант на името си. — За колко? — каза и избърса трохите от сладкиша върху увисналите си космати гърди.

Подадох му мърлявите банкноти.

— За цял ден, ако обичаш. Както обикновено — процедих през зъби с цялата любезност, на която бях способен.

— Само толкова? Мога да ти предложа малка виртуална оргия, която завършва с истинско убийство? Или пък секс с през...? Не? Добре тогава, както обикновено. Дай кинтите.

Пъхнах банкнотите в обезопасената кутия. Преди да излязат през тънкия процеп от неговата страна, Хеймиш ги проверяваше на скенер дали не са фалшиви, или пък не съдържат течни експлозиви, кожни отрови, средства за наблюдение и ред други неща. Дилърът на сетивни удоволствия броеше парите, но в един момент самодоволната усмивка застина върху лицето му. Почувствах, че ме обзема паника.

— Ъ, Джейкъб... — започна Хеймиш.

— Какво? Какво! — не се сдържах. — Дадох ти достатъчно! — извиках аз.

— Явно не си чул, че вдигам цените. Спокойно, мой човек. Ще ти стигнат за половин ден и даже ще ти остане кредит за следващото идване.

— Не е честно! — изревах и не вярвах, или поне не исках да приема за истина това, което ми казваше.

Веднага започнах да прехвърлям в ума си безброй начини, по които можех да го пречукам или да му причиня болка. За съжаление, при някои от тях физическият контакт с него беше неизбежен. Вдигнах протезата, за да я стоваря върху бронираната клетка, където той беше на сигурно място. По-скоро усетих, отколкото видях как защитните системи на клетката се активират и от стените и тавана към мен се спуснаха оръжия.

— Е, е, успокой се — каза Хеймиш, едновременно помирително и снизходително, но не спираше да се хили насреща ми. — Помайтапих се — дадено, нека бъде цял ден!

— Голям майтап, Хеймиш, няма що — промърморих и запалих цигара. Усетих едва доловимо потрепване в лявата си ръка, тази, която все още беше от плът. — Не си забравил как си изкарвах хляба, нали? — срязах го аз.

— Нито ти, нито другите ми посетители, човече. Номер дванайсет е свободна.

Обърнах се и пристъпих гордо в галерията с кабинките.

Отвътре представляваше дълъг, едва осветен коридор с червени лампи, повечето — изгорели, и врати от арматурна стомана от двете страни. Открих номер дванайсет, погледнах нагоре към камерата пред

кабинката и показах на Хеймиш среден пръст, а той, разбира се, ме накара да чакам цяла минута. Най-последно стоманената врата се изстреля нагоре. Върху дунапреновия матрак на леглото седеше безрък ветеран с ръчно изработена и набързо скалътена протеза на единия крак. Все още не беше изключен, въпреки че очевидно не приемаше сигнала. Той не реагира на присъствието ми.

— Стига бе, братче! Кога минаха двата часа? Дъщеря ми плаща. С войнишката си заплата! Тя се трепа и за твоята сигурност... Аз също съм се бил да те опазя от Тях, мръсно копеле! — крещеше в кабинката.

Подобни приказки обаче ни най-малко не трогваха Хеймиш.

— И аз съм като теб, приятел — изревах и го сграбчих с протезата си, а едновременно с това с лявата си ръка го изключих от контакта.

Напомпаните мускули го изхвърлиха през вратата като парцал и той изхвърча в коридора, като се удари в срещната стена. Опитвах се да не мисля за звука от хрущането на изработената в домашни условия протеза. Металната врата бързо се спусна и заглуши долитащите отвън стенания. Кабинката беше покрита с червена пластмаса. Остра миризма на сперма ме удари в носа — някои от посетителите нямаха и капка въображение. Легнах в нишата, в която бе леглото, и потънах в евтиния дунапренов матрак. Пресегнах се над главата си и включих жака към един от моите куплунги.

Умът ми се отнесе и целият потънах в обичайната програма, която Викария беше съставил за мен. Нежна, прекрасна, извънземна (но не в онзи смисъл, който всява ужас) музика изпълваше пространството, докато сетивата ми едно по едно гаснеха и аз започнах да се отделям от себе си. И да се разтварям. А после престанах да съществувам.

Всички мои съставки — болката от нанесените и получени рани, причиненият и понесен от мен ужас, видяното и стореното от мен — се разтваряха и се понасяха безкрайно далече. Нямаше и следа от нещата, които според мен не бяха предназначени за човешкия ум, от действията ми във войната срещу Тях, от изстребващите хората извънземни, вкопчени във вечна схватка с човешкия род. Останала ми беше само лишена от сетива абстракция, която се рееше из нищото.

И точно тогава някой изведнъж ме върна обратно. Не че друг път е траяло по-дълго, но сега определено нещо не беше наред. Погледнах вътрешния часовник и видях, че са изминали само два часа. Край! Щях да намеря начин да му видя сметката. Започваше да ми писва. Издърпах жака от тила си и се изтърколих от леглото към вратата, но тя не се отвори. Ударих бутона за ръчно управление, вратата не помръдна. Започнах да се притеснявам. Усещането беше също толкова натрапчиво, както след изгаряне.

— Хеймиш, белята ли си търсиш? — казах с равен глас.

Вкарах едва забележима нотка на заплашителност, в случай че ме чува.

На вътрешния дисплей светлинката за връзка с интегралната комуникационна система премигваше. Отворих я и с периферното зрение видях малкия, разделен на части екран. Веднага разпознах мъжа, чийто лик се появи в прозорчето за видеовръзка: къса тъмна коса с идеално подрязани връхчета, меки черти, известна доза изисканост, зад която се криеше зъл нрав със склонност към насилие. Топла усмивка, лишена от всякакъв смисъл, поради пълната липса на чувство в двете воднистосини очи.

Опитах се да запазя самообладание при вида на мъжа, когото ненавиждах и който сериозно се беше постарал да ме убие.

— Сержант Дъглас — каза той.

Прозвуча така, сякаш наистина се радваше, че ме вижда. Произнасяше звуците по начина, по който говорят само културните и образовани хора, истински представител на висшите класи, достатъчно възрастен да помни времето, когато „възпитание“ не е било просто празна дума.

— Да ти го начукам. Вече не съм войник. Ние с теб нямаме какво да си кажем.

— Глупости, Джейкъб. Метежник или не, ти си част от запасняците — отвърна майор Ролистън и отново се усмихна. — Обявихме единайсета степен на опасност и отново те активирахме.

Едва успях да осъзная какво ми казва. Единайсета степен на опасност. Значи, ИК. Инфилтрация с ксеноморфи.

— Не на мене тия. Намери си друг. И ми включи обратно програмата.

— Без грубости, Джейкъб. Аз лично съм те вербувал. В крайна сметка кой по-добре от мен познава твоята ефикасност?

— Даже и да приема отново да ме активирате...

— Кой ви каза, че можете да избирате, сержант! — прекъсна ме Ролистън, като за втори път наруши неписаните правила на етикета в специалните части, като ме назова по чин.

— Даже и да реша, че искам отново да ме реактивирате — натъртих аз през зъби, — няма да работя с теб, боклук такъв.

Ролистън леко се усмихна.

— Но, Джейкъб, Джоузефин и аз очакваме с нетърпение бъдещата ни съвместна работа — добави той и тогава почувствах истинската заплаха.

Джоузефин Бран, любимата убийца на Ролистън, снайперистка от Кралската морска пехота, най-напред беше служила в специалните части на морските пехотинци с Ролистън, а после я бяха изпратили в Командването на специалните операции. Всичките ѝ колеги се страхуваха от нея. Бледо, кротко, невзрачно девойче, даже стеснително, което с особена наслада убиваше хора и дотолкова се отличи в работата си, че получи прозвището Сивата дама. Тя беше идеалният човек за мокри поръчки на Ролистън.

— Вие се обърнахте срещу войниците си. Опитайте се да се отървете от тях. Те ви служиха, а вие се опитайте да ги натирите в Космоса.

— Впрочем по силата на закона и по волята на моята заповед — отвърна Ролистън и беше прав: по неведоми причини в междузвездното и колониалното законодателство по едно време се намери вратичка, която оправдаваше масовото ликвидиране на войници от страна на собственото им правителство.

Разпореждането беше отменено след надигналия се вой, когато британското правителство направи опит да облекчи социалните проблеми, създавани от ветераните от спецчастите.

— Ти се опита да ме убиеш, копеле! — заплюх го аз, обезумял от гняв.

Изведнъж усмивката изчезна от лицето на майора.

— А ти оглави бунт — провинение, за което всеки военен съд би осъдил на смърт и теб, и твоето журналистче. — След което усмивката отново цъфна върху студеното му лице. — А като стана дума, да си се чувал наскоро с Хауърд?

Изведнъж станах още по-мнителен. Моят съзаклятник във войнишкия бунт, който беше избавил нас двамата и другите войници от специалните части и разузнаването, беше изчезнал малко след завладяването на Земята. Всички опити да бъде открито местонахождението на Мадж претърпяха неуспех. Последния път, когато се чухме, ми каза, че се опитва да открие Грегър Макдоналд, още едно изчезване, в което Ролистън имаше пръст.

Аз обаче не се отказвах.

— Кажи ми какво знаеш.

Защото Ролистън много добре знаеше: бях сигурен, че е сторил нещо на Мадж. Той знаеше и какво се е случило с Грегър, той знаеше всичко и беше наясно, че и аз знам това. Щеше да ме подлъже, за да ме принуди да направя онова, което е изгодно за него. Изведнъж престана да се усмихва. Смени темата, а през това време вратата на кабинката се отвори.

— Да говорим по същество, сержант. Активирахме те отново. Връщаш се на работа срещу редовно заплащане, а ако успееш да засечеш ИК и да доведеш нещата до успешен завършек, ще ти дам премия, достатъчна да покрие зависимостта ти за една седмица.

Излязох от кабинката, оглеждайки се в двете посоки, като почти бях сигурен, че редник Джоузефин Бран ме причаква отвън, но коридорът беше празен.

— Мислех, че това за ИК е пълна измишльотина — извиках. — Не съм вярвал, че Те са в състояние да устоят на нашите защитни системи, камо ли на системите на Земята.

— Не разбираш ли защо имаме интерес хората да мислят така? — попита Ролистън с известно снизхождение в гласа.

Самият аз малко се притеснявах от мисълта, че Те биха могли да инфилтрират Земята. Никак не ми се щеше да се окажа въвлечен повторно в същата война, само че без заплащане и по улиците на Дънди. Върху вътрешния ми екран се появи текстови/картинен файл.

— Тук се съдържа онова, което ни е известно към момента. Дръж ме в течение. А, да, и още нещо — каза майорът и се усмихна.

Запазих мълчание.

А после добави, преди ликът му да изчезне от екрана:

— Ще те отключим, но ти задръж ключалките. Пак ще ти потрябват, след като всичко приключи. Оръжията можеш да вземеш от сейфа.

Долових едва чуто изщракване в кокалчетата и рамото. Усмихнах се, погледнах надолу и обелих ключалките от кожата, сякаш бяха корички на рана. От тънките процепи зад всяко от кокалчетата на двата юмрука се подадоха бавно четири остри като бръсначи двайсетина сантиметрови керамични остриета, след което по мислена команда от мен се прибраха обратно.

Пресегнах се към рамото и отворих прикрития с велкро панел върху бронирания шлифер. Без да издаде звук, монтираният самостоятелен лазер се показва навън и пробяга през огневото поле. Върху вътрешния екран се появи малък участък, който показваше какво вижда оръжието, като наслагваше върху изображението двете перпендикулярни линии на мерника, които се пресичаха в мястото на попадение на евентуалната цел.

Запалих цигара. Бях отлагал удоволствието до последно, защото се страхувах, че няма да ми отпуснат чак такава свобода. Поех дълбоко дима, задържах го, пресегнах се назад към ограничителя, който бяха включили към централната ми нервна система, за да блокира силните емоции. Той остана в ръката ми и изведнъж се усетих отново жив. Светът край мен забави ход, докато аз на свой ред ускорих своя, като бръснач, който разрязва лепкавата разтеглена действителност.

Минах покрай клетката на Хеймиш, но него го нямаше. Стъпих отвън върху грубите дъски на импровизирания подиум, по протежението на нефтените платформи. Изпуших цигарата и я изхвърлих върху стърчащата част от конструкцията. Лазерът върху рамото ми се разгърна и я проследи. Чу се тътен от експлозията на свръхнагорещения въздух и в същия миг рубиненочервената искра възпламени корозирания оранжевеещ метал на прастарата нефтена платформа. Недопушената ми цигара се стопи в небитието.

2. ДЪНДИ

Отправих се към жилището си в един от разположените нагъсто пластмасови кубове и се запровирах из лабиринта от желяза и съборетини. Междувременно, докато изкачвах стълбите, набрах кода за отключване на входната врата. Влязох вътре и се огледах, като се опитвах да се сетя къде бях оставил сейфа с военните принадлежности. След малко, сред купчина мръсни дрехи и много стари книги от истинска хартия, успях да изровя кутията, която уж бе направена от смес от свръхплътни непробиваеми пластмаси. Натиснах бутона на ключалката и чух щракване от отварянето на сейфа.

Вътре, покрити с пелена от плесен, лежаха два катраненочерни пистолета. Най-напред извадих 5-милиметровия тайлър с оптичския мерник. Поставих батерията в дръжката, като първо го проверих ръчно, а после му направих лазерна диагностика. Пъхнах го в плесенясалия кобур и го завързах зад десния си хълбок. Прикрепих към колана гнездо за батерията и поставих плоската карта за многократно зареждане в един тънък като косъм процеп на шлифера.

След това посегнах към револвера „Стърлинг Мастодонт“ 45. калибър. Огромният, солиден на вид старомоден пистолет ми заприлича на детска играчка на фона на моята изкуствена дясна ръка. Но тъкмо на това вярно оръжие и на големия му калибър щях да разчитам, за да убия някое от Тях, ако изобщо беше успяло да се добере до Земята. Проверих изправността му. Останах доволен от резултата, а после почувствах приятната тежест на мастодонта в кобура, прикрепен под лявото ми рамо. Поставих пълнители с различни боеприпаси на няколко леснодостъпни места.

Упражних се няколко пъти да изваждам и прибирам двете оръжия в удобно разположените в бронирания ми шлифер процепи и проверих връзката с компютъра, за да се уверя, че са нагласени на точния калибър. Видях линиите на мерника на мястото на хипотетичното попадение на куршума или лазерния лъч. Един

пистолет, втори, двата заедно и накрая — два пистолета и самонасочващият се лазер върху рамото ми. Зарадвах се, че всичко върви по мед и масло.

Върнах оръжията обратно в кобурите им и се отправих към охраняваното депо с кубична форма, което бях наел, за да държа мотора си. Така и така правителството щеше да плати горивото, нямаше смисъл да ходя пеш. Докато вървях натам, разделих екрана на дисплея на части и започнах да чета информацията, която онова говно Ролистън ми беше изпратил.

Изтрополих надолу по стълбите на металното скеле, като подминах множество навеси, покрити с пластмаса или кашони. Мръсни, мършави, мнителни физиономии, озарени от трепкащите пламъци на вонящите запалени кофи за смет, впиваха кръвнишките си погледи в мен. Изглеждах им добре охранен и състоятелен. Направих се, че не ги забелязвам, и продължих да се наслаждавам на тръпката от събудените емоции. Изчетох доклада на майора, който приличаше на едновременно разкази за срещи с НЛО. Пълен с условности и предположения.

Докладът твърдеше най-вече, че една от стратегически разположените в орбитата на Земята платформи, част от ужким непробиваемия защитен пръстен около планетата, била засякла слаб сигнал в един от рядко използваните спектри. Сигналят се повтарял достатъчно често и пътувал към Земята с достатъчно висока скорост, поради което командирът заповядал да обстрелват, за всеки случай, приближаващия към нас призрак. В резултат от това може би уцелили, а може би не, нещо, което може би било, а може би не, изхвърлен в Космоса боклук. Данните от системата датчици, за която данъкоплатците плащаха милиони евро, били неубедителни. С помощта на изкуствен интелект извършили анализ на траекторията на призрака, който показал, че ако изобщо е имало нещо и то е било свалено, вероятно се е приземило в околностите на Дънди. Снимките на периметъра, направени от орбитата на Земята, отново се оказали недостатъчно информативни, но поне регистрирали „смушение“, както пишеше в доклада, и „нещо, наподобяващо окоп“.

Свързах куплунга на активираната ми централна нервна система и на съживените ми емоции с управлението на мотора, марка „Триумф Арго“, и подкарах надолу по „Кингсуей“. Бях загубил представа къде

свършвах аз и откъде започваше машината. Ех, ако можеше нервите ми да са събудени, докато участвах в надпреварите. Щях да си спестя няколко доста унижителни тежки загуби. Препусках по улицата, а край мен се занизаха редици от еднакви, отделени с огради постройки, където живееха робите на корпоративния труд. Пазачите на входовете ме наблюдаваха. Но аз се движех толкова бясно, че щом профучавах край тях, те виждаха само точки светлина, които се местеха в линия.

Докато четях поредния от върволицата получавани цял живот от мен доклади с неясно съдържание, успях напълно да се убедя, че става дума за поредното гонене на вятъра и за поредната фалшива тревога, вдигната от някой престарал се офицер от Военновъздушните сили. Примрях от удоволствие от мисълта, че трябва да се занимавам с някакъв си окоп. Проверих координатите му. Намираше се извън града в Националния парк, който заемаше територия, покриваща по-голямата част от Шотландия и малко от Северна Англия.

Малцина имаха достъп до парка — за повечето, включително и за мен самия, той си оставаше забранена зона. А онези, които наистина можеха да го посетят, бяха или в някаква степен важни за неговото функциониране, като баща ми, или разполагаха с много пари и власт. Смяташе се, че забраната за парка е продиктувана от желание да се даде възможност на природата да се възстанови от щетите от ядрената катастрофа преди двеста и петдесет години и последиците от замърсяването преди и след това. Аз обаче мислех, че това е свързано по-скоро с възможността да съберат на едно място в градовете хората, които създаваха проблеми, за да ги държат под око.

Подминах „Кемпърдаун“, градската градина, където се разхождаха мъжете и жените от средната класа, които живееха на „Кингсуей“, но не бяха чак толкова богати, че да си позволят посещение в самия Национален парк. В една отбивка край пътя мернах отрочетата им. Улични групи от младежи средна ръка, скупчени около приспособени за задвижване с етанол автомобили, по-стари от самите тях. Облечени в дрехи по последна мода, надрусани с наркотици последна мода, размахващи джобни пистолети последна мода. Те старателно се направиха, че не ме забелязват, докато профучавах край тях с бясна скорост. Жертва като мен не заслужаваше дори вниманието им.

Наближих пропускателния пункт на входа на Националния парк, който отвеждаше далече от мръсотията, клаустрофобията и близостта на големия град. Бях живял в парка до тринайсетата си година. Баща ми, пенсиониран военен, работеше като ловен водач, а майка ми имаше работилница за ремонт на рибарски лодки. Татко ме научи на всичко за дивата природа, научи ме как да оцелявам в нея, как да преследвам дивеча, да се ориентирам и да разпознавам отделните растения и животни.

След като някакъв недоволен клиент уби баща ми, майка ми нямаше достатъчно пари, за да останем да живеем в парка, и трябваше да се преместим в общинските жилища в квартала Финтри в Дънди. Тя едва успяваше да свърже двата края, като поправяше всякакви механически или електрически уреди, за да плаща наема и прехраната. По това време започнах да участвам в боевете. Бях на тринайсет. Майка ми е била инструктор по ръкопашен бой в парашутно-десантен полк и е от тайландски произход. Благодарение на всекидневните двучасови тренировки, в които като малък ме посвещаваха в тънкостите на тайландското бойно изкуство муай тай, се справях доста добре в боевете. Започнах да нося вкъщи все повече и повече храна, която купувах с парите от чистия ръкопашен бой без каквито и да било изкуствени приспособления. В крайна сметка постъпих в армията по собствено желание, в същия този Пети парашутно-десантен полк, в който беше служил и баща ми. Мислех си, че парите, които изпращам вкъщи, ще облекчат положението на майка ми, но съм се лъгал. Умря малко след това от някаква гадост, която бяха примесили към любимия й наркотик. Сега ми хрумва, че май не познавах човек, отишъл си от естествена смърт.

Въздухът започна да ухае все по-приятно и по-силно. Наближих пропускателния пункт. В далечината зад мен светлините на Дънди едва се мержеелеха. Барьерите бяха спуснати, а полицаите вече се бяха прицелили в мен със своите карабини с електромагнитен импулс. Аз обаче не намалих скоростта. Напротив, продължих, но междувременно излъчих паролата за приоритетен достъп, която бе част от информацията, която майорът ми беше изпратил. Последва голямо оживление, докато барьерите се отдръпнат назад и полицаите се отместят да ми направят път, а аз профучах край бронетранспортърите им.

Бях се измъкнал. Вдишах жадно студения нощен въздух, освободен от оковите на града. Моторът скърцаше по тесните пътеки, а от двете ми страни се ширеха поля. В далечината пред мен успях да различа тъмните очертания на възвишенията. Сякаш бях попаднал в друг свят. Дънди беше просто кошмарен спомен.

Около три мили по-надолу по „Купър Ангъс Роуд“, срещу една разорана нива открих „нещото, наподобяващо окоп“. Превключих мотора на тих режим, като намалих до последно звука от двигателя. С помощта на следите от хора и трактори се приближих максимално близо до координатите, с които разполагах. В крайна сметка се наложи да оставя мотора. Подпрях го внимателно и постоях до него известно време, докато привикна към звуците на извънградската среда, а после тръгнах пеш. Дори си помислих да извадя пистолет, но реших, че ще е твърде мелодраматично. Нощният покой ми действаше успокояващо.

Придвижвах се внимателно, но не чак толкова безшумно, колкото ми се искаше. Увеличих остротата на слуха и зрението си, като на равни промеждутъци сканирах околността с термограф. През останалото време киберочите ми бяха на режим за нощно виждане, което усилваше сиянието на луната и звездите в мрака. От време на време се спирах и изчаквах, за да дам възможност на нощните твари да свикнат с мен, а после продължавах напред.

Координатите на „нещото, наподобяващо окоп“, се оказаха непосредствено след върха на ниския хълм. Когато наближих възвишението, спрях и се огледах. Баща ми ме беше научил да разчитам следи, а Пети парашутно-десантен полк беше усъвършенствал уменията ми. Дори и в тъмното можех да различа отпечатъците от четирите гуми. Бяха пресни — някой беше идвал тук не чак толкова отдавна.

Термографът отчете участъци от понижена температура около хълма. В този момент ми се прииска да бях взел със себе си и детектор за движение. Извадих моя тайлър с ясното съзнание, че наоколо няма никого, който да се присмее на свръхпредпазливото ми действие. Единственото възможно присъствие бе на нещото, което бях дошъл да убия. В тактическо отношение положението ми не бе никак добро, тъй

като от топлинните маркери ме делеше открита местност. Това, че аз не го виждах, не означаваше, че в действителност няма никого.

Те използваха различни видове войници. Според данните от оскъдното разузнаване, което бяхме успели да проведем върху Тях, изглеждаше, че всеки отделен вид е създаден с помощта на генно инженерство с конкретна цел. Войниците от предните линии, които нарекохме Берсерки, бяха достатъчно опасни. Берсерките можеха да се сражават яростно срещу най-напомпаните с помощта на кибернетиката десантчици и дори срещу войници, покрити с екзоскелет.

Но Берсерките не бяха най-страшните. По-страшни бяха Техните, макар и по-рядко срещани, безшумно промъкващи се убийци. Онези, по чиято вина изгубих много приятели и които, съвсем предсказуемо, бяхме нарекли Нинджи. Въпреки че аз по-скоро ги възприемах като нощни твари, които сеят смърт. Представляваха генетично създадени или видоизменени биоборги, снабдени с вътрешни оръжия и предназначени да се придвижват безшумно. Можеха да контролират телесната си температура и ако Те бяха решили да изпратят някого на Земята, логично бе да бъде Нинджа или негово подобие. Именно страхът от тези същества ме караше да застигам от ужас в полето в покрайнините на Дънди.

— Стига глупости — промърморих на себе си.

Сниших се, сграбчих лазерния пистолет с две ръце, насочих го напред и започнах да се изкачвам по хълма.

Изпратих потвърждение, че „нещото, наподобяващо окоп“, е наистина окоп, при това дълбок. Бучиците пръст, които се бяха превърнали в стъкло, хвърляха отблясъци от лунна светлина. По земята бяха разпръснати парченца от някаква тъмно оцветена смес, която не ми позволяваше да фокусирам погледа си. Нямах да мога да ги открия, ако не излъчвах прекомерно количество топлина — въпреки че изстиваха почти мигновено. Материалът, от който бяха направени, се оказа опровержение на невъзможността за съществуване на течност в твърдо агрегатно състояние, нещо, което се надявах да не видя никога на Земята.

В края на окопа имаше космически кораб с форма на игла и с размерите на много голям ковчег. Бях виждал такива и преди. Монтираният на рамото ми лазер се провря през отворения панел на шлифера и започна да описва кръг зад гърба ми. Започнах сериозно да

се притеснявам. Това беше един от корабите, които Те използваха, за да инфилтрират Земята. Безмоторен апарат, който изстрелваха от огромен носител, пробиваше планетарните защити и се плъзгаше през тях. Този тук носеше следи от лъчево въздействие — вероятно бе попаднал в обсега на орбиталните лазери, — резултат от „предполагаемия“ обстрел от доклада. Изглеждаше доста сериозно засегнат, но зееше отворен и празен.

Изведнъж си дадох сметка колко изострени бяха сетивата ми и как полето изобилстваше от звуци. Мислено набрах линията за свръзка с майора. Завъртях се назад и извадих лазера, защото чух някакъв шум, а после се извих надясно към храсталаците, където нещо прошумоля. „Спокойно — казах си. — Без излишни вълнения!“

— Слушам ви, сержант.

Майор Ролистън вече се усмихваше, когато изображението му се появи в крайчеца на вътрешния ми дисплей. Познатият прилив на гняв бе сподавен от обзелия ме страх.

— Имате проблем — казах аз. — Намерих една Игла. Доста е пострадала и здраво са я ударили, но в нея няма жива душа.

— Анализирайте ситуацията.

Майорът се върна към военния жаргон, за да ме дразни. Дочух нов шум и отново се завъртях.

— Става дума за Нинджа. Вероятно е ранен, но Те разполагат с такива системи за самовъзстановяване, че за нула време ще бъде отново в пълна форма.

— Сигурен ли си, че става дума за Нинджа? — попита Ролистън.

— Не, не съм. Сигурно е румсървис. Кого ще пратят, ако не някой Нинджа!

— Можеш ли да овладееш положението?

Малко се засегнах от въпроса. Дали мога да овладея положението? Той чуваше ли се какво приказва?

— Мама му стара, разбира се, че не мога. Говорим за Нинджа. Едно от тези същества уби двама от моя отряд, стори бог знае какво на Макдоналд и едва не изби и останалите, преди да успеем да го заловим, и то благодарение на снаряжението, изработено специално по поръчка на военните.

— Успокойте се, сержант. Има ли следи от местонахождението му?

— Ама ти слушаш ли ме изобщо? — изкрещях и за пореден път се завъртях. — Казвам ти, че става дума за Нинджа. Или искаш да ти го продиктувам буква по буква? Те не оставят следи. Опа!

Върху земята до окопа имаше следи. За момент забравих за параноята си и се наведох да ги разгледам по-внимателно.

— Сержант?

— Млъкни бе!

Ролистън май не реагира на незачитането на йерархията.

Следите бяха от туристически обувки и продължаваха нагоре по хълма. Бяха оставени вероятно от някой, слязъл от пикапа, чиито отпечатащи по земята бях открил преди малко. Отдалечаваха се от хълма и сякаш влачеха нещо подире си, нещо с два крака и две ръце. Казах на Ролистън.

— Излиза, че твоят Нинджа е засегнат доста по-сериозно, отколкото предполагаше — бе неговият коментар.

— Раните им зарастват бързо.

— Ами в такъв случай най-добре побързай да го откриеш и обезвредиш, ясно?

— Кажете ми какво става? — попитах, но майорът беше прекъснал връзката.

Опитах се да си представя какво се случваше. Кой беше прибрал Нинджата и защо? Дали инфилтрацията с ксеноморфи не беше дело на самия Ролистън? Дали пък някой не Им помагаше? Един вид, предатели отвътре, тук, на Земята? Не, нямаше никаква логика.

На Земята и в колониите се срещаха чуждопоклонници и култове, които боготворяха извънземния разум. В повечето случаи ставаше дума за младежи, които отричаха всичко, свързано с тоталната война, която беше завладяла човечеството. Повечето от култовете бяха чиста проба измишльотина и много малко бяха истински свързани с Тях. И не можеше да бъде другояче, след като Тяхната единствена цел бе да убиват и да унищожават всяко човешко същество, до което се докопат.

За първи път хората се бяха сблъскали с Тях в системата на Сириус, въпреки че това не беше Тяхната родина. Отначало им викали Сирийци, докато сирийците от Ислямския протекторат не подали възражение. После за известно време им казвали Псета заради популярното име на Сириус, Кучешката звезда, но и това прозвище не

ги описваше достатъчно точно. Военните обаче продължаваха да ги наричат Псетата. Нищо не се знаеше за Тях. Просто се бяха натъкнали на човешки същества в системата на Сириус и бяха започнали да ги избиват без остатък до ден-днешен. Изглежда, че Тяхната цел бе да изличат човешката раса, и Те преследваха тази цел неотклонно и в четирите системи от колонии на Земята. Сътрудничество с Тях би било равносилно на изстребване на собствения биологичен вид, така че за предателство отвътре не можеше да става и дума.

3. ДЪНДИ

Следите ме изведоха на пътя, като през цялото време, докато вървах към мотора, настоявах за още данни. Метнах се на мотоциклета, отпуснах се върху ниската седалка между двете дръжки на кормилото и запалих стартера. Машината оживя от рева на двигателя. Междувременно пристигна отговор на едно от запитванията ми. Половин час преди мен един от пазачите на парка беше преминал през пропускателния пункт на „Купър Ангъс Роуд“ с пикапа си в посока към Дънди.

Можеше и да се окаже, че отпечатъците от гуми, които бях проследил, не са от същия автомобил, но за момента поне имах нещо, за което да се заломя. Оказа се обаче, че съответстват напълно на гумите на пикапа от стандартния профил. Взех адреса на пазача. Мястото се намираше в рамките на града и представляваше жилищен блок за хора от средната класа. Частна собственост, но с прилична охрана, обитавана по всяка вероятност от полицаи, държавни служители и пенсионирани военни, както и от служители на парка, които не можеха да си позволят да живеят в неговите предели.

Когато наближих комплекса, порталът се отвори. Бях изпратил предварително кода за достъп. Жилищният блок се състоеше от няколко идентични четириетажни входа, свързани помежду си с обща алея, непосредствено до Браути Фери Роуд. От хълма се разкриваше урбанистичен пейзаж, който не беше нищо друго освен металния скелет на нефтените платформи. Помръкнал град, в който тук-там проблясваха светлини на електрически крушки и пламъци от запалени боклукчийски кофи. Кимнах на въоръжения с автомат охранител на входната врата.

Местата за паркиране бяха кът и вероятно това бе повод за дразги сред обитателите на сградата. Реших да оставя мотора си зад

изкаляния пикап на парковата служба, но после се отказах. Вместо това направих оглед на автомобила. На дъното на каросерията открих издайнически следи от черна течност. Вече нямаше никакво съмнение: пазачът от парка беше пренесъл нещото. Продължих да се чудя обаче защо някои хора държаха опасна извънземна машина убиец в дома си? Може би защото не можеха да си позволят домашен любимец. Кой ли можеше?

Докато се качвах по стълбите, прецених, че мастодонтът ще има по-добър психологически ефект върху пазача и по-добър балистичен ефект върху Нинджата. В данните за служителите на парка, които получих, се казваше, че този пазач бе някой си Мортън Реймънт, който живее с приятелката си Джой Сverdлов. Термографът показва присъствие на два топлинни източника с човешки ръст в жилището. Не беше възможно топлината да идва от Нинджата. Това не значеше, че той не е в апартамента, а че не бях в състояние да го визуализирам. Въпреки че и Реймънт, и Сverdлов изглеждаха живи, което само по себе си беше обнадеждаващо.

Запромъквах се тихо по алеята и стигнах до тяхното жилище. Взех в ръка незаконната горелка за ключалки, която притежавах. Наострих слух и се спрях да послушам, като усилих и филтрирах приглушените гласове, които достигаха до мен през тънките като вестник стени, докато успях да различа думите им.

— ... Ами ако властите се доберат до мен? — каза мъжът с местен акцент, макар и на добре образован човек, и аз предположих, че това бе Реймънт.

— Вече е късно за това, миличък — да беше помислил преди да натовариш онова нещо в пикапа — това сигурно беше Сverdлов, вероятно родена тук, но от родители емигранти, защото в говора ѝ съвсем ясно се долавяха остатъци от източноевропейски акцент. — Виж колко много пари имаме и помисли за всичко, което можем да направим с тях.

— Как? Това са мръсни пари. Не можем да ги декларираме — изхленчи ужасен Реймънт.

Дори се почудих как човек като него е имал куража да натовари потенциално опасна извънземна форма на живот в каросерията на пикапа си. Аз по-скоро бих я направил на пихтия. Пъхнах горелката за ключалки в процепа за магнитния ключ на апартамента.

— Можеш да направиш куп неща с мръсни пари — даже можеш да си набавиш благинки, които иначе не би могъл — продължи жената.

Вмъкнах се в жилището. Оказа се тясна кутийка. Двамата стояха край масата, имитация на чамова дървесина, в помещението, което служеше едновременно за трапезария, всекидневна и кухня. Върху масата бяха разхвърляли купища мръсни банкноти. Реймънт, все още в униформата на пазач на парка, гледаше неспокойно към тях. До него, с бляскащи от алчност очи, стоеше Свердлов. Никой от двамата не ме чу да влизам, въпреки че стояха срещу вратата. Това бе добър знак. Значи, още не бях съвсем за изхвърляне.

Реймънт вдигна очи, когато казах:

— Какво, да не би да не е така?

После, при вида на насоченото срещу него огромно дуло, изгуби контрол над пикочния си мехур. Дори не успя да посегне към автоматичния пистолет в кобура, запасан на хълбока му.

Свердлов бе направена от по-устойчив материал. Тя се хвърли към оръжието за лична защита на апартамента, което се намираше на една полица на стената. С левия си юмрук я сграбчих за брадичката, вдигнах я от земята и я запратих върху малкото двуместно канапе в другия край на стаята, което се строши под тежестта ѝ. Тя се изправи, впила в мен кръвнишки поглед; приличаше на подивяла котка и беше обезумяла от гняв. Явно бях насочил пистолета не към когото трябва. Затова завъртях дулото на мастодонта към нея.

— Това тук — казах аз и кимнах към револвера — може да прави и други неща, освен да пробива стени, а пък аз дори мога и да виждам през тях. Разбрахте ли ме?

Момичето кимна, а Реймънт едва помръдна.

Преместих се в тясната спалня и щом се скрих от погледа им, младата жена започна да се придвижва към оръжието за лична защита. Отново надникнах от спалнята и тя замръзна на място.

— Искаш да те очистят ли? Ей, сладурано, кротувай, мамка му — извиках ѝ аз.

Тя продължи да ме гледа свирепо.

— Прави каквото ти казва! — примоли ѝ се Реймънт.

Свердлов го изгледа презрително, но в крайна сметка седна. Очевидно тя беше по-бедна от него, затова парите за нея значеха толкова много. Претърсих всяко местенце, където биха могли да

скрият някое от Тях. Нещото не беше в апартамента. Помислих си го още щом видях парите на масата, но все пак бях длъжен да се убедя.

Излязох от малката баня, след като се уверих, че нещото не се къпе под душа. Тъкмо се връщах във всекидневната, когато отрядът за бързо реагиране на блока цъфна на вратата. В случая „отрядът“ беше някакъв дебелак, на име Лари, въоръжен само с ловна пушка, от онези, дето им викат „помпи“.

— Вече ти дадох кода за достъп, така че изчезвай — казах.

Лари ме изгледа от главата до петите, преценявайки шансовете си, но явно това, което видя, никак не му хареса.

— Съжалявам, господине — изхриптя той, докато се опитваше да си поеме въздух от тичането по стълбите, — но по договор сме задължени да защитаваме обитателите на сградата. Затова ще ви помоля да...

И в следващия момент вече държах в ръцете си и неговото оръжие.

— Лари, направи каквото можа, а сега се разкарай — продължих аз, но вече започвах да губя търпение.

Лари се обърна и излезе, но преди това погледна извинително Реймънт и Свердлов. Аз се обърнах към двамата.

— Къде е? — попитах, а погледът ми се отмести върху огромната купчина пачки върху масата.

— Кое? — отвърна Свердлов.

Аз въздъхнах.

— Виж какво, така или иначе, ще разбере това, което ме интересува. Единственият въпрос, който е от значение за вас, е дали само ще съм ви понапердашил, или ще сте мъртви, когато приключа.

— Така да бъде, но ако се окаже, че онзи, който го взе от нас, е по-гадно копеле и от теб? — заяде се тя.

— Съмнявам се, че точно за него трябва да се тревожите в момента — рекох аз. — Получихте си парите, сега можете да офейкате. Пък и онзи, който е взел нещото, съвсем скоро ще престане да бъде проблем.

— За бога, кажи му — изхлипа Реймънт.

— Защо ти сам не ми кажеш, Мортън? — добавих аз.

— Какво искаш? — попита Свердлов.

— Що не взема да пребия гаджето ти, че да ми каже? — ядосах се аз.

— Бившето гадже.

— Ти ме зарязваш! — изкрещя Реймънт и се разрида.

— Наистина не разбирам защо — изгаврих се аз и изгледах пазача на парка с леко задоволство.

Свердлов ми кимна. Виждах я как претегля мислено възможностите си и как, също като Лари, никак не харесваше изводите, които си правеше.

— Продадохме го на Касиди Макфърлейн — каза тя след дълго мълчание.

Това ме смути.

— На онзи сводник? Защо? — Свердлов сви рамене. — В какво състояние беше нещото? — настоях аз.

— Доста окаяно — течеше отвсякъде, не мърдаше особено, не издаваше никакви звуци. Трудно ми е да преценя, но не изглеждаше никак опасно.

— Преди колко време?

Свердлов отново вдигна рамене.

— Има-няма час.

— Знаете ли къде е сега?

— Не — каза тя.

Бях почти сигурен, че ми каза всичко, което знаеше. Затова отново хлътнах в спалнята им и излязох оттам с малък спортен сак, който започнах да тъпча с техните мръсни пари, докато с другата ръка държах Свердлов на мушка.

— Какво правиш? — изрева тя.

— Вземам ви парите — казах аз и се почувствах като абсолютен гадняр.

Давах си сметка, че и без това нямаха голям избор. Ако съобщят на властите за случая, сами ще се натопят. Не че ми пукаше за тях. Майорът да се оправя.

— А как да избягам, ако Макфърлейн тръгне да ме преследва? — продължи Свердлов.

Направих се, че не съм я чул. Накрая, когато бях натъпкал всичките пари в сака, тръгнах да излизам от тясното жилище, а Свердлов ме изгледа свирепо.

— Нали ти е ясно, че ако тръгнеш след мен, ще се наложи да те очистя — предупредих я аз.

Свердлов продължи да ме гледа кръвнишки, с поглед, преливащ от омраза.

Излязох от апартамента и затворих вратата. Чух изщракването ѝ зад гърба си и в същия миг Свердлов започна да крещи и да нарича Реймънт страхливец. Не че той можеше да направи нещо, но поне можеше да не се напикава и да не циври. Усмихнах се, но после се завъртях и вдигнах револвера.

Джоузефин се беше облегнала на стената, на около метър от мен. Изглеждаше също толкова безцветна и незабележима, както обикновено. Разправяха, че са ѝ направили операция, за да добие такъв невзрачен вид. Трудно ми беше да я опиша, защото в нея нямаше нищо отличително. Дори дрехите ѝ бяха безлични.

— Да не си изгубил форма? — попита ме тя, без да ме поглежда.

Тя никога не гледаше в очите човека, с когото говореше.

Свалих пистолета и го прибрах в кобура.

— О, здрасти, Джоузи — казах саркастично, като се опитах да прикрия страха си.

Всеки път в присъствието на Сивата дама се притеснявах. Но беше права. Биваше си я, но не трябваше така лесно да си изкарвам ангелите заради нея. Тя поклати глава.

— Майорът каза да го направиш — рече.

Много добре разбирах какво значеше това.

— А ако откажа? — попитах.

— Ами... — додаде тя неловко, като се загледа в ноктите си. — Ще му създадеш ново хоби — да ти вгорчи живота.

— Че той и бездруго това прави — отвърнах аз.

— Джейкъб, дай ми парите — каза тя свенливо.

Аз въздъхнах.

— Ама че дребнавост, дори и за човек като него. Ти какво, дойде, за да ме обереш ли? — попитах отново.

Тя поклати глава.

— Дай ми парите и се върни да ги убиеш — каза тя меко и спокойно.

Пуснах сака с парите в краката ѝ и се опитах да мина покрай нея. Тя протегна ръка. Само едно докосване по гърдите, но аз се спрях.

— Този път ще те прикрия — каза тя и ме погледна в очите.

Устата ми пресъхна и преглътнах неволно. Тя пусна ръката си и ме остави да мина. Докато слизах по стълбите, просветванията от изстрелите в апартамента озариха за миг тъмния паркинг.

Подкарах мотора си по частта от нефтените платформи над водата. Карах малко по-бързо, отколкото бе безопасно по разнебитените дървени дъски и метални листове, които минаваха за пътна настилка. Искях да спра, да се прибера в своя куб, да започна да се наливам и може би да послушам малко музика. Да се опитам да не мисля за двамата нещастници, които току-що бяха убити заради мен, задето бяха направили това, което всички правим, за да оцелеем. Но си дадох сметка, че ако се прибера, Ролистън няма да ме остави на мира.

Срещата със Сивата дама ми напомни, че трябва да действам незабавно. Искях да приключа по-бързо със задачата и да се отдам на забрава. Освен това се нуждаех от обещаната седмица в сензорните кабинки, където щяха да ме хранят със системи, да получа рани по тялото от залежаването, мускулите ми щяха да атрофират, но най-вече щях напълно да се отделя от себе си и да забравя случилото се.

Въпреки че никога не съм изпитвал особено удоволствие от работата си на войник от Специалните сили, трябва да призная, че усещането, което ми даваха приспособленията, усещането, че се движа със скоростта на светлината, когато всички други са натикани в калта, никога нямаше да ми омръзне. Е, какво, щях да убия няколко глупаци, а после да очистя още едно от Тях. Чудо голямо, просто незначително действие в конфликт, който поглъщаше всичко.

Те бяха единствената друга форма на живот, която бяхме срещнали в Космоса, а водехме война с Тях. Трябваше да бъде само капка в океана на Вселената. Но понякога, когато Космосът се изпълваше с ярки лъчи, които прогаряха нощта... Когато чаках да се приземя с десантната совалка, а животът ми бе в нечии чужди ръце... Когато гледах как други совалки се спускаха към непознати планети, за да изгорят в орбитата им... В такива моменти ми се струваше, че цялата Вселена е във война.

4. ДЪНДИ

„Забраненото удоволствие“ не беше нито чак толкова забранено, нито чак такова удоволствие. Всъщност беше бивш контейнеровоз. Бяха претършували повечето от контейнерите и от съдържанието им се беше родило онова, което можех да нарека заможния квартал на нефтените платформи. После бяха преградили с картонени стени останалите контейнери на силно проядения от корозията тристагодишен плавателен съд и го бяха превърнали в конвейер на тела за продан. На това място жителите на платформите задоволяваха плътските си страсти.

Преди много години бяха изтърбушили мостика и бяха вдигнали допълнителни стени, а цялата палуба бе превърната в някакво жалко подобие на лобибар. Извратена шега. Гавра с хората, които бяха принудени да живеят на платформите. Изкачих металните стълби до палубата на мостика. Притъпих изкуствено изострения си слух, за да долавям в по-малка степен стенанията, пышканията, престорените оргазми и виковете от болка. Опитвах се да не мисля за това, че младите работеха тук или в някой от другите бардаци наоколо, защото нямаха кой знае колко възможности да си изкарват прехраната. Но за сметка на това пък твърде бързо се изхабяваха.

Направих опит да се промъкна в бара на палубата на мостика възможно най-незабелязано, но дългият ми шлифер и придобилите странен характер поради подсилените ми рефлексни движения ме издадоха. Отпуснах се на едно от високите столчета пред бара и усетих забождащите се в гърба ми погледи. Палубата на мостика бе за местните тузари. Останалите посетители си чакаха реда пред въртящите се врати в носовата част на палубата, сякаш участваха в лотария. Охраната се състоеше от склонни към насилие млади мъже и жени, напompани с евтини програми и въоръжени с автомати.

Момчетата и момичетата в бара бяха най-младата и най-свежата плът, но и най-запазената. Надрасканото надве-натри с тебешир меню

над плота твърдеше всъщност, че човек може да прави с тях едва ли не каквото си поиска, стига да може да си плати. Касиди не беше тук, но затова пък барът гъмжеше от неговите горили. Откачени младоци, напомним с твърде много евтин софтуер и кофти дрога и снабдени с оръжия, с които не знаеха как да си служат. Повечето от тях вероятно се бяха скатали от наборна служба. А после, когато със сигурност щеше да им дойде редът, вече щяха да са станали твърде опасни и броят им щеше да нарасне застрашително, пък и бездруго само биха създавали проблеми. Имаше също и посетители, предимно местни предприемачи. Хора, които търгуваха с каквото им падне — дрога, алкохол, цигари, лекарства, оръжия, зони на влияние и човешки живот.

На една от масите седеше мъж — от ония, дето работят в големите компании, — но съдейки по свитата охранители около него, вероятно заемаше доста висок пост. Беше дошъл да се отърка в простолудието. Сигурно искаше първо да изуча някого и после да го убие. Дългият му самурайски меч, белег за принадлежност към общността на корпоративните фехтовачи, лежеше прибран в ножницата на масата пред него. Помислих си колко ли души беше убил като част от напредването в службата или в болезнени дуели, за да се издигне чак дотук. Давах си много добре сметка как щяха да се развият нещата и ме отвращаваше мисълта, че мога да се превърна в посмешище за дошлия да се овъргала в плебса фирмен служител. Откъм носа дочух изстрели от автоматично оръжие. Преди да помисля дори, ръката ми беше сграбчила дръжката на лазерния пистолет. Отдавна не се бях чувствал така напомним. Другите обаче изобщо не помръднаха. Дребна работа — някой беше получил поредния урок.

— Нещо за пиене? — погледнах към бармана.

И той беше ветеран. Едната му ръка имаше огромни мускули, напомним до пръсване с незаконни анаболи, стимуланти и свръхусилия като компенсация за липсващата друга ръка, където вероятно е имало протеза, свалена след уволнението му от армията. На мястото на очите стояха евтини протези, произведени в Ковънтри. По всяка вероятност заместваха зрителните приспособления, пригодени специално за военната служба, които след това също бяха извадили. Грубите червеникави белези около очите издаваха нескорошно извършената операция. Изкуствените очи вероятно му причиняваха болка и бяха с ниска разделителна способност.

— Имате ли нещо свястно за пиене? — попитах с надежда в гласа.

Барманът ми се усмихна иронично и поклати глава.

— Добре тогава, а поне нещо безвредно?

— Съмнявам се — отвърна барманът с широко отворените гласни на местния акцент.

Оставих на бара няколко книжни евро, от мръсните пари.

— Сипи си едно, а на мен дай от същото, което ще рискуваш да пиеш.

На бармана му стана приятно и след минутка-две се върна с две мръсни чаши, напълнени с някаква мътилка. Вдигнах чашата си към него.

— За всеобщия упадък — казах аз и излях съдържанието ѝ в гърлото си, като се опитвах да не усещам вкуса.

Стори ми се, че би трябвало да е уиски, въпреки че остатъчният вкус на терпентин леко го издаваше. Направих гримаса и погледнах чашата.

— Малко е остричко, нали? — рече барманът.

— Не ми е за първи път — отговорих възможно най-вежливо.

— Познаваме ли се? — попита той, и с пълно право.

По силата на някакво неписано правило, когато човек дойдеше да живее на нефтените платформи, трябва да докаже, че е толкова опасен, че не си струва да бъде закачан. Ако ли не, животът му щеше да премине в отблъскване на набезите на касапите на плът, които само чакаха да продадат някого на военните за чаркове втора употреба. Така че, когато се преместих тук, трябваше да убия няколко души и да извърша някое и друго насилие от стратегически съображения, за да не ме закачат повече. Затова, вместо да отговоря на бармана, повдигнах рамене.

— Касиди тук ли е? — попитах.

Барманът започна да ми отвърща нещо.

— Кой се интересува от господин Макфърлейн? — извика зад мен типичен нафукан глас на уличен бабаит.

Огледах се и видях онова, което щеше да се превърне в първия назидателен пример за вечерта. Беше младок и искаше да се докаже. Преглътнах саркастичната забележка, която смятах да направя. Превъзбуденият квартален бияч беше гол до кръста и излагаше на

показ белези от операции по присаждане на множество нови мускули. Освен това, съдейки по напашения му вид, се беше надрусал с някакъв странен боен наркотик, а и приятелчетата му, които също гледаха, не спираха да го нахъсват. На колана на камуфлажните му панталони висеше автоматичен пистолет с толкова голям калибър, че с него само можеше да сплаши някого или да отиде на лов за едър дивеч.

— Казвам се Джейкъб Дъглас и имам много сериозно предложение за господин Макфърлейн.

— Че кой няма? — попита младокът.

Повдигнах рамене, но не му отговорих.

— Е? — обади се той, с което за момент ме смути.

— Пардон, помислих, че въпросът ти е реторичен. Отговорът ми е: не знам.

Биячът не разбра какво искам да кажа. Мислено се проклех. Бях го унижил, което щеше да го ядоса, което на свой ред щеше да направи така, че да ме накара да го убия.

— Виж какво, синко, и ти, и другите като теб сте ми ясни. Знам с какво се занимаваш и не искам да ти причинявам болка. Просто искам да поговоря с Макфърлейн и да му направя едно предложение.

Горилата, изглежда, се оживи. Спогледа се с другите горили.

— Не искам да ми причинява болка — каза той и се разсмя.

Приятелчетата му обаче си замълчаха. Направих втори опит, като отчаяно се опитах да запазя живота на този младок, въпреки че не се сещах за нито една основателна причина.

— Нека отгатна, сигурно са ти дали някой от онези смразяващи кръвта улични прякори като Бръснача, Моргата или Откачалката.

— Кордит^[1].

— Даже не искам да знам що за чудо е това. Помисли за живота си, който в момента се опитвам да удължа, и за неприятностите, които искам да си спестя.

— Послушай го, момче — каза барманът. — Той е ветеран, от специалните части.

Аз нищо не казах, само продължих да гледам младока, като се мразех заради неизбежността на това, което щеше да последва.

— Много важно! Вие, ветераните, сте въздух под налягане...

Изведнъж дулото на мастодонта се озова пред очите на Кордит.

— Аз го вадя по-голям — казах аз. — Виж сега, знам, че приятелчетата ти те принуждават. Не можеш да отстъпиш, защото те наблюдават онези, които се опитваш да впечатлиш, и ще бъде много унизително, ако не направиш нещо.

Въпреки че много добре си давах сметка, че това, което ще последва, ще бъде повече от унизително. С това момче беше свършено. След тази случка от хищник той ставаше плячка в хранителната верига на платформите. В някоя част на замъгления от дрогата мозък самият Кордит също го съзнаваше. Разчетох езика на тялото му, преди да направи следващото движение. Изведнъж, докато се съживяваха рефлексите ми, светът забави скорост и си помислих, че всички около мен сякаш газят в гъста кал. Изчаках достатъчно време, за да видят другите как Кордит посяга към пистолета си. Дори му позволих да докосне оръжието, преди да натисна спусъка, при което вече тъжно поклащах глава. Искрата от дулото на моя пистолет отскочи на около петдесетина сантиметра и прогори изградената от плочки, като люспи на дракон, кожа на гърдите на Кордит. В този момент се задействаха заглушителите, които успяха да предпазят слуха ми от оглушителния пукот на оръжието с огромни размери. Като на забавен кадър видях как куршумът разкъсва кожата на момчето, пробива гръдния кош и го вдига от земята, след което експлозивът на проектила се взриви и наоколо се посипаха парченца втечнена и изгорена плът от вътрешностите, които избликнаха като фонтан от отвора на входната рана.

Когато тялото на Кордит се свлече на пода, свалих димящия още огромен пистолет. Другите горили наскочаха с ръце върху оръжието си, в това число и охраната на високопоставения служител. Той ме гледаше, сякаш нищо необичайно не се беше случило. Посмешище, а? Погледнах с жал към трупа, който току-що бях застрелял. Без да ме е грижа за другите от охраната на Макфърлейн в бара, отворих барабана на револвера, извадих изхабената гилза, пуснах димящия патрон в джоба си и пъхнах обратно чисто нов, неупотребяван, след което отново сложих револвера в кобура.

Огледах се. Превключих на нощно виждане и забелязах масата в дъното на помещението. Дебелакът, който парадираше с охолството си, пушеше пура, носеше контешки грим и беше натъпкан с най-модните

джаджи, а с него стояха двете най-красиви момичета от заведението и охранители, които не се надуваха чак толкова.

— Е, принесох ти жертва — извиках ядосано. — А сега ще ме изслушаш ли?

Макфърлейн си дръпна от пурата. По месестото му, покрито с брада лице плъзна руменина с цвят на череша, която озари намазаната с бяло кожа, покритите с червен гланц устни и тъмните очи.

— Естествен отбор — каза той и кимна към трупа на Кордит. — Благодаря ти, че избави стадото ми от мършата.

— Мога и да продължа — казах аз, но в същия миг се проклех, задето бях дал такъв очевиден отговор.

— По-добре недей, като се има предвид, че помещението гъмжи от мои хора. Може и да очистиш един-двама, но накрая ще ти видят сметката — добави Макфърлейн, като все така се усмихваше, и придърпа едното момиче по-близо до себе си, сякаш ако се наложеше, щеше да се прикрива зад него като зад щит.

Започнах да обмислям нападението си. Реда, по който щяха да загинат горилите в това затворено пространство.

— Не мисля, че си прав, но в такъв случай ще трябва да разкатая фамилията на всички ви, обаче ти ще си първият — отбелязах спокойно.

Започна да ми додява от неговите мачовски глупости. Макфърлейн помисли за миг.

— Значи, не желаеш да разговарям с мен? — попита той саркастично и по всичко личеше, че се забавлява.

Аз въздъхнах и реших да не проговарям, докато някой не каже нещо, което си струва, или не ми се наложи да започна да ги избивам един по един.

— Какво искаш? — изтърси Макфърлейн, който бе започнал да се отегчава.

— Купил си нещо от един от пазачите в пар... — успях да промълвя.

— Убийте го — ревна Макфърлейн.

О, не, казах си, докато светът около мен за пореден път забави ход.

В дясната ръка стисках мастодонта, в лявата — лазерния пистолет. От дулото на лазерния пистолет към единия от

бодигардовете на Макфърлейн се проточи рубиненочервен лъч в момента, в който онзи опита да се изправи. Чуха се силният удар от взривяването на свръхнагретите въздушни молекули и писъкът на бодигарда, докато част от плътта му се превръщаше в червена пара.

Превъртях мастодонта под изпънатата си лява ръка и натиснах спусъка. Куршумът на огромния револвер застигна един от хората на Макфърлейн, който се опитваше да си послужи с картечен пистолет. Обаче го порази с такава сила, че той отхвъркна през прозорчето на мостика и тупна на долната палуба. Монтираният на рамото ми лазер се подаде през отвора в дългия ми шлифер. На вътрешния ми дисплей се появи разделената на участъци система за насочване на оръжието към целта и перпендикулярните линии на мерника се кръстосаха върху двамата въоръжени мъже, които се хвърлиха напред, за да се скрият зад бара. Лазерът порази единия още докато беше във въздуха, но другият успя да се прехвърли зад плота. Рубиненочервеният лъч го проследи и после, въз основа на собствени изчисления, стреля отново по посока на предполагаемото му местонахождение, като прониза плота отпред. Чу се рев от внезапна болка.

Направляван от връзката с компютъра, стрелях два пъти с тайлъра по останалите двама от охраната на Макфърлейн, като уцелих единия в слепоочието, при което тилът му се размаза като димяща пихтия върху стената. Макфърлейн започна да врещи и се опита да използва двете ужасени момичета за прикритие. Другият гард се претърколи и избегна куршума. Бях го подценил или по-скоро не бях дооценил с какво е напмпан.

Завъртях се наляво. Двамата стрелци на масата край счупения прозорец се канеха да използват оръжията си. Последва нов изстрел от мастодонта и куршумът се заби в гърдите на единия, а изстреляните веднага един след друг три яркочервени лъча ликвидираха другия.

После изведнъж стана интересно, защото към мен заваляха бързи откоси от скорострелни нискокалибрени куршуми, които попадаха върху дългите пешове на шлифера ми. Той успяваше да неутрализира по-голямата част от кинетичната им енергия, но няколко от тях успяха да се доберат до плочките на драконовата ми кожа. Втурнах се напред и се шмугнах зад барплота. И през цялото време се опитвах да определя откъде идваше стрелбата. При приземяването силно се

натъртих. Над главата ми се пръскаха бутилки и върху мен се изливаше долнопробен евтин алкохол.

Погледнах нагоре и видях стрелеца, който преди това се беше хвърлил зад бара, да скимти и да притиска ранения си крак, чието бедро бе наполовина обгорено от стрелбата на сляпо от монтирания на рамото ми лазер. Придвижих се по-скоро по инстинкт и подтикван от изострените си рефлексии, оставих мастодонта на пода, като изпънах свития юмрук на дясната си метална ръка. Четирите остриета се показаха от укритията зад кокалчетата на пръстите. Те се врязаха в темето на ранения мъж и се забиха навътре с такава сила, че чертите на лицето му се изкривиха. Извадих остриетата и отвътре зашуртяха кръв, кости и сиво мозъчно вещество, а аз отново сграбчих револвера.

Превключих от обикновено зрение на термография и огледах бара, за да видя кой продължаваше да стреля по мен. Видях оранжевото пламъче от дулото на оръжие на масата, на която седеше фирменият служител. Неговите охранители явно бяха решили, че съм заплаха за работодателя им. Червеният лъч на лазера притъпи термографското ми зрение в мига, в който изпратих изгарящия тънък сноп през бара право в главата на високопоставения чиновник. Стрелбата спря.

— Сега вече вашият човек е в безопасност — изкрещях ядно. — Що не си гледате работата!

Не последва стрелба в отговор. Топлинните образи на бодигардовете на фирмения служител ми показаха, че са се изпокрили, а пистолетите им изстиваха.

Изправих се. В долния край на тезгяха барманът ме гледаше. Посочи с глава в посока на малката стълбичка към мостика. Сред цялата шумотевица успях да отгранича къntenето на ботуши по металните стъпала. Все още не бях спокоен, защото не знаех къде се намира единственият останал жив от бодигардовете на Макфърлейн. Беше успял да ми се изплъзне.

Направих се, че не чувам дивашкия рев от немощния, но пък много на мода през последната година автоматичен пистолет на Макфърлейн. Докато се придвижвах към вратата с помощта на термографията, изведнъж станах свидетел на масовото упадъчно разгонване. Контейнерите излъчваха животинска похот в лятната нощ. Аз обаче имах много по-важни дела, тъй като по стълбите вече

топуркаха пристигащите подкрепления. Изкачих се най-горе и започнах да стрелям надолу по тях с револвера и лазера. Стрелях бързо, но точно благодарение на връзките с компютъра. С един куршум повах двама — целех се в предния, но улучвах и този зад него. През цялото време монтираният на рамото ми лазер проникваше през контейнерите, за да ликвидира онези от охраната, които бяха решили, че снайперистката стрелба е по-безопасна за тях. Около мен се пръскаха стъкла и няколко куршума се удариха в шлифера ми, разкъсаха го и почувствах болката от рикошета в моята кожа.

Пукотевицата утихна и аз се скрих зад една от стените, а двете ми оръжия висяха прегрели и празни. Бързината и силата на ритника, който напомнимият и надрусан гард стовари върху половината ми лице, бяха достатъчни да ме завъртят. Беше си чиста аматьорщина от моя страна да позволя подобно нещо. След това обаче мъжът допусна грешка. Не се възползва от предимството си.

Опитах се да отстраня пищенето в ушите и вдигнах поглед към противника си. Последният оцелял бодигард на Макфърлейн носеше много скъп костюм, който беше достатъчно голям, за да му позволи да се движи. Нямаше и един косъм върху гладко лъснатото му теме. От двете му ключици се подаваха части от татуировки. Движенията му говореха, че са плод на най-качествено програмиране, пък и него определено си го биваше. Пружинираше с лекота върху възглавничките на ходилата и държеше ръцете си лениво отпред в отбранителна позиция. Това беше образцовият боец на Макфърлейн, неговият майстор на бойните изкуства, с когото можеше да се изфука, мъжът с най-добрите реакции, мускули и умения, които улицата можеше да предложи.

— Ела да се бием по мъжки — извика любимият бияч на Макфърлейн.

Какво да се прави, традиция... Нямаше никакво значение, че и двамата владеехме сръчности, развити първоначално в Далечния изток, сега се намирахме в Дънди. Трябваше да го застрелям, но огледах касапницата, която бях предизвикал, при това сам-самичък, без ничия помощ. Усетих тръпката. Оставих пистолетите в кобурите. Опиянението от боя ме доведе до глупостта да се почувствам непобедим. Лазерът на рамото ми се прибра обратно.

Боецът се усмихна и ме замери с нещо още щом се размърдах, нали беше напомпан почти толкова добре, колкото и аз. Запалката ме цапна и аз избухнах в пламъци, заради цялата евтина пиячка, с която бях залян. Жестоко се лъжеше, ако си мислеше, че това ще ме спре. Щях да усетя болката чак когато забавя темпото. Когато тръгнах към противника, на вътрешния ми дисплей се появиха червени предупредителни знаци. Горилата замахна към мен с юмрук. Аз успях да се завъртя и избегнах удара.

Едно от нещата, които бях научил по време на престоя си в Специалните части на ВВС, бе никога да не прибягвам до удари с краката при сериозен бой. Ритниците са твърде бавни и всеки, който бе наясно с пораженията от тях, щеше да те свали на земята, преди да успееш да го докоснеш с крак. Майка ми обаче ме беше откърмила с тайландското бойно изкуство муай тай, а и бях здраво напомпан, ядосан и целият в пламъци.

Завъртях се и го изритах в основата на тила. Ударът го зашемети, а огнените езици го принудиха да отстъпи назад. Тогава го ритнах още веднъж отстрани, в тялото, и той отново отстъпи. Успях да парирам контраудара му, като някъде дълбоко в мен осъзнавах, че вече и косата ми се е подпалила. Подскочих във въздуха и горящото ми коляно изтряска майстора на бойните изкуства под брадичката. Той политна назад и докато още бе във въздуха, протегнах крака си и го изритах в гърдите.

Когато стъпих на земята, скъсих дистанцията и с лакът го ръгнах в главата — първо от едната, а после от другата страна. Той се опита да се съвземе и да ме ритне, но аз го изпреварих, блокирах движението му и го сригах в коляното. То изхрущя и той падна на земята. Докато се опитваше да се изправи, стоварих още един ритник, този път върху гръдната му кост, при което онзи се превъртя. Пронизах го с нокти в гърдите и те излязоха от другата страна и се забиха в пода.

Изправих се. Въпреки отслабените нервни реакции и вътрешните болкоуспокояващи, пламъците започваха да стават все по-горещи. Пяната на пожарогасителя ми дойде като манна небесна. Барманът остави металния цилиндър отново зад бара. Върху плота лежеше мръсна чаша, пълна със същата гадна мътилка, която бях гаврътнал одева. Вдигнах чашата, пресуших я и направих отвратена гримаса.

Шлиферът ми беше почернял, но не беше сериозно. Дънките ми почти не ставаха за нищо, а кожата ми бе изгорена до защитната броня върху задната част на краката ми. Лявата ми ръка до китката и по-голямата част от лицето ми също бяха обгорени. Косата ми беше опърлена и падаше на кичури. Именно с това изгоряло лице се представих пред Макфърлейн, докато бавно презареждах пистолетите си. Постоянните клиенти и курвите, които бяха останали в бара, бяха залегнали и кротуваха, докато минавах покрай тях. Някои цивреха, но повечето бяха свикнали с подобни гледки.

Застанах над Макфърлейн, докато от мен все още бавно се надигаха струйки дим. С едната си ръка Макфърлейн държеше като щит пред себе си едното от момичетата, което не беше успяло да избяга, а с другата стискаше лъскавия пистолет. Сводникът лежеше между масата и канапето, на което беше седял. Не за първи път се зачудих как хора като него успяват да контролират психопатите, които работят за тях. Издърпах един стол и седнах, запалих цигара, а огънчето ѝ озари обезобразеното ми лице. Макфърлейн напрегнато се опитваше да намери начин да се измъкне.

— Напомпан си с незаконни програми. Този път си отишъл твърде далече. Ще те убият като едното нищо, така да знаеш, ще те очистят. Хората от Отдела за компютърна сигурност и тактика ще довтасат всеки момент.

— Аз си върша работата. Пусни я — казах аз, като имах предвид ужасеното младо момиче.

Макфърлейн се хвана за думите ми и опря пистолета в слепоочието ѝ.

— Да бе, как не. Изчезвай, преди да съм я убил.

— Да, рицарската чест е все още жива в Дънди — присмях му се аз.

Макфърлейн, изглежда, не ме разбра. Изпуснах въздишка и впих погледа си в неговия. Чувал съм, че черните лещи имат свойството да карат притежателя им да изглежда като коравосърдечно чудовище. Ефект, който вероятно се подсилваше от обгорената ми физиономия. Насочих мастодонта към двете тела на пода и казах:

— Приеми факта, че ще умреш, защото заради теб загинаха много по-достойни мъже. Не ми пука за смъртта на непознати. На мен

и бездруго нейният живот ми изглежда пропилян, така че ти решаваши дали да завлечеш със себе си и нея.

Момичето се разплака и се затресе от сърцераздирателни ридания. Макфърлейн се замисли над думите ми. Пусна момичето, а то изпълзя настрани. Вероятно това беше единственото добро дело в живота на сводника.

— Къде е? — попитах го.

— В рубката — измърмори Макфърлейн на ръба на отчаянието.

— В кое? — попитах отново.

— В капитанската каюта. Две палуби по-надолу, няма начин да не я откриеш. Това е най-хубавата каюта, по дяволите.

Изправих се, но ми хрумна да го попитам, сякаш това беше най-очевидното нещо:

— И какво щеше да правиш с него?

Изчаках думите да стигнат до мозъка му и започнах да се хия. Макфърлейн, изглежда, се ядоса на моя присмех над грандиозния му бизнес план.

— Можех да натрупам състояние от хората, които щяха да идват тук, за да прекарат едно от Тях, както те прекараха нас — каза той в своя защита.

— Глупак — едва успях да прекъсна смеха си. — Това е биологична машина, създадена да убива.

— Можехме да му изрежем дупки — продължи да се защитава Макфърлейн.

От това само прихнах още повече. „Ами да, човек е толкова голям, колкото са големи мечтите му“, помислих си аз.

— Искаш да кажеш, че се сблъскаш със същество от друга планета, извънземно в истинския смисъл, и единственото, което ти идва наум, е да го чукаш? — не се стърпях аз.

На Макфърлейн явно не му хареса, че му се присмивам, и гневът му растеше въпреки опасността, в която се намираше.

— Какво се смееш? Хората са готови да си платят, за да чукат каквото и да е...

Изстрелът от мастодонта отекна много силно на мостика. Макфърлейн се свлече на пода. Изпуснах дима от цигарата без следа от предишния смях. Хвърлих поглед към трупа на сводника, а после се изправих.

— Господине? — чух плахо гласче.

Обърнах се и видях втрещеното момиче, което Макфърлейн беше използвал за щит. Не ѝ отвърнах. Вместо това се пресегнах към трупа и започнах да тършувам в дрехите му, докато открия пачката своднически пари. — Знаете ли, господине, грешите — продължи момичето.

Извадих няколко от мръсните евро и ѝ ги подадох. Тя ги дръпна от ръката ми, а аз прибрах остатъка в джоба си.

— Така ли? За кое по-точно? — попитах аз.

— За това, дето било убиец. — Обърнах се и я изгледах. — Казвам ви, не е убиец. То е красиво — рече тя.

Нямах представа за какво говори, но бях трогнат от нейната искреност. Отправих се към вътрешните стълби, които щяха да ме отведат при едно от чудовищата, които бяха затрили мнозина от приятелите ми. Кое от двете беше по-добре за психиката — да правиш секс с извънземните или просто да ги убиваш? Не можах да си отговоря. Надявах се отговорът да зависи от обстоятелствата.

[1] Бездимен барут. — Б.пр. ↑

5. ДЪНДИ

Въпреки пораженията по лицето си, не чувствах никаква болка и продължих да се промъквам надолу по стълбите към вътрешността на кораба. Приглушеното осветление и остатъците от червена боя по стените бяха отдавна забравен опит да се придаде на това място някаква атмосфера, но сега, на размътения от дрогата ми мозък, те напомняха за отвъдното.

Стигнах до подножието на стъпалата и спрях. Слухът ми долови нечие тежко дишане и шума от неспокойно движение зад ъгъла. Погледнах през термографа, но тръбите на отоплителната система и изобилието от хора в съседните помещения замъгляваха изображението. Надникнах зад ъгъла и веднага се прибрах обратно, защото двама изнервени мъже мигновено стреляха с картечните си пистолети, заредени с грубо излети куршуми, които летяха с твърде голяма за този тип оръжие скорост. Те пробиха стената, до която бях застанал, и продължиха нататък. Чу се писък. Един от заблудените куршуми беше ранил някое от момчетата, които се трудеха във вътрешността на кораба. Върнах се обратно на стълбите.

— Край — извиках. — Всички са мъртви. Макфърлейн също — вече не работите за никого. Просто си вървете.

Двамата обсъдиха предимствата на предложението ми.

— Не на нас тия! — извика единият. — Ти си човек на правителството и ще избиеш всички, които са били в контакт с нещото.

— Тогава защо още не съм го направил? — попитах аз и се зачудих защо хората толкова много се стараеха да не ми оставят друга възможност, освен да ги убия. — Вижте, ваша работа, можете да умрете на мига или да се оттеглите невредими.

Те отново започнаха да обсъждат, а после чух трополене на обувки по металните стълби. Погледнах зад ъгъла — двамата въоръжени мъже се бяха разкарали.

Облегнах се на стената и презаредих мастодонта с бризантни куршуми. Те имаха специалното предназначение да засягат във възможно най-голяма степен течната плът на Техните биоборги убийци. Ръката ми трепереше. От страх. Бях прекарал толкова време на Земята, където нищо не изглеждаше страшно в сравнение с войната. Даже бях забравил какво значи страх.

При последния си сблъсък с Нинджа бях въоръжен до зъби, напоен с бойни наркотици, подпомогнат от хората от моя отряд, макар много от тях в крайна сметка да загинаха, да не говорим за странната участ, сполетяла Грегър. Ако това наистина бе един от Техните Нинджи, молах се да е ранен, защото в противен случай с мен бе свършено. И точно в този момент усетих раздвижване в съседния коридор.

Подадох глава иззад ъгъла и видях двайсетина от по-елитните (според местните стандарти) проституиращи момичета и момчета да се насочват към мястото, което вероятно бе капитанската каюта. Следваха ги разгневени клиенти. Щипнах се по носа, при което размазах между пръстите си изгоряла кожа. Сред упоеността от наркотика и притъпените нервни импулси усетих болката да се надига едва-едва. Не бях сигурен какво да направя, затова продължих по коридора, като изблъсках един от клиентите, който бе хванал някакво младо момче за косата и го дърпаше обратно в каютата си. Проправих си път без особени затруднения заради страховития си обгорен вид и спрях пред вратата на капитанската каюта.

Нещото, което се беше проснало върху койката, със сигурност беше едно от Тях. До него на пода лежаха белезници, с които преди това вероятно го бяха закопчали. Този екземпляр в най-голяма степен от всички други, които бях виждал, наподобяваше човешко същество. Приличаше на локва от машинно масло с човекоподобна форма и пропорции, а главата му представляваше гладък черен овал, лишен от всякакви черти.

Не се виждаха никакви оръжия по тялото му, но аз знаех, че Техните Нинджи са човекоподобни. Всъщност единствената сериозна разлика бяха седемте дълги пръста на ръцете и малко по-ниския от средния човешки ръст. Светлината хвърляше по тялото му дъгоцветни отблясъци, в които зърнах изкривения си образ и най-сетне успях да видя пораженията от изгарянето.

Наблюдавах отражението си, докато насочвах револвера към извънземното същество. Момичетата и момчетата се втурнаха от всички страни, като по този начин образуваха щит между мен и него. Когато го докосвах, реактивната му течност или се втвърдяваше, или се надипляше на вълнички, като кръгове в тъмен вир, в който си хвърлил камъчета. Това ми беше познато. Черната течност по пода и койката означаваше, че е ранено. Дотук добре, казах си. Нещото се раздвижи и се опита да изблъска от себе си щита от човешки тела.

— Разкарайте се — заповядах им грубо. Те обаче не помръднаха, въпреки че бяха уплашени. — Веднага! — изревах.

Много от тях подскочиха, а едно-две тихичко заплакаха. Почувствах се като абсолютен гадняр. Тези хора бяха на най-долното стъпало на хранителната верига. Един вид експлоатираните на експлоатираните и колкото повече се износваха, толкова повече пропадаха. Поради тази причина предпочитях виртуалните удоволствия в сензорните кабинки. Това обаче не ми попречи да дръпна ударника на револвера, по-скоро по навик, но те наистина се уплашиха. Плачът се усили, обаче никой не помръдна от мястото си. Изглеждаха решени да умрат заради нещото. Замислих се дали не са попаднали под въздействието на феромони, на някакъв вид психологическо оръжие или контрол на съзнанието, които раненото извънземно същество беше използвало, за да им въздейства.

— Какво ви става? — попитах внимателно, въпреки че револверът ми нито за миг не трепна.

Исках този отворителен ден да свърши час по-скоро.

— Моля ви, не го убивайте — каза едно от момчетата, за чиято възраст не исках и да мисля.

— И защо? — отвърнах.

— То не е лошо — обади се една от проститутките, с година-две по-голяма от момчето.

Тя не плачеше, въпреки че изглеждаше уплашена, но вероятно начинът ѝ на живот беше пресушил сълзите ѝ.

Момичето беше хубаво. По начин, който не би позволил на нейния сводник да я сложи под лазерния нож, за да я превърне в по-вулгарна версия на модела на седмицата, като след това я принуди да му работи, за да изплати разходите по операцията. Имаше къса черна коса, лунички и красиви кафяви очи. Погледнах я, въпреки че

свързаният с револвера компютър ми позволи да държа на мушка Нинджата, който лежеше върху койката.

— Ти май не се чуваш какво говориш. Не знам какво си мислиш, че знаеш, но аз съм виждал тези неща и преди, и знам, че единственото им желание е да избиват хора. То ви прави нещо. Не знам какво точно, но със сигурност нещо ви внушава. Ще ви дам малко пари, но вие трябва да се махнете оттук.

— Говорили ли сте с някое от тях преди? — настоя момичето.

Сподавих въздишката си. Интересът, който бях проявил в началото, започваше да отстъпва пред раздразнението. И за да ми стане още по-гадно, иконката за свързка на вътрешния дисплей започна да премигва. Майорът се опитваше да се свърже с мен.

— Те не общуват с човешки същества. Единственото им желание е да убиват. Разбра ли? — обърнах се към момичето.

— Това обаче говори — ми каза тя.

Не знаех какво да отвърна.

Не бях чувал нещо такова да се е случвало преди. Или поне не с хората от Космическия отряд на ВВС, които първи установиха връзка с Тях и станаха първите жертви на безмилостно изстребващите ни извънземни, нито пък по-късно по време на войната. Приех обаждането на Ролистън, докато обмислях какво да предприема. В малкото прозорче отстрани на дисплея се появи образът на майора.

— Значи, си го намерил — прозвуча ми повече като констатация, отколкото като въпрос.

— Да — отговорих едва чуто.

— Неутрализира ли го? — попита той.

— Не още.

За миг ми се стори, че по дигиталния му образ премина смут.

— Проблеми ли има? — попита той.

— В известен смисъл.

— Какви? — отвърна той, но търпението му започваше да се изчерпва.

— Непредвидени обстоятелства — отвърнах.

Знаех, че липсата на информация ще го вбеси.

— Неутрализирай ги незабавно — заповяда той.

— Няма да застрелям шестнайсетина годишно момиче — отвърнах.

Застаналите в кръг около раненото извънземно момичета и момчета виждаха, че се опитвам да говоря така, че да не ме чуват, но въпреки това не разкъсаха защитния обръч.

— Изпълнявай заповедите — изръмжа майорът.

— Ако не си искал да свърша работата по моя начин, защо тогава ме накара, а? Нали Бран е на линия!

Стори ми се, че Ролистън се канеше да ми даде още заповеди, вероятно придружени със заплахи, на които се очакваше да повярвам. Воден от принципа, че е по-лесно да поискаш прошка, отколкото нечие позволение, благодарих на разярения майор за обаждането и прекъснах връзката.

Отново насочих вниманието си към момичето.

— Как се казваш? — попитах аз.

— Истинското ми име или това за пред клиентите? — отвърна тя, като се опита да овладее гласа си, за да прикрие страха и немощта си.

— Както предпочиташ.

— Мораг. Мораг Макграт.

Предположих, че това е истинското ѝ име, и за миг се почудих на кого в наши дни би му хрумнало да кръсти детето си Мораг^[1].

— Добре, Мораг, да чуем какво ще ни каже то — продължих аз.

— Вие не можете да го чуете — рече тя. — Нямаме достатъчно естествена плът.

Бива си те, Мораг, помислих си аз. Ако трябваше да ѝ вярвам, излизаше, че представител на извънземната раса, която искаше да изличи човечеството от лицето на Земята, поставяше под въпрос моята човешка същност. От друга страна, много малко от проститутките имаха по тялото си някакъв вид кибернетично устройство. Не можеха да си го позволят, пък и повечето клиенти предпочитаха жива плът, а не желязо и пластмаса. Усмихнах се.

— Много удобно, Мораг. Кажи ми сега как по-точно това нещо разговаря с теб и твоите приятели?

— Прилича на гъделичкане.

По всичко личеше, че Мораг се беше превърнала в говорител на извънземното и на проститутките. Стори ми се, че премисля внимателно отговора си.

— Ето тук, отзад — каза след кратка пауза и посочи тила си.

Какво, по дяволите, ставаше! Те бяха като секта. Сигурно нещото упражняваше контрол върху тях. Може би бяха по-податливи на внушението поради младостта си. Проблемът бе, че всеки момент Бран щеше да цъфне и да ги избие до крак.

— Добре, Мораг, гледала си филми, нали? Виждала си ги Тях, извънземните, които ни нападат и се опитват да ни изтребят, знаеш за войната, която водим от шейсет години, истинска битка за оцеляване — всичко това ти е известно, нали? — Тя кимна. — Ами това, което виждаш — и кимнах към извънземното същество, — е един от Техните инфилтратори, които наричаме Нинджи. Дошъл е тук, за да убие някого, и аз трябва да му попреча. Това, което прави в момента, се нарича контрол върху съзнанието. Съжалявам, но ще се наложи да ви отместя и да се заема с нещото. Съветвам ви да излезете от стаята. Ще се опитам да не ви наранявам.

И в този момент, като един, те се притиснаха плътно до раненото извънземно, по чиято повърхност пробягнаха вълнички. Единствена Мораг не помръдна.

— Не — каза тя и изведнъж усетих повече увереност в гласа й.

Погледнах към щита от човешки тела, а после пак към нея. „И таз добра“, рекох си.

— Значи, с това същество се знаете от няколко часа, но вече си готова да се жертваш за него, така ли? — попитах я аз.

— Господине, то носи надежда — каза ми тя и се обърна към извънземното. — Няма — продължи тя и очите й се напълниха със сълзи за първи път, откакто бях влязъл в стаята. Постепенно младите проститутки се отделиха от проснатото върху койката извънземно. Всички плачеха. Мораг заговори през сълзи: — То не може да разбере как можем да причиняваме болка на себеподобните. Не проумява защо с нас се отнасят по такъв начин. Или защо всички не получаваме храна и закрила в еднаква степен.

Не можех да й отговоря. Моето детство беше рай в сравнение с нейното, а в момента единственият й шанс за по-различен живот бе лотарията за наборна служба.

Когато най-после ми се откри възможност за директен изстрел в извънземното, вдигнах пистолета. И отново зърнах разкривеното си изгоряло лице в черната течност на тялото му. И двамата приличахме на чудовища. Не ме беше грижа дали наистина говори на децата, или

контролира съзнанието им, трябваше да го убия, както много други преди него, за да се отърва от досадния майор и да се върна към нормалния си живот. Към боевете, състезанията с мотори, алкохола и сензорните кабинки, към моята представа за нормален живот. Свалих пистолета.

— Добре — процедих през зъби. — Попитай го защо воюват с нас.

Мораг се замисли за миг.

— Защищават се — промълви накрая.

— Глупости.

Вдигнах револвера и допрях пръст до спусъка. След това си поех въздух и внимателно освободих предпазителя и смъкнах оръжието. И до днес не знам защо го направих. Просто не се чувствах изправен пред зло и инстинктът ми го потвърждаваше. Онзи същият инстинкт, който идваше от истинската плът, а не от купчината железарии и пластмаса, в която се бях превърнал. От гърдите на всички се изтръгна въздишка на облекчение.

— Благодарим — каза Мораг.

— Чудесно, направо страхотно — измърморих аз.

По дяволите, какви ги бършех? Та това си беше измяна. Преминавах в лагера на омразния враг, който искаше да унищожи мен и себеподобните ми. И защо го правех? Защото ми се бяха примолили няколко евтини курви от нефтените платформи. Бях убеден, че някой владее и моето съзнание или че това е част от някаква Тяхна нова психологическа стратегия. Обаче нямах основание да не се доверявам на хората, които ме умоляваха да не убивам извънземното. А в същото време нито харесвах, нито имах доверие на човека, който ми заповядваше да го направя. Цялата работа придобиваше ужасяващи размери: товарът на отговорността, който поемах, беше повече, отколкото можех да понеса.

Почувствах се гадно от допира на нещото върху изгорялата ми кожа. Усетих едновременно грапавина и гладкост под тъмната течност. Но усещането бе породено не толкова от физическия допир, регистриран от датчиците за допир и малкото нерви, които не бяха изгорели, който не беше чак толкова неприятен, а по-скоро от това, че

свързвах нещото, което се разливаше на вълнички в ръцете ми, с онова, което подобните нему бяха извършвали пред очите ми. Безчинстваха и колежа мирното население на колониите град след град, стари, млади, невръстни, не жалеа никого и оставяха труповете за назидание. Цели села бяха осеяни с парченца плът, а човешките кожи опваха вместо огради.

Нямах обяснение нито за това, което вършех, нито защо отнасях на ръце нещото към площадката за хеликоптери на „Забраненото удоволствие“, където беше паркирана аероколата на Макфърлейн. Все още продължавах да смятам, че става дума за контрол върху съзнанието. Още по-малко пък имах представа какво възнамерявам да правя с нещото. Мораг вървеше след мен.

— Ти къде? — изръмжах.

— Идвам с вас, господине.

Сега нямах време за това. Обърнах се към нея, а тя ме погледна с огромните си кафяви насълзени очи.

— Много скоро едни лоши хора ще тръгнат по петите ми...

— Да, но първо ще дойдат тук — каза тя.

И беше права.

— Ще те оставя някъде по път — казах аз и продължих да вървя към аероколата.

Наложи й се да подтичва, за да ме настигне. Отключих вратата с помощта на горелката за ключалки и оставих извънземното на задната седалка. Мораг се качи отпред. Въздухът в купето на сааба беше спарен и пропит с едва доловима миризма на лайна и кръв. Тук бяха измъчвали хора. Обезвредих алармата, преди да запала двигателя, и се включих в системата за управление. Не ми харесаха данните от диагностиката върху вътрешния ми дисплей, но за момента трябваше да се задоволя с машината на сводника. Колата нададе вой и рязко се вдигна във въздуха. Понесохме се над водата и полетяхме над тънещата в безпорядък част на нефтените платформи. Тук-там електрически светлини светваха и угасваха и заедно с огньовете на запалените боклукчийски кофи ни намигаха от време на време от старите, ръждясали и безразборно нахвърляни железарии.

— Мораг — казах аз на проститутката, която люлееше в прегръдките си един от враговете на човечеството. Тя някак си успя да

се освободи и се наведе към мен. — Искам да бръкнеш в големия джоб на дънките ми и да извадиш нещо от там.

Тя ме погледна недоверчиво.

— Хайде, направи го — грубо наредих аз.

Тя ме послуша и извади черна правоъгълна хайтек кутия с гладки ръбове.

— А сега я включи в мен — казах аз.

Тя дръпна жака, изтегли кабела и го включи в един от четирите куплунга на тила ми. Усетих изщракването под кожата си. Навремето това усещане ми бе безкрайно неприятно, но сега ми се стори съвсем обикновено.

— Какво е това? — попита тя с любопитство въпреки страха си.

Дадох газ, предницата на аероколата се килна надолу и аз подкарах към неоновите светлини на централната част на Дънди.

— Повечето войници и хората от специалните части имат имплантирани транспондери, с които може да бъдат проследени на бойното поле. — После кимнах към черната кутия, към която току-що ме беше свързала. — А това е устройство за електронно противодействие. С него ще заглуша излъчвания от мен сигнал.

Спестих й подробностите за това, че транспондерите се употребяваха в случаите, когато металът и пластмасата надделят над душата ти и те превърнат в машина, попаднала здраво в хватката на психозата. Не й казах също, че докато още са на служба, повечето войници от специалните части могат да включват и изключват транспондерите си. Особено тогава, когато беше важно никой да не узнае къде се намиращ и с каква цел.

Изведнъж се спусна бяла, ослепителна пелена. Зрителните ми устройства напразно се опитаха да намалят яркостта, филтрите на слуха се изключиха, затова по-скоро усетих експлозията с тялото, отколкото със слуха си. Не всички честоти бяха изрязани и успях да чуя ужасения писък на Мораг и звука от пращането на метал. Аероколата заподскача напред, докато правех отчаяни опити да я овладя. През мъглата от наркотичното опиянение едва успях да си дам сметка за паренето и за онези сигнали, които при други обстоятелства биха означавали болка в крака. Освен това почувствах, че крачолът ми се навлажнява и че целият се покривам с друг вид влага. Едва тогава усетих извънземния вкус в устата си.

Постепенно ярката светлина започна да избледнява, а аз успях да навържа отделните епизоди на случилото се, докато яростно се опитвах да задействам аварийната система на аероколата. Мораг хлипаше тихичко. Стори ми се, че бе твърде изплашена, за да издаде звук. Изведнъж колата бе обвита от облак зловонна пара. Край нас хвърчаха или падаха отломки, а някои се стоварваха върху покрива ѝ. През дупка в пода виждах какво ставаше долу на земята. Имаше и други две дупки със същата големина — едната в тавана на машината, а другата в обилно кървящия ми крак.

Зад нас, на мястото на „Забраненото удоволствие“, зееше огромен димящ кратер, който много бързо започна да се изпълва с отровните води на река Тей. Дори след всичко преживяно от мен, потръпнах от отвращение при мисълта, че Ролистън или неговите началници бяха използвали орбитално оръжие върху земен град. Извънземното също бе пострадало от изстрела, който бе уцелил аероколата. Купето бе покрито с парчета от течната му плът, но в скута си уплашената до смърт Мораг все още държеше полутвърда маса, смътно наподобяваща човешко същество.

Да, това беше работа на Бран, сигурен бях, и сега тя се намираще на някоя от онези платформи. Вероятно в опасна близост до мястото, откъдето се бе разпоредила за бомбардирането от земната орбита. Сигурно беше насочила към нас мерника на компютърно направлявания релсотронов снайпер. Щеше да убие извънземното, да се отърве от свидетелите, а после да ми даде един предупредителен изстрел, защото тя пропускаше само когато реши да не уцели. От крака ми шуртеше кръв, събираше се в локвичка в нозете ми, а една част изтичаше навън през дупката, пробита от релсотрона на Бран.

Успях да задържа машината във въздуха, докато бърках в един от многото джобове на дългия ми шлифер, и извадих от там лепенка, която поставих на врата си. Стимулантът щеше да ми попречи да заспя, но трябваше да се погрижа за кървящия си крак. Възстановителните ми системи бяха наред, но губех твърде много кръв. Проклех се мислено, задето не бях взел със себе си походната аптечка. Разделеният на части вътрешен дисплей ми показва какво се случваше около нас. Посредством интерфейса успях да овладеем управлението на машината. Така ръцете ми бяха свободни да потърся

аптечката на аероколата. Намерих я, но повечето от нещата вътре отдавна бяха използвани.

Мораг продължаваше да хлипа тихичко. Светът, в който бе живяла до този момент, макар и толкова зъл, се бе стопил за миг сред ослепителен блясък и огън.

— Мораг? — извиках ѝ аз. Тя не реагира. Виждах как постепенно изпада в шок. — Мораг! — изкресях.

Тя се извърна рязко и ме погледна.

— Знаеш ли как се управлява това нещо? — попитах, въпреки че знаех отговора, но трябваше да насоча мислите ѝ към нещо друго...

Тя поклати глава, стиснала обезкървените си устни, а под грима лицето ѝ ми се стори още по-бледо. Успях да разтегна устни в усмивка върху изгорената си обезобразена мутра:

— Жалко.

Най-напред зина учудено, но накрая се засмя на неуместната ми шега и поклати глава. Притиснах раната с ръце и се понесохме към града.

[1] Мораг е шотландско женско име, но също и името на най-популярното след Неси чудовище в Шотландия. — Б.пр. ↑

6. ДЪНДИ

Разбих защитите на системата за автоматично управление на аероколата и ѝ зададох непозволени команди. С помощта на поредицата от криптографски подпрограми на моето устройство за електронно кодиране на съобщения изпратих силно шифрован текст, като не пропуснах да подчертая дебело неотложния характер на посланието. Отдолу платформите изчезнаха от погледа ни. Летяхме над суша. Под нас останаха сгъстените, набързо сковани барачки, саловете и вехториите на пристанищните пазари. Край брега на реката се тълпяха хора, дошли да позяпат последиците от експлозията. Много от тях вероятно си мислеха, че Те бяха кацнали на Земята и вече ни нападаха. Да бе, и щяха да почнат с Дънди, нали? Мисълта за това ме накара да се усмихна.

Пред погледите ни изникнаха ярките светлини на магазините на тукашната Гинза. Множество неоновы холограми премигваха в синхрон и ни предлагаха цялото щастие на материалните блага, но в същото време предупреждаваха за жертвите, които бяхме длъжни да направим в името на войната. Имаше и новини от фронта: кръстосващите се светлинни лъчове от репортажите от поредната космическа битка над Голямо куче 1, монтирани с кадри от бойното поле, бронирани автомобили, мекове и уморени пехотинци, които газят в калта, докато в обратната посока профучават въздушни линейки.

Веднъж отидохме в покрайнините на истинската Гинза, в Токио. Тежко въоръжените полицаи и охранителите на големите магазини не допускаха там да припарят отрепки като нас. Магазините за преоценени стоки и уличните сергии, на които продаваха евтина храна, където нашего брата можеше да си позволи да пазарува, оставаха извън очертанията на този квартал. Бяха ги сбутали под платените естакади, които мъжете и жените от големите компании използваха, за да отидат на работа или до магазините. Токийската Гинза изглеждаше като окъпан в светлини свят от приказките в сравнение с онова, което

фирмените служители у нас наричаха Долната земя, а всички ние — просто Дънди.

Насочих аероколата надолу към една от страничните площадки на „Къмършъл Стрийт“. Щом кацнахме, хората веднага започнаха да оглеждат с недоверие богаташкото возило. Повечето едва свързваха двата края в сивата икономика на Дънди, далече от големите корпорации, но тук-там мернах и неизменните ужасно агресивни гангстери, които се бяха отървали от военна служба под лицемерния претекст, че „не желаят да носят оръжие“ по силата на „убежденията“ си. Двама-трима от тези нагли типове вече вървяха към нас, когато приплъзнах вратата, за да я отворя. Обърнах се към Мораг, която седеше на задната седалка.

— Ще можеш ли да го носиш? — попитах припряно. Тя кимна, сълзите бяха размазали евтиния грим по лицето ѝ. — Намери нещо, с което да го загърнеш. Никой не трябва да го вижда, чу ли? — Но тя изобщо не ме слушаше. — Мораг! — изкрещях.

Чак тогава ме погледна.

— Ще ни проследят ли? — попита.

— Може би да, а може би не.

По моя команда капакът на машината се прибра обратно, като мех на акордеон, а аз извадих жака за интерфейса на аероколата от куплунга и започнах да бърникам по клетката за горивото. Малък трик, който бях научил по време на тренировките за борба с бунтовници.

— Всичко наред ли е, мой човек? — чух нечий глас зад гърба си. — Крака ли си си ударил?

Обърнах се и видях грозен младеж с гадни киберустройства по него и още по-гадна кожа. Облеклото му беше копие на тазгодишната мода на всички улични отрепки в града. Погледна пак изгореното лице и сърдития ми вид и отстъпи назад, като извади ръката си от бронираното горнище на анцуга.

— Няма проблем, пич — добави, явно се беше отказал да ни ограбва.

Обърнах се пак към машината и довърших онова, което бях започнал, когато Мораг излезе. Беше увила съществото в карираното одеяло, което като че ли си върви безплатно с всеки закупен автомобил в Шотландия. Черната слуз на извънземното капеше от него. Добавих последна команда към устройството за електронно кодиране на

съобщения, издърпах жака и го метнах под седалката на аероколата, като се молах Викария да е изпълнил заръката ми.

— Да вървим — казах и се отправихме към ъгъла на „Къмършъл“ и „Хай Стрийт“, където се намираше каменна черква от преди времето на Последния човешки конфликт.

От вътрешността на сградата струеше светлина, която озаряваше витражите, покрити отвън с градска мръсотия, напластявана столетия наред. Зад нас аероколата се издигна във въздуха, а Мораг се обърна да я проследи с поглед как се гмурва под естакадите и продължава надолу по „Хай Стрийт“. Нямаше да успее да се изплъзне от следенето от сателита, но поне щеше да забави Ролистън достатъчно дълго. Само че имаше малък проблем: бях изгубил устройството за електронно кодиране на съобщения. Ако не намерех друго, щяха да открият транспондера ми.

— Ама това не е ли незаконно? — попита Мораг.

— Ами държавна измяна, плюс замесване с проститутка... — Обърнах се да видя лицето й. — Май не ми влияеш благотворно.

Тя се опита да се усмихне вяло, но само за да ми угоди. Пъхнах ръка в джоба на шлифера и пристъпих към дебелите бронирани двери на божия храм. Малко се обнадеждих от факта, че се отвориха веднага щом ги бутнах.

— ... тази бяла светлина не бе от Тях! Не! Това не бяха Техните адски оръжия! Бялата светлина дойде от горе, от небесните селения, това бе Божият гняв! Господ запрати копието си, за да предупреди онези, които се отдават на нечисти съвкупления!

Да, биваше си го Викария, как само умееше да адаптира и импровизира проповедите си според събитието на деня...

Отвътре стените на черквата бяха от гол камък. Върху витражите се прожектираха холограми. Стилизираните сцени от пъкъла придаваха на въздуха червеникав оттенък, който обаче пораждаше усещане за уют в разрез с посланието на смразяващите кръвта изображения. На пластмасовите пейки бяха насядали неколцина от най-онеправданите и окаяни хорица и слушаха проповедта на Викария, който ги кореше заради греховете им. Зад олтара, малко по-встрани, успях да зърна работния му кът, разните инструменти и плотовете с

оборудване, в по-голямата си част скалъпено набързо или сглобено от самия него.

Викария стоеше на амвона, който някога е бил от дърво, сигурно отдавна изтъргувано или изгорено за огрев. Вместо него сега имаше метална конструкция с пластмасова рамка.

Не се беше променил, може би бе прибавил видимо някоя и друга година, а очите му, като диво зверче, святкаха още по-яростно и от преди. Носеше черен костюм с бяла пасторска якичка, но внушителната му осанка бе започнала леко да се стопява. Имаше дълга неподдържана прошарена брада и все още човешки очи, ако не беше погледът му.

Половината му глава бе обрасла с дълга сплъстена къдрава коса, и тя като брадата прошарена на места. Другата половина бе грозна военна машинария с вграден бърз и мощен компютър, но, както повечето машинарии на военните, бе жестоко скарана с естетиката на дизайна. Забелязах няколко добавени наскоро по-елегантни приспособления, които вероятно сам бе измайсторил, за да е в крак с технологичния напредък, а и за да се задържи по-дълго в хакерския бранш. Навремето бе един от най-добрите и тъкмо затова го направиха свързочник, но после го изтеглиха при Зелените чудовища, хората от военното разузнаване. Викария и до ден-дневен си оставаше спец, макар че и той, като всички по-стари, сигурно вече беше изместен от по-младите, по-бързите и по-гладните.

— Всички вълн! — изръмжах на опърпаните богомолци, докато куцуках навътре и притисках раната си с ръка.

— Това е божи храм! — извика Викария и по брадата му потекоха лиги.

Миряните се опитаха да преценят кой от двамата ни бе по-страшният. Аз обаче извадих мастодонта от кобура и вече нямаше съмнение, че съм по-голямата заплаха. Отчаяните богомолци се изнизаха през вратата покрай двамата ни с Мораг.

— Щраквай ключалките, отче — изкрещях аз. — Веднага!

Викария изгледа преценяващо състоянието, в което се намирах. Похотливият му поглед се плъзна по тялото на Мораг, която все още бе облечена с поизносеното си жакетче, и най-накрая се спря върху одеялото от аероколата и капещата по пода черна слуз.

— Джейкъб, в какво си се забъркал този път?

— Залоствай вратите — натъртих аз.

В следващия миг чух изщракването на многобройните тежки ключалки зад мен след последния изнесъл се от храма богомолец. Викария пусна една от неговите налудничави, дивашки усмивки в момента, в който от стените и покрива на старата черква се спуснаха нагънатите като хармоника бронирани плочи, които бе задигнал отнякъде.

— По тези места е имало замък, който датира от 80 г. след Христа — каза той.

— Колко интересно! Изпълни ли заръката ми?

Викария не откъсваше очи от Мораг, без ни най-малко да прикрива похотливите си намерения, докато обхождаше тялото ѝ с поглед. Той се приближи към нея, но в този момент направих гримаса и се опитах да затворя раната в крака си. Мораг леко потръпна, когато Викария се пресегна към нея и я докосна, но успя да запази самообладание.

— А жената беше облечена в багреница и червено, украсена със злато, драгоценни камъни и бисери; в ръка си държеше златна чаша, пълна с гнусотии и нечистота от блудството ѝ^[1] — рече тихо той и с меките си месести пръсти завъртя главата на Мораг, за да огледа добре лицето ѝ, а гласът му бе глух, беззвучен и възбуден.

Изведнъж дръпна рязко одеялото от ръцете ѝ и съдържанието му тупна на пода като мокър парцал. Викария побесня. Този път обаче не бях сигурен дали се преструва. Постепенно извиси глас и закрещя яростно в лицето на примрялото от страх момиче.

— След това се яви друга поличба на небето: ето, голям червен змей със седем глави и десет рога, а на главите му — седем корони^[2].

Не, сега определено не ми беше до това. Именно поради тази причина не обичах да си имам вземане-даване с хакери.

— Отче, работата е сериозна — прекъснах го грубо аз. Той се обърна рязко и ме погледна. — Изпълни ли заръката ми?

— Ти си ми длъжник — каза и се усмихна, но после отново извърна поглед към Мораг.

— Изпълни ли заръката ми? — попитах за трети път.

Започваше да ме изнервя, въпреки че очевидно аз бях този, който го моли за услуга.

— Знаеш ли докъде сме се докарали? — продължи да ме дразни той с реторичния си въпрос. — Имам предвид човешката раса?

— Изпълни ли заръката ми! — изревах и се огледах наоколо, докато премислях вариантите.

Беше ли успял Викария да проникне незаконно в контролната кула, за да ги заблуди относно мястото на приземяването ни? И дали използваше електронно устройство за кодиране на съобщения, за да блокира транспондера ми?

— А когато сне втория печат^[3]... мор слетя земята^[4] — каза той, вече по-тихо, но в очите му все още проблясваха пламъчетата на неговата налудничавост. Отворих уста и аха да му поискам троснато отговор на въпроса си, той ме изпревари: — Направих го, мамка му! Длъжник си ми. — И отново отмести погледа си първо към Мораг, а после към извънземното, чиято черна слуз продължаваше да се стича по каменния под на черквата. — Да знаеш, че не са никакви извънземни — продължи Викария.

Стиснах зъби, защото усетих, че ефектът от болкоуспокояващите, които бях взел заради изгарянията ми, започваше да отслабва, а може и да не бяха достатъчно силни. С накуцване се добрах до една от пейките.

— Поддържаш ли още медицинския кабинет? — попитах аз. Въпросът ми го извади от мислите му. Отмести погледа си от раненото извънземно върху крака ми и кимна.

— Виждам, че си пострадал — рече той.

— Не за мен — отвърнах аз, а после посочих извънземното. — А за това.

Викария отново го погледна, помисли малко и сви рамене. Вдигна от пода леката маса и мина покрай олтара в кораба на черквата. Аз се изправих и се затътрих след него, а Мораг тръгна с мен.

По плотовете имаше всякакви електронни уреди. По-голямата част служеха за връзки с мрежи или за конструиране и поддържане на други електронни апарати, но успях да различа и няколко архаични, самоделни устройства за медицинска диагностика и лечение. Прекалено великодушно го бях нарекъл „кабинет“.

— Това едва ли ще свърши работа — каза той. — Без съмнение тяхната физиология е също толкова несъвместима с нашата, колкото и

психиката им — добави и започна да закачва извънземното към апаратите си.

Започнах да ровя по разхвърляните плотове и най-накрая успях да открия някакъв препарат за бързо зарастване на рани и съшивател и се заех с крака си. След малко Мораг ми подаде мехлем, с който почистих изгорените места и облекчих болката.

— Ама че работа — измърмори Викария, докато включваше техниката.

— Не думай — подметнах саркастично.

— Да ме прощаваш за професионалната си биография — започна той, като очевидно имаше предвид стажа ми в Специалните части на ВВС. — Но когато бях на военна служба, ме изтеглиха във Военното разузнаване и въпреки това пак нищо не разбрахме за Тях. Не узнахме нищо повече от това, което знаеше всяка средностатистическа каска, а и така и не успяхме да заловим поне едно от Тях или част от Техните машинки. Винаги успявах да ги унищожат, преди да попаднат в ръцете ни. Знаехме само, че Те ни мразят и искат да ни изтребят — прибави, а после млъкна и се намръщи, защото вероятно бе получил някаква информация на вътрешния си дисплей.

— Вие казахте, че не са извънземни? — попита разтревожено Мораг.

Викария се обърна и я изгледа. След като ѝ се насити, започна отново да приказва, въпреки че продължаваше да я зяпа.

— Те нямат конкретна цел. Изглежда, че съществуват само за да причиняват страдания на човешката раса. Дошли са на този свят, за да ни подложат на изпитание.

Мораг, изглежда, се опиваше от думите му, но попита колебливо:

— Тогава какво представляват Те?

Аз обаче знаех отговора — Викария беше подхванал старата песен на нов глас.

— Бесове — рече той възможно най-драматично.

Мораг ме погледна, но аз просто свих рамене.

— Той не е такъв — тихичко промълви тя, а после сведе поглед към дланите си.

Викария не я чу или предпочете да не отговаря. Постави Нинджата върху кушетката на импровизирания медицински кабинет и се обърна към мен:

— Я да видим сега. И за какво ти е това нещо?

И кимна към съществото.

Дадох си сметка, че нямам отговор или поне не можех да дам разумно обяснение. Наистина, какво правех? Престъпвах заповедта на висшестоящите, защото се бях хванал за думите на няколко проститутки от нефтените платформи, като извършвах предателство спрямо собствения си вид.

— Искам да говоря с него — отвърнах.

Викария извърна глава и ме погледна, но от деловия му тон нямаше и следа.

— Ти от кого се криеш? — извика той.

— От Ролистън — рекох.

Викария кимна.

— Виж какво — каза и посочи съществото. — Тези тук служат на врага. Ако Те проговорят, ще избълват куп лъжи, затова не е наша работа да общуваме с Тях.

И пак погледна към съществото.

— Точно това би казал и Ролистън — изкоментирах аз, въпреки че не си го помислих.

Викария бе зает с машинките си и лицето му имаше съсредоточен вид.

— Покай се; ако ли не, скоро ще ти дойда^[5] и ще се сражавам с Тях с меч на моето слово — извика той, въпреки че докато ровичкаше из някакъв стар сейф, умът му очевидно бе зает с други неща.

Накрая намери онова, което търсеше, и извади кубче, което се оказа паметов чип, върху който можеше да се съхрани невъобразимо голямо количество информация. Пъхна два от жаковете в куплунгите на тила си, третия свърза с медицинската апаратура, а последния — с кубчето. Аз се изправих.

— Какво правиш? — попитах.

Викария се направи, че не ме чува. Завъртя очи в орбитите, което бе знак, че се е включил в мрежата. Възползвах се от момента и затършувах из нещата му, докато открия онова, от което се нуждаех. Имаше няколко различни устройства за електронно кодиране на съобщения. Взех най-доброто според мен и му направих диагностика. Не работеше както трябва, затова избрах друго, а после още едно, докато най-сетне се сдобих с работещо устройство.

— Това се плаща — каза някакъв странен глас. Мораг подскочи, но гласът бе на Викария, който бе в мрежата, но все още във връзка и с охранителните системи на черквата. Гласът идваше от високоговорителя върху амвона. — Между другото, как смяташ да ми платиш за услугата? — попита металическият глас, сякаш отделен от тялото на Викария.

— Ще измислим нещо... — започнах, въпреки че нямах ясен отговор.

За щастие, в този момент извънземното напълно се разпадна, което ни позволи да сменим темата. В един момент бе в твърдо агрегатно състояние, а в следващия — черната течност зашуртя по каменния под и се просмука в тапицираната с парчета плат кушетка. Гледах смаяно, без да знам всъщност защо. Бях виждал подобни неща да се случват с извънземни навсякъде из системата на Сириус, но не знам защо същата гледка в моя роден град ме свари неподготвен. Мораг тихичко изхлипа.

— Отче, какво става? — настоях аз.

— Всичко е наред — отвърна металическият глас от високоговорителя на амвона. — Така или иначе, вече бе полумъртво, когато го донесохте — добави Викария и излезе от транса си. — Все пак обаче успях да спася някаква част.

Стори ми се замислен и учудващо сериозен.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

Започвах да си мисля, че бях рискувал живота си за по-малко от обикновено дори.

— Нали ти казах, така и не успяхме да заловим нито едно от тези неща. Те винаги се разлагаха по толкова съвършен начин, че единственото, което оставяха след себе си, бе мъничко генетичен материал — каза и отново потъна в размисъл.

— Е, и? — не се стърпях аз.

Изглежда, че това го извади от унеса.

— Хм? А, да, ами от диагностиката, която извърших, излиза, че Те са плод на биотехнологиите. Въпреки че е напълно възможно да са възникнали по естествен път или по-скоро да упражняват по-голям контрол върху собствената си еволюция. Във всеки случай това обяснява наличието на различните касти — Нинджи и Берсерки.

Тази новост отдавна бе станала всеобщо достояние. Обаче не виждах никаква полза от нея. Тогава Викария продължи:

— Технологията, която Те използват, е на самоорганизиращи се нанити, само че течни. Трудно ми е да кажа какво представляват. Възможно е расата на извънземните да се състои от отделни клетки, а всяка биологична форма да представлява колония или може би цялостна цивилизация от Тях.

— Е, и, какво от това? — подканих го да побърза; всеки момент Ролистън щеше да ни открие.

— Не съм много сигурен — замисли се той. — Но няма съмнение, че от доста време хората от разузнаването би трябвало да са го знаели.

— Изтребвай^[6] — подхвърлих, като имах предвид официалната политика, че трябва да Ги унищожаваме, на всяка цена, при всякакви обстоятелства.

Викария сви рамене. Но в същия момент се усъмних.

— Само че подобна технология може без проблем да бъде разпространена? Биха могли да ни затрият за нула време?

— Знам ли, може би е вид обществена забрана? Може би за тях е самоубийство, но със сигурност, разполагайки с тази информация, и ние можем да сторим същото с тях.

— Искаш да кажеш, че ако предадем информацията на властите, ще прекратим войната? — недоумявах аз.

— Ако предадем информацията на властите, само ще ги въоръжим със средство за прекратяване на войната — каза той скептично.

Не беше напълно категоричен. Това си беше оръжие, а управляващите еднакво обичаха и оръжията, и победите. Викария започна да нарежда:

— А когато сне втория печат, чух второто животно да говори: дойди и гледай! И излезе друг кон, риж; и на ездача му бе дадено да отнеме мира от земята, та човеците един други да се убиват; и даден му бе голям меч^[7].

После се изправи и ме погледна в очите.

— Нищо не разбирам — измърморих.

— Мор слетя земята, вторият печат е снет — но го произнесе толкова бавно, сякаш бях бавноразвиващо се дете. — Може би тъкмо

войната е от значение, именно участието в нея е важно.

— Чуваш ли се какво говориш? Искаш да кажеш, че началниците няма да се възползват от нашите сведения? — изумих се аз.

Но той само вдигна рамене. В този момент се обади Мораг:

— Не смятам, че трябва да им ги даваме. — И двамата я зяпнахме учудени. Тя изглеждаше уплашена и сякаш съжаляваше, че се е обадила, но въпреки това продължи: — Ами да, мислите ли, че ще е толкова лесно? Да препрограмират техните бионанити за нападение срещу собствения вид?

Стори ми се, че по-добре от мен разбира какво се случваше в момента.

— Зависи доколко Те желаят да съдействат — обади се Викария. — Аз успях да проникна в паметта на съществото, или по-скоро то ми позволи, защото при такава сложна технология щеше да ми отнеме доста повече време. Щях да бъда принуден да конструирам съвършено нов апарат, за да превода данните от извънземното, пък и щях да съм изправен пред непосилната задача да пробия защитните механизми на извънземните, които ни пречат да се доберем до същността им.

Продължавах да не разбирам какво казва и вероятно изражението на лицето ми говореше красноречиво за това. Носеха се слухове, че някои технологии позволяват да се прониква в тялото чрез куплунги в интерфейса, но дори и да беше вярно, тези неща си оставаха за мен тъмна Индия.

Викария обаче продължи да обяснява:

— Цялата ДНК на съществото е информация, но преди да загине, то съвмести част от нея с моите системи.

Продължавах да не разбирам нищо от това, което казваше. Мразех информационните технологии.

— Свалил е информацията върху носител — додаде Мораг, с което отново ме изненада.

Викария кимна.

— Ето за какво ти е бил паметовият чип — казах аз, доволен, че най-сетне можех да се включа в разговора им.

Викария отново кимна.

— Ето тук съм изолирал всичко. Създадох програма, която изработва среда, в която да се развие.

— Искам да си поговоря с това същество — прекъснах го аз.

— В такъв случай ще разговаряш с врага...

— ... и всичко, което ще ми каже, ще бъдат лъжи, да — довърших вместо него.

Тогава Мораг се обади:

— Обаче той не е такъв.

— Ти си просто блудница, впрочем една от многото, и той те е съблазнил — каза Викария и отново влезе в образ.

Не разбрах защо Мораг се разстрои толкова. Със сигурност бе чувала подобни приказки и преди, че дори и по-лоши.

— Защо ми говорите така? — попита тя, но Викария не ѝ обърна внимание.

— Манията на религиозните — отвърнах вместо него. — Случва се с много от хакерите. Разправят, че в мрежата виждали неща, лицето на Господ и други щуротии. Според мен става дума за прекъсване на връзката. Един вид, успяват да се изолират и започват да им се привиждат разни работи. Има нещо, което отключва онези части от мозъка им, които отговарят за религиозното чувство. Рано или късно, всички хакери стигат дотам или съвсем откачат.

Пропуснах да отбележа, че Викария бе участвал в операция „Спирала“, опит от страна на правителствата на САЩ и Великобритания да проникнат в Тяхната комуникационна инфраструктура.

— В мрежата се случват какви ли не неща — започна Викария едва чуто, но в същия миг ме погледна в очите и аз почувствах отражението на лудостта му върху черните лещи. — Обаче аз не вярвам в Господ.

Изведнъж от луд той се превърна в напълно трезвомислещ по начин, който не можех да си обясня, но това не се случваше за първи път. Спомних си студения Космос и човешката кръв по ръцете ми. Но независимо от това, че Викария се бе вторачил в изкуствените черни лещи, които ми придаваха застрашителен вид, аз първи отместих погледа си.

— Тогава защо си свещеник?

— Подготвям се — отвърна той.

Стори ми се, че си губя времето, като го карам да ми отговаря без увъртания.

— Искам да говоря със съществото — повторих аз.

Викария вдигна рамене. Отиде до работния плот и вдигна куплунга, свързан с паметовия чип. Придърпах към себе си един ръждасал стол и седнах.

— Не бързай. А през това време твоята блудница ще поработи малко, за да изплати част от дълга ти към мен.

— Няма да стане — изрепчих се аз, като сам се почудих на студенината в гласа си.

— Аз нямам нищо против — обади се плахо Мораг.

Погледнах изплашеното момиче, а след това и циничната усмивка на Викария.

— Аз обаче имам. Отче — обърнах се към него аз, но той не реагира. — Отче! — извиках и го сграбчих с изкуствената си дясна ръка, като го стиснах малко по-силно.

Той тутакси се извърна към мен. Защо правех това? Нали момичето бе проститутка, какво ми влизаше в работата дали ще си легне с него?

— Много съм ти задължен за всичко, което направи за нас, дори безкрайно съм ти задължен, но ако докоснеш момичето с пръст, ще ти стопя топките с лазера. Разбра ли?

Той ме изгледа свирепо, а после се обърна към Мораг:

— И дадох ѝ време да се покае за блудството си, но тя се не покая. Ето, нея хвърлям на постелка, а прелюбодействащите с нея — в голяма скръб, ако се не покаят за делата си; и чедата ѝ ще поразя със смърт^[8].

Свърши проповедта си и я заплю. Мораг почти се разплака.

— Стига вече! — заповядах аз.

Погледнах Мораг, която стоеше в параклиса, все още с дрехите от публичния дом. Викария продължаваше да я зяпа и да я плаши. Вероятно не можеше да откъсне поглед от нея, защото носеше само гащички и някакви мрежички, и протритото жакетче отгоре.

— Можеш ли да дадеш на Мораг някакви дрехи?

Той се обърна и се ухили противно.

— Искаш я единствено за себе си, нали? Правим се на закрилници, за да не плащаме, а? Това ли било? Нещастник.

Прииска ми се да го ударя, но все още се нуждаехме от него. Приведох се напред, достатъчно близо, за да подуша смрадта от развалените му венци.

— Дай на момичето дрехи! — изсъсках аз.

Той показа на Мораг дрехите, които бе получил като дарения за своите бедни миряни, а после ме включи към паметовия чип.

Обзе ме познатото усещане за реене в пространството и откъсване от действителността. Усетих, че напускам тялото си. Викария използваше същите програми като в сензорните кабинки — информацията достигаше до мозъка ми посредством куплунгите в интерфейса, а целта бе да се придаде плътност на виртуалната среда. Нямах нищо общо със сърфирането в мрежата. В повечето случаи бе съвсем безопасно, пък и имаше предпазни механизми, но извънземният организъм бе непознат за мен. Ако наистина бе толкова сложно устроен, колкото твърдеше Викария, може би ме грозеше смъртна опасност.

Постепенно образът, съставен от множество пиксели, започна да се прояснява и пространството около мен започна да се запълва. Нямах нищо общо с неоновата анимация на виртуалната реалност в мрежата, а по-скоро ми заприлича на натуралистична версия на реализма на сензорните кабинки. Усетих до болка познатите ми ботуши да затъват в до болка познатата ми кал. Намирах се сред поле, а наоколо стърчаха гладко отрязаните дънери на мъртви дървета от непозната планета. Носех пълно бойно снаряжение и автомат „Хеклер и Кох“, праметнат през ремък отпред върху гърдите.

Каква игра играеше Викария, по дяволите? Та аз отново се намирах на Голямо куче 4. Далечният хоризонт се озаряваше от кръстосания артилерийски огън. Високо над мен двете космически флотилии се сражаваха в орбитата на планетата, а ярките отблясъци на премигващите светлини пробуждаха като пики лазурното нощно небе. Някакъв силует се приближаваше към мен през гората от отсечени дънери. Опитах се да настроя оптиката, за да увелича образа, но не бях сигурен дали и тук действат същите закони на физиката. В крайна сметка успях и за мое щастие, видях насреща си Грегър. И той бе в пълно бойно снаряжение, под което носеше задебелял керамичен нагръдник с кинетична подложка и костюм от реактивна инертна броня. От дясната му страна, закрепен на въртящата се поставка, висеше релсотрон. Тази половина от тялото му представляваше

остатъци от димяща маса — всичко освен костите се бе стопило. Пресегнах се и докоснах лицето си, като очаквах да е изгоряло, но с изненада опипах гладката твърдост на кожата и подкожната броня. Точно както на Голямо куче 4, точно както в онзи мой сън.

За момент си помислих да стрелям в лицето на стария си другар, за да видя какво ще се случи, но си дадох сметка, че не ми стиска да дръпна спусъка срещу нещо, което толкова много приличаше на него. То се доближи до мен и спря. Очите му бяха черни езера и в тях плуваха звезди. Зачаках. Нищо не последва.

— Трябваше ли на всяка цена да вземаш неговия образ? — попитах.

Това, което стоеше насреща ми, твърде много ми напомняше за нещо недовършено, за някаква грешка, за сторено от мен предателство.

— Това е твое дело — отвърна то.

Дори гласът му бе като на Грегър. По всичко личеше, че извънземното има пълен контрол върху средата и я беше измъкнало от моето подсъзнание. Това никак не ме успокояваше. Питам се дали пък не се опитва да ме предразположи, но в такъв случай или бе направило погрешния избор, или се опитваше да ме забаламоса, като си правеше майтап с мен.

— Какво друго бихме могли да бъдем? — продължи то, отново с гласа на Грегър, само че сух, лишен от чувство.

Кимнах и видях как то се завъртя. Разпознах човекоподобното, ниско на ръст, черно, космато, приведено напред туловище на Берсерките. От него излизаха множество крайници, които завършваха с дълги силни пръсти, с нокти като на граблива птица, с изключение на един, който беше покрит с ръкавица, от която се подаваха автомат с осколочни патрони и подобни на швейцарско ножче бойни приспособления. Единствената разлика с Берсерките бе катраненочерният им цвят. Този тук, изглежда, само отразяваше светлината и подобно на очите на Грегър, и кожата му бе отрупана със звезди. Като къс звездно небе. Сетих се за Нинджата, който бе очистил останалата част от Жребците и бе заразил Грегър.

— Това вече е друго нещо — казах аз. — Нека не забравяме кои сме. — То не отвърна. — Ти кой си?

— Ние сме Посланик. Но заради вас приличаме на жесток убиец.

— Какво искаш? — продължих да питам, като се опитвах да разгадая думите му, което не ми се удаваше напълно, вероятно по вина на Викария, но ми се искаше да мога да проведе нормален разговор с някого.

— Ние искаме мир — каза то.

— Моля? — извиках саркастично, но после си казах, че то вероятно не разбира от сарказъм. — Престанете да ни нападате.

— Няма, докато вие не престанете. Вие не искате да чуете.

В следващата секунда вече крачех бързо към него. Без да помръдва, то изпълни постепенно полезрението ми и аз го ударих. Почувствах се така, сякаш бях прелетял през тънка водна пелена, и извиках, докато пропадах в пространството. Успях да се овладее набързо и се озърнах наоколо, докато тялото ми се преобръщаше при свободното падане. В далечината мернах мраморносиньото кълбо на Земята. Едва успях да различа няколкото орбитални станции, които изграждаха защитния пръстен около нашата планета. Като пехотинец не ми се налагаше да съм кой знае колко в час с въпросите на космическата география, но все пак си давах сметка, че се намирам в далечната орбита на Земята.

Завъртях се, но нямаше и помен от Посланик или каквото там представляваше. И тогава видях пламъка. Светлосин на цвят. Беше един от Техните кораби. Бях напълно сигурен, въпреки че контурите ми бяха непознати. Формата му грубо наподобяваше конус, макар че по-скоро приличаше на събрани на едно място шушулки с аеродинамична форма, прикрепени към двигател, който се движеше по-бързо от светлината. Нямаше да успея да го забележа, понеже бе създаден за стелт операции, ако не беше издайническият пламък на запалените двигатели. Космосът сякаш пулсираше. Не разбирах какво се случва, но като че ли част от космическия кораб се набръчка, запали се отвътре, а после мигновено и безшумно се разпука, преди вакуумът да я засмуче и от кораба да не остане нищо. Стори ми се, че всъщност се разпадна на части, но се оказа, че това е експлозията от отделянето на двигателя. Всяка от шушулките представляваше Игла, с която Те повторно щяха да проникнат в нашия свят. Видях, че всички Игли поемат курс към Земята. Космическото пространство започна пак да се свива и отпуска, при което светлината от далечните звезди угасна, за

да лумне отново в същия миг, в който се разпукваше някоя нова шушулка, а после парчетата се разлиха без звук.

Винаги съм настръхвал от зловещото затишие преди космическите битки. Изглежда, че и по-голямата част от човечеството споделяше моето виждане, съдейки по силната музика и специалните ефекти, които придружаваха новинарските репортажи от фронта. Най-сетне успях да разбера на какво се дължеше пулсирането на Космоса. Проследих сигнала до първоизточника и открих безшумно промъкващия се кораб, само че този път, плод на човешки ръце и далече по-сложно устроен от повечето други, които бях срещал. Стреляше с особен вид черен лазер, който напомняше Техните оръжия с черна светлина. Една по една шушулките бяха унищожени.

Орбиталните защиты на Земята може би не бяха в състояние да уловят конфликт, който се разиграва на такова огромно разстояние от нейната повърхност. Затова и не отвърщаха на удара. Стори ми се, че всички шушулки бяха унищожени, но в следващия миг аз вече стрелях в Космоса. Доста време крещях, докато успея да се овладеея. Вече се намирах в близката орбита на Земята. Тъкмо навреме, защото една от ударените шушулки се беше промъкнала инкогнито през кордона на орбиталната защита, което подсказваше за изключителни технологични умения, и видях краткия проблясък в момента на съприкосновението със земната атмосфера. Защитниците сигурно го бяха взели за метеор или нещо подобно. Значи, това било. Корабът, който бях открил в парка. А неговият пилот бе съществото, което Викария бе успял да свали върху диска. Почувствах гадене от объркването, причинено от гледката на стоящия пред мен Грегър в калното поле наред мъртвите дънери.

— Защо не позволявате да говорим с вас? — попита то.

Имаше ли отчаяна нотка в гласа му, или си въобразявах?

— Ааа!

В следващия момент разбрах, че аз съм този, който крещи. Отново се намирах в черквата — внезапен, истински шок. Превих се надве и повърнах. По пода покапа жлъчка. Някой ме беше изтръгнал от програмата. Зад мен стоеше Викария и в едната ръка държеше кабела, а в другата — автоматичен пистолет с голям калибър.

— Мамка му! — успях да изтърся.

— Рижият конник е тук — каза той и в очите му отново припламна искрата на лудостта.

— Какво?

— Хората, от които се криеш — обади се Мораг.

Беше облечена с други дрехи — беше обула протрити размъкнати панталони от здрав плат с множество джобове по тях, които все щяха да послужат за нещо, и чифт ботуши, твърде големи за нея, и бе облякла суичър с логото на група музиканти или друг вид формация, или на някоя звукозаписна компания, във всеки случай нещо, което ми бе непознато. Беше изтрила напълно грима от лицето си и бе хванала косата си на конска опашка. Сега приличаше повече на младо момиче, отколкото на обект на сексуално престъпление.

— Ролистън? — попитах аз.

Викария кимна. Изправих се, но все още се чувствах объркан.

— Какво научи?

— Каза, че иска мир — отвърнах.

— Лъже — рече Викария, но не ми прозвуча никак убеден в думите си.

— Не лъже — включи се Мораг, но тя, за разлика от него, бе напълно убедена в това, което каза.

— Каква мисия е изпълнявало — да дойде тук, за да убива ли? — попитах на свой ред.

Викария се замисли.

— Вероятно да дойде тук, едва ли чак да убива, а може и да е някаква психологическа операция — отвърна и този път знаех, че има право.

— С какво време разполагаме? — рекох, но той само се усмихна.

— Почти са пред вратата — и ми подаде паметовия чип, който съдържаше Посланик.

— Наистина ли? И сега — какво?

— Ще се опитам да задържа Ролистън и Сивата дама възможно най-дълго време. Занеси това на Езичника и му кажи, че съдържа пътя към Едного Истинного Бога^[9] — добави той, сякаш разбих нещо. — Той е в Хъл.

— Хъл бе разрушен.

— В богаташкото предградие. Той ще те открие.

От близкия говорител долетя мазният глас на Ролистън:
— Отче?

Викария ме погледна с предишната лудост в погледа. Кимнах, без да разбирам защо се жертваше заради мен по този начин. Обърнах се и тръгнах към отвора в каменния под, който водеше към древна крипта. Докато се спусках надолу, забелязах, че Мораг бе метнала на рамо сива брезентова торба.

[1] Откровение на свети Йоана Богослова 17:4. — Б.пр. ↑

[2] Пак там, 12:3. — Б.пр. ↑

[3] Откровение на свети Йоана Богослова 6:3. — Б.пр. ↑

[4] Перифраза по Шекспир, „Юлий Цезар“ (I, 1) („Вървете си във къщи и молете/ небето да си върне мора, който/ ще ви слети за тази ваша гнусна/ неблагодарност!“ — превод Валери Петров). — Б.пр. ↑

[5] Откровение на свети Йоана Богослова 2:5. — Б.пр. ↑

[6] Книга на пророк Иезекииля 5:16 („и кога пратя върху им лютите стрели на глада, които ще *изтребват*, кога ги пратя за ваша гибел и усилия у вас глада, и унищожа хлебна подпора у вас“). — Б.пр.

↑

[7] Откровение на свети Йоана Богослова 6:3-4. — Б.пр. ↑

[8] Откровение на свети Йоана Богослова 2:21-23. — Б.пр. ↑

[9] Свето евангелие от Йоана 17:3. — Б.пр. ↑

7. ДЪНДИ

Протегнах нагоре двете си ръце, за да помогна на Мораг да слезе. При допира на пръстите ѝ между моята метална протеза и истинската ми ръка от плът усетих нейната крехкост. Докато я свалях надолу, ми се стори лека като перце. Викария издърпа нещо тежко, с което затули отвора над главите ни. Изчезна и последният лъч светлина. Настана непрогледен мрак. Термографията не ми помагаше кой знае колко, защото в подземията нямаше източници на топлина. След малко обаче различих нишката от радиоактивна боя, която ни сочеше пътя към изхода. Вдишвах застоялия, студен, сух и набит с прахоляк въздух на хилядолетните мъртъвци. Чувах хлипането на Мораг до себе си.

— Не се притеснявай, аз виждам — излъгах.

В тъмното гласът ми я сепна и тя подскочи, въпреки че я държах за ръка. Виждах термографския образ на контурите на тялото ѝ — червени, оранжеви, зелени и сини. Изпитах странното задоволство на воайора, докато се любувах на красотата от неповторимата топлина на друго човешко същество в тъмнината. Стори ми се, че чух, макар и приглушено, разпаления глас на Викария над главите ни.

— Хайде — казах и дръпнах Мораг за ръката.

Продължих по хода на линията от радиоактивна боя, теглейки момичето, като по пътя все си удрях главата или се спъвах в разни неща.

Тайният проход представляваше тунел от излят бетон, който Викария сигурно сам бе направил. Усещах безподобната смрад на канализация и на мръсотията от река Тей, която се намираше в другия му край. Докато вървахме, разпознавах топлинните очертания на големите плъхове, а в далечината успях да различа и тъмната река, и проблясващите тук-там силуети на хората от платформите.

— Внимавай да не настъпиш някой плъх — казах, въпреки че гадинките не можеха да сторят нищо на моите железни и пластмаси, но можеха да лепнат някоя болест на горкото момиче.

Пък и бездруго вдигах достатъчно шум, за да ги изплаша, докато се придвижвах. Ала те просто не ми обръщаха внимание. Аз бях натрапник в техния свят. Плъховете не даваха и пет пари за метала и пластмасата, но затова пък на драго сърце биха поръфали малко истинска плът. За по-сигурно взех Мораг на ръце и я пренесох до самия изход.

Щом излязохме, най-напред се поозърнах за хората на Ролистън. Намирахме се под една от платените естакади, по която многолентова магистрала пресичаше река Тей и стигаше до полуостров Файф и още малко навътре, до някакъв парк. Не видях никого във водата от двете страни на моста. Някога платформите са стигали чак до това място в устието на реката, но разяждащите метала и бетона бактерии ги бяха превърнали в отпадъци, освобождавайки място за новите пътища.

Забелязах лодката на речния патрул на изток от новия мост и я видях да се отправя към противоположния бряг, където трептяха светлинките на Нюпорт на Тей. На сушата зад нас, под естакадата, живееше всякакъв вид измет от Дънди: наркомани, добрите стари пияници, хора, които палеха кофите за боклук, за да се стоплят, и всякакви други бездомници — хора като нас. Всички те изглеждаха достатъчно истински. Примирението и отчаянието не се нуждаят от симулиране.

— Налага се да те пусна на земята — казах на Мораг.

Тя кимна. Чу се жвакане от затъването на ботушите ѝ в меката замърсена смрадлива речна кал.

— А сега накъде? — попита тя.

Личеше си, че се страхува, но се държеше. Добър въпрос. С мен беше свършено. Ролистън щеше да ме преследва и да ме убие, а той разполагаше със средствата, за да го направи. Облегнах се на стената и запалих предпоследната си цигара, всмуквайки с пълни дробове излишния сладък дим, който вътрешните ми филтри пречистиха от всички отрови. Превръщах се в беглец до края на живота си. Дните ми щяха да бъдат поредица от ловки изплъзвания, всяко от които щеше да ме приближава до мига, в който майорът, или не, по-скоро Сивата дама, щеше да ми види сметката. Погледнах уплашеното момиче до себе си. Тя отвърна на погледа ми с очакване.

— Имаш ли роднини? — попитах.

Тя кимна.

— Къде са?

— Във Финтри.

Божичко, казах си, явно нефтените платформи много ѝ харесват. Дори и по местните стандарти Финтри си беше гадна дупка.

— Те ли те продадоха?

Тя кимна.

— В замяна получиша доста дрога, защото бях млада и хубава — добави тя, сякаш за да ги оправдае.

Не попитах на колко години е била. Направо прекрасно, си казах. Това момиче може би имаше по-малко възможности в живота и от мен. Дръпнах още веднъж от цигарата. Огънчето озари изгорялото ми лице и видях как Мораг потръпна.

— Имаш ли при кого да отидеш? — попитах пак.

Тя ме погледна така, сякаш я бях зашлевил. Обърнах се и тръгнах, затъвайки в калта, към премигващите светлинки на платформите. Чух я как с мъка ме следваше.

— Хей — подвикна ми тя.

Направих се, че не чувам.

— Хей!

Аз обаче продължих да крача.

— Спри, шибано копеле! — изкрещя тя.

Спрях и се обърнах.

— С мен е свършено, не разбираш ли? Хората, които разгневих, никога не се отказват и винаги улучват в целта. Рано или късно, ще ме открият и ще ме убият. Не знам дали знаят, че си с мен, но ако не знаят, най-добре бягай и се скрий вдън земя.

Мораг ме погледна. Не можах да разгадая изражението ѝ. Страхът си беше отишъл, но на негово място се беше появило нещо друго. Стори ми се, че иска да ми възрази, а после живецът ѝ внезапно угасна.

— И къде ще умреш? — попита тя.

Не бях помислил за това.

— Не знам — отвърнах. Нямах достатъчно пари за кабинките, въпреки че не би било зле. Да се отнесеш нанякъде, да се отделиш от тялото и да се превърнеш в дух. Сивата дама влиза безшумно в кабинката и ми прекъсва сребърната верижка^[1] с куршум, острие или някаква отрова. Поне ще си отида в мир. — Ами сигурно ще си взема

цигари, ще се прибера у дома, ще си пусна Майлс Дейвис и ще се натряскам с колкото се може повече уиски, преди да дойдат да ме довършат.

Мораг кимна.

— Не е зле — каза тя.

Изпуших цигарата до филтъра и я хвърлих в калта. Обърнах се и закрачих към платформите. Мораг следваше темпото ми. Позволих ѝ да повърви известно време с мен, след което отново се обърнах.

— Какво правиш? — извиках, като си помислих, че въпреки първите ми впечатления, тя си оставаше просто едно глупаво момиче от платформите.

— Идвам с теб — рече тя.

Вторах се в нея с мисълта, че като види отражението си в черните поляризирани лещи, заместили очите ми, ще се откаже, но тя издържа стоически на погледа ми.

— Ще ме убият. Май не ме разбираш. Това тук не е като по новините. Тези хора винаги улучват и освен това разполагат с неизчерпаеми възможности. За добро или зло, хората на правителството са по петите ми.

— Че какво губя? — попита тя.

И тогава се сетих за Посланик и за това, което Викария беше казал, да отидем в Хъл. Измамна или не, това бе единствената надежда, която ѝ бе останала. Ако не скоро, то някой ден щеше да навърши възрастта за военна служба и щеше да стане момиче за развлечение, което обслужва военните — първо офицерите, докато все още си я биваше, а после подофицерите и накрая обикновените войници. Преди да навърши двацет и пет, вече щеше да е похабена. Ако извадеше късмет, ако проявеше коварство, хитрост и ако се отнасяше като хищник спрямо другите курви в армията, можеше и да се сдобие с подофицерски чин. Да постъпва с другите, както бе постъпила със себе си. Обаче по си я представях да се уволни от армията без никакви способности, нито дори и най-основните умения за оцеляване. Така или иначе, нямаше да има особена разлика, ако успее да се откачи от наборната служба, но тогава щеше да попадне под ударите на Дарвиновия естествен подбор. Затова възможността да дойде с мен у дома, да пийне малко уиски, да послуша джаз и да чака да я застрелят в главата, ѝ се струваше доста добра алтернатива.

— Ами Посланик? — прекъсна мислите ми тя.

Стори ми се, че се опитва отчаяно да прогони всякаква надежда от гласа си.

— Миличка, избий си тези въздушни кули от главата. Хората, с които то ще иска да говори, са тези, които се опитват да убият както него, така и нас.

— Но бихме могли да отидем в Хъл?

— Да, можем да умрем в Хъл за разнообразие, но претегляйки всички възможности, предпочитам да пукна в Дънди.

— Обаче ако продължим нататък, ако успеем да разберем и други работи, може би нещо ще се случи? — каза тя, при което в гласа ѝ се прокраднаха нотки на трогателна готовност.

Опитвах се да преценя кое бе по-голямото зло. Да убия надеждата ѝ в зародиш или да продължа да подхранвам илюзиите ѝ само за да видя как се разбиват на пух и прах, когато ни заловят.

Пък може и да не се стигне чак дотам, чух се да си казвам мислено, докато отново вървахме по дългия и уморителен път към нефтените платформи. А може би когато наближи края и Мораг е поживяла доста повече, отколкото предвижда отредената ѝ участ в този живот, усещането за дулото на лазерния пистолет във врата да се окаже по-голямата милост.

— Ще ти дам да ме чукаш — каза тя, предлагайки ми единствената разменна монета, която си мислеше, че притежава.

Затворих очи.

— Тъ... виж какво, повече не казвай това — казах аз.

— Извинявай.

— Не ми се извинявай, по дяволите! — изкрещях, въпреки че не бях сигурен на кого ме беше яд, вероятно на мен самия.

Почувствах, че не съм толкова отвратен, колкото би трябвало, от факта, че ми беше предложила да се възползвам от нея.

— Просто недей... моля те — казах този път по-тихо.

Стори ми се уплашена и объркана, но ми олекна, като разбрах, че няма да се разплаче.

— Виж сега, нямаме никакви пари, нямаме разрешителни за напускане на града, нито за пътуване.

— Имаме това — каза тя и извади от брезентовата торба нещата, които Викария ѝ беше дал.

Най-напред ми подаде пачка банкноти.

— И това — добави и извади една кесийка.

Взех я и погледнах какво има вътре. Няколко къса от жълт метал с неправилна форма. Сигурно беше самородно злато, е, не толкова ценно, колкото обработеното, но все пак не бе за пренебрегване.

— А също и това — добави и ми подаде финансов чип.

Веднага го поставих в четеца си. Подсвирнах тихичко, защото се оказва контрабанден чип, който не можеше да бъде проследен и който струваше толкова, колкото и сумата в него. Освен това можехме да го използваме безнаказано както в корпоративните анклавни, така и в големите търговски центрове. Строго погледнато не разполагахме със състояние, но имахме достатъчно да преживеем. Зачудих се защо Викария беше постъпил така и защо се беше пожертвал за нас. Какво толкова важно имаше в цялата работа?

Усетих с периферното зрение светлината зад гърба си. Обърнах се и видях аероколата, която излиташе от града над реката, и двата светлинни снопа от прожекторите, които претърсваха околността. Заприлича ми на мерцедес от висок клас. Въпреки че беше с контурите на частен автомобил, ми стана ясно веднага, че върху него има монтирана бронирана платформа за оръдие с отлично оборудвана сензорна кабинка.

— Ела — казах на Мораг и я дръпнах под изгнилите дъски на някогашното търговско пристанище.

Отправихме се към крайречния пазар. Те сигурно разполагаха с термографи и различни сензори за движение, но ние можехме да се справим с тях, ако сме готови да легнем в калта и бавно да изпълим до платформите. Надявах се да не се наложи, защото камарата токсични боклуци в река Тей вероятно щеше да ни убие в дългосрочен план, а може би и по-скоро, отколкото предполагах.

— Това те ли са? — попита ме Мораг, като се задъхваше.

Аз ѝ кимнах.

— Тогава защо просто не се оставиш да те убият? — рече тя, а аз я изгледах кръвнишки.

— Защото не искам да умра в тая кал — отвърнах.

Цял живот бях газил в кал, стигаше ми толкова.

Мерцедесът продължи огледа си надолу по течението на реката. Може би мислеха, че сме тръгнали пеш на запад към Пърт или че

Викария беше достатъчно предвидлив да ни снабди с превозно средство, с което да се измъкнем, може би дори и миниподводница. Като си помисля, идеята никак не беше лоша.

Запровирахме се из гъмжилото на пазара, като се надявахме да изгубят следите ни сред множеството топлинни източници наред редиците сергии, на които човек можеше да си купи всичко — от гадните изкуствени протеини с вкус на стърготини до различни фалшиви импланти от черния пазар. Прелитащият ниско над главите мерцедес отвя част от брезентовите тенти и те се разхвърчаха наоколо.

На няколко пъти видях хора, които се набиваха на очи с прекалено чистия си и спретнат вид, въпреки старанието им да са по-скромно облечени. От време на време имах усещането, че спираха да изслушат някого, който им говореше от разстояние. Всеки път когато виждах такъв човек, правех всичко възможно да го избегнем. Мораг се справяше много добре със ситуацията, независимо че нямаше никакъв опит, но явно притежаваше природната интелигентност на хората, родени да оцеляват на улицата, и правеше това, което й казвах.

Най-накрая успяхме да се доберем до пазара на самите нефтени платформи. Побързахме да се изкатерим по разнебитената пътека от стари дъсчени палети, а отдолу под нас реката разплискваше лепкавата си тиня. Изкачихме се по спираловидното стълбище, направено от подръчни материали, в случая старо желязо. Конструкцията представляваше една четвърт практически приспособление и три четвърти опасна форма на себеизява от страна на нейния майстор. Стигнахме до по-високите нива на платформите и се отправихме към сърцевината на онази част, която стърчеше над водата, като и двамата се придвижвахме със сръчността на дългогодишни обитатели на това място.

Все още не бях сигурен какво смятам да правя. Най-лесно би било да взема парите от Мораг и вероятно да ѝ оставя колкото да има, за да си угоди поне веднъж, както ѝ се иска на нея, или пък толкова, колкото да преживее с тях известно време. Аз можех да отида до сензорните кабинки и просто да изчакам — Сивата дама нямаше да ме накара да страдам, не виждах и причина да го прави. Щеше да стане толкова безболезнено, че дори нямаше и да усетя. Искам да кажа, това не беше новинарски репортаж, пък и аз не бях някой ангел хранител, а просто поредният задник, който се опитваше да помине по най-добрия

начин, обаче този път се бях издънил. Времето ме притискаше. Така че — да ѝ го начукам на Мораг, тя не беше моя грижа. Ама нали тя и бездруго ми го беше предложила. Така или иначе, преди да се усетя, се озовахме пред бара на Маклайн, а не пред сензорните кабинки.

Заведението представляваше поредица от изрязани и отворени отпред кубове, привързани с помощта на високоустойчиви стоманени въжета около централната носеща конструкция на „Свирачът при изгрев-слънце“, една от по-старите нефтени платформи. Кубовете, закачени за стоманеното въже като кабинки на лифт, пораждаха особено приятни изживявания при лошо време.

Интериорът се състоеше от типичната за местните кръчми безогледна сбирщина от примъквани отгук-оттам мебели. Барът представляваше обърната навътре бронебойна преграда, взета от гишетото на някоя банка, с криво-ляво залепен отгоре ѝ дървен тезгях. Осветлението се състоеше от смесица от премигващи електрически крушки, газови лампи и няколко свещи. Зад бара блъбукаше дестилатор.

Мястото бе пълно с най-различни представители на местното общество, които можеха да си позволят да се отдадат на някакъв вид порок, но явно тази вечер се бяха спрели на пиячката. Цареше всеобщо униние — вероятно заради бомбардировката от земната орбита над „Забраненото удоволствие“. Никой не се интересуваше от нас.

Познавах бармана. Той беше от Уродливите и се падаше роднина на Маклайн. Казваше се Роби. Гените на предишните поколения от членовете на фамилията бяха увредени от някакво биологично оръжие, замърсяване на околната среда или твърде продължително въздействие на обеднен уран, в резултат на което се раждаха джуджета. Това обаче не им попречи да бъдат използвани от ненаситната човешка военна машина. Ако нервната им система не беше твърде прецакана, ги правеха химери — пилоти на танкове, уокъри, екраноплани и шейни, десантни совалки и дори междузвездни кораби. Някои от тях бяха достатъчно интелигентни, за да ги вземат за свързочници, но повечето, като самия Маклайн, стигаха само до персонал по логистичната поддръжка. Роби вдигна поглед към мен, докато вървах към бара.

— Здравсти, шефе. Разбра ли новината?

После се обърна към Мораг, но задържа киселата си физиономия върху нея.

Сигурно я беше срещал в „Забраненото удоволствие“. Тя понечи да му се усмихне.

Кимнах в отговор. Той се обърна още по-бавно, за да ме погледне.

— Както обикновено ли? От хубавото, а? — попита ме с неутрален тон, а лицето му показваше, че е нащрек.

— Не, тъъ... или хайде, дай една бутилка. Имаш ли цигари? — на свой ред попитах аз.

Роби повдигна вежди. Видях как умът му се напрегна.

— Да не си се опаричил? — поинтересува се той, но въпреки това се пресегна под тезгяха за една бутилка от малцовото уиски, което произвеждаха за износ в спиртоварната на парка.

Усетих укорителния поглед на Мораг. Все пак парите ни трябваха за друго.

Вместо да отговоря на Роби, кимнах с неохота.

— Какви цигари искаш?

Посочих любимата си марка скъпи цигари. Можеха да си ги позволят само офицерите и старшите подофицери, а също и бунтарски настроените дечурлига от корпоративните анклави. На мен ми бяха достъпни само след победа в състезанията с мотори или в някоя битка.

— Колко искаш?

— Двеста.

Роби замръзна, както беше протегнал ръката си, за да измъкне изпод тезгяха контрабандните цигари.

— Сигурен ли си? — попита той с недоумение.

Аз му кимнах. Той погледна първо нея, а после мен.

— Май си ударил къоравото тази вечер?

За малко да избухна в истеричен смях, но Роби извади цигарите и обяви цената. Обърнах се към Мораг:

— Плати му.

Стори ми се, че искаше да спори с мен, но после извади няколко от мръсните банкноти и ги наброи на Роби.

— Да не си се сдобил с още купони за храна, а? — рече той недоверчиво.

— Да бе — измърмори Мораг едва чуто.

Запалих нова цигара, но успях да потисна желанието да отворя бутилката уиски.

— Тук ли е Маклайн? — попитах.

Видях как лицето му застина. И други в бара започваха да проявяват интерес към разговора ни, не само Уродливите.

— Е, нали знаеш, че той никога не е тук — започна Роби.

— А кога ще си дойде?

Роби отново погледна към Мораг.

— Момче, казвай направо, здраво ли си загазил?

Аз кимнах.

— Ама наистина ли много?

Отново кимнах. Той ме погледна, сякаш да прецени доколко сериозен бе проблемът. Изведнъж се провикна:

— Затваряме! Всички въл!

За мое учудване почти никой не се опита да протестира, докато хората взеха да се изнизват от кубовете, които леко се заклатиха от голямото раздвижване, предизвикано от разотиващите се посетители. Останаха само няколко Уродливи, но и те ясно дадоха да се разбере, че се стягат да си ходят.

Роби отбори някаква вратичка в бара и с пръст ни подкани да го последваме. Тръгнахме след него покрай пуфтящия дестилатор, от който излизаше пара. Роби ни отведе до тръбите, които изграждаха главните стоманени подпори на платформата. Изрязаният в тях отвор беше много добре замаскиран. Най-вероятно Роби бе изпратил сигнал посредством програмите на нервната си система, защото, когато го наближихме, люкът се отвори. От другата страна започваше осветен в червено свят от корозирали стоманени тръби. Роби пхна ръката си вътре и хвана ръждясалото стъпало, заварено за остарелите жезеза, и започна да се спуска с удивителна за телосложението си ловкост.

За нито един от обитателите на платформите не бе тайна светът на стоманените тръби, населяван от Уродливите. Наистина това бе добре известна тайна — пък и човек можеше да чуе шумното им придвижване из вътрешността на подпорите. Но навсякъде другаде се разпространяваше като истинска градска легенда, като някакъв вид изопачено, скрито от омото приказно царство, разкрасено с

всевъзможни гадости, които хората изговаряха по адрес на Уродливите: че били човекоядци, че крадели деца и други подобни щуротии.

Цялото осветление се състоеше от аварийни светлини, които изпълваха пространството със зловеща червеникава светлина. Призрачността се подсилваше от далечния тътен от придвижването на хората из тръбите, въпреки че по-голямата част имаха евтина стиропорова изолация, която се очакваше да приглуши звука. Уродливите не желяеха да афишират присъствието си — това си беше тяхното местенце. Останалите обитатели на платформите с радост им го отстъпваха, тъй като Уродливите знаеха как да бъдат полезни и заемаха собствена ниша в местното общество.

Роби ни отведе до бетонната плоча в основата на платформата. Поставена първоначално за баласт, тя беше издълбана с помощта на същите програмируеми, разяждащи бетона бактерии, които бяха използвали за разрушаването на стария мост над река Тей. После бяха добавили още колонии отвън, побити дълбоко в коритото на реката, и прикрепени към съседните нефтени платформи.

„Свирачът при изгрев-слънце“ се намираше в източния край на нефтените платформи, близо до устието на река Тей в Северно море. На източната стена на потопената под водата бетонна плоча имаше самоделна херметическа камера за влизане и излизане в кесон. „Самоделна“ не е думата, която бих искал да употребя, когато става дума за съоръжения като херметически камери. Имаше няколко такива между „Свирача“ и Северно море, но Уродливите се бяха гмуркали под водата във водолазни костюми с фенерчета и телеманипулатори и бяха прокопали канал. И сега това бяха единствените останки от пристанището на Дънди.

Ето как човек пристигаше или си заминаваше, ако не разполагаше с влияние и средства, за да използва магистралите, маглева^[2], суборбиталните пространства или не притежаваше аерокола. Пристанището на Дънди, което Маклайн държеше, беше за тези, които искаха да напуснат без много шум. Имаше няколко неудобни на вид седалки и части от оборудване, което според мен служеше за регулирането на въздуха във вътрешността на пространството, една част от което работеше с помощта на датчици.

Имаше и няколко монитора, които показваха как изглежда отвън замърсеното речно дъно.

Вътре седяха Уродливи, които се занимаваха с машините, и други, които просто се размотаваха наоколо. Видях оръжия и меко казано, твърде очебийни съоръжения за сигурност. Стоманени пръти промушваха издълбаната бетонна плоча по цялото ѝ протежение. Те нямаха опорна функция, а по-скоро изпълняваха функцията на някакъв вид стълбище, което предоставяше достъп до всички части на пристанището. Именно там висеше Маклайн.

Бяха го създали като химерен организъм. Говореше се, че можел да избира дали да стане боен пилот, или да управлява междувъзвезден кораб, но вместо това предпочел бронетранспортьор и го зачислили към Кралските инженерни войски. След като приключил с тази кариера, си направил брониран купол, върху който прикрепил себе си и животоподдържащите си приспособления. Куполът висеше от стоманеното скеле, придържан от мощните ръце на два могъщи на вид уолдоса^[3], поради което Маклайн изглеждала като бебе, което се люлее в технологизирана люлка.

Горната половина на крехката фигурка на джуджето стърчеше навън от купола, като от него излизаха множество жици, които се включваха в основата на шията му. Очите му бяха самоделни и грозни на вид, но без съмнение притежаваха отлични оптични прибори и стърчаха от черепа като обективите на старовремските фотоапарати.

Уолдосите постепенно ускориha въртенето на купола по оста на рамката с главата надолу, докато лицето на Маклайн застана пред очите ни. Не се радваше, че ни вижда. Роби сигурно го беше известил за нашето идване по вътрешната безжична линия и му бе казал, че някой ни преследва. Надявах се да е кодирал съобщението.

— Маклайн — почнах аз.

— Млъкни бе. Виж как си окалял навсякъде, тъпо копеле — озъби се той насреща ми.

Погледнах към мръсния бетонен под. Нямаше и следа от кал — единствено ботушите ни бяха кални.

— Съжалявам — понечих аз.

— Роби ми каза, че яко сте загазили — продължи Маклайн и погледна към Роби.

— Налага се да напусна Дънди и да отида в... — опитах се да кажа, но той вдигна ръката си и ме спря.

— Не ми казвай. Хората, които взривиха публичния дом, ли са по петите ти?

Аз кимнах.

— Много хора са загинали и още толкова ранени. Твърде много жертви. Нашите хора не можаха нищо да направят. Вдигна се много пушек, пък и покачването на нивото на водата означава, че скоро някоя от платформите може да се прекатури, да смачка още хора, което значи още болка, а ние сме останали без средства — избъбри той и продължи да клати глава.

— Нямам вина — отвърнах, като донякъде наистина го мислех.

— Да, това ще да е работа на правителството или на някоя от големите корпорации, дето хич не ги е еня.

— На сушата ни преследват войници от специалните части. Хора, които познавам, лоши момчета.

— Само неприятности ми създаваш.

Притесних се, че не мога да видя изражението на лицето му. Изведнъж забелязах, че всички Уродливи в помещението слушаха внимателно.

— Така е.

— Дали пък няма да направя по-добре, ако те предам на властите — и може би взема награда?

— Пробвай, въпреки че по всяка вероятност ще те очистят, а после съвсем убедително ще го отрекат — подхвърлих аз.

— Ти си тукашен, нали?

— Да, тук живея.

— Ама те не са?

— Те си имат хубави жилища.

— Че какво му е на това място?

Ухилих се, като чух това. Доброто старо разделение на наши и ваши.

— Ще могат ли да те проследят дотук? — попита Маклайн.

— Те могат да ме проследят докъдето поискат, стига да си направят труда.

— Тогава трябва да те измъкнем оттук.

— Трябва да се доберем до...

— Затваряй си шибаната уста — изрева той. — Ако това, което ми казваш, е истина, то значи, лошите хора ще дойдат всеки момент и ще изкалят още повече прекрасния ни малък свят, и ще дойдат с изпълнени с ярост сърца, ще се държат лошо и с намерение да навредят на мен и на моите хора. Само че когато това стане, ще им кажа всичко, което знам за теб. Ще им съдействам по човешки в максималната степен, която ми позволява уродливото ми телце. Всичко ще им изпея.

— Давай да се махаме, тоя няма да ни помогне — не се сдържа Мораг.

Маклайн се обърна към нея и разкривената усмивка разряза лицето му. След това завъртя отново купола така, че да гледа към мен.

— И без това го нямам, така че и пръста си не мърдам заради тъпа каска и някаква си курва.

— Да ти го начукам, джудже недно! — заплю го Мораг в изблик на гняв, породен от страха й.

— Млъкни — казах й тихо аз.

— Разбра ли сега колко важно е за мен да не знам къде искате да отидете?

— Пак няма гаранция, че няма да те убият.

— Ако са истински професионалисти, ще трябва да ги убедя, че ще си създадат много повече неприятности, ако очистят мен и моите хора. — И отново мазната усмивка се разплу по лицето му. — Моментът е много деликатен — работници, съединявайте се в борбата, или как там беше^[4], — но да си дойдем на думата — колко кинти имаш?

[1] Книга на Еклисиаста, или проповедника 12:6-7 („докле се не скъса сребърната верижка и не се съдере златната превръзка, и не се строши стомната при извора, и не падне колелото над кладенеца. И ще се върне пръстта в земята, каквото си е била; а духът ще се върне при Бога, Който го е дал“). — Б.пр. ↑

[2] Свръхскоростен влак, който се движи на магнитна възглавница. — Б.пр. ↑

[3] По името на сакатия герой от едноименния разказ на Робърт Хайнлайн от 1942 г., който използва дистанционни приспособления. — Б.пр. ↑

[4] По аналогия с призива „Пролетарии от всички страни, съединявайте се!“. — Б.пр. ↑

8. СЕВЕРНО МОРЕ

— Трябваше ли да му даваш толкова много пари? — попита ме Мораг.

Седяхме един срещу друг, облежнати на керамичния корпус на безшумно придвижващата се миниподводница. През цялото време, докато се плъзгахме сред студените дълбини на Северно море, тласкани от почти безшумните реактивни водни двигатели на съда с обтекаема форма, цареше зловеща тишина. Трябваше да начена бутилката уиски, защото ми беше заявено съвсем категорично, че по време на пътуването пушенето не е разрешено. Бях изпил около четвърт от съдържанието ѝ, когато погледнах уплашеното уморено умно момиче и казах:

— Най-вероятно ще очистят Маклайн.

— Как така? Няма ли да го пощадят, задето ни е изпортил?

— Няма. Ролистън ще го убие, а после ще заличи следите от тази операция — добавих. — Маклайн не може да ни навреди с друго, освен да ни изтропа. Дори и сам да не им каже, те имат начини да го накарат да пропее. Така че това, което той току-що стори, може да се окаже най-голямото добро, което някой ти е оказвал.

Мораг млъкна.

Миниподводницата беше поела курс към фабриките за дрога в Сепаратистките територии на Амстердам. Маклайн се беше разбрал с капитана да ни оставят където поискаме. Ролистън щеше да разбере и да изгуби известно време, докато ни търси в Амстердам и докато намери капитана, който на свой ред щеше да го осведоми, че сме отишли в Хъл. Разполагахме най-много с ден преднина, преди да ни настигнат. Надявах се това, което се намираше у Езичника, да си заслужава риска.

Отново погледнах към Мораг. Тя ровичкаше из торбата, която Викария ѝ беше дал. Заради обикновените дрехи и липсата на грим приличаше на всяко друго момиче на нейната възраст. Въпреки че един

господ знае какво значеше това в наши дни — вероятно нещо, от което да се извлече изгода. Тя беше хубава, но не за нейно добро, обаче въпреки предпазливостта си не беше станала безчувствена. Мораг отвърна на погледа ми, притеснена от моето вторачване, макар че сега не беше полугола, както когато се запознахме.

— Какво си ме зяпнал?

— На колко години си?

— Защо? Има ли значение? — тросна се тя и сега вече заприлича повече на младо момиче, отколкото на проститутка от платформите.

— Има — отвърнах.

— На седемнайсет.

Наистина не исках да узнавам на колко години бе започнала да проституира.

— Значи, си достатъчно голяма, за да те вземат в армията.

Тя кимна.

— Макфърлейн ни отърва. Раздаде подкупи на тъпанарите, за да ни отложат колкото се може повече, обаче... той... — запъна се тя.

— Той взе своя фунт месо^[1].

Мораг вдигна рамене. Тя не виждаше нищо странно или ужасно в това. В някаква степен възприемаше себе си като стока.

— Искam... исках да стана свързочник — каза тя. — Когато ме вземат в армията...

Неволно ми мина мисълта, че в наши дни всеки искаше да е хакер.

— Изповядваш ли някаква религия?

— Не още. Но когато започна да виждам разни неща в мрежата, ще се сдобия със своя вяра — каза тя с блясък в очите.

Имаше нещо в тая мрежа: хората откликваха по особен начин, както на религиозното чувство. Започваха да виждат или да им се привиждат изображения на божества в мрежата.

— Щяха да те пратят в частите за отдих и забавление — продължих аз.

Кое то значеше, че и в армията щеше да върши същото, което бе правила на платформите — да забавлява войниците. Дори не се замислих колко жестоки бяха думите ми. Тя престана да се рови в торбата и ме погледна, а очите ѝ срещнаха моите лещи. Съвсем явно виждах решимостта в погледа ѝ.

— Не и ако се обезобразя. Не с нож, а с киселина или нещо такова — каза тя и продължи да тършува.

Не знаех как да продължа.

— А бива ли те? — попитах, докато палех цигара.

— Като курва ли? О, да, много съм добра. А теб бива ли те за това, с което се занимаваш?

— Имах предвид с компютрите, като хакер — казах аз с известна доза раздразнение в гласа.

— Веднъж проникнах незаконно в банковите сметки на Макфърлейн и го накарах да направи малко дарение.

— Доста добре, като се има предвид, че нямаш никакви импланти.

Тя вдигна рамене.

— Сестра ми ме научи. Беше свързочничка.

— Имаш сестра?

— Имах. Изпържиха й мозъка на някаква планета. Дори не знам къде. Не смятаха за важно да ни съобщят — погребяха я в Космоса. Ако така беше тук, мама никога нямаше да ме продаде на онзи сводник.

— А той разбра ли, че си му отмъкнала паричките? — попитах.

Тя се усмихна вътрешно и сви рамене.

— Много ясно. Нае хакер, който да ме проследи, а после сплаши някои от момичетата, за да ме изпортят. Имаше един много страховит тип, който беше напумпан с кунгфу програми.

Кимнах й, че знам за кого говори, защото се сетих за модно облечения охранител, когото бях пребил до смърт в „Забраненото удоволствие“.

— Та този същият притежаваше и други умения, като например как да ни причинява болка, без да оставя синини, за да можем да продължим да работим. Прекарах насаме с него час-два.

Известно време обмислях това, което току-що бях чул.

— Не че има значение, но този тип е мъртъв.

— Е, много ясно — изсмя се тя. — Малко трудно щях да пропусна такава зрелищна експлозия.

— Не, не, искам да кажа, че аз лично го пребих от бой.

Тя помълча малко. После добави тихичко:

— Радвам се.

Последва ново мълчание. Отчаяно се опитвах да измисля какво да ѝ кажа, което да не събуди у нея ужасяващи спомени. Обаче Мораг ме изпревари:

— Защо пушиш? Питам, понеже сигурно имаш филтри и всякакви джаджи, нали?

— Харесва ми да имам жълти пръсти, потъмнели зъби и да смърдя на тютюн.

— Аха!

— Трудно ще останем незабележими, ако вие двамата продължавате да приказвате! — изсъска ядно рускинята, помощник-капитан, през вратата към мостика. — И ви предупредих — никакви цигари!

Загасих фасата и двамата с Мораг отново потънахме в мълчание. В известен смисъл изпитах облекчение.

Замислих се над думите на Мораг и начина, по който говореше. Човечеството беше полетяло до звездите, а едно момиче беше готово да се обезобрази, за да не му се наложи да обслужва войниците. Имаше нещо сбъркано в това. Винаги съм знаел, че всичко е ужасно прецакано, но повече от всякога ясно осъзнавах, че трябва да има и друг начин. Трябваше ни някаква надежда — войната траеше вече шейсет години, време ѝ беше да свършва. Но най-жестокото от всичко щеше да бъде, ако думите на Посланик се окажеха поредната скапана психологическа операция.

Дългът беше нещо, което ни втълпяваха още в началото на военното обучение, нещо, с което се сдобих в Пети парашутно-десантен полк: дълг към командирите, дълг към бойните другари, дълг като закрилник на човечеството. Когато постъпих в полка, вече знаехме колко нелепо е всичко това, а може и да не беше, но ние се отнасяхме към тези неща с голяма доза цинизъм. Обаче, от друга страна, ако имаше и най-малък шанс да направим нещо, за да спрем тази война, да получим шанс да се възродим като човешка раса, така че да спрем да изяждаме младежите си, бяхме длъжни да го сторим.

Именно такива неща ме ядяха отвътре: ами ако бъдещият откривател на лека срещу рака загинеше в някой окоп? Ами ако синът Божи, в който вярваше Викария, се беше родил на платформите? Ами

ако мъжът или жената, които щяха да донесат мир на цялата Вселена, се бяха пръкнали с толкова привлекателна външност, че трябваше да отидат в бардак за войници? Никой никога нямаше да узнае.

Бях виждал, вършил и преживял много гадости, но това, което Мораг каза, бе най-лошото. Досега просто се бях носел по течението, бях отлагал момента, в който Ролистън щеше да ме настигне. Нямахме никакви шансове, щяхме да загинем, но аз бях научен да се справям с подобни рискове. За съжаление, хората, срещу които се бяхме опълчили, също притежаваха тези умения. Обаче не можех вече да върна духа в бутилката — той беше изскочил навън. Аз вече бях станал част от това нещо.

— Защо го правиш? — прошепнах.

Мораг вдигна очи и сви рамене.

— Нямам нищо за губене — рече и двамата се усмихнахме. — Пък и — додаде тя вече по-сериозно — мисля, че онова нещо бе нежно.

Досетих се, че има предвид Посланик.

— Работата ми ме научи да разбирам много бързо кой е нежен и кой иска да те нарани. Не смятам, че то иска да ни нарани — добави тя.

Изсмях се.

— Защо се смееш?

— Ще се опитаме да спрем войната с помощта на интуицията на проститутките.

— Защо не — каза тя и също прихна.

— Нали си даваш сметка, че това може да се окаже психологическа операция от Тяхна страна? Просто тактически ход като част от Техните усилия да ни изтребят.

— Да — отвърна едва чуто тя. — Обаче не го вярвам.

Погледът ѝ отново възвърна предишната си решимост и се заби в лещите ми.

— Длъжни сме да опитаме — каза тя, прочела мислите ми.

Кимнах. В този момент капитанът отново изсъска:

— Вие двамата, ако чак толкова държите, можете да поплувате!

Вече очаквах с нетърпение да се надрусам с депресанти, които щяха да забавят възприятията ми, а после, когато навлезем в орбитата, щяха да ни упоят. Отдавна бяхме забравили за естествения сън поради твърде многото наркотици и гадостите, натрупани в моето подсъзнание. Пред очите ни десантни капсули излитаха, за да се присъединят към останалите кораби в орбитата на планетата. В угасналото небе над Сириус Б успяхме да различим единствено проблясванията в космическото пространство. Техните кораби бяха погнали здраво нашата Шеста флотилия в далечната орбита. Като наближихме мястото, откъдето щяхме да се евакуираме, забелязах опашките от войници, които чакаха да бъдат извозени. Чакаха, защото по-ценните кадри и машините се евакуираха с предимство. Отдавна бях престанал да се ядосвам за подобни неща. В края на краищата бяхме от специалните части, така че нямаше никакво съмнение, че сме особено ценни.

— Дъглас? — извика името ми по кодираната линия за свързка при тактически операции нашият свързочник и хакер Амар Шаз.

Беше роден в Мидландс в семейство на сикхи. Преди да стане свързочник, не беше много религиозен, но разбира се, бе открил религията в мрежата. И сега, с подновена вяра, редовно посещаваше виртуалния храм, беше си пуснал брада и дори почна да си увива тюрбан около главата, а когато беше на пост, носеше и заплашителния на вид характерен символ на сикхите, дъговидния кинжал, кирпан, само че неговият бе с големината на меч. Беше си направил тюрбана от балистична мрежичка. И в духа на традицията на нашия отряд да не оставяме човек без прякор, още с пристигането го кръстихте Шарън и така си и остана.

— Какво? — попитах, без да се съобразявам с военната дисциплина.

— Яви се незабавно в щаба на специалните операции — гласеше съобщението на Шарън.

Обаче не беше използвал обичайната за целта честота. Искаше аз да съм преносителят на лошите вести. Нямаше начин да се върнем обратно. Най-много час-два преди военната база, която използвахме за евакуиране, да бъде изравнена със земята. Какво искаха от нас? Съобщих „радостната“ вест на останалите от моя отряд.

— По дяволите — изруга Мадж, който седеше пред мен в ховъра си. — Аз не съм част от шибаната ви армия. Аз съм журналист. Заминавам с първата совалка.

Но знаех, че ще остане с нас до последно.

Паркирахме автомобилите пред бункера, в който се помещаваше щабът на специалните операции. И двете фигури отпред ми бяха познати. Майор Джордж Ролистън беше от Специалните части на морските пехотинци. Свестни момчета, също като нас, не че някога бихме им го признали, обаче Ролистън си беше задник. Манипулатор от висша класа, който беше избил доста оператори. Униформата му без отличителни знаци бе поомачкана, но не беше изцапана, което значеше, че не е напуснал бункера, а на гърдите си бе провесил гаусова пушка от характерния модел „Спектър“, чиито куршуми се движеха със скорост, близка до скоростта на звука. Той беше прекият ни началник в щаба на специалните операции и според мен бе виновен за смъртта на голяма част от Жребците.

Зад него малко по-встрани стоеше легендарната сред специалните части редник Джоузефин Бран, Сивата дама, снайперист и наемен убиец, която беше служила преди това при командосите на морските пехотинци и специалните им части. Носеше ѝ се славата и лично аз в нейно присъствие винаги се притеснявах. Сигурно заради нея войниците му не го бяха убили все още. Никой не знаеше защо го защитава — логичният извод бе, че са любовници — но според мен имаше по-дълбока причина. Униформата ѝ бе изцапана, а следите от камуфлажна боя и огромните торбички под изкуствените ѝ сиви очи показваха, че не е стояла без работа.

Слязох от ховъра и се поразтърках. Почувствах се като зомби. Бях толкова скапан, че не разбирах повечето от нещата, които се случваха.

— Какво искаш? — попитах Ролистън.

Така или иначе, отношенията между офицерите и войниците в рамките на специалните части бяха доста свободни, но моята безочливост прехвърляше границата. Ролистън се направи, че не забелязва това.

— Имам задача за твоите Жребци — каза той, като произнесе прякора на нашия отряд с презрение.

Всеки отряд си спечелваше някакво прозвище. Това, което момчетата от нашето подразделение бяха направили, за да заслужат прякора си, бе станало толкова отдавна, че когато аз се присъединих към тях, никой от основателите не беше останал жив, за да помни повода. В момента двамата с Грегър бяхме единствените оцелели от старите бойци и въпреки това и ние не знаехме причината, но вече ни бяха пришили това име. Макар че можеше и да е по-лошо — бях чувал какви ли не прякори.

Някой бе подметнал навремето, че името идва от нещо, случило се преди Последния човешки конфликт, с отряд от наемни убийци с обратни наклонности. Обаче Спинкс беше пребил разказвача на тази история — така и не разбрах защо, сигурно така се държат хората от Есекс по принцип. А пък може и да не му харесва да го наричат наемен убиец, въпреки че понякога вършехте и такава работа. После изведнъж се сетих, че Спинкс беше мъртъв. Ролистън ме гледаше и чакаше аз да заговоря.

— Какво бе? — настоях аз. Той се прокашля и погледна към Мадж, който леко подскачаше нагоре-надолу с ховъра си. — Джордж, имаш ли нещо против, ако ти викам по име? — попитах. Ролистън не отвърна. — Виж сега, от осем дена се бием, без да спираме, като опитваме без успех да забавим Тяхното настъпление, мамка ту. Толкова съм скапан, че изобщо не мога да мисля с главата си, така че и най-малкият нюанс ще ми убегне от вниманието.

— Искам да се отървеш от журналистчето — заповяда Ролистън.

— Що не се шибаш бе, той е част от отряда ни — изревах аз.

Бях чувал това и преди, но сега не ми беше до подобни приказки. И двамата си разменихме кръвнишки погледи. Чух как хората ми се размърдаха зад мен, в случай че нещо се оплеска.

— Мамка му — рече Мадж. — После ще ми кажеш.

И като даде газ на ховъра, отлетя.

— С помощта на военен хеликоптер ще проникнете незабелязано... — започна той.

— Чакай малко. Къде ще проникваме? Ти чуваш ли се какви ги дрънкаш? — прекъснах го аз.

Нещо започваше да ме гложди. Предположих, че ще ни се наложи да осигурим сигурността на евакуацията. Но вместо отговор Ролистън ми даде някакви координати. Мястото се намираше на повече от трийсетина километра навътре от линията, която ни делеше от противника.

— Дявол да го вземе, това е някаква шега, нали? — запита с грубия си бирмингамски акцент Ашли Броудин, кръглоликата водачка на другия лендроувър.

Ролистън продължи да ме инструктира относно мисията:

— Ще патрулирате в зоната, като се опитвате да избегнете контакт с Техните части...

— И как точно ще стане това, по дяволите, при положение че ще се приземим наред редиците им — не се стърпя Ашли.

— Аш — извиках рязко и коравото момиче от Бирмингам с афрокарибски произход млъкна.

— Имаме основания да смятаме, че представител на Тяхната елитна каста от наемни убийци биоборги се подвизава в онзи район, преследвайки оцелелите от щурмовия отряд на Чуждестранния легион, останали зад линията на противника.

— Значи, сме примамка — измърмори Биби Стърлинин, която бе другият стрелец с релсотрон в нашия отряд.

— Задачата ви е да заловите биоборга убиец и да се обадите да ви евакуират — довърши Ролистън.

Пред цялото време, докато траеше войната, щабът измисляше на момента всевъзможни гадости и често пъти отивахме на мисия с доста мъгляви и тъпи инструкции. Обаче този път биха всякакви рекорди.

— Запазили сме ви малко боеприпаси, храна и вода. Подновявайте запасите и ви искам готови за заминаване след двайсетина минути — ако, разбира се, изобщо имате намерение да хванете някоя совалка, когато приключите.

Никой от нас не помръдна, никой не каза и дума. Ролистън ни гледаше и очакваше някой да възрази.

— Абе — почнах аз, — да не мислиш, че някой ще ти повярва? Да оставим настрана факта, че изгубихме Голямо куче 4. Да оставим настрана и това, че всеки момент ще ни прегазят. Изобщо не споменавам другото, че в момента, в който кацнем, сме мъртви.

Трябва ли да ти напомня, че сме толкова изтощени и напompани едновременно, че изобщо не вдяваме какво, по дяволите, правим, а има и още нещо — повече от половината от хората ми загинаха. Искаш да преследваме Нинджа? Че ние още не сме заловили жив Берсерк! Защо мислиш, че имаме какъвто и да било шанс срещу някое от онези същества?

— Джейк, чу заповедта ми — отвърна Ролистън.

— Това не е заповед, а смъртна присъда — обади се Грегър с мекия си шотландски гърлен изговор. — Лично аз не вярвам да можем да припарим до Нинджата, дори и да съществува. Ще ни очистят веднага щом кацнем. Но дори и да бяхме в отлична форма, отпочинали и нахъсани, ще ни бъде доста трудно да убием Нинджа.

Всички бяхме чували за Нинджите. Те бяха Техният отговор срещу нашите специални части, с малката подробност, че един от Тях се равняваше на цял наш отряд. Нинджите бяха известни с това, че бяха нахълцали на парчета два отряда „Тюлени“, два патрула на Специалните военновъздушни сили и един отряд на немските командоси.

— Свикнал съм да слушам войниците да хленчат, но сме на война. Така че бихте ли се заели веднага със задачата си? — помоли Ролистън и се усмихна.

— Майната ти! — Аш беше изпъзляла от покрива на нейния лендровър и вървеше към майора. По-скоро усетих, отколкото видях как Бран едва забележимо трепна. — Никъде няма да ходя!

Последва глухо одобрение от Бибс, Шарън и дори от Дейвид Браунсуърд, нашият не особено приказлив военен лекар от Ливърпул. Ролистън въздъхна и хвана основата на носа си между палеца и показалеца. После погледна към Аш.

— Не ти предлагам избор. Или поемаш риска и отиваш там, където те пращат, както подобава на войник от Специалните военновъздушни сили, или те разстрелват на място, тук и сега, за подстрекаване към бунт.

Аш не можеше да повярва. Не ми харесваше как се развиваха нещата. Усетих, че Жребците се размърдаха от местата си върху последния лендровър.

— Не заплашвай моите хора — казах спокойно на Ролистън.

Той се престори, че не ме чува. Аш направи още няколко крачки към него.

— Аш! — извиках, за да я предупредя.

— Що не се огледаш бе. Я виж, че сме повече от вас — изрева Аш на Ролистън.

За миг притворих очи. Майорът се усмихна. Бран небрежно повдигна лазерната си пушка „Бофорс“ и се прицели в Аш. Чух как останалите от отряда насочиха оръжията си към Ролистън и Бран.

— Я се успокой! — извика му Грегър зад мен.

Ролистън продължаваше да се усмихва. Изглеждаше съвършено спокоен.

— Не можете да ни надвиете — казах на майора.

— Напротив, Дъглас, мога и ще го направя — отвърна той. Гласът му бе леден, но усмивката не слизаше от лицето му. — След малко това ще се превърне във фарс — добави той.

— Тя не може да убие всички нас — рекох.

— Може, с моя помощ, но теб едва ли те засяга, защото ти ще си първият.

Този път нямаше и следа от съмнение в гласа му, а по-скоро отегчение.

— Защо не постъпим разумно? — предложих аз.

Не се чувствах така уверен като него.

— Аз съм разумен. Ето, няма да изправа госпожица Броудин пред военен съд, нито пък ще я разстрелям.

— Майната ти — извика Аш, с което никак не ми помогна.

Ролистън ме гледаше настойчиво и студените му сини очи се взираха в катраненочерните ми леци. Сякаш ми казваха, че в тази ситуация няма победител. Изглежда, че му повярвах. И в същия миг аз предадох хората от отряда.

— Ще отидем — казах и чух смаяните гласове зад гърба си. — Свалете оръжията.

Имаше още нещо сбъркано в Бък и Гиби освен това, че все още не бяха заминали. Бяха ги извикали от 160-ти полк за специални въздушни операции, или Нощните преследвачи, както предпочитаха сами да се наричат, и ги бяха прикрепили към Седма ескадрила на

Кралските военновъздушни и космически сили като пилоти на пътническия самолет на специалните британски части.

Двамата американци изобищо не приличаха на пилоти. Бяха ги свързали със силно модифицирания, оборудван специално за незабележимо придвижване британски мултифункционален военен хеликоптер „Рис“. Гиби беше пилот, а Бък — втори пилот и артилерист. И двамата имаха твърде окаян вид — покрити целите с кости, кожи, сплътсени коси, окичени с киберприспособления, татуировки и увенчани с добрите старомодни кавалерийски шапки с широка периферия, които бяха съвсем не на място в претъпканата кабина на военния хеликоптер. Изглеждаха по-скоро като двойка изпаднали селяндури от Американския юг в киберепохата, закрили изкуствените си очи с евтини пластмасови слънчеви очила. Ръстът и на двамата надвишаваше височината на полета по релефа на местността, при който скоростта и разстоянието от земята бяха така изчислени, че да предотвратят следенето и огъня от страна на противника.

Гиби беше доукрасил пилотската кабина с електрическо пиано. Жаковете, които не бяха свързани с хеликоптера, бяха включени към музикалния инструмент. Бък беше впрегнал бордовите оръжия в китарата си и двамата придружаваха полета ни с гърмящите, пулсиращи, остри звуци на откоleshни кънтри и хевиметъл мелодии.

Ако не бях на предела на силите си, щях да се позамисля за възможността да се придвижваме незабележимо при тази гърмяща ретро музика. Върху опашката на хеликоптера с неправилна форма някой от тях беше написал „Исус построи тоя хеликоптер“. Бък и Гиби бяха от онези, дето обичат войната. За тях тя не бе нищо повече от едно протяжно соло от миниоръдия и препускане из хаоса под въздействието на наркотиците.

Бяхме се натъпкали с още дрога, стимуланти и боеприпаси, преди да потеглим на мисията. Никой не обели дума, докато летяхме с хеликоптера. Бяхме твърде изтощени въпреки амфетамините и стимулантите. Дрогата събуждаше организма, но нашето съзнание и смесицата от човешка плът и метал по нас бяха две безкрайно различни неща. Реалността не съществуваше — съществуваша само лошите вести, дрогата и преместването в пространството.

Всички избягваха погледа ми. Не ги обвинявах. Бях ги предал. И преди бяхме говорили на тая тема. Кога точно трябва да кажеш „не“? В кой момент заповедите стават толкова откачени, че повече не можем да ги изпълняваме? Нямаше по-подходящ момент от онзи одева, в който ние, не ние, аз трябваше да кажа „не“. Но бях отказал по съвсем проста причина: от страх. Опитвах се да се убедя, че съм го направил в името на хората си, че наистина съм вярвал, че Ролистън и Бран щяха да ни убият, и сам си вярвах.

Ролистън не ми изглеждаше човек, който блъфира или поема по-големи от нужното професионални рискове. Беше твърде уравновесен в това отношение, а пък Бран вероятно притежаваше нечовешки способности. Но дори и да бяхме успели да очистим и двамата, какво щеше да последва? Все още се намирахме на повече от осем светлинни години от дома на планета, която всеки момент щеше да бъде прегазена, а за съжаление, единствената ни надежда да напуснем това място бе същата военна организация, която ни беше изпратила на опасна мисия. Обаче някъде дълбоко в мен червеят на съмнението ми казваше, че съм постъпил така, защото не исках да умира. После изтиках тази мисъл навътре в съзнанието си.

В късата нощ на Сириус по-скоро усетихме, отколкото видяхме мощното настъпление на обвита в броня органична материя от двете ни страни. Никой не желаше да погледне навън.

— Чуйте ме добре — казах.

Шестте сърдити лица на оцелелите от отряда на Жребците се обърнаха към мен. Само Грегър не ми се сърдеше. Той не ме съдеше. Заставаше на страната на всеки от отряда, дори и да беше сглупил. Погледнах ги и аз и въпреки умората почувствах нещо като съжаление, че отново ги връщам на бойното поле, и че трябва да се опитам да поправа грешката си.

— Изправени сме пред смъртна опасност. Затова ще намерим най-доброто прикритие. Изчакваме съвсем малко, колкото да направим лошо впечатление, и викаме да ни евакуират. Никой няма да си показва носа навън и да преследва Нинджата. Ако видите, чуете или усетите нещо, което само ви заприлича на Нинджа, или дори малко само да ви хване шубето, изчезваме оттук, разбрахте ли ме?

Те закимаха с глави, че са ме разбрали, а някои дори измърмориха „да“. При други обстоятелства щяхме да проведем демократично

обсъждане и да зачетем гласа на всеки, без да се съобразяваме с йерархията, да доизпипаме плана си, но този път никой не посмя да се обади.

По вътрешната ми линия за свързка Бък изломоти нещо неразбираемо на смесица от неговия нарочен акцент и американски военен жаргон, което според мен означаваше, че наближаваме зоната за кацане. Усетих забавянето на двигателите и видях миниоръдията да се завъртат върху кръглите си платформи.

— Джейк?

Отворих единия клепах и видях, че Мораг бе надвесила над мен угрижената си физиономия. Изпитах страхопочитание, че все още можеше да й пука за нещо.

— Не ме наричай така — казах аз.

Отворих и другото око и потърсих цигара. Обаче се сетих, че ми бяха забранили да пуша, а при мисълта дали капитанът наистина щеше да ме изхвърли от миниподводницата, ако отново запалех, неволно се усмихнах.

— Защо да не те наричам така?

— Просто недей — отвърнах.

Всеки път говорех несвързано, докато се разсъня. Нещо, което не можех да превъзмогна дори и след дванайсет години в армията.

— Добре ли си?

— Да? Защо? — попитах, въпреки че знаех отговора.

— Май сънуваше нещо.

— Познаваш ли ветерани, които нямат проблеми със съня? — попитах и изведнъж прочетох уплахата в очите й.

— Да — рече тя. — Лошите ветерани.

Войната май се отразяваше на всички. После Мораг бързо се съвзе и добави:

— Пристигнахме.

[1] Намек за жестокия иск на Шейлок от „Венецианският търговец“ на Шекспир. — Б.пр. ↑

9.

ХЪЛ

Всичко около нас бе оцветено в кафяво. Нямахме други цветове. Трябваше ми малко време да фокусирам и да разбера, че това пред мен не беше кално поле, макар единствената отлика да беше възвишението, което се простираше до хоризонта. Не откривах и никакви характерни забележителности, които да ми подсказват къде се намирахме. Пейзажът на Линкълншир, едно от последните източни английски графства, засегнати от Последния човешки конфликт, се свеждаше до смесица от зелено и кафяво, без каквито и да било отличителни особености на релефа.

Зърнах останките от моста „Хъмбър“, двете наполовина срутени кули и парчетата стомана и бетон, както и стоманените въжета, които стърчаха от тинята. И тогава видях Хъл, стария пристанищен град, залят от кафявите води на река Хъмбър, които не бяха чак дотам дълбоки, че да го потопят изцяло, но все пак достатъчни да го превърнат в грозно, потънало в кал, индустриализирано и никому непотребно подобие на Венеция.

Миниподводницата се беше подала над водата, така че минахме по палубата, за да се прехвърлим в разнебитеното водно такси с пластмасов корпус, чието идване почти в открито море си беше голяма смелост въпреки очевидната липса на вълнение. Двамата с Мораг се качихме несръчно на нестабилната лодка и помахаме за сбогом на рускията, помощник-капитан, която за последно ни изглежда кръвнишки. Беше наясно, че ще си има неприятности заради нас. Лодката се отдалечи и пое курс към източните покрайнини на града.

Дори и да изпитваше известни съмнения относно товара, който превозваше, и начина ни на пристигане, лодкарят нищо не каза. Може би работата му бе такава. Или пък по принцип не беше от приказливите. Беше старец с изсечено и невъзмутимо лице, който не продума нито веднъж. Не забелязах да има никакви киберприспособления (и по всяка вероятност бе достатъчно възрастен

да избегне наборната военна служба). Изглеждаше спретнат въпреки овехтелите дебели дрехи.

Минавахме покрай изоставени и наполовина потопени докове. Пресичахме улици със запустели фабрики, напуснати доста преди покачването на водите като свидетелство за отминали времена. Навсякъде цареше злокобна тишина. Единственият звук бе от нежното плискане на водата. Пред очите ни се носеше призракът на отдавна загинал град. Трудно можех да повярвам, че на това място някога са живели хора, но тъкмо това беше хубавото: човек можеше да се махне, ако не му харесва. Ела в Хъл, за да те оставят на мира, понеже никой не иска да живее тук.

Лодката мина под дъгите на отдавна срутен стар мост. Подминахме стария търговски квартал и излязохме на участък, по който някога е минавала доста широка улица. От двете ѝ страни стояха редици с магазини и жилищни сгради. Разбира се, отдавна изоставени. Или почти изоставени, защото от време на време засичах термографските изображения на топлинни източници с човешки ръст. Вероятно бяха предни постове, които охраняваха богаташкото предградие. Не виждах смисъл да казвам каквото и да било на Мораг. Лодкарят също не говореше, макар най-вероятно да знаеше за съществуването им, но ако ни беше предупредил, вероятно само щеше да я притесни.

Продължихме около километър-два нататък по ленивите кафяви води на широката улица, след което завихме надясно по друга, също толкова широка, с прозрачни запустели барове и магазини от двете страни. Мораг ме стисна здраво за ръката. Все повече и повече съгледвачи напускаха прикритията си.

— Спокойно — казах тихо.

Изсеченото лице на лодкаря остана невъзмутимо. Видях нещо, което се простираше пред нас от единия до другия край на улицата-канал. Настроих лещите си и успях да различа контурите на мрежа от опънати наред водата коварни вериги с шипове, които ни препречваха пътя. Отдясно крайт им се губеше в една от къщите, където по всяка вероятност бе скрита повдигащата ги лебедка. От лявата страна пък имаше сграда, която приличаше на стар хотел или жилищен блок. В първия етаж беше издълбана дупка, от която излизаше паянтов пристан.

— Това ли е богаташкото предградие? — попита Мораг.

Лодкарят кимна. Хора се суетяха напред-назад. Повечето, изглежда, вършеха всекидневните си задължения, но имаше няколко души, които видимо проявяваха интерес към нашата скромна лодка.

Зад веригата от дясната ми страна имаше водно пространство, в което тук-там стърчаха дънерите на мъртви дървета. Водата в него изглеждаше по-чиста и като че ли някаква тънка пластмасова стена го отделяше от мръсните води на река Хъмбър. Реших, че е развъдник за риби или кафяви морски водорасли, от които се извлича йод.

Вляво от мен имаше покрита с вода улица с редица от еднакви, залепени една за друга къщи. На края на реда висеше стара, очукана, ръждива табела, на която пишеше „Марлборо Авеню“.

Старецът спря лодката на около три метра от пристана. На него стоеше момче, което ми се стори горе-долу на годините на Мораг. Имаше много гадна на вид кожа, а скалпът му изглеждаше така, сякаш някой бе изтръгвал кичури коса от него. Носеше бронирано кожено яке с много грозни апликации и мощна ловна пушка, която може би беше на повече години и от стареца, който ни беше докарал. Не видях да има по тялото си киберприспособления. Не беше напомпано, а ако съдя по възрастта му, сигурно беше изklinчило от военната служба. Браво на теб, хлапе, си помислих, дано и занапред имаш късмет. Но само докато не насочи оръжието си към мен. Зачудих се дали имаше място на Земята, където някой да не насочи към теб цевта на оръжие вместо поздрав.

— Стойте си там, не се приближавайте — каза момчето, макар че можех и сам да се досетя. — Какво искате?

Реших да му разреша известно време да се взира напрегнато в поляризираните ми лещи. Най-накрая обаче отговорих:

— Идваме при Езичника.

— По каква работа?

Не искам да съм несправедлив, момчето сигурно си вършеше работата или пък скучаеше и искаше малко да се разнообрази, обаче бях употребил твърде много време и усилия, за да стигна дотук, и вече ми бе дошло до гуша от подобни глупости. Затова грубо му подвигнах:

— Върви и го доведи.

Момчето се усмихна и каза бавно:

— Не си познал, казах...

— Мамка му, чух те какво каза, момче. Ако искаш, можем да се бием като мъже и аз да те победя, защото насилието е в кръвта ми, но накрая ще се почувстваш унижен и пак ще отидеш и ще свършиш това, за което те помолих. Затова просто иди и кажи на Езичника, че съм тук, и остави той да мисли вместо теб — добавих аз с леко раздразнение в гласа.

— Чудесни умения за разрешаване на конфликти, няма що — измърмори Мораг.

Замислих се за нещата, които бях усвоил в Херефорд. Запитах се защо повечето хора смятаха, че трябва на всяка цена да им причиниш болка, за да ги принудиш да се държат разумно. Наистина ли смятаха любезността към непознатия за признак на слабост? За съжаление, може би бе точно така. В интерес на истината, момчето ни най-малко не се смути, но въпреки това свали пушката.

И изведнъж срещу мен блеснаха зъби, големи остри стоманени зъби. Едва ли си давах сметка за гигантските размери на зиналата паст на чудовището, което се беше подало от водата, както и за мощните, изкуствено уголемени челюсти. Чух звука от рязкото им затваряне като демонстрация на сила на няколко сантиметра от лодката, след което бяхме окъпани от кафявата мътилка на река Хъмбър. Двамата с Мораг инстинктивно се дръпнахме назад. Лодкарят направи усилие да овладее лодката.

— Шибан динозавър! — изкрещях и извадих пистолетите.

Мораг трепереше като лист. Бях твърде паникьосан, затова не разбрах дали и тя бе изпищяла. Напомпаният с киберсредства алигатор, който имаше огромни размери и сякаш бе живял на специална диета с растежни хормони, се гмурна обратно в кафявите води на реката с нараненото достойнство на лишен от плячката си хищник.

— Викария ни праща при Езичника. Моля те, кажи му, че Викария ни изпраща — обади се Мораг.

Много от хората, които се намираха от другата страна на веригата в богаташкото предградие, вече се заливаха от смях. Предположих, че сигурно и друг път бяха ставали свидетели на подобно представление. Момчето влезе в стария хотел на „Марлборо Авеню“ и размени две-три приказки с някакъв въоръжен мъж, след което пак се обърка към нас:

— Знам, че ви е неприятно, че младок като мен ви разпитва за щяло и нещяло, но тук сте на моя територия, затуй като наши гости ще правите каквото ви казват, ако не искате да бъдете изядени.

Помислих си, че в крайна сметка момчето не бе никак глупаво.

— Това си беше динозавър, мамка му — понечих да отвърна.

В същия миг с притеснение зърнах как от водата се показва бронираният гръб на друго влечуго. Явно доста се навъртаха наоколо. Мъжът кимна на момчето, което продължи:

— Добре, можете да слезете на пристана, но се дръжте прилично!

Мораг кимна и се усмихна. Аз обаче го изгледах злобно, преди да кимна. Трябваше ми време, за да се окопitia след срещата с алигатора. Казах си, че няма никакво значение колко си трениран или колко много киберприспособления имаш по себе си, защото хората така или иначе изпитват страх от гигантски влечуги. Стъпихме на пристана.

— Следвайте ме — каза момчето и се усмихна на Мораг.

Прииска ми се да му натрия муцуната — не знам дали от желание да я предпазя, от ревност или просто така.

В следващия момент момчето изтърси:

— Казвам се Елспет.

За щастие, вече беше с гръб към нас, та не видях как и двамата с Мораг се опитахме да не прихнем от смях^[1].

Минахме през сградата, която първоначално бях взел за хотел. Сега повече ми приличаше на учреждение. Навсякъде въздухът бе пропит от мириса на влага и смрадта след отлива, която ми бе до болка позната от нефтените платформи. После по едно стълбище се качихме на самия покрив на сградата. Пред нас се разкри „Марлборо Авеню“ по цялото си протежение.

— Езичника живее на „Уестборн Авеню“ — каза Елспет, сякаш знаехме къде е това.

Водата стигаше до половината на приземните етажи на редицата залепени една за друга къщи, построени отпреди времето на Последния човешки конфликт. Повечето бяха на три или четири етажа, с балкони или широки первази под прозорците. Почти на всички покриви имаше градинки, в които, доколкото успях да забележа, се отглеждаха зеленчуци.

По всяка вероятност собствениците бяха свалили покривите на таванските стаички, бяха подравнили площадките и ги бяха засели с жито и зеленчуци. Други пък отглеждаха кокошки, овце, че даже видях и няколко крави и свине, които пасяха. На един от покривите имаше и малка овощна градина. Къщите бяха укрепени с материали, събрани от изоставените сгради в други части на града.

Между двете страни на улицата, над ленивите води на река Хъмбър, бяха прехвърлени няколко набързо стъкмени паянтови скелета, по които хората преминаваха. Пространствата между тях бяха заети от слънчеви батерии. Видях също така и дима от дестилаторите и дочух ритмичното бумтене от генераторите, в които горяха спирт. Върху част от покривите зърнах и няколко вятърни турбини, които допълваха възможностите на местното население за производство на електричество.

— Надолу по реката сме монтирали няколко генератора, които използват енергията на вълните — каза Елспет, изпълнен с гордост от съгражданите си.

Мораг разглеждаше всичко наоколо с нескрит възторг. На друго място видях още няколко водни „кошарки“, отделени с прегради от мръсната река.

— А там какво отглеждате? — попитах Елспет.

— Точно за тази не съм много сигурен. Но има най-различни — в някои се отглеждат кафяви водорасли, а в други — различни морски дарове. С рибата обаче нямахме много късмет.

Останах силно впечатлен, въпреки че нещо трудно може да ме развълнува. Местните хора проявяваха удивителна находчивост.

— Освен това има още няколко развъдника в Пиърсън Парк — добави Елспет и махна към откритата водна площ която бяхме видели на идване. — А също и на мястото на старите гробища.

Забелязах, че от водата стърчаха дънерите на мъртви дървета, и ми направи впечатление, че бяха издялани във всевъзможни фигури и форми. Погледнах една, която ми заприлича на ангел, хванал в ръцете си земното кълбо. Изглеждаше много стара и цялата бе покрита с дупчици.

— Скулптурите са отпреди времето на Последния човешки конфликт и покачването на нивото на водата. Стараем се да ги поддържаме — обяви Елспет.

— Защо? — попитах, преди да се усетя.

Така де, моят прагматично настроен ум ми подсказваше, че имаха доста по-неотложни задачи. Елспет обаче не ме удостои с отговор, а само ме изгледа презрително, докато минавахме по прояденото метално скеле, което се олюляваше при всяка крачка под тежестта ни. Добре, че на платформите бях свикнал с подобни неща. Подминахме две-три крави, които пасяха, но вдигнаха за миг глави, за да ни погледнат с тъжните си влажни очи. И така, от покрив на покрив, от „Марлборо“ се прехвърлихме на „Уестборн Авеню“.

Къщите бяха разположени по същия начин, само дето от тази страна преобладаваха оранжериите. Имаше и от онези градини, в които растенията се отглеждаха без почва, във вода, съдържаща минерални соли. Предполагам, че и те бяха направени с материали, плячкосани от мъртвия град.

Долу под нас насред водата стърчеше някакъв белезникав паметник. Заприлича ми на гигантска шахматна фигура — като че ли беше офицер, но не бях много сигурен. Двама мъже в лодка го почистваха. В кръг около него бяха разположени сгради, оформящи точно срещу нас улица, която се губеше под водата.

Елспет ни заведе до една от къщите, разположени по-встрани от малкия кръг, образувал се на мястото на някогашно площадче с кръгово движение. Слязохме по метална стълба, издадена отстрани на къщата, и проникнахме в сградата през останките от някогашен прозорец. Вътре освен вездесъщия мирис на влага и тиня от реката усетих и силния дъх на почва. Върху укрепения таван на покрива бяха направили градина, подсилена с колони от задигнати неизвестно откъде стоманени греди. Имаше пукнатини, през които беше се посипала малко пръст.

— Тези неща срутват ли се понякога? — попита Мораг полушеговито.

— Доста често, но повече от година не сме имали жертви — отговори Елспет с делови тон. — Всъщност най-големият проблем след това е събирането на пръстта — добави той, докато слизахме по стълбището към първия етаж.

Стори ми се, че в някакъв момент бяха преградили някои от помещенията в къщата, за да направят самостоятелни апартаменти.

— Виж ти — казах многозначително.

Елспет отново ме изгледа с такова съжаление, на каквото бяха способни само наперените младежи.

— В интерес на истината качествената пръст се намира доста трудно — каза малкият всезнайко. — Обиколихме нашир и дълж, дори изпратихме отряди, които да плякосат околността.

— Забележително — отвърнах.

Елспет и съгражданите му сигурно много се гордееха със себе си и аз разбирах, макар и с неохота, защо.

Влязохме в украсено със стенописи антре. Не можех да разбера какво точно изобразяваха, но ми заприличаха на поредица от свързани помежду си спирали, обрамчени в плетеница. Зад вратата дочувах хора, които говореха на висок глас. Помислих си, че мога да усиля слуха си, за да ги подслушам, но реших да не го правя. Елспет потропа на вратата и гласовете утихнаха. Обърна се към нас и вдигна очи, като отпрати на Мораг един последен похотлив поглед, от който кръвта ми кипна. Тя му се усмихна смутено и щом вратата се отвори, момчето ни остави.

Езичника изглеждаше точно така, както си представях човек, избрал това прозвище за себе си. В процепа на вратата се показва старческото му, загоряло и изпито лице. Имаше остри черти, смекчени донякъде от разтегнатите в полуусмивка устни под изкуствените черни лещи. Едната половина от главата му бе обрасла с оранжеви сплъстени кичури. Другата бе съставена от видоизменените грозни военни чаркове на вградения компютър. Върху лицето си имаше татуировка с форма на плетеница от спирали, които се губеха под деколтето на опърпаната мръсна фланелка. След малко разбрах, че всъщност плетеницата бе съставена от вградени електронни схеми.

Носеше и кожено рокерско яке, което най-вероятно бе бронирано, и стари войнишки панталони. Както предположих, имаше много пиърсинги, обаче видях такива само на ушите му. Но категорично най-фалшивото нещо във вида му, което и най-много се набиваше на очи, бе чворестата тояга в лявата му ръка, от която висяха най-различни фетиши. Криво-ляво го докарваше на шаманство, но цялата работа ми се стори твърде остаряла. Изведнъж се сетих за Бък и Гиби, двамата киберселяндури от Американския юг, от групата на Нощните преследвачи на Голямо куче 4. Първото ми впечатление беше, че този човек доста преиграва.

Изглежда от горе до долу и двама ни с Мораг, кимна на себе си и отвори широко вратата. По лицето му премина тревога.

— Ти ли си Езичника? — попитах и той кимна.

— Желаете ли чай?

В това време зад гърба му чух как някой изруга на немски.

Езичника ни въведе в някакъв широк хол. Тук миризмата на влага и пръст се примесваше с острия аромат на горящ тамян. Стаята приличаше на музей: беше претрупана с мебели, стари фотьюли и изтърбушен диван. Огромно количество книги, истински печатни книги, запълваше една от стените. На друга пък бяха окачени изображения на фантастични създания и пейзажи. Наоколо бяха разхвърляни различни високотехнологични приспособления и предмети, които според мен имаха обредна функция. Второто ми впечатление беше, че този тип бе доста изперкал.

В средата на стаята стоеше висока, кокалеста, чернокожа жена с атлетична фигура и обръснат череп с вдигната на гребен коса по средата, която ни гледаше кръвнишки. И тя като мен имаше поляризирани лещи вместо истински очи. Носеше кожен потник и забелязах, че имаше само една гърда. Другата вероятно бе ампутирана при операция.

— Запознайте се с Джес — каза Езичника учтиво и зачака реакцията ни.

Докато се чудех дали ще изгубим нещо, ако им кажем истинските си имена, Мораг ме изпревари и на свой ред ни представи. Езичника се усмихна и отиде в малката кухничка да приготви чая.

— Къде си служил? — зададе Джес дежурния въпрос към един ветеран.

Говореше с тежък немски акцент.

— На различни места — отвърнах. — Бил съм и на Голямо куче 4.

— В специалните части ли?

Не отговорих нищо, но тя ме разбра и тогава на свой ред запитах:

— А ти?

— В Луфтвафе. На Проксима, едно джудже в съзвездието на Барни.

Така военните наричаха звездата на Барнард^[2].

— Джес е била една от Валкириите! — обади се Езичника от кухнята с подчертана гордост в гласа.

— Значи, вие сте свалили онова Тяхно старо корито? — възхитих се аз.

Бях чувал за Валкириите, отряд от корави жени, които излитаха от „Барбароса“, един от немските космически носачи.

— Повече от три четвърти от отряда ни загинаха в тази битка.

— Ти беше ли там?

Тя кимна. Продължаваше да ме гледа с неприкрита враждебност. Езичника най-после се домъкна от кухнята с четири напълно различни чаши димящ чай.

— Разполагайте се удобно — покани ни той.

Мораг и аз поразчистихме странните отпадъци и седнахме един до друг на бавно издъхващия диван.

— А ти, Езичник, къде си служил? — поинтересувах се аз.

Той се усмихна.

— Най-вече на Барни.

— При свързочниците? — предположих.

Но той поклати глава и сплъстените кичури трепнаха.

— Контрол на полетите и космическото пространство в тила.

Това беше много сериозна работа. Тези специалисти бяха сред малцината привилегировани, заедно със Специалните военновъздушни сили и някои от разузнавачите, които получаваха заплащане като на спецчасти. Имаха същите квалификации като свързочниците, обаче тях по-скоро ги прикрепваха към някой от патрулите на спецовете като преден наблюдателен пост при нападения от въздуха или от Космоса. Освен това бяха едни от първите, които се приземяваха при космическа атака и направляваха совалките. Това си беше неблагодарна работа. Опитах се да свържа малкото, което знаех за нещата, които вършеха, с чешита пред мен. Можеше и да ме е излъгал. Някои хора обичаха да се представят за бивши войници от специалните части, защото в собствените си очи така изпъкваша повече, но според мен Езичника не беше от тях. Дори бях наясно, че на него изобщо не му пука от това, какво аз или който и да било друг ще си помислим за него, съдейки по военното му досие. Изглежда, че и той като повечето хакери в един момент просто бе открил религията.

— Този, дето ви праща, как му беше името, Викария — започна Джес, което ме наведе на мисълта, че тук явно нищо не можеше да остане скрито, за мое съжаление, — той сега е в Дънди, нали?

— Вече не.

Езичника вдигна поглед от чашата чай и ме погледна остро.

— Мъртъв ли е?

Кимнах и тутакси видях на лицето му да се изписва скръбта на войник, изгубил поредния боен другар, преди още да постъпи като всички нас — да забрави за това и да се заложи с непосредствената си задача.

— Големи бъркотии стават в Дънди — измърмори Джес и аз отново кимнах.

— Кой го уби? — попита Езичника.

— Самоуби се, за да не попадне в ръцете на майор Ролистън — рекох.

— Кой е тоя Ролистън? — поинтересува се Джес.

— Един тип от разузнаването на специалните части, гадняр, който се занимава с мръсни операции.

— Той преследва ли ви? — попита Джес с тревога в гласа.

— Имаме не повече от ден, преди да ни докопа.

Джес пак започна да ругае. Седях си кротко, без да протестирам.

— Взривът от Космоса е бил заради вас — отбеляза Джес.

Отново кимнах. Последваха още ругатни на немски, след което тя се нахвърли върху Езичника.

— *Кристус!*^[3] Щом е замесено космическо оръжие, става дума за сериозен проблем. Не може да останат тук.

Тогава аз я прекъснах:

— Вече е много късно. Те и бездруго ще довтасат всеки момент. Затова по-добре ни помогнете, като им кажете онова, което искат да чуят.

— Ами ако ударят и нас от Космоса? — заинати се Джес.

— Първо ще искат да дойдат при вас и лично да се уверят. Трябва да са сигурни, че сме били тук.

— Освен това — додаде Езичника — политическите последици от малкото им представление в Дънди силно ще им попречат да повторят репертоара си.

Джес ни изгледа свирепо и се изправи. Аз вдигнах ръка.

— Къде?

— Ще предупредя едни хора.

Сигурността на нашата мисия бе много слабо звено, но въпреки това сърце не ми даде да я спра. Това си беше техният град, а ние двамата с Мораг бяхме хората, които носеха неприятностите. Тя мина покрай мен.

— Този Ролистън защо е по петите ви? — попита Езичника.

Изведнъж си дадох сметка, че ще ми бъде много трудно да обясня това, особено на друг ветеран. И той като мен бе прекарал по-голямата част от зрелите си години във войната срещу Тях, а независимо от добрите си подбуди и намерения, аз току-що бях извършил предателство спрямо човешкия род, като бях помогнал на едно от онези същества, които по всяка вероятност бяха причинили смъртта на много от другарите на Езичника. А можеше и след като му кажа какво нося, да ме застреля и да унищожи паметовия чип.

Езичника ме чакаше да заговоря.

— Най-добре му кажи — подкани ме Мораг. — Нямаме какво да губим, а те имат право да узнаят защо им натресохме тая гадост.

Отне ми повече от час, през което време изпих още една чаша чай, но накрая Езичника знаеше всичко с най-големи подробности, като не пропуснах да му предам и думите на Викария.

— Ама той наистина ли така каза, а? — каза Езичника, докато оглеждаше твърдия паметов чип. — Че туй нещо съдържа пътя към Единнаго Истиннаго Бога?

Кимнах, а той се усмихна сякаш на себе си.

— Викария винаги много си е падал по мелодрамите — рече той с известна тъга в гласа. — Пак ли през цялото време цитираше Откровението?

— До последно — отвърнах.

Езичника понасяше учудващо добре вестта за това, че носим със себе си в свален вид информацията на едно от Тях, с което извършвахме най-ужасна измяна.

— Знаете ли, никога не съм го чувал да цитира някоя друга книга от Библията — произнесе Езичника замислено.

— Ами тя, Библията, си е големичка. Може пък да не е успял да наизусти нищо друго — подхвърлих аз.

— Текстът бе вкаран в паметта му — по време на проповедите го четеше от вътрешния си дисплей. Вероятно използваше подпрограми, които му намираха точния цитат според момента.

Нищо не казах. Мораг обаче попита:

— Какво разбрахте?

Езичника я погледна с добродушна усмивка.

— Не знам още. Може ли? — попита, като вдигна чипа.

Погледнах Мораг и тя вдигна рамене. Езичника грабна тоягата си.

— А това за какво ви е? — поинтересува се тя.

На мен ми приличаше на яко парче умряло дърво. Реших, че е или някаква превземка, или бастун.

— Издълбах тоягата и я напълних с твърда памет, немного различна от чипа, който Викария ви даде — започна да обяснява Езичника, докато включваше жаковете си към чипа на Викария. — Тук има доста памет. Инсталирал съм някои от по-сложните програми и изобщо неща, които биха заели твърде много място ето тук — добави той и почука по грозните военни чаркове, които стърчаха зловещо от главата му. — Копирал съм и други програми. От горе до долу съм наслагал датчици за мигновена връзка — продължи да обяснява Езичника и вдигна лявата си длан, за да ни покаже имплантираната връзка. Нямаше кой знае каква разлика с връзките за оръжията по моите длани. — С помощта на това, което имам, и подобрената версия на чарковете, които военните поставиха в главата ми, засега успявам да съм с едни гърди напред пред другите.

— Тук има ли лекар, който инсталира приспособления? — попита Мораг.

Езичника се намръщи. Аз я погледнах.

— Защо? — попита той.

И на мен ми стана интересно. В следващия миг Мораг вече вадеше от сивата брезентова чанта, която Викария ѝ беше дал, най-различни неща, опаковани във вакуумирани торбички. Разпознах отделните киберприспособления: жакове, неврален интерфейс, процесори, вътрешен дисплей — всичко, което ти трябва, за да ти накълцат мозъка и да те превърнат в хакер. Стори ми се, че всичките елементи бяха с превъзходно качество. Повечето неща бяха от Екватора, тежкарски дизайнерски изделия от Сондите. Ако си ги

сложеше на главата, тя нямаше да заприлича нито на Викария, нито на Езичника с техните стърчащи отвсякъде ужасни военни грозотии. Езичника ме погледна. Понечих да възразя, за да ѝ попреча да замърси истинската си плът, но в крайна сметка решението си бе нейно. Успях само да измърморя:

— За друго дойдохме.

— Мога да платя — каза Мораг.

— С какво? — попитах я.

— С парите, които Викария ми даде.

— А, дал ти ги е, значи? Мислех, че ги е дал на двама ни, за да донесем това нещо тук — и кимнах към чипа.

— А защо според теб ми даде тези джаджи?

— Виж, ти не разбираш... — започнах, но думите ми прозвучаха като поредното високопарно поучение от възрастен, което, когато бях на нейните години, ме вбесяваше.

От друга страна, ако трябва да съм честен, нямаше да е зле, ако навремето бях слушал повече, особено когато ме поучаваха как да се измъкна от наборната служба.

— Няма ти да решаващ. Не те засяга. Даже изобщо не е твоя работа.

Отново усетих решимостта в скромното и срамежливо на вид момиче. Езичника започна да хвърля притеснени погледи към двама ни. Преди да заговори, той се прокашля.

— Струва ми се, че и някой друг се нуждае от лекар.

Попипах изгореното си лице. Напълно бях забравил.

— Ранен съм в крака и искам да ми извадят транспондера — казах и се опитах да усетя болката от закачливото предупреждение, което Сивата дама ми беше изпратила в добавка към другите болезии.

Езичника се усмихна.

— Станали сме много добри в премахването на транспондери.

Изведнъж си дадох сметка, че нямаме никакво време и казах:

— Виж сега, мой човек, не знам какво ще правим, обаче трябва да побързаме.

— Ние сме бедни. Ще трябва да си платите — отвърна Езичника.

— Разбери се с моя счетоводител — рекох и посочих с глава Мораг, която ме изгледа свирепо.

Езичника хвана паметовия чип. Аз добавих:

— Постъпи, както искаш.

— Какво смятате да правите след това? — настоя той.

Добър въпрос. Какво смятахме да правим? Да бягаме, докато ни хванат? Да си изберем лобно място? Да се самоубием така, че да избегнем разпитите преди и след смъртта? Погледнах към Мораг и за сетен път почувствах, че трябва да я закрилям. Последното, което исках, бе тя да попадне в ръцете на Ролистън.

— Ще бягаме — отвърна Мораг вместо мен.

Езичника ни погледна и се замисли.

[1] Елспет е женско име (съкратен шотландски вариант на Елизабет със значение на „божа избраница“ или „богопомазана“). — Б.пр. ↑

[2] Най-бързо движещата се единична звезда по небесната сфера и най-близо разположената до Слънцето след Проксима и Алфа от Кентавър. Открита е през 1916 г. от Е. Барнард. — Б.пр. ↑

[3] Христe! (нем.) — Б.пр. ↑

10. ХЪЛ

Мораг легна под ножа, или по-точно, под лазера. Освен това бе така добра да плати на някого да почисти и пришие свежа плът към лицето ми. Същият човек след това положи със спрей нова кожа и се погрижи за раната на крака ми по-добре, отколкото успях да сторя това самият аз при Викария. А докато ние се занимавахме с тези неща, Езичника си поговори с Посланик.

Докторът, който присаждаше нови софтуери, се помещаваше в нещо, което ми приличаше на куб от неръждаема стомана, сглобен наред друго, по-голямо помещение на приземния етаж на една от еднотипните къщи в редицата. Беше херметически изолирано и от него се влизаше през люк в тавана. Чувах плисъка на речните вълнички. Щом отворих очи, попипах новата си плът, която още ме наболяваше, и видях Мораг да лежи на съседния операционен стол, все още под въздействието на упойката. Черепът ѝ беше обръснат и покрит с мрежа от прясно оставени белези. Успях да различа единствено няколко нови куплунга отзад на врата ѝ. Ето това беше цената, която беше платила, задето бе проявила човешката си природа, като се беше опитала да направи нещо повече със себе си. Но всичко ми се стори напразно, понеже и бездруго скоро щяха да ни убият.

Докторът се надвеси над мен. От раменете му излизаха допълнителни ръце, които завършваха с всевъзможни хирургически инструменти. Приличаше на богомолка от хирургическа стомана.

— Езичника иска да говори с вас — ми каза.

Мразех мрежата. Сигурно ще ви се стори странно за човек, който прекарва твърде много време в сензорните кабинки. Технологията бе принципно сходна — основаваше се на ефекта на тоталното разтваряне

на сетивата с помощта на специални приспособления, сетивни връзки, които осъществяваха контакта на нервната система директно с мозъка. По този начин усещането, което получаваха сетивата, изглеждаше истинско до степен, че човек можеше спокойно да умре от силата на нервния срив, и в действителност всяка година хиляди хакери си отиваха от това. Както и други потребители, които попадаха в кръстосания огън.

В един или друг момент, повечето хора се включваха в мрежата било поради естеството на образованието си, или ако не бяха получили такова, посредством военното обучение. Ако искаха да си общуват с някого, който живее по-далече от две крачки от дома им, те използваха по един или друг начин мрежата. Освен това тя предлагаше и по-голямата част от забавленията.

Въпреки че бях наясно с полезните ѝ страни, не я харесвах. На практика с помощта на своя аватар човек можеше да отиде където си пожелае, поне що се отнася до мащабите на виртуалната география, понеже се смяташе, че мрежата е практически безкрайна. На мен обаче винаги ми се струваше претъпкана и объркана. Вероятно защото като човек, който я ползваше само от време на време, не бях се разхождал никъде другаде, освен из най-познатите ѝ части. Архитектите на виртуалното пространство не бяха длъжни да се съобразяват със законите на физиката, така че сайтовете можеха да се сдобият с произволна форма — от нормална сграда до гигантска гъба или пък бясно препускащ извънземен кон. Магистралите, по аналогия с градските улици, се свързваха помежду си под произволни ъгли. Често пъти се случваше да вдигна поглед и да видя магистрала с обърнати с главата надолу сайтове или чезнеща в далечината под смущаващ ъгъл, и понеже най-редовните посетители бяха хакерите, мрежата изобилстваше от шарени религиозни изображения. Макар и леко да засягаше моя почти подреден атеистичен ум, никога не си бях задавал въпроса защо хакерите бяха такива откачалки. Но най-много ме беше яд на това, че мрежата беше светът на нашите мечти и като такава можеше да служи като възвисяващо духа противодействие на болезнената реалност от продължаващия десетилетия вече човешки конфликт, а вместо това си беше също толкова крещяща, претъпкана, неприятна и продажна, както реалния свят.

Дайнъс Емрис почти успя да ме накара да преосмисля възгледите си. Заварих Езичника потънал в транс и една бележчица, надраскана на късче хартия, да се присъединя към него. Бележката беше залепена за куплунг, свързан с друг модем. С голяма неохота се включих към устройството.

Отнеме ми известно време, преди да вляза в сайта. Предполагам, че се дължеше на силно закодираната транспортна програма, която трябваше да ме отведе до местоназначението ми. Озовах се в извит каменен коридор, който приличаше на изваден от някоя от програмите, които експлоатираха духа на Средновековието, само дето по-скоро притежаваше отличителните белези на добре изготвената анимация, отколкото напълно натуралистичен вид. Коридорът беше с нисък свод и се осветяваше от трептящия пламък на горящи факли, които допринасяха за атмосферата. Погледнах в краката си и се видях в безличен аватар, какъвто притежаваха всички нередовни посетители на мрежата, със смътно напомняща човешко същество андрогинна форма и с най-основните черти на лицето.

В края на коридора имаше дебела врата, подсилена с железни ленти. Вдясно от нея каменни стъпала извеждаха нагоре. Зад мен коридорът се губеше в безкрая. Виждах и други врати, но предполагам, че не случайно бях доведен именно пред тази. Тръгнах към нея, като се опитах да привикна с първоначално обзелото ме странно усещане за отделяне, докато придвижвах аватара си със силата на мисълта, така че мозъкът ми най-сетне да приеме новата реалност. Аватарът ми не беше дотолкова модернизиран с такива сложни сетива като обоняние и осезание, но сайтът като цяло изглеждаше добре проектиран.

Стигнах пред вратата, но леко се подразних от факта, че беше заключена. В горния край на стълбите започваше някаква галерия. Докато се изкачвах по тях, виждах през сводестите арки отдолу под мен широка кръгла каменна зала с куполообразен таван. И тя се осветяваше от горящи факли. Когато се изкачих най-горе, изведнъж дочух някакъв напев, чийто език ми се стори едновременно чужд и познат отнякъде.

В средата на помещението видях черно петно с размити очертания, което се движеше непрекъснато и имаше странен вид. Течността кипеше и се размътваше, а от нея се протягаха израстъци, които все повече увеличаваха размерите си. Стори ми се, че пробива

някаква преграда, която я задържаше в средата на залата, преди отново да изчезне. Около тази форма, която представляваше някакъв вид информация, бяха разположени в кръг странни, сложни символи, гравирани върху каменния под. Предположих, че преградата се дължеше на това и на някакъв вид карантинна или изолираща програма.

Около кръга стояха няколко фигури, всички облечени в дълги роби с качулки в най-различни цветове: от черно до непрекъснато променящите се десени на капковидни изображения с флорални мотиви. Робите прикриваха аватарите под тях. Опитах се да преброя колко бяха, но нещо непрекъснато си играеше с възприятията ми и разместваше фигурите, което сигурно беше още една от сложните функции, които имаха за цел да обезпечат сигурността на сайта. В един момент фигурите застинаха напълно неподвижни. Като единствен признак за движение от време на време пред тях се разгъваше по някой прозрачен свитък, на който бяха изписани символи, които не успях да разгадая, докато през това време фигурите получаваха информацията.

Гледах така няколко минути според часовника на аватара, а после фигурите започнаха да се разотиват. Някои изчезнаха, докато други просто бавно се изпариха, а трети избухнаха в различни цветове. Видях даже една, която бе обвита от сенки, и още две, които просто напуснаха помещението през една от вратите. Докато накрая остана само една-единствена фигура в белезникава роба. Тя се обърна към мен и ме повика с пръст да слеза при нея.

Не се изненадах, когато разпознах аватара на Езичника. Приличаше на мъж, който изглеждаше на същите години като него, само че косата му беше подстригана, с изрязана в средата тонзура. Носеше роба от зебло и няколко пособия и фетиши, заради които приличаше на персонаж от исторически документален филм. И разбира се, притежаваше задължителните дълга брада и тояга. Стоях до него във вече опразнената кръгла зала и разглеждах контейнера, в който се помещаваше формата, която представляваше информационна форма.

— Това е то, нали? — казах.

Езичника се усмихна и кимна. Припяването вече не се чуваше.

— А какъв беше онзи напев? — попитах.

— Проявление на програмата, която ни предпазва от проследяване.

— Значи, искаше да мога да виждам, но не и да чувам? — усъмних се аз.

— Имахме си по-големи грижи от твоето присъствие, а това, което видя, имаше за цел да ти покаже нашето доверие — отвърна той.

— Къде съм? — запитах и се огледах наоколо.

От вътрешността на помещението виждах стените, покрити с множество лавици, отрупани с навити на рула свитъци. Беше някаква огромна библиотека за съхраняване на информация.

— Това е моето светилище, Дайнъс Емрис — отговори Езичника.

Долових известна гордост в гласа му. Бях впечатлен въпреки неодобрението си към информационните технологии. Сайт, който беше толкова надежден, колкото може да бъде едно светилище, представляваше безспорно респектиращ пример за програмиране, отнемащо много повече време от мимолетното удовлетворение, което хакерите преследваха.

— Кой сте вие? — попитах.

Езичника помисли известно време. Стори ми се, че търси най-добрия начин, за да ми поднесе обяснението на толкова сложно нещо. На лицето му се изписа онова снизходително изражение, което бях виждал и преди у хакерите и свързочниците, когато им се налагаше да обясняват разни неща на непосветените.

— Вярваш ли в Бог или изобщо в божества? — попита той.

За малко да се обърна и да си отида. Въпреки че нямаше да има никакъв смисъл от жеста ми в пространство, което беше изцяло контролирано. Бях чувал подобни неща от хакерите.

— Сигурен съм, че твоята религия е много добра, но аз не съм хакер и религиозният ми ген не е бил погъделичкан — отвърнах, като се надявах изображението да успее да предаде раздразнението ми.

Аватарът на Езичника въздъхна. Явно беше добър аватар.

— Джейкъб, изобщо не ми пука в какво вярваш и дали изобщо вярваш в нещо, а и със сигурност не се опитвам да те накарам да приемеш моето по-скоро лично вероизповедание — внимателно обясни той. — Но това, което наистина искам да разбера, е дали все пак вярваш в нещо?

Помислих малко, преди да отговоря.

— Всъщност вярвам единствено в себе си. Ако има Бог, дори и ти трябва да признаеш, че не дава и пет пари.

— Тогава какво виждаме в мрежата?

— Нищо, халюцинации. Свърхразвитеното въображение на нечий мозък, който получава прекалено много информация посредством системите.

— Може и да си прав, но какво значение има това?

— Какво значение има дали Бог, или твоите божества наистина съществуват ли? Аз пък си мислех, че това е най-важното за твоята вяра — възразих аз.

— Не, самата вяра е най-важна за нашата религия. Няма значение дали ще ги наричаме божества, или духове, които по един или друг начин са се заселили в мрежата. Няма значение дали са информационни форми, развили псевдосъзнание и приели образа на нашите културни идоли, нито пък дали са извънземни, или, както самият ти каза, халюцинации, които гъделичкат добрия стар религиозен ген. Единственото, което има значение, е по какъв начин ние се отнасяме към тях, какво избираме да правим с тях. Лично аз ги приемам за проявления на смислени идеи, според които трябва да ръководим мислите и делата си, като общение и творческа нагласа, или изстрадалата ни красива Земя.

— Това само доказва твърдението ми, че те не съществуват реално — отвърнах. Езичника отвори уста да ми отговори, но аз го прекъснах. — И изобщо не си и помисляй да ме питаш какво е реално и какво — не, мамка му.

Това беше една от трудностите да си имаш вземане-даване със свързочници — когато нямаше какво да правят, те започваха да обсъждат религиозни въпроси.

— Не това се готвех да кажа. Нашите видения в мрежата ни се струват доста реални. И трябва да ги разглеждаме именно с оглед на този вид реалност. В известен смисъл произходът им няма субективно значение.

— Ама те не са нищо друго, освен заблуда на ума ти — не се стърпях.

Езичника се замисли за момент.

— Я ми кажи, за толкова тъп и наивен ли ме имаш? — попита ме той. Успях да накарам аватара си да поклати глава. — И повярвай ми,

знам какво говоря, когато ти давам обяснения на различните видения или срещи в мрежата. — Аз кимнах. — И въпреки това продължавам да съм, поради липса на по-добра дума, религиозен. Въпреки че лично аз предпочитам термина „с уклон към духовното“.

— И въпреки това не виждам смисъла.

— Ами да помага.

— На кого?

— Като за начало на мен самия. Помогна ми да проумея смисъла на някои неща.

— Нещата нямат смисъл — отбелязах аз.

— Може би си прав, но винаги е полезно да разполагаш с инструмент, който да ти помогне да се опиташ да разбереш. Или ако предпочиташ, средство, което да ти помогне да видиш нещата в истинската им светлина, за да се справиш с тях.

— А ти на кой културен идол се кланяш? — попитах, докато се опитвах да измисля начин да се измъкна от този разговор.

Но единственият, който ми идваше наум, бе да продължа да се държа наистина грубо.

— Аз клоня към съвременната интерпретация на северноевропейското езичество във варианта, който келтите са изповядвали. — Бях чувал за това направление в езическите вярвания, но нищо не разбирах от тези работи. — При мен по-скоро става дума за връзка, отколкото за преклонение, с Огма. Той е моята тотемна фигура, образът, от който черпя вдъхновението си.

Вдигнах рамене, защото на мен обаче това нищо не ми говореше, и казах:

— И ти вярваш, че твоят Огма се подвизава по живо, по здраво в мрежата?

— Огма донесе писмеността на Британските острови. Вярвам, че той живее някъде тук и продължава да насърчава творческите импулси и да пише, само че вече с кодове.

— В главата ти.

— Пет пари не давам за обективното му съществуване.

И тогава си спомних нещо, което Викария ми беше казвал.

— Ама Викария ми казваше, че не вярва в Бог.

— Ти сам го каза: нашите богове са културни идоли — отвърна Езичника.

— Какво искаш да кажеш? — недоумявах аз.

— Ами това, че ние сами ги създаваме.

— А какво общо има с това? — и посочих към Посланик.

— Върховната проява на възгордяването. Искаме да създадем бог, за когото хем да няма никакво съмнение, че не е в умовете ни, хем да бъде видим за всички.

Обърнах се и погледнах Посланик, затворен в своята програма.

— Смяташ да се кланяш на това нещо? — попитах слисан.

В този миг измяната, която бях извършил, вече не ми се струваше толкова лошо нещо.

— Не, ние ще се опитаме да го превърнем в бог. Или по-скоро, ще го използваме, за да си създадем такъв. Ще разбутаме мрежата, докато нещо, което е еволюирало по почти органичен начин, се превърне в чиста форма на съзнание. Изградено от информация живо същество, което е почти всезнаещо.

— Такъв ли беше планът на Викария? — Езичника кимна. — Ама че шибана загуба на време — възмутих се аз.

Религиозната мания на тази група минаваше всякакви граници. Мораг и аз щяхме да умрем заради прищявката на някакъв глупец. Огледах се, докато реша как най-добре да изчезна оттам, преди скромните ми познания по информационни технологии да ми подскажат, че беше достатъчно да активирам съответната функция.

— Моля те, не тръгвай — каза Езичника. — Изслушай ме докрай.

Аз се поколебах. Честно казано, и бездруго няхах какво да правя, докато дойде Ролистън.

— Това, което видя, беше среща на мозъчен тръст, съставен от едни от най-добрите хакери на всички планети. Преобладаващата част от тях са ветерани — каза той.

Кимнах. За щастие, отдавна се бях отказал от всякакъв вид оперативна сигурност. Изглежда, че вече всички знаеха за извънземното.

„Страхотно — помислих си, — давай да приключваме с това веднъж завинаги.“

— От няколко години работим върху една идея. Чувал ли си досега хората да Ги наричат бесове? — попита Езичника.

— Викария така им казваше, но той си имаше своето рационално обяснение. Обаче съм чувал и други да използват тази дума — отвърнах и да си призная, в това имаше известна доза здрав смисъл, ако наистина имаш склонност към такива неща.

Те сякаш съществуваха единствено да ни причиняват страдания. Въпреки че първата ми среща с Посланик ме наведе на мисълта, че става дума за нещо по-сложно. Особено ако Посланик наистина беше дошъл с мир, както твърдеше.

— Ние решихме, че ако нашите богове са създадени от самите нас, тогава ние ще трябва да извършим върховния акт на възгордяване и да създадем бог, който е способен да Ги разгроми — продължи Езичника.

— Имали сте групово психотично преживяване? — пошегувах се аз.

Стори ми се, че за първи път Езичника се засегна от думите ми.

— Не приемай всичко твърде буквално. Ние само го *нарекохме* Бог.

— Кое? — настоях. — Тогава не е имало как да знаете за Посланик.

— Не знаехме. Това беше промисъл.

— Божият промисъл?

— По принцип няма друг промисъл, освен Божия. Но ако предпочиташ, можем да го наречем късмет? — Повдигнах рамене. — Обаче твоят Посланик може да се окаже ключът към онова, което се опитваме да постигнем.

— И какво е то? — попитах с нарастващ интерес, неочакван и от мен самия.

— Опитваме с помощта на изкуствен интелект да създадем програма за управление, която да може да трансформира мрежата в съзнание — обясни той.

Аз обаче нищо не разбрах.

— Какво искаш да кажеш? Програма, която контролира мрежата ли?

— Не, няма да я контролираме. Говоря ти за възможността да дадем на мрежата възможност да се самоосъзнае, да придобие съзнание и да се превърне в бог.

Продължавах да не разбирам какво ми казва.

— Значи, някакъв нов изкуствен интелект? — подхвърлих аз, но Езичника поклати глава.

— Нова форма на живот, отвъд нас, която ни превъзхожда.

— Това е лудост. Ами ако създадете чудовище?

— По-лошо от това? По-лошо от нестихващата война? Освен това ние ще зададем съответни параметри, за да се защитим.

Веднага се сетих за младото момиче, което с най-сериозен тон ми беше казало, че ще се обезобрази, за да не бъде повече използвано да протитутира. Езичника беше луд, но може би имаше смисъл в това, което казваше.

— И все пак не разбирам как точно това ще Ги победи? — попитах.

Не бях сигурен дали съм объркан, или изненадан от мащабите на манията на Езичника.

— Понеже ще превъзхожда сумата на отделните си елементи. Ще има достъп до почти цялото знание на човечеството. Ще притежава способност за преработване на информация отвъд това, което можем да си представим. Така че ще се доближи в максимална степен до идеята за всезнание, която можем да постигнем по изкуствен начин. Говоря ти за разум, който надхвърля мащабите на онова, което сме способни да разберем.

— Подобно на Бог — най-сетне започнах да схващам. Езичника кимна. — И вие се надявате, че този бог ще ви покаже пътя към Тяхното унищожение и ще сложи край на войната? — продължих.

Езичника се усмихна търпеливо и кимна. Стана му приятно, че вече започвах да го разбирам.

— Струва ми се прекалено амбициозно — казах, без да мога точно да изкажа колко нелепо всъщност ми изглеждаше всичко това.

— Не ти казах всички подробности, а освен това споменах вече, че ще има някои регулиращи параметри.

— Които да ви позволят да го контролирате? Искам да кажа, хипотетично.

Единственото успокоително нещо на тази налудничавя идея беше нейната неосъществимост. Именно тук се коренеше същинският проблем с религиозните мании на хакерите: колкото и смотани да изглеждаха, достатъчно беше сред тях да се появи една харизматична личност и изникваше нов култ. А правителството се страхуваше да

остави ветерани от специалните части да се разхождат по улиците с усъвършенстваните си киберприспособления. С нашата подготовка и завишени способности, ако пожелаехме, можехме да предизвикаме безредици, но истинската опасност не идваше от нас. Истинската заплаха бяха хората, които правеха чудеса с информацията.

— Не, то само ще се контролира, но предварително ще му бъдат зададени морални принципи — като например не убивай всички същества на планетата — добави Езичника и странно, обаче това ми се стори едно от нещата, които най-много ме тревожеха.

На теория този техен божествен питомец щеше да има достъп до всяка автоматизирана система, свързана по някакъв начин с мрежата. Което включваше и защитните платформи в орбитата на Земята. Военните и големите корпоративни обекти се отличаваха с най-високата степен на сигурност, която можеха да осигурят технологиите, но на мен ми се стори, че това нямаше да бъде достатъчно да спре нещо, което бе всезнаещо, тази нова форма на живот, за която говорехме в случая.

— Ти ми говориш за най-голямата в света компютърна програма, създадена за Тяхното разгромяване?

— Може да има толкова много приложения, да ни помогне по толкова много други начини.

— Например да направим по-съвършени оръжия? — попитах.

— Ще бъде програмирана за общото благо.

— А не са ли повечето религии именно за това? Обаче колко души загинаха в Последния човешки конфликт?

— Говориш за двеста и петдесет години *след* последната религиозна война.

— И все пак струва ми се, че това нещо ще трябва да се държи доста агресивно, ако иска да намери начин да се справи с Тях — обясних аз.

Цялата работа започваше да понамира на обичайното религиозно двуличие.

— Всъщност нас по-малко ни е грижа да победим Тях, а повече да спрем войната. Може би отговорът не се крие в противопоставянето — добави Езичника.

Позамислих се над думите му. Неговата кауза ми се стори справедлива по много причини, освен ако обаче не доведеше до

изяждането или унищожението по друг начин на човешкия род. И после се сетих, че всичко това са пълни глупости.

— Именно там ви е проблемът на всички вярващи — възразих аз. — Вие искате вашият бог да действа като вълшебна пръчица и да поправи всяка злина било тук, на Земята, или в отвъдното.

— Наистина ли не проумяваш, че този бог ще бъде реален, с осезаема мощ? — разпали се Езичника.

Не бях много сигурен дали беше точно религиозен плам, или обикновен ентузиазъм, който видях да припламва в очите на неговия аватар. Трябва да призная, че аватарът му си беше доста засукан.

— И все пак това прехвърля вашата отговорност за решаването на проблемите върху друго нещо — отбелязах.

— Нищо подобно — възрази Езичника съвсем делово, като в известен смисъл охлади патоса ми. — Правим това, което човечеството е правило векове наред. Създаваме средство, което да ни помогне да се справим с конкретния проблем.

— Кой е проблемът обаче — липсата на вяра или Те?

— И двете.

— А ако този бог не поправи нещата с една целувка?

— Тогава ние, и като казвам ние, имам предвид цялото човечество, ще измислим нещо друго, въпреки че може да се наложи някой друг да го направи.

— Но вие искате да сте спасителите на човешкия род — пошегувах се аз.

При тези думи Езичника млъкна. Ако правилно разчитах реакциите му, май наистина бях засегнал чувствата му.

— Ти правиш ли изобщо нещо, за да помогнеш? — попита ме той и за първи път усетих яд в гласа му. — Имаме проблем — може би разполагаме с решение, а може би — не.

— Но може да влошите нещата — спрях го аз.

— Може, но едва ли. Преди малко каза, че прехвърляме отговорността. Обаче ако не ние самите, тогава кой се надяваш да направи живота ни по-добър? Големите корпорации? Военните? Правителството?

Сега беше *мой* ред да се ядосам.

Прозвуча ми много нахално.

— О, стига — казах саркастично. — Ти да не си Христос?

Езичника се наведе към мен. Сигурно беше задействал някакъв трик, по-проста програмка, която имаше за цел да снабди неговия аватар със специални ефекти. Косата му се развя от несъществуващ вятър, а светкавица озари лицето му. Може и да беше грубичко като изпълнение, но ме подсети, че този човек можеше да ме убие на място.

— Ние сме родителите на Бог, както човечеството винаги е било негов създател. От какво се страхуваш? — попита той.

Отстъпих крачка назад и щях да въздъхна, ако аватарът ми беше достатъчно сложно изграден. От какво се страхувах ли?

— Просто идеята ви изглежда твърде необозрима — отвърнах.

Именно в този момент може би започнах да вярвам в нейната възможност, или ми се прииска да повярвам, но знаех, че трябва да се противопоставя на разочарованието, което идваше след надеждата.

— В даден момент все някой трябва да го извърши.

Езичника се дръпна от мен.

Бурята отмина и той отново ми заприлича на предишния добронамерен човечец.

— Но защо ние? — казах, преди да се усетя, че бях включил и себе си в това число.

— Никой друг не е проявил желание, а ако не действаме, нищо няма да се получи.

— Но аз не съм хакер.

— За съжаление, Джейкъб, винаги ще се нуждаем от мъже, способни на насилие.

— Знаеш, че не можем да останем тук. В противен случай само ще унищожим това, което сте съградили.

— Може би, но много скоро всичко ще се промени, така че нямаш какво да губиш.

И беше прав. И без това няхах какво да правя.

— Добре, а какво общо има това с извънземното? — попита нечий смразяващо зловец глас.

Сякаш някой се опитваше едновременно да говори и да дъвче парчета стъкло.

Реагирах доста сконфузено. Закоравелият ветеран от специалните части подскочи от страх, с което вероятно опозори триста и петдесет годишната история на своя полк. Но по-лошото беше, че

аватарът ми беше толкова примитивен, че се получи забавяне между импулса ми да подскоча и изпълнението на командата.

Езичника гледаше зад мен и се усмихваше. Обърнах се да погледна кой издаваше този ужасен звук. Аватарът ми се видя също толкова ужасен. С голямо приближение можех да кажа, че имаше човешки вид. Видях гърбица, издължено лице с дълъг остър език и уста, натъпкана с криви и неправилни зъби, които изглеждаха зловещо. Някои от елементите напомняха баналните изображения на вещици, които ставаха особено популярни в мрежата около Хелоуин, разбира се, за онези, които можеха да си го позволят, но имаше нещо в мъртворещи бледосинята кожа, мършавите мускули и гадните нокти като на граблива птица, което придаваше на този аватар първичен и злокобен вид. Беше облечен в проста, парцалива черна рокля от зебло, пристегната в кръста с въже.

— Избра ли си вече име? — попита Езичника.

— Баба Яга — отвърна вещицата.

— Сигурен съм, че на Джейкъб няма да му хареса заради религиозното съдържание.

— Ти това ли наричаш религиозно? — извиках, като посочих гротескната фигура пред себе си. — Коя по-точно религия изповядваш?

Нито един от тях не ми обърна внимание.

— Не — рече вещицата. — Аз съм по-скоро приказан герой. Ето в какво трябваше да се превърна. А можеше да е иначе.

И тогава разбрах.

— Мораг, ти ли си?

Вещицата кимна. Ако, превръщайки я в хакер, бяха обезобразили чертите ѝ, щеше да си избере красив аватар. Но явно така разбираше изплащането на кармичния дълг.

— Значи, не си феята на цветята? — рече Езичника, видимо развеселен и доволен. Баба Яга поклати глава, почти срамежливо, както ми се стори. — Независимо дали има връзка с религията, или не, на мен ми говори нещо. Поздравявам те. Избрала си много изискан аватар — добави.

Баба Яга сияеше от гордост.

— Новите джаджи много ми помогнаха — каза отново ужасният глас.

Вещицата оглеждаше залата, а на лицето ѝ беше изписано гротескно учудване.

— За първи път ли ти е? — попита я Езичника.

— За първи път се включвам и всички усещания са нови за мен — рече Мораг.

— Бързо схващаш — обадох се аз, едновременно впечатлен и изпълнен с подозрения относно присъствието на Мораг в мрежата.

— Вижда се, че има вроден талант — отбеляза Езичника.

Но откакто Мораг се беше появила, изпитвах известно безпокойство. Усещах, че Езичника все по-успешно ме въвличаше в безумния си план. Обаче сега магията бе развалена.

— Ами извънземното? — попитах аз, повтаряйки въпроса на вещицата Мораг. — Спомена, че то е ключът.

Езичника отново доби сериозен вид и заговори и на двама ни:

— Към информацията Викария беше прибавил в паметовия чип и резултатите от тестовете, които беше направил на извънземното, и беше установил, че Те представляват една цялостна физиология — т.е. единен организъм. Мозъкът управлява цялото и става съвместим с всички останали от Тях, когато се съберат заедно да образуват доброволно единно колективно съзнаване.

Още нещо, за което и преди бяха изграждани теории.

— Тогава, значи, е биологична машина? — казах леко снизходително, по-скоро за благо на Мораг, отколкото за свое.

— Да — отвърна Езичника. — По същия начин както и хората, само че Те не правят разлика между това, което ние приемаме за технология, и Тях самите.

— Излиза, че са биоборги?

Само че така не ми казваше нищо ново.

— Викария каза, че приличали на биологична течност, еквивалентна на нанитите — вметна Мораг.

Езичника кимна.

— Точно така, но важното в случая е, че Посланик притежава удивителни способности за преработване на информация, а изглежда, има и невероятни способности да учи нови неща, поне доколкото успях да се убедя.

— В такъв случай?

— В такъв случай ще бъде в състояние да управлява информацията в мащабите, зададени му от плана на Езичника и неговите съмишленици — довърши изречението Мораг.

— Я виж ти! — изрекох ужасено.

— Изпратих ѝ протоколите от обсъждането, когато влезе в библиотеката — обясни Езичника.

— Джейкъб, ти нищо не разбираш. Новият хардуер, който ми инсталираха, ми дава възможност да обработвам информация и да разбирам нещата с такава скорост. Вече знам много неща, освен това бързо се уча — успокой ме тя.

Ентусиазмът ѝ би бил по-заразителен, ако можех да спра да мисля за всичкият метал и пластмаса, с които бяха натъпкани телата ни в наше време. Беше ми писнало от тях.

— В такъв случай, поздравления! Сдобихте се с извънземен домашен любимец. Желая ви късмет. Обаче *ние* нямаме нищо общо с това — изрекох думите, без да се замислям дори.

Баба Яга се обърна и ме погледна. Наистина ли видях искрица на задоволство в черните топчета, които минаваха за очите ѝ, или така ми се стори?

— Аз нямам нищо общо — тутакси се поправих.

Чу се звук от счупено стъкло, когато извънземното излезе от програмата, в която беше напъхано. В един миг черните му пипала избиха навън през покрива на Дайнъс Емрис през пукнатините в тавана. Обгърна ме пълен мрак, което означаваше, че се намирахме в непосещавана част на мрежата, наред виртуалната пустош. Основната част на информационната форма на извънземното, изглежда, беше останала в рамките на кръга. Инстинктивно се отдръпнах назад, но Езичника вече работеше по въпроса. Пред него току се появяваха и изчезваха свитъци под формата на снопчета прозрачна синя светлина, които излизаха от върховете на пръстите му и образуваха лъчисти корони от енергия около черните пипала на Посланик, но освен това не упражняваха кой знае какъв ефект върху него.

— Всички вън! — изкрещя Езичника със заповеден тон, който нямаше нищо общо с предишната му любезност.

Понеже не бях свикнал с подобно обкръжение, започнах да търся реална врата, през която да изляза, преди да се сетя за наличието на

функцията „Изход“. Пипалата започнаха да се гърчат като змия, поглъщаща плячката си, но ставаха все по-бързи и по-бързи.

— Да — чух Мораг да шепне.

Обърнах се да видя с кого говоря и видях, че Езичника я зяпаше с пълни с ужас очи. На лицето на аватара на Баба Яга се беше изписало странно гротескно изражение на изумление. Посланик беше изстрелял едно от тънките си черни пипала и то се беше забило в главата на вещерския аватар.

— Не! — смътно усетих, че извиквам, докато се придвижвах към нея, макар в същия миг да разбрах, че там, където се намирахме, не можех да ѝ помогна по никакъв начин.

Аватарът на Баба Яга лежеше върху гърбицата си и се гърчеше, сякаш обхванат/а от силен епилептичен припадък. Пипалото беше пробило виртуалния череп и също неистово се гърчеше.

— Изчезвайте! Веднага! — изкрещя отново Езичника.

Годините военна служба ме накараха да се подчиня. Знаех, че се превръщам в част от проблема. Хвърлих последен поглед към Баба Яга и след това почувствах объркващото придърпване на реалността.

11.

ХЪЛ

Стори ми се, че мина доста време, преди да започна да разбирам информацията, която получавах. Въпреки че вероятно всичко беше станало само за миг. Светът около мен грееше с премигваща червена светлина. Чух стържещ звук, който изведнъж секна. Впоследствие осъзнах, че прилича на старовремски клаксон. След това се появи неизменният звуков фон на моя живот — стрелба от оръжие и писъци, които почти задължително я придружаваха. Пистолетите бяха в ръцете ми, но няхах спомен да съм ги изваждал.

Езичника седеше на изтърбушения диван, все така унесен в своя транс, със съсредоточено и напрегнато изражение. Повече ме притесни новият вид на Мораг с обръснатата глава, която също лежеше на дивана, но по-близо до мен, и се мятеше и гърчеше, а на лицето ѝ беше изписано странно задоволство.

Исках да помогна, но не можех нищо да направя. Мораг беше свързана с безжична връзка и нямаше включен жак, така че не можех да я изключа. Почувствах как в мен се надига непозната паника. По-късно си казах, че не се справях добре, когато трябваше да нося отговорност за цивилни. Но сега се налагаше да оставя тази мисъл настрана и да се съсредоточа. И да започна да преработвам информацията, която продължавах да получавам.

Чувах смесица от изстрели от различни оръжия — от пистолети до карабини и старомодни автомати. В отговор долових непогрешимия звук на автоматите „Викърс“. Познавах ги много добре, тъй като бяха на стандартно въоръжение в британската армия. Освен това долових и звука от взрива на 30-милиметрови гранати, изстрелвани от разположени в ниското установки.

Нямах особена полза от диагностиката на термографа. Виждах множество човешки силуети да се придвижват бързо, както и множество припламвания от дулата на оръжия. Но после видях огромен дракон. Непрекъснатата огнена дъга изригваше от някаква

машина, която се движеше към нас от средата на „Уестборн Авеню“. Дъгата облиза една от сградите и градината на покрива избухна в пламъци. Видях многоцветното термографско изображение на скочилата от покрива горяща човешка фигура. Пламъците постепенно изстиваха, но не бяха напълно угаснали, когато тъмните води на реката погълнаха тялото.

Превключих на режим нощно виждане и се добрах до прозореца да погледна навън. По-надолу по улицата успях да видя плоскодънната лодка на речния патрул. Нещо проблесна в зелените кръгове на зрителното поле, когато огнехвъргачката на лодката изпрати поредната порция напалм към редицата къщи от нашата страна. Усилих оптичните прибори. Успях да различа униформите на британски войници в лодката. Опитах се да разгадая нашивките им, но като не успях, можах поне да разчета серийния номер на самата лодка. Бяха гвардейци, разбира се, Гвардейците от Колдстрийм. Мамините синчета.

Отдръпнах се от прозореца и погледнах към Мораг и Езичника. Те все още бяха в мрежата, но гърчът на Мораг беше преминал.

Всички ветерани мразеха Мамините синчета. Имаше ги във всяка една национална армия на Земята или в колониите. В британската войска това бяха гвардейците. Но най-лошото беше, че когато те вземат в армията, по време на специалната подготовка ти проглушават ушите с разни истории за слава и геройска смърт. Подразделенията на Мамините синчета бяха наследили история, с която да се гордеят. Мъжете и жените, които бяха дали живота си в служба на тези полкове, сигурно щяха да се обърнат в гробовете си, ако можеха да видят в какво се беше превърнало завещаното от тях.

Мамините синчета бяха децата на богатите и влиятелни хора. Синове и дъщери на големи магнати, на независими богаташи, държавни чиновници и други правителствени функционери, както и на офицери, разбира се. Една удобно самовъзпроизвеждаща се традиция. Очевидно военната служба трябваше да изглежда задължителна за всички, но добрите хорица не искаха техните Тимъти или Саманта да бъдат изпратени на сигурна смърт в някоя касапница под чуждо небе, затова те смело се заемаха със задачата да бранят Земята. Чувал бях дори да ги описват като съвременни преторианци, понеже повечето им задължения бяха свързани с мисии като сегашната, „срещу

бунтовници“. С други думи, да убиват цивилни, които бяха неудобни за правителството.

Ветераните уважаваха в много по-голяма степен хората, които успяваха да се скатаят от наборната служба. Няма нужда да казвам, че Мамините синчета и обикновените войници не служеха заедно, тъй като това би довело до значително кръвопролитие. Проблемът обаче беше, че Мамините синчета знаеха много добре какво правят.

И все пак не можех да си обясня как ни бяха открили толкова бързо. Както и да разсъждавах, си беше прекалено бързо, освен ако помощник-капитанът на миниподводницата не ни беше издала за пари, а може да беше и Маклайн или някой от тукашните. Нямахме никакво съмнение, че преследваха именно нас. Обаче има и по-гадна смърт за един ветеран от това, да умре в бой срещу Мамини синчета, така че възнамерявах да убия доста от тях, преди да загина.

Пистолетите ми бяха насочени към вратата на жилището, преди тя да се отвори с трясък. Елспет беше много бавен, направо се влачеше. Червената точка на лазерния ми пистолет беше насочена срещу него, преди той да успее да измъкне ловната си карабина. Джес обаче беше здраво напомпана, да не кажа, по-напомпана и от мен. Тя беше насочила своя калашников към лицето ми, а аз я държах на мушка с моя мастодонт. За малко да натисна спусъка, преди да я разпозная.

— Ти — изсъска Джес, а лицето ѝ се кривеше от злоба. — Ти ги доведе тук.

— Чакай малко. Сигурно някой от вашите ни е продал. Те ви докараха това до главата — казах аз с повече спокойствие и овладяност в гласа, отколкото чувствах в момента.

— Хей, вие двамата. Престанете! — изкрещя Езичника от дивана, на който седеше. Нито аз, нито Джес сваляхме погледа си от другия. — В момента имаме много по-сериозни грижи. Помогнете ми!

Хвърлих един последен поглед на Джес и свалих и двата пистолета. Тя се поколеба за миг, но също свали своя калашников.

Обърнах се към Езичника. Той пъхаше някакъв жак, свързан с един от неговите куплунги, в един от куплунгите на Мораг по твърде неприличен начин. Отидох при тях и коленичих до нея. Чух как новият залп от напалм профучава наоколо. Този път още по-близо до нас.

— Какво ѝ е? — попитах.

— Информационната форма на Посланик успя да се освободи. Доколкото разбирам, изглежда, съумя да проникне безпроблемно в няколко от базите данни. Но ми се струва, че се опита да прехвърли част от информацията или дори цялата върху Мораг. Получи се претоварване на системите ѝ и един вид изтичане на информация, подобно на кръвозагубата.

Докато обясняваше, не спираше да работи.

— Ще се оправи ли?

— О, стига! — изсъска отново Джес.

— Мисля, че да. Известно време ще се чувства объркана. Но трябва да намери начин да подреди и обработи информацията.

— Наближават ни — започна да припира Джес.

И изведнъж се сетих.

— Езичник — казах. Той не реагира, може би защото приемаше информация от връзката с куплунзите на Мораг. — Езичник! — изкрещях по-настойтелно.

— Какво! — отвърна той с раздразнение.

— Ама това ли било? Това ли е бил Техният план? И какво сега, ние пуснахме на свобода в мрежата смъртоносно оръжие? — попитах.

Езичника се обърна и ме погледна. Видях, че и на него му беше хрумнала подобна мисъл.

— Не знам. Посланик отново се върна в чипа — рече той.

Колкото и да не исках да призная, бях силно впечатлен.

— И как го направи? — поисках да разбера.

Езичника вече не ме гледаше, защото се беше съсредоточил в това, което вършеше в момента.

— Ами — започна той, очевидно раздразнен от въпросите ми. — След като опитах всички програми за въздействие, принуда и залавяне, както и обиколни начини, за които можах да се сетя, най-накрая го помолих учтиво.

— Аха — престорих се аз.

— По дяволите, зарежи тая кучка! — изрева Джес.

Обърнах се и я изгледах кръвнишки. Тя се направи, че не забелязва. След което отново се обърна към Езичника.

— Дали са проследили сигнала? — попитах.

Той изключи жаковете.

— Известно време ще остане в безсъзнание. Трябва да я преместим.

И се приведе да подхване Мораг, за да я вдигне на ръце.

Аз хванах ръката му.

— Това е важно — казах с равен глас. — Очевидно някой ни е издал, но искам да ми кажеш дали са те проследили.

— Къде ще отидем? — каза нечий уплашен глас, за който с известно закъснение разбрах, че принадлежеше на Елспет.

— Ще я отнесем във Фостъртън — тросна се Езичника и се обърна към мен. — Не съм сигурен. Това нещо премина през всяка възможна предохранителна мярка и се намъкна в някои доста строго охранявани бази данни. Със сигурност всички ще се опитат да тръгнат по следите на подобно вмешателство, което никак не беше безобидно.

— Значи, са ни проследили.

— Разбраха за Дайнъс Емрис, но аз го унищожих. Обаче известно време ще се повъртят около неговите руини. Но не смятам, че са успели да проследят сигнала обратно до мен или Мораг, въпреки че не мога да съм напълно сигурен.

— Хайде, хайде — изръмжа Джес през зъби и след това стреля през стената, докато се хвърляше на пода върху мръсния килим.

Едва успях да забележа огромната сянка, която се показва на прозореца, когато рубиненочервената светлина проби сградата на нивото на кръста. Аз бях успял да залегна, Езичника и Мораг също бяха на земята, но видях, че торсът на Елспет започна да дими. Не смятам, че имаше време да разбере какво го беше сполетяло. Просто се свлече на колене и горната половина на тялото му падна напред, с лице към килима.

Езичника подхвана Мораг на ръце и хукна към вратата. Стената над прозореца изглеждаше така, сякаш някой упорито се опитва да я изгризе. Филтрите в ушите ми правеха поносим свръхзвуковия тътен от скоростните изстрели от множеството дула на релсотрона. Прозорецът се разтресе, а стената рухна. От другата страна зърнах шестметровата механична конструкция на бойния уокър.

Джес дори не си направи труда да хаби боеприпасите си, а просто се заизмъква от апартамента, приведена ниско към пода. Аз тръгнах след нея, прекрачвайки трупа на Елспет. Чух отново свръхзвуковия тътен и върху мен се посипаха парчета от тухли, както и

малко пръст от покрива. Дадох си сметка, че уокърът вероятно се целеше нависоко, като се опитваше да ни попречи да се измъкнем по покривите. Ако искаха да ни убият, нямаше да им бъде трудно. Което означаваше само едно — че те преследваха именно нас. Освен това се притесних, че ако продължаваха така настойчиво да обстрелват във височина, всеки момент пълният с градинска пръст покрив можеше да се стовари върху главите ни. В този момент изпитах по-малък възторг от градинарските достижения на местните.

Положението на площадката на първия етаж не беше по-розово. Не видях Езичника, нямаше представа къде беше отишъл, но знаех, че Мораг е с него. Нямах време да се замисля над това, защото къщата под нас се разтресе от мощна експлозия. Предполагам, че бяха избили входната врата. Чувах пляска от газенето във водата на Мамините синчета. Погледнах през перилата и стрелях с двата пистолета в наводнения приземен етаж, като в същото време самонасочващият се лазер на рамото ми бързо се включи в стрелбата. Компютърът ми показва къде щяха да попаднат куршумите и лазерният лъч върху бронираните тела на войниците. Пенливите мътни води на река Хъмбър се примесиха с червената пяна от кръвта в местата на попадение върху бронята и плътта и надолу във водата, от което тя мощно закипя.

С периферното зрение видях, че Джес също стреля от стълбището надолу към войниците. Трябва да призная, че Мамините синчета не се паникьосаха, въпреки че някои от другарите им останаха да се носят по корем в тъмните води. Вместо това живите просто прилякваха или се прикриваха. Около мен изригваха части от стените и стълбите, докато бях принуден да отстъпя от много точната и вероятно направлявана от компютър стрелба.

Отдръпнах се от ръба на площадката. Подът под краката ми бе надупчен от изстрели. Заредих отново мастодонта и стрелях през пода, като се оттеглих към най-горната част на стълбите. Килимът започна да пуши от топлината от моя лазер. Много скоро изпразних мастодонта. Залегнах, докато сменях празния пълнител с нов, а после прибрах и двата пистолета в кобурите им. Отвън дочувах все по-усилващата се смесена стрелба на местните. Бяха успели да организират ответен удар.

Джес сложи нов пълнител в своя калашников и стреля през пода. Възползвах се от това и изтичах до горната част на стълбите, след което скочих на долния етаж. Докато изваждах остриетата от кокалчетата на четири от пръстите на двете ръце, лазерът на рамото ми продължаваше сам да се насочва и да стреля.

Нахвърлих се върху водача на Мамините синчета и двамата се гмурнахме в мръсните кафяви води на река Хъмбър, които покриваха вече част от приземния етаж. Успях да го намушкам няколко пъти с керамичните остриета, преди да се вкопчи в мен. В последния момент забелязах как кръвта му промени цвета на водата.

Друг от Мамините синчета се движеше бързо и се опита с един изстрел да помогне на другаря си. Аз изскочих от водата, като с остриетата на лявата ръка замахнах достатъчно силно да изтръгна от него автомата „Викърс“, който се опитваше да насочи към мен. Те разкъсаха бронята му и се врязаха в стомаха, а аз ги забих още по-навътре и нагоре, като проникнах в гръдния кош и го повдигнах от земята.

Страхът на следващия войник надви над загрижеността за мъртвия боен другар и първият от няколко деветмилиметрови куршума ме уцели в бедрото, събаряйки ме по гръб. Друг куршум проби бронята на шлифера ми и се заби в люспите на кожата. Успях да избягам в една от стаите на приземния етаж, като се придвижвах възможно най-бързо в мътната вода, която стигаше до коляното ми.

Забих ноктите през касата на вратата и от удара в стаята се разлетяха парченца гипс и откъртено дърво, при което с краищата на ноктите си захванах лицето на скрилата се зад вратата жена от отряда на Мамините синчета. Раната беше повърхностна, но достатъчна да окъпе лицето ѝ в кръв, причинявайки ѝ едновременно болка и ужас. Продължих да замахвам с ноктите, при което закачих за рамото поредния синковец, който се беше скрил от другата страна на вратата. Той изкрещя и пусна автомата си, но се опита да извади оръжието на хълбока си. С ноктите на свободната си дясна ръка му нанесох няколко последователни удара в незащитеното от броня лице.

Лазерът на рамото ми стреля два пъти срещу трети войник, който се появи на дисплея на мерника от другата страна на стаята с висок таван. Автоматни откоси откъртваха стените около мен, като все

повече от тях успяваха да ме уцелят. Залитнах назад, а кръвта ми зашуртя във водата, когато два от тях пробиха плочите на бронята ми.

Жената, която бях ослепил със собствената ѝ кръв, се изправи, олюлявайки се, с гръб към мен. Приблжих се зад гърба ѝ и я насочих като щит пред себе си, докато другарите ѝ стреляха в нея. Докато падаше върху мен, успях да измъкна 30-милиметровите гранати от снаряжението ѝ. Те можеха да се изстрелват от установка или да се взривяват ръчно. С една ръка придържах мъртвото ѝ тяло, а с другата заредих гранатите. Хвърлих първата зад мен срещу външната стена, а другите през вратата и през дупките в стената към фасадата на къщата. Чух звука от ругатни, команди и паника, докато Мамините синчета се опитваха да се спасят от гранатите.

— Джес, излез веднага! — изкрещях, но не последва отговор.

Нечий силует, очертан от припламващата червена светлинка отзад, се опита да скочи вътре през прозореца. В следващия миг рубиненочервеният лъч от лазера на рамото ми го настигна и той падна във водата. Клекнах до стената и издърпах върху себе си телата на двамата мъртви войници в момента на взривяване на първата граната. Тя проби дупка в стената на съседната къща. Ударната вълна ме всмука и върху мен се посипаха отломъци. От нея се породих малка приливна вълна, която ме запрати срещу вътрешната стена, която се огъна от натиска, но не се откърти. Шрапнели от гранатите се врязаха в труповете, които използвах за прикритие, но някои заседнаха в бронирания ми шлифер.

Изблъсках двата трупа от себе си и побягнах към прясно образувалия се отвор между двете сгради под дъжда от изстрели, които пробиваха стените и образуваха капчици във водата. Един куршум ме удари право в рамото, но аз продължих да газя през водата възможно най-бързо. А когато другите гранати започнаха да избухнат зад мен една след друга, се гмурнах и преминах през отвора в другата къща.

Продължих да газя бързо през водата, за да се отдалеча от експлозиите. Минах през някаква стая и в този миг чух, че колоните на къщата на Езичника започнаха да поддават. Щетите от гранатите, както и другите сериозни поражения започваха да оказват своя ефект върху старата постройка и градината на покрива заплашваше всеки миг да се стовари отгоре ми.

Добрах се до прозореца и погледнах навън. Стори ми се, че всички улици наоколо са в пламъци. Патрулният катер беше на едно ниво с мен, но местните жители го обстрелваха от много страни в яростен отпор. Докато гледах, видях как един от нагазилите до кръста войници бе повлечен надолу. Секунди след това от водата се подаде чудовищната паст със стоманени зъби на отвратително влечуго и отхапа парче от страничния борд на патрулния катер, заедно със застаналия на палубата войник.

Видях как уокърът продължи да обстрелва къщата, която току-що бях напуснал, с въртящия се скорометен релсотрон, помитайки от горе до долу всичко пред себе си. Краката му бяха дълги, тънки, но мощни и на техния фон бронираното туловище с формата на бъчва, в което се намираше вграденният в машината оператор, изглеждаше като кацнало върху кокили. Около туловището се движеха различните оръжейни системи. В главата беше поместено сложното сензорно покритие на мека.

Грохотът от сгромолясването на предната част на къщата би оглушил всеки, който няма слухови филтри. Най-напред под тежестта на пръстта от градината на покрива сградата се килна напред, надвисвайки над уокъра. Видях как различните уреди и жироскопи по краката му се опитаха да компенсират натиска, но в крайна сметка той поддаде и падна, затрупан от грамадата пръст. Това нямаше да го спре окончателно, но поне щеше да го забави.

Последва огромен взрив и аз полетях към другия край на стаята. Ударих се здраво в стената, образувайки пукнатина в нея и в бронята си. Започнах да се задушавам, главата ми бучеше, ушите ми пукаха, а стаята се оцвети в оранжево. Нагълтах още вода от реката и разбрах, че гледам през повърхността на водата към стая, обхваната от пламъци.

Извиках и нагълтах още вода, когато отгоре ми се стовари нещо тежко. С мъка се добрах до повърхността, като удрах многократно с остриетата нещото, което ме затискаше, въпреки че ми беше трудно да пробия кожата му.

Докато плюех мръсната вода, нагазил в нея до кръста, видях, че стаята беше опожарена от огнената експлозия, която ме беше запратила под водата, но всъщност само някои от ъглите горяха. Нещото, което се беше стоварило отгоре ми, се носеше покрай мен.

Мина време, преди да разбера, че всъщност това беше тежко овъгленият обезглавен труп на един от кибералигаторите.

Изправих се, олюлявайки се. Извън къщата, водата беше покрита с пелена от огнени езици. Гледката беше абсурдно красива. Патрулната лодка не се виждаше. Предположих, че някой от алигаторите беше разкъсал резервоара на огнехвъргачката.

Последва нова експлозия, която ме запрати на пода на колене. Прозвуча ми като преносим лек брониран снаряд от клас „въздух-въздух“. Предположих, че някой беше свалил мека. Втурнах се навън от стаята, нетърпелив да се измъкна от силните експлозии.

Изстрелът ме уцели право в гърдите, като ме издигна във въздуха и ме запрати отново под водата. Не мисля, че беше пробил шлифера ми. Май беше от ловна пушка. Ама че глупаво от моя страна. Да се оставя да ме уцелят така. Нямах никакво извинение освен това, че от доста време не бях участвал в толкова напрегнато сражение.

Отново се изправих на крака. Стори ми се, че продължи цяла вечност, но всъщност аз се придвижвах по-бързо от всеки друг. Мастодонът беше в ръката ми. Видях петдесетсантиметровия пламък от дулото на револвера, преди да осъзная, че мъжът с ловната пушка не беше от Мамините синчета.

Докато инцидентът с приятелския огън набираше скорост, времето забави своя ход и с помощта на свръхживите си рефлексии почти успях да проследя полета на куршума. Той удари мъжа в гърдите и проби неговата броня втора ръка. Сякаш цяла вечност пада във водата. Обаче не можах да го разпозная.

— Аз съм от вашите, глупако! — изкрещях на мъртвото тяло, като повече ме беше яд на самия мен, задето ме беше уцелил, въпреки че тъкмо бях получил няколко последователни сътресения.

Докато се отдалечавах, олюлявайки се на краката си, от трупа, успях да погледна в другата стая в дъното на коридора. Тя също беше широка, с висок таван и водата и там стигаше вече до колене. Трима души, очевидно местни жители, бяха наобиколили дребничък мъж, който стоеше с гръб към мен. Имаше тъмна коса и носеше бойна униформа с черна жилетка и черни панталони. Не за непосредствени военни действия, а по-скоро от онези милитъри облекла, които хората можеха да си купят и да носят като всекидневни, или поне някои хора.

Мъжът държеше ръцете събрани в длани над главата си, а в лицето му беше опряно дулото на карабина. От едната му страна стърчеше ловна пушка, а от другата — картечен пистолет, който беше по-стар и от мен самия. Инцидентът с приятелския огън преди малко беше отвлякъл вниманието на двамата мъже и жената, които държаха дребничкия мъж. Благодарение на оживените си рефлексии за нула време успях да се ориентирам в обстановката. Веднага разбрах какво щеше да последва, щом нисичкият мъж се размърда.

— Не! — изкрещях, опитвайки се да изтичам във водата, за да стигна до тях.

Със светкавична бързина, която едва успях да проследя — той беше бърз поне колкото мен, дребничкият мъж свали ръцете пред тялото си и видях как дулото на ловната пушка, която жената държеше пред него, падна във водата, последвано от ръката ѝ, а после и предната част на лицето ѝ се свлече. Отне ми миг-два, преди да осъзная, че дребничкият мъж вероятно притежаваше някакъв вид монофиламентно оръжие.

Той завъртя ръцете си навън от тялото, докато напомнимите мускули на краката ме издигнаха във въздуха и тогава направих втора сериозна грешка. Тежката нишка на монофиламентното оръжие разцепи черепа на мъжа с картечния пистолет и отнесе горната му половина. Това означаваше, че дребосъкът вече бе прехвърлил оръжието в дясната си ръка. Съответно, докато бях във въздуха, се подготвих да го ритна така, че кракът ми да се приземи в основата на гръбнака му. С достатъчна сила, надявах се, която да строши дори и подсилен скелет.

Обаче от левия си ръкав той извади компактен 10-милиметров глок. Произведе кратък изстрел и лицето на мъжа с ловната пушка изчезна.

Телата на трите жертви вече падаха встрани от дребничкия мъж и аз тъкмо се канех да го уцеля в основата на гръбнака, когато той се превъртя назад, без дори да сгъне крака в коленете. В следващия момент вече висеше във въздуха с главата надолу, а ботушът му летеше към лицето ми със страшна скорост.

Ритникът му бе толкова силен, че вътрешният ми дисплей подскочи. Носът хлътна навътре и почувствах как плочките на лицевата броня и укрепеният ми череп поддават. Нямах представа

откъде беше намерил енергия за такъв удар. Успя да убие инерцията на моя летящ ритник и двамата се приземихме във водата, а аз потънах. Отново.

Замахнах с остриетата си, но мъжът беше изчезнал. Седнах във водата, прибрах остриетата обратно в кокалчетата на пръстите си и изведнъж двата ми пистолета някак се озоваха в дланите ми. Дребничкият мъж бягаше към прозореца в дъното на стаята. В двете си ръце държеше по един компактен глок и стреляше към мен ту с единия, ту с другия. Предполагаше се, че е подавящ огън, но беше удивително точен и аз чувствах как куршумите разкъсват шлифера ми, забиват се в плочите на бронята и след това се взривяват и ме хвърлят обратно във водата. Нямаше да издържа дълго на подобно нещо. Вътрешният ми дисплей изобилстваше от червени предупредителни светлинки — резултат от диагностиката на моите вътрешности.

Завъртях се, като се опитах да не мисля за това, че мръсотията от реката влиза в раните ми, и седнах. Дребничкият мъж беше изчезнал, но бях успял да зърна лицето му. Беше непалец, бивш гуркха^[1], и служеше или в Специалните военновъздушни сили, или като мен беше реактивиран отново за някаква мисия. Името му беше Рану или нещо такова. Спомних си също, че той беше шампионът на полка по кикбокс. Изстенах от болка и легнах обратно във водата. Никога не го бях срещал, но бях слушал много как обирал парите на хората при участието си в нелегални боеве в трюмовете на военните кораби, пътуващи към Проксима на Кентавър.

Сигурно Ролистън го беше изпратил, но не можех да си обясня защо само него и Мамините синчета? Ако искаха работата да бъде свършена както трябва, трима или четирима като Рану щяха да са достатъчни. Това, което не ми даваше мира, беше, че всичко, което бях чувал за него, ми говореше, че е свестен, и явно сега бяхме изправени един срещу друг от банда негодяи. А беше станало така, че вместо да го черпя едно питие, той ме беше спукал от бой.

[1] Гуркхи — непалски доброволци, набирани от 1816 г. като част от колониалната армия по времето на владичеството на Британската империя в Индия, отличаващи се с изключителна дисциплина, храброст и преданост. — Б.пр. ↑

12. ХЪЛ

Олюлях се на краката си, но успях да се изправя. Трябваше да намеря Мораг и да се измъкнем оттук. Мамините синчета със сигурност вече бяха докладвали за случилото се. Подкрепленията вероятно бяха на път. Аз бях в доста окаян вид, но нямах никакво време да отида отново при доктора, ако изобщо беше жив и апаратурата му беше оцеляла.

Опитах се да не мисля за хората, които бях убил. Беше ми лесно да изтребвам Тях. Изглеждаха различно, а и самите Те ни избиваха с огромен ентузиазъм. Разбира се, бях убивал хора и преди: в полка преследвахме „терористи“ или такива, които изразяваха прекалено открито несъгласие с властта. Терористи като хората, които живееха в предградията, както предполагах. Но не воювахме помежду си. Предполагаше се, че поне това бяхме научили от Последния човешки конфликт и опустошенията, които бяхме нанесли на Земята. Не че иначе не се изяждахме един друг по улиците.

Чувах още изстрели в други части на предградието. Мамините синчета вероятно опитваха да прочистят целия район, а не само „Уестборн Авеню“. Иконката за свръзка на дисплея ми започна да премигва. Кодирано съобщение. Беше стар код на специалните части, чийто шифър, за късмет, бях запазил. Щеше да забави онези, които изпращаха сигнали на Мамините синчета, но все пак бързо щяха да го разбият. Но и това, помислих си, като се сетих как преди малко Рану ме беше спукал от бой без никакво усилие, също както всичко друго, свързано с мен, беше без значение.

— Да? — отвърнах сухо на появилото се съобщение.

— Къде си? — попита аватарът на Езичника.

— Все още съм на „Уестборн Авеню“, недалече от мястото, откъдето започнах. Имайте предвид, че не са си отишли напълно. Какво е положението при вас? — попитах и се заизкачвах по

скърцащите изпотрошени стъпала на къщата, като се надявах по покривите да се измъкна далече оттук.

Оставих трупове да се носят по повърхността там, където бяха падали във водата. Онези, които все още имаха лица, се бяха облепчили към тавана с широко отворени очи.

— Почти не остана жив войник... — започна Езичника.

— Трябва да се махнем на всяка цена; всеки момент ще заприихат нови и нови пълчища. Успяхте ли да вземете заложници? — попитах така, сякаш отново говореше командирът в мен.

Езичника замълча за момент. Стори ми се, че обмисля дали иска да се подчини на военния авторитет. Но колебанието му бе мимолетно.

— Да, хванахме няколко, но няма да изкарат много дълго. Хората тук са доста разгневени.

В далечината чух писъци, придружени от викове на ненавист. Но така и не можех да намеря сили в себе си да проявя съчувствие към Мамините синчета. Те бяха изгорили домовете на тези хора и всичко, което бяха съградили, а голяма част от тукашните жители бяха ветерани, които и бездруго не ги долюбваха особено.

— Къде се намираш? — попитах.

— Там, където пристигнахте — рече Езичника.

Бях стигнал вече до градините на покривите. Навсякъде около мен бушуваха пламъци. Запромъквах се внимателно напред. Останалата част от сградите бяха по-тежко пострадали от огъня. Вляво от мен нещо избухна и някакъв дестилатор яростно се понесе във въздуха. Стигнах до „Марлборо Авеню“. Чувствах, че краката ми вече не ме държат — нямах сили и ми се гадеше от раните, които бях получил. С лявата си ръка сграбчих здраво парапета, но в същия миг рязко я отдръпнах. Нагорещеното желязо ме опари.

На „Марлборо Авеню“ видях останките от друг патрулен катер. От време на време от водата се подаваше бронираният гръб на някое огромно влечуго.

— Може ли да държите питомците си динозаври по-далече от мен? — прошушнах на Езичника.

— Не се притеснявай, няма да ти направят нищо, освен ако изрично не им кажем — успокои ме той.

— Благодаря — измърморих и не знам дали паднах, или скочих от четвъртия етаж във водата.

Цопнах доста грубо, но ако се бях задържал още малко под повърхността на гадната река, можех и да продължа там да си живея, като земноводните. Бях останал без въздух, а на дисплея ми се появиха още червени предупредителни светлини, които ми казваха, че сериозно съм увредил металните и пластмасовите си компоненти и органите, с които бях роден.

Изправих се на краката си, плюейки мръсотията, която не бях успял да глътна, и започнах да газя надолу по „Марлборо Авеню“ във вода до кръста. В мен непрекъснато се удряха трупове. От време на време някой ме обстрелваше, а веднъж даже ме уцелиха. Наложих се да изкрещя на стрелците, че съм от техните хора. Но най-гадното беше да виждам как тук-там някой от охраняващите алигатори се подава над водата, съзнавайки, че са заедно с мен във водата, почти напълно невидими.

Двама местни жители с разгневени физиономии ми помогнаха да се покатеря на малкия пристан в края на „Марлборо Авеню“. Езичника ме чакаше в сградата, която първия път ми беше заприличала на хотел. И Мораг беше там, но ми се стори, че не може да стои на краката си, макар да не изглеждаше толкова уплашена, колкото очаквах да я видя. За съжаление, явно започваше да свиква с всичко това. Забелязах, че в ръцете си беше гушнала като бебе петдесетинагодишен картечен пистолет „Стърлинг“.

Двама ветерани, както ми се стори по вида им, широкоплещест мъж и жена, облечени в опърпани и мокри работнически дрехи, охраняваха един от Мамините синчета, който стоеше пред тях на колене с ръце на главата. Беше млад и въпреки цялата мръсотия по лицето му, притежаваше онази безлична привлекателност, така характерна за отрочетата на средната класа. Изпитваше страх, но успяваше добре да го прикрие.

Съумях, макар и тромаво, да пристъпя към действие. Мораг тъкмо понечи да каже нещо, но Езичника я стисна за ръката и тя млъкна. Хитро, помислих си. Не й позволявай да каже каквото и да било пред Маминото синче. Пристъпих към младия офицер, като си придадох възможно най-разгневен вид. Един господ знае как съм изглеждал, вероятно ужасно. Едва не се свлякох на колене пред него.

— Виж, момче, знаеш, че рано или късно, всички проговарят. Затова, спести си мъките, като ми кажеш защо сте тук.

Младежът вдигна глава и се опита да се усмихне предизвикателно, за да прикрие ужаса си.

— Не разполагате с толкова време да ме пречупите — отвърна.

Замислих се над думите му. Главата ми бучеше и нямах усещането, че мога да разсъждавам трезво.

— Вероятно имаш право — продължих, като се наведох назад, както седях на колене пред него, и опрях дулото на мастодонта в средата на челото на младия лейтенант.

Той направи единственото логично нещо предвид обстоятелствата — напика се. Наистина тъжно, защото вероятно си беше представял мислено този момент безброй пъти и сигурно мислеше, че може да издържи на всичко. Опитах се да се отместя от потеклата урина, без много-много да размахвам пистолета.

— Повярвай, синко, не си струва човек да умира заради това.

И издърпах предпазителя, по-скоро за да го сплеща, отколкото за да стрелям.

— Добре! — изкрещя младежът и се разплака.

Наведох се към него, като все още се опитвах да не стъпя в пикнята му.

— Не се притеснявай — казах му аз. — Никой освен нас няма да разбере, а ние не се броим. И така, защо дойдохте тук?

— Изпълнявахме заповед.

— Каква заповед?

— Дадоха ни подробни сведения за теб и ни казаха, че с теб има и някакво момиче — рече той.

По дяволите, значи, сега преследвах и Мораг.

— А как разбрахте, че сме тук? — попитах.

Стори ми се учуден и изплашен. Не мисля, че знаеше как да отговори на въпроса ми.

— Момче, трябва да ни помогнеш — казах аз, като размахвах пиянски огромния пистолет.

— Не знам, не мисля, че и те знаеха — каза той с паника в гласа си.

— Как така не знаеха? — изломотих неразбрано.

— Из цялата страна са мобилизирали гвардейските части, за да претърсват такива места. Търсят ви навсякъде.

— И всичко това само заради нас? — попита невярващо.

Очаквах, че Ролистън вероятно щеше да изпрати някого, може би дори някое специално подразделение като това, което беше нападнало предградието, когато разбере къде сме. Но явно доста бяхме притеснили и него, пък и началниците му, за да предприемат такава мащабна операция и да хвърлят преторианците срещу мирното население.

— Искаш да кажеш, че в този миг войници нападат и други градове? — попита Езичника.

И той беше не по-малко учуден от мен. Лейтенантът кимна.

— Да, други градове като този — рече.

Искаше да каже места, които не се славят с особено подчинение — там, където хората можеха да се скрият под земята. Така че си беше чист късмет, че случайно ни бяха открили.

— А той за какво ви е? — продължи Езичника.

Лейтенантът проточи шия и завъртя главата си да погледне мърлявия хакер. И тогава за първи път видях, че Езичника беше ранен в главата и кървеше.

— Не ни казаха — каза лейтенантът и отново се обърна към мен. — Но най-вероятно сте извършили нещо много лошо. Аз мисля, че вие работите с Тях.

И се изплю, възвърнал предишната си смелост.

Наведох се към него и изсъсках в ухото му:

— Слушай, имаш право да ми говориш за Тях само ако си имал топки да се изправиш срещу Тях, вместо да нападаш своите хора, които са излизали в Космоса и са водили битки, разбра ли? — Той преглътна и кимна. — Защо мислиш, че има общо с Тях?

Той се поколеба да отговори. Виждах, че крие нещо от мен.

— Току-що много ме ядоса, а не мисля, че е добре да побеснявам точно сега — рекох.

— Заради онзи непалец — най-после изплю камъчето.

— Онзи гуркха? — попитах. Той кимна. — Защо?

— Той е това, което наричаме ИК, което ще рече...

— Знам какво ще рече — прекъснах го и се изсмях горчиво.

И Рану беше като мен — поредната жертва на Ролистън. Изправих се.

— Свърши ли? — попита жената, която охраняваше лейтенанта.

В този момент се сетих още нещо и го попитах:

— А тогава защо, по дяволите, се нахвърлихте върху нас с такова ожесточение?

— Не сме ви нападали — отвърна ми той. — Дойдохме със заповед да претърсим — добави горчиво.

Потърсих с поглед Езичника и го попитах, макар че ми беше трудно да повярвам.

— Обявили сте война на британското правителство?

— Нападнаха домовете ни и си получиха заслуженото — каза жената. — Щом ни нападат, ще се бием. Не искаме нищо друго, освен да ни оставят на мира. — Звучеше логично, но мен ме бяха учили, ако мога, да подбирам внимателно битките си. — Свърши ли вече? — попита тя отново.

Кимнах, без да се замисля. Изстрелът отекна и лейтенантът се свлече напред и се прекатури от пристана във водата.

— Какво правиш! — извиках и се спуснах срещу жената.

Тя ме погледна с дива омраза в очите.

— Майната му! — рече и се изплю. — Знаеш какъв беше той — каза тя и посочи към трупа, който се понесе по водата, а после двамата с мъжа се обърнаха и си тръгнаха.

— Трябва да се махаме — рече Езичника.

— И какво ще правим след това? — настоях.

— Всичко това не трябва да остава напразно — отвърна той и посочи с ръка към разрушенията наоколо.

— Ти по-добре знаеш — казах и забих пръст в него. — Но аз ти казвам, че всеки път ще е напразно, защото вечно е едно и също.

— Моля те, Джейкъб — тихичко се обади Мораг.

Аз омекнах. Вече исках само да легна някъде и да си почина.

— Джес успя ли да се измъкне? — попитах.

— Не можахме да ѝ помогнем — тихо отвърна Езичника.

Вдигнах очи към него. Видя ми се състарен и съсухрен, сякаш се беше смалил.

— Много съжалявам — добавих. — А Посланик?

Мораг затършува из чантата си и извади твърдия паметов чип.

— Добре ли си? — успях най-сетне да я попитам.

Бяхме се качили на лодка, която Езичника управляваше по измамно спокойните кафяви води на река Хъмбър. Беше извадил сгънатата надве тояга от раницата си и я беше сглобил. Изглежда, че с нея в ръка се чувстваше по-защитен.

— Не — отвърна Мораг. — Тези хора не заслужаваха подобна участ.

— Никой не я заслужава. Е, почти.

— А сега какво ще правят? — попита Мораг и се обърна към Езичника.

Той вдигна рамене.

— Не знам. Може би ще напуснат града или ще се скрият в някоя друга част. Някои дори ще започнат живота си от нулата. — Той поклати глава. — Толкова неща направихме. Наистина успяхме много да постигнем — добави и потъна в мълчание.

— Имах предвид как си с главата.

Тя вдигна рамене.

— Все още имам ужасно главоболие, а мислите ми са толкова объркани, че не знам кои са мои и кои — нови. Езичника обаче ме учи да съставям подпрограми, за да ги подреда.

— А то къде отиде? — попитах я.

Тя отново вдигна рамене, но Езичника отговори вместо нея:

— На много места — някои безобидни, други — не толкова. Изглежда, че взема оттук-оттам напосоки огромни късове информация.

— Откъде например? — попитах.

— От библиотеките с книги до огромните корпорации на Екватора — отвърна той.

— Това ли било? — учудих се.

Езичника поклати глава.

— Не бих казал. Мисля, че най-лошото е, че се разходи из НСС и СПИС.

Изтръпнах. Дори и аз знаех, че Националната служба за сигурност и Седалището на правителствената информационна служба на практика се смятаха за почти непробиваеми.

— Ама че гадост — възмутих се аз.

Езичника запази мълчание.

— И сега част от тази информация е в главата ти? — запитах Мораг.

Тя повдигна рамене.

— Май да.

— Доколко успя да прикриеш следите си? — обърнах се към Езичника.

— Доста добре, но както можеш да предположиш, тези две организации вече са по петите ни в мрежата, но понеже здравата се осраха, със сигурност ще хвърлят огромни сили срещу нас. — Стори ми се, че умишлено омаловажаваше проблема. Може би Ролистън отдавна беше пратил хора да ни търсят в мрежата, но сега най-вероятно вече всички бяха по петите ни.

— Ще има и ловци на глави — казах.

Езичника кимна. Аз млъкнах. Положението изглеждаше безнадеждно.

— А нещото нанесло ли е някакви поразии? — попитах.

Все още не бях напълно убеден, че не става дума за саботаж на съобщителната инфраструктура на Земята от Тяхна страна.

— Според мен, не. Просто си открадна малко информация.

— А мислиш ли, че е търсело нещо конкретно? — продължих.

Езичника ме погледна, сякаш бях твърде тъп, за да ми обяснява.

Погрижих се за раните си, като се опитах да не мисля за чудовищността на събитията, в които бях въввлечен. Успях криво-ляво, почистих ги и ги позакърпих или поне ги залепих с най-основните неща, които намерих в набора за първа помощ, докато още бяхме в къщата. Машинарията ми беше здраво повредена и ако не се намереше механик, който да я ремонтира, нямаше да мога да действам на висотата на възможностите си от последните години.

— А това откъде го взе? — попитах Мораг, като ѝ посочих картечния пистолет.

— Джес ми даде малко бойни програмки — леко въоръжение, тактическа подготовка, ръкопашен бой — каза тя.

Когато произнесе името ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи. Зачудих се колко ли време щеше да мине, преди изобщо да спре да плаче. Колко време щеше да мине, преди да срещне повече мъртъвци, отколкото можеше да оплаче.

— Хей — извиках. — Добре е, че си получила тези знания, но те не могат да заместят истинските умения и опита. — Тя кимна и се опита да премигне, за да спре сълзите. — Освен това ще ти трябва време, за да свикнеш с тях, да станат твоя природа. Когато имаме време и подходящо пространство, ще ти покажа едно-две неща.

Тя отново кимна.

Старите предразсъдъци спрямо бойните програми отново бяха проговорили в мен. И аз ги бях използвал — човек не може да научи абсолютно всичко — но въпреки това смятах, че най-добре беше да се научиш да се биеш както си трябва.

Пристигнахме във Фостъртън. Имаше най-вече редица от огромни, ръждясали шлепове по река Хъмбър, привързани един към друг в участък, който някога, преди да се вдигне нивото на водата, е бил част от Североизточен Линкълншир. Беше частно пристанище, в което кранове и товарни мекове разтоварваха всевъзможни плавателни съдове — от кораби с подводни криле до малки катери и реактивни шейни. Изглежда, че беше рай за трафиканти.

Езичника разговаряше със собствениците, потомци на три поколения, които по всяка вероятност живееха тук от столетия. Доколкото видях, притежаваха само киберприспособления, необходими за работата им тук, но нямаха монтирани по себе си оръжия. Не вярвам и някой от тях да беше служил в армията. Испитах силна завист — едно задружно семейство на място, което наричаха свой дом. Но независимо от това, че нямаха оръжия, беше излишно да създаваме проблеми, понеже те явно успяваха добре да се справят както с мястото, така и с хората, които ползваха услугите им.

Очевидно Езичника и преди беше имал вземане-даване с тях, но сега не се радваха да го видят. Той се опитваше да намери някого, който да ни откара все едно къде, но собствениците на Фостъртън не сваляха погледите си от мястото, където си почивахме двамата с Мораг, облежнати на някакъв контейнер. Чудех се дали вече бяха разбрали. Дали бяха чули за наградите, обещани за залавянето ни?

— Кой е Хауърд Маджи? — изведнъж попита Мораг, изричайки името, което най-малко очаквах да чуя от нея.

— Откъде научи името? — попитах.

— Чувал ли си за НСС?

— Да — отвърнах.

Малко трудно би било да не зная, предвид онова, с което се бях занимавал цял живот.

— Част от информацията, която Посланик ми даде, свързва името ти с това на този Маджи.

— Как точно?

— Въведен си като негов познат. Мисля, че информацията е добавена от някого, който е извън Службата, но не знам кой точно — обясни тя.

Явно беше някой доста влиятелен, помислих аз.

— Хауърд беше един от отряда на Жребците...

— Жребците ли? — подсмихна се Мораг.

Понякога забравях, че имена, които за нас отекват с особена сила, може да прозвучат глуповато на непросветените.

— Отрядът на Специалните военновъздушни сили, в който служих — обясних, като се опитах да намекна, че не желях да слушам зловни подмятания за прякора на подразделението. — Хауърд не беше военен, а журналист. Но след толкова години на бойното поле, се справяше не по-зле от нас и беше развил страст към тия неща.

— Харесвало му е да бъде войник? — попита тя с недоверие.

Позамислих се, преди да ѝ отговоря.

— Не е толкова просто. Нито той, нито повечето от нас можеха да се отърсят от това усещане. Като мине доста време, човек така свиква, че то се превръща в нещо естествено...

— И започва да му харесва? — каза тя.

Обърнах се и я погледнах. Тя ме гледаше разтревожено.

— Притесняваш се да не съм някой психар ли? — рекох. — Наистина ли мислиш, че ми е доставяло удоволствие?

— Може и да не съм герой от войната, но разбирам достатъчно от психари — отвърна ми хладно Мораг.

— Сигурен съм, че е така — кимнах. За пореден път не можех да се отърся от усещането, че ѝ дължа извинение за нещата, в които я забърках. — Виж, Мораг, колкото и да е гадно и тук, и в Дънди, нищо не може да се сравнява с бойното поле. Знам, че ще ти прозвучи снизходително, но докато не ти дойде до главата, не можеш да разбереш какво изпитваме ние. Не знам дали съм откачен — просто се

опитвам да се справям с нещата едно по едно — но не трябва да се страхуваш от мен.

Тя ми се усмихна и ме прегърна.

— Знам — прошепна в ухото ми.

Не знаех какво да направя. Не отвърнах на прегръдката ѝ. Тя почувства, че се стегнах, и ме пусна.

— Обаче този Маджи, той е имал избор дали да бъде там, нали?
— продължи тя, сякаш нищо не се беше случило.

— Да, предполагам. Но той беше от добрите.

— Кой? — обади се Езичника, който се беше върнал при нас.

— Някакъв напредък? — попитах.

Той вдигна рамене.

— Зависи как го разбираш. Можем да се качим на реактивна шейна и да отидем в Русия.

И двамата с Мораг зяпнахме от почуда. Русия беше необятно и много опасно царство на престъпността, което контролираше по-голямата част от черния пазар в Северна Европа. Така че не беше странно, че Русия е една от възможните дестинации, защото именно руснаците, също както помощник-капитана, който Маклайн ни беше уредил, контролираха нелегалния превоз на всичко — от хора до тежко селскостопанско оборудване и дрога, произведена в холандските фабрики.

— Какво предлагаш? — попитах.

— Парите са всичко в Русия. Можем да си платим да не ни закачат и да довършим започнатото по отношение на програмата „Бог“. А междувременно ти ще гарантираш сигурността ни в реалния свят — каза той и се отпусна тежко върху тоягата си.

Едва сега забелязах, че на гърба си носеше лазерна пушка в калъф, а на кръста — по-малко оръжие. Вероятно ги беше грабнал набързо, докато Мамините синчета нападаха къщата му.

— Защо ме питаш за Мадж? — обърнах се пак към Мораг.

— Кой, онзи журналист ли? — попита Езичника.

— И ти ли си чувал за него? — обърнах се отново към застаряващия хакер.

— Ами да. Той разду оная история, дето искаха да изхвърлят в Космоса кораб с ветерани. А ти познаваш ли го?

Аз кимнах. Мораг отново ме гледаше.

— Те са служили заедно — обясни тя на Езичника.

— Наистина ли? Свестен тип — отбеляза той. Историята на Мадж вероятно беше помогнала на много ветерани от специалните сили да не умрат като кучета. — Чакай малко. — Досетих се какво щеше да каже. — А ти си Войникът Х — добави той. — Водачът на бунта, нали?

Аз въздъхнах.

— Какви ги приказва? — недоумяваше Мораг.

— Малко след като се уволних — поде Езичника, — правителството си даде сметка, че не може да поеме риска да остави на улицата толкова много бивши войници от специалните части, понеже дори и с отнети киберприспособления, те пак представляват опасност.

— А освен това — добавих — онези, на които им бяха махнали приспособленията, бяха наемани и отново екипирани от корпорациите, престъпните групировки или от разни наемници, че дори и от по-добре платените улични банди.

Езичника кимна и продължи вместо мен.

— Така че ветераните представляваха огромен риск за сигурността. И в този момент някакъв бляскав гений откри вратичка в законодателството, която твърдеше, че правителството не носи отговорност, ако на тези ветерани им се случи нещо в открития Космос.

Мораг погледна ужасено.

— Искаш да кажеш, че са се канели просто така да запратят хората в Космоса?

Аз кимнах.

— Е, той е бил един от тях — каза Езичника и ме посочи.

Тогава започнах тихичко да им разказвам, понеже никога не съм обичал тази история.

— Повечето от корабите, с които превозват войниците, са бивши търговски кораби. Трюмовете им са пригодени като модули, които могат много лесно да се отделят от основния корпус. Просто трябваше да отворят шлюзовете и с нас беше свършено.

— След като сте се сражавали заради нас? — възмути се Мораг.

— Да — казах и се учудих, че вече не изпитвах ярост от предателството, което бяха извършили спрямо нас, а само тъга.

— Обаче те не успяха да ви изстрелят в Космоса? — подсказа ми Мораг.

— О, опитаха се — отвърнах.

Езичника се усмихваше.

— Проблемът е, че се опитали да убият някои доста способни хора. Обаче нашият Войник Х и още няколко души оказали съпротива и успели да превземат управлението на транспортния кораб.

— И да убият някои други — добавих аз.

— Но защо Войникът Х? — не разбираше Мораг.

— Така се обръщат във Военния съд към войниците от специалните сили, за да запазят самоличността им от съображения за сигурност — обясних й аз.

— Искаш да кажеш, че са осъдили виновните за случилото се? — попита тя, вече малко поуспокоена.

— Не.

— Значи, Военният съд е осъдил теб? — каза тя и не можеше да повярва. Аз кимнах. — Но защо?

— Защото юридически погледнато, ние бяхме нарушили закона. Аз бях водач на бунт и бях извършил убийство. Признах ме за виновен и щяха да ме разстрелят, ако Мадж не беше участвал заедно с мен в бунта. Той използва връзките си, за да стане историята публично достояние.

— Голям скандал се вдигна — обади се Езичника. — Обществеността нададе страхотен вой.

Повдигнах рамене.

— И затова днес има толкова ветерани. А можеха да бъдат на онзи кораб. Така или иначе, Мадж за пореден път ми спаси живота. И вместо да ме разстрелят, ме уволниха дисциплинарно от армията.

— Наистина ли?

Езичника се разсмя.

В наше време беше много трудно да те уволнят дисциплинарно от армията, понеже навсякъде имаше недостиг на войници. Поради тази причина разстрелваха онези, чиито провинения заслужаваха дисциплинарно уволнение. Затова днес всеки искаше да бъде уволнен дисциплинарно.

— Обаче преди около осем месеца Мадж изчезна — казах аз. — Той беше тръгнал да издирва наш общ приятел.

И тогава Мораг каза простичко:
— Знам къде е Мадж.

13.

СЕВЕРНАТА ЧАСТ НА АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

Отиваме в Ню Йорк — казах аз, като се надявах да прозвучи достатъчно категорично.

— Да не си изгуби ума? — попита Езичника, който очевидно не беше усетил моята категоричност.

— В Ню Йорк не е ли опасно? — включи се и Мораг.

— В сравнение с кое друго място? С предградията на Хъл? Да, ако никой не го напада. Или с платформите? А може би с Голямо куче 4? Не смятам — отвърнах саркастично.

Препускахме бясно, малко под скоростта на звука, на около три метра над вълните на Северно море нагоре по крайбрежието. Отново покрай Дънди, откъдето бяхме тръгнали с Мораг. Намирахме се в тесния трюм на преустроена реактивна шейна за бързо нападение. В началото вероятно боен кораб, този плавателен съд беше променен толкова много пъти, а може би и дострояван, така че вече беше позагубил доста от приликата с първоначалната си форма.

Имаше вид на издължено сиво бронирано превозно средство с клиновидна форма, което успяваше едновременно да бъде аеродинамично и грозно. За да се засилят способностите за незабележимо придвижване, от конструкцията му бяха премахнати всички прави ъгли, а в момента оръжията бяха прибрани зад прикриващи стени. С две думи, приличаше точно на купчина грозно, но полезно желязо, каквото и беше.

Пилотът руснак ни се представи по високоговорителя. Казваше се Михаил Ривид и ни увери, че е управлявал подобни шейни за руските Спецназ, но аз имах чувството, че всички руски пилоти на шейни казват така. Езичника ни беше уверил, че Ривид е добър пилот, но според приятелите му във Фостъртън бил леко откачен, обаче хората винаги говореха така за руснаците и за пилотите на шейни. Все

пак не беше изключено да си е малко луд, защото летеше на височина три метра над Северно море със скорост малко под хиляда и двеста километра в час, постижение, на което бе способен само някой с много силно изкуствено подсилени рефлексии.

Както всички други пилоти на антигравитационни превозни средства от нисък клас, Ривид беше химера. Той беше включен направо към машината, което беше задължително предвид скоростта, с която се движеше, и степента на контрол, която се изискваше. И той, както повечето химери, беше сериозно осакатен. Можеше да съществува само в своеобразна технологична утроба, снабдена със сложен набор от навигационни прибори в предната част на шейната.

Тази утроба се грижеше за всичките му нужди. Храната, която беше много разнообразна и вкусна, се подаваше чрез венозна система, а катетърът беше смущаващо видим. Притежаваше сензорен линк, който му позволяваше да изпита усещане като при нечие докосване, а светът около него се състоеше от халюцинации на призрочни фигури, които срещаше в мрежата. В един момент изпитах завист, преди да осъзная, че дори и аз бях прекалил със самосъжалението си.

Шейната беше тялото на Ривид. Той беше толкова силно свързан с нея, че беше развил особена интимност, която повечето хора не успяват да постигнат и с любовниците си. Беше много повече от онова, което аз изпитвах, когато се свързвах с мотора си. Но именно затова химерите бяха толкова добри пилоти, понеже ако ги свалят, не можеха да се измъкнат. Изглежда, че това ги караше да държат ума си буден.

— Пътуването до Ню Йорк ще струва малко повече — каза Ривид. Гласът му стържеше от евтиния високоговорител, но въпреки това усетих тежкия му акцент. — Повече гориво и повече... вълнение. Но ще се наложи да се отбием до Фарьорските острови.

— Ходил ли си друг път? — попита Езичника.

По високоговорителя се чу прашене, което впоследствие разбрах, че беше смях.

— Разбира се! Ходил съм чак на Барни! Защо да не съм ходил и в Ню Йорк?

Не съм много сигурен, че схващах логиката му, затова попитах:

— Наистина ли там е толкова гадно, колкото разправят?

— Дори по-лошо! Много кърваво! Много... вълнуващо! И опасно, ако не си пират.

— Ти искаш ли да ходиш там? — Езичника попита Ривид.

— Защо не! Повече пари за мен.

Езичника се умърлуши, а после се обърна и ме погледна, докато седяхме в тясното помещение. Многократно по-силното земно притегляне ни приковаваше към креслата, понеже шейната не успяваше докрай да го компенсира. Правехме остър ляв завой, а аз се намирах от дясната страна на шейната. В един момент се оказа, че гледах надолу към Езичника и Мораг, които седяха закопчани на своите седалки отсреща.

— Моля да ме извините — чу се жизнерадостният глас на Ривид, в който нямаше и следа от разкаяние.

— Чуй ме — започна Езичника. — Ако отидем там, рискуваме да провалим всичко. Хайде да отидем някъде другаде и да завършим проекта си — добави, а аз знаех, че ми говореше за неговия „Бог“.

— Според теб в Русия ще сме в по-голяма безопасност, така ли? — попитах. — Но ти сам каза — там всички са продажни. Много добре знаеш, че ще намерят начин да платят по-висока цена за твоята сигурност. Освен това руските власти, без значение престъпни или не, ще сътрудничат на хората, които ни преследват по начин, по който хората на Балор не биха постъпили.

Мораг потръпна при споменаването на името Балор^[1]. Като повечето нейни връстници, тя познаваше славата му на престъпник, с когото плашеха децата. Киборг, преобразен да прилича на някое от митичните морски чудовища, който управляваше своето пиратско царство сред руините на Ню Йорк.

Но двамата с Езичника знаехме и друго. Балор беше служил в специалните части, при морските пехотинци. Може даже да е бил и на пряко подчинение на Ролистън.

Някои от войниците, главно момчета от улицата, се подлагаха на операции, за да заприличат на чудовища. Имаше цели подразделения от върколаци, таласъми, че дори и същества от прастари предания като германския епос. Но често пъти не ставаше дума само за промени във външния вид. Върколаците се сдобиваха и с много по-остро обоняние, и с остри нокти и зъби, и прочее. Излишно е да обяснявам, че ако на улицата тези придобивки може и да вършеха някаква работа, на бойното поле от тях нямаше никакъв смисъл. Останалите войници смятаха, че преиграват, или гледаха на тях като на бъдещо насмешка

недоразумение. Именно поради това рядко ги вземаха в специалните отряди. Балор и неговите чудовища бяха единственото изключение. Той не даваше пет пари какво ще си помисли някой за него. Държеше на това, да бъде различен. Не искаше да прилича на човек. Искеше да бъде морско създание.

По-голямата част от военната си служба Балор прекарал на бойното поле в студените дълбини на лишените от живот океани на студената мъртва планета Проксима от Кентавър. Беше претърпял съществени преустройства за осъществяване на подводни операции на невероятно голяма дълбочина. Всъщност бяха подменили твърде голяма част от естественото му тяло, докато новото било оформено по такъв начин, че да прилича на някое морско чудовище от митологията. Промяната във формата му беше толкова сполучлива, че единствения път, когато го видях, затаих дъх. В него не беше останало нищо човешко: изглеждаше толкова извънземен, колкото и Те. Освен това се носеха слухове, че се е подложил на неврохирургична операция, за да промени начина си на мислене, като заличи всяка следа от човешки разум.

Обаче това не беше всичко. По-важното нещо беше окото му! Дори и да беше просто приумица или препратка към неясна древна митология, за това око се носеха много повече гадни слухове, отколкото за Тях дори. Че било експериментално оръжие, че било увреждане, което сам си бил причинил, че било продукт на Тяжна технология, да не говорим, че се споменаваха и някои не особено приятни сексуални практики, свързани с очни кухни, но се съмнявам някой да е коментирал това последното в близост до него.

Балор беше старши подофицер, не помня с какъв точно чин. Отрядът му беше известен като Фоморите. Преобладаващата част бяха водолази, а не войници от Кралската морска пехота като повечето от служителите в специалните морски части, и обожаваша Балор. Затова му бяха изцяло предани. Повечето си бяха направили операции, за да изпълняват подводни мисии на голяма дълбочина, и също бяха променили вида си да приличат на морски чудовища.

Това, че в един момент е престанал да слуша офицерите си и е започнал сам да организира собствени мисии, също беше само непотвърден слух, но началниците му първо се разтревожиха, а после се уплашиха от неспособността си да държат Балор и момчетата му в

подчинение. Затова го накараха да напусне армията. Фоморите го последваха и никой дори не се опита да ги спре. После изчезнаха.

Това стана преди десет години. Но само след три години те отново се появиха. Само че този път начело на коалиция от престъпници, които се подвизаваха по моретата, и ветерани, събрани от различни национални военноморски и специални части на морски пехотинци. Тук влизаха представители на британските специални части на морските пехотинци, на американските Тюлени, на италианските морски пехотинци на Сан Марко, на американските специални отряди за морски операции и на руските морски Спецназ. Те превзеха онова, което беше останало от Ню Йорк, като изтикаха вилнеещите там банди и подивели племена, които се бяха заселили там след евакуирането на жителите на града поради рязкото покачване на нивото на Атлантическия океан. Укрепиха частично потопения град и го превърнаха в смъртоносен лабиринтоподобен капан за всеки, който се опиташе да влезе в него без тяхно позволение. Под управлението на Балор Ню Йорк се превърна в свободно пристанище, средище на пирати, контрабандисти и на всевъзможни престъпни начинания.

Американското правителство се беше опитало на няколко пъти, без особен ентузиазъм, да отвоюва града, но накрая се отказа, понеже разбра, че това създава повече главоболия, отколкото си струваше. Пак злите езици разправяха, че американските власти се бяха спазарили с Балор. Те щяха да отклоняват всички кораби, които можеха да контролират, а да плащат, като всички останали, на Балор за протекцията на онези рейсове, чийто курс не можеха да променят, докато накрая се научиха да търпят самопровъзгласилото се пиратско царство в Ню Йорк.

Виждате ли сега какъв беше проблемът, когато ставаше дума за Балор: всичко, свързано с личността му, почиваше на митове и единственото, което хората действително знаеха за него, бяха слухове. Да не говорим, че имаше един, от който ме побиваха тръпки, и той беше, че Балор и Сивата дама някога били любовници. Не знам защо лично мен това ме смущаваше повече от всичките гадости, цялата му откаченост и способността му да плаши правителства.

— Ти виждал ли си го? — попитах Езичника.

— Кого? Балор ли? Не. А ти? — отвърна той, но продължаваше да ми изглежда умърлушен.

— Веднъж. Мисля, че това беше последната му мисия в армията. А пък аз за първи път отивах на Сириус. Направи ми впечатление, че някои доста корави мъже и жени се отдръпваха от пътя му, като го видеха.

За миг се замислих за чудовището с ръст около два метра и половина, което бях видял, когато слизахме от транспортния кораб. Още ме побиваха тръпки при тази мисъл. Погледнах напрегнатото лице на Мораг. Не мисля, че двамата бивши войници от специалните части, които я придружаваха, правеха достатъчно, за да я успокоят.

— Но какво от това — излязох от унеса си аз. — Ние няма да имаме лично вземане-даване с Балор. Ще си траем, ще намерим Мадж, а после ще решим какво да правим.

— Не ми харесва тая работа — рече Езичника. — Мораг, ти какво мислиш?

Мораг беше учудена, че някой изобщо се интересува от мнението ѝ. Затова помисли малко, преди да каже:

— Смятам, че компютърната програма е най-важна.

— Кое, онова с бог ли? Шегуваш се, нали? — изненадах се аз.

— Според теб този Мадж може ли да ни помогне? — настоя тя.

— За какво? Да откриете Бог ли? Не бих казал — започвах да губя интерес към подобен разговор.

— В такъв случай може би трябва да отидем в Русия — каза тя, но не ми прозвуча сигурна в думите си.

— Вижте, правете каквото искате. Аз мога и самичък да стигна до Ню Йорк и да намеря Мадж. Не ми трябва. Освен това, струва ми се, че Ню Йорк е единственото място на света, където на Ролисън ще му бъде доста трудно да ме убие — избълвах аз.

Бях вбесен, макар че и аз не знаех от какво. Мораг отмести погледа си и настана неловко мълчание.

— Аз отивам с Джейкъб — изведнъж се обади тя.

Езичника погледна първо единия, после другия. Виждаше се, че не е щастлив от решението ѝ, но накрая каза:

— Значи, в такъв случай всички отиваме в Ню Йорк.

Веднага щом наближихме зоната за кацане, стана напечено. Чувах китарното соло на Бък, придружавано от почти нестихващия

вой на шестте миниоръдия на тежковъоръжения хеликоптер. Когато слуховите ми филтри се задействаха, този звук ми се стори учудващо успокоителен, понеже те изрязваха най-лошата част от шума, и аз виждах на екрана проследяващият лъч да проучва въздуха с досада.

Под нас се беше ширнало кално поле, застлано с телата и останките от бронирани автомобили — и едните, и другите от нашата армия. Още в хеликоптера бях усетил лекия полъх отвън. Сkochихме на земята и веднага щом хлътнахме в мрежата от траншеи, се разгърнахме в боен ред. Тренировките, здравият разум и опитът вземаха връх над замъгленото от дрогата и умората съзнание, като ни водеха към най-добрите укрития и ни показваха най-добрите места за стрелба, докато заемахме позиции за отбрана.

Смътно осъзнавах, че още с кацането започнаха да ни обстрелват. Почти не виждах отлитащия хеликоптер, но вълната от раздвижения въздух от неговото постепенно отдалечаване достигаше до мен. Придвижвахме се от укритие в укритие на прибежки. Правехме всичко възможно да избегнем съприкосновението, защото се намирахме в сърцето на Тяхната офанзива, а и бездруго нямахме никакво желание да се сражаваме. Не че Те също си даваха много зор да ни открият.

Механизираното им настъпление се разиграваше над главите ни. Всеки път когато над нас преминеше някой от тежкотоварните им бронетранспортъори, със синкавите светлинки на шестоъгълните енергийни матрици, ние се изпокривахме, заравяхме се в калта или застивахме неподвижно. Единственото, за което трябваше да се тревожим, бяха Техните уокъри, както и свободно вилнеещите Берсерки. Но понеже битката се водеше предимно между артилерията, военновъздушните сили и бронираните машини, и едните, и другите се срещаха относително рядко, макар че на мен всичко това ми приличаше повече на безреден разгром.

От време на време небето се озаряваше от Техните енергийни лъчи и от черните светлини. Ответният огън на нашите войски — под формата на плазма, шрапнели и ракети — се чуваше още по-надалече и все по-рядко. Над главите ни току се извиваше писъкът на някой от Техните бойни самолети, завърнал се от мястото на далечното кръвопролитие.

Лежах по гръб, заровен в калта, и гледах как над мен преминава един от Техните тежки танкове, като се наслаждавах, не за първи път, на красотата на енергийните матрици. Изглежда, че мина известно време, преди да си дам сметка, че събитията около нас започваха да стават опасни, и едва по-късно да осъзная, че всъщност врагът стреляше по нас, въпреки че най-вероятно всичко се случваше много по-бързо, отколкото ми се струваше. Оживените рефлексии и събудените нерви, заедно с бойната дрога, с която се бяхме натъпкали, се бореха с почти пълното физическо изтощение и създаваха този странен, призрачен междинен свят, в който пребивавах.

Един от Техните уокъри, органически мек с височина близо три метра, беше стъпил с единия си крак в окопа, в който временно се бяхме подслонили. Напомпаните му, подобни на течност пипала се протегнаха да сграбчат Дейвид Браунсуърд, мълчаливеца от Ливърпул, който тичаше към нас. Брауни ни вгорчи живота, като пусна многоспектърен дим и се опита да заглуши радиоелектронните ни сигнали, които биха могли да издадат местоположението ни, преди да хукне да бяга към нас с всичка сила.

Данните на дисплея, предоставени ми от останалите от отряда, ми показаха, че в окопа ни бяха проникнали Берсерки, стоварени от тежкия танк зад нас. Не си направих труда да давам заповеди. Момчетата и момичетата си знаеха работата. Лазерът на рамото ми се подаде навън. Лъчът одраска уокъра, но се задейства в синхрон с компютъра, за да блокира една от моите ракети, преди гранатата на Брауни да се взриви напълно.

Обърнах се с гръб към уокъра и започнах да стрелям с леката картучница над главите на моите хора срещу вражеските пехотинци, които идваха откъм гърба ни. От една от двете еднакви тръби на гърба ми от само себе си се изстреля лека, високоексплозивна противотанкова ракета. Усетих противотанковия снаряд едва когато носителят му се отдели на около три метра над главата ми.

Окопът се изпълни с твърди като кост шрапнели, които проникваха в жива плът и които уокърът изстрелваше на откоси. От силата на многобройните удари по твърдия нагръдник и шлема

паднах на земята. Един от изстрелите успя да пробие жилетката от втвърдяваща се инерционна броня и заседна в протезата ми.

Исправих се от легнало положение до позиция за стрелба и продължих да стрелям назад над главите на моите другари, като с помощта на компютъра насочвах леката картечница срещу вражеските пехотинци, които ни нападаха по фланга. Берсерки. Гърбави, тромави, с четири ръце, те бяха бледо подобие на хора, а телата им бяха изградени от хитин и някаква черна течност. Всеки от четирите им крайника завършваше с някакъв вид оръжие. С нещо, което граничеше с безразличие, започнах да изстрелвам по тях бронебойни и хидрошокови куршуми, като всеки изстрел придобиваше допълнително ускорение от гаусовата приставка в края на цевта, като по този начин надхвърляше даже скоростта на ултразвук.

Взривът на бойната глава на противотанковия снаряд разтърси земята зад мен и посипа всичко с кал. Нямах представа дали моята ракета беше достигнала целта си, дали беше се заблудила от радиоелектронните хитрини на Брауни, или пък беше неутрализирана от противоракетната защита на уокъра, която използваше черна светлина.

Заради слуховите филтри чувах над мен постоянния пронизителен тътен на дългите откоси от релсотроните на Грегър и Бибс, които се целеха на сляпо по предполагаемото местонахождение на уокъра, понеже оптичните им прибори бяха затруднени от стелещия се наоколо многоспектърен дим.

Брауни се хлъзна и падна в калта до мен, като преди това запрати една граната опасно близо до операторите на релсотроните, за да попречи на напредващия откъм тила отряд Берсерки. Той изруга, когато гранатата засече. Докато се опитваше да задейства оръжието, изведнъж нещо го изтръгна от земята. Почувствах посипалата се върху мен топла влага и видях пипалата на уокъра да разкъсват Брауни още във въздуха. Къде беше отишъл адреналинът ми? Възможно ли беше да съм изцедил и последната капчица?

Претърколих се и натиснах спусъка на микровълновия излъчвател на върха на моята лека картечница, когато уокърът се хвърли към мен. Имаше онзи странен, деформиран, разцентрирован вид, който Те придобиват, когато са ранени. Нищожната милисекундна

пауза, която ми подари излъчвателят, беше достатъчна, за да задействам останалата част от пълнителя на леката картечница, като стрелях в нещото от упор, най-вероятно без да му причиня особени щети. Но видях, че започна да се олюлява, докато свръхзвуковите откоси се сипеха върху него един след друг. Грегър се придвижи още малко напред и застана между мен и съществото. Уокърът най-сетне се прекатури и започна бързо да се разкапва, като киша, преди да се слее със заобикалящата ни кал. Едва сега забелязах, че лицето на Бибс бе заприличало на кървава пихтия, вероятно от някой от изстрелите с твърдите като кокал шрапнели. Тя се свлече в калта, а аз минах покрай нея. Е, сега вече Те щяха да ни преследват. Сега вече Те знаеха, че сме тук.

Заредих пълнителя на леката картечница с нови двеста куршума. Нямаше никакво значение, че Биби Стърлинин беше мъртва. Нямаше значение, че беше сложен край на съвкупността от преживявания, които определяха съществуването ѝ като разумно същество. Нямаше значение, че авантюристично настроената издънка на човек от корпоративните среди можеше с лекота да се присъедини към отрядите на Мамините синчета или да се отърве от военната служба, че навремето беше моя приятелка и дори след едно тежко напиване, любовница. Единственото, което имаше значение, беше да приберем боеприпасите ѝ.

— Вземете боеприпасите ѝ — казах, без да имам някого предвид.

Ако разполагахме с време, щяхме да свалим от нея и всички приспособления, съгласно действащите заповеди. Е, поне сега всички се евакуираха, така че отрядите, които наричахме Лешоядите, нямаше да минат след това и да съберат чарковете ѝ за бъдещи импланти.

Дори нямах усещането, че спя. По-скоро ми се струваше, че моторът на развалена машина угасва, но сънищата със сигурност ги имаше. Събудих се, наострил сетива от пронизителния вой на шейната. Поне биологичният часовник в главата ми работеше. Бях спал почти осем часа. Не можех да рискувам да използвам вградения джипиес, понеже можеха да проследят сигнала, но най-вероятно вече

наближавахме Ню Йорк. Знаех, че ще се наложи да намеря някой кибердоктор.

Огледах трюма. Миризмата беше непоносима, особено като се има предвид, че няхахме време да се поизмием след нападението в Хъл, а в моя случай, съдейки по адската смрад, това, в което се бях въргала, бяха отпадни води от канализацията.

Мораг спеше. Езичника се беше включил в мрежата и беше изпаднал в транс, и сигурно работеше по програмата си „Бог“. Опитах се да не гледам Мораг, докато спи.

— Ривид — извиках тихичко.

— Кажи, приятел — увеличеният звук на гласа му избоботи.

Мораг се сепна.

— Минахме ли Фарьорските острови? — попитах.

— Да, там презаредихме, но не останахме много дълго. Ти май беше доста уморен.

Дори и през евтините руски високоговорители гласът му ми се стори отнесен.

Мораг се събуди, а очите ѝ бяха мътни.

— А всичко наред ли е? — попитах Ривид.

— Не съм сигурен — отвърна той.

— Какво стана? — попита сънената Мораг.

— Опитвам се да проследя нещо, някакъв силен сигнал на около двайсетина морски мили от нас в северна посока. Засяхох го преди известно време, но не ми се стори нещо важно, обаче сега смени курса си и се опитва да ни настигне.

— А ще успее ли? — казах.

— Не, източникът е много голям и много бавен.

— Мораг, можеш ли да се свържеш с Езичника и да му кажеш, че имаме нужда от него?

После се обърнах отново към Ривид.

— А какво може да е?

— Не съм сигурен. — Не беше останала и следа от предишната му безгрижност. Долавях в гласа му единствено напрегната съсредоточеност. — Сигналът е с доста смущения. Или се опитват да го заглушат, или това нещо е снабдено с макар и не толкова добра технология за незабележимо придвижване.

Това, което чувах, никак не ми харесваше. Започваше да ми звучи твърде военно.

— А можеш ли...

— Обстрелват ни! Готови за маневри! — прокънтя металическият писък.

В този момент се наклонихме така рязко, че можех да се закълна, че докоснахме повърхността на Атлантическия океан. Чух воя на следящите системи, докато се мъчеха да отворят люковете на оръжейните гнезда.

— Можем ли да помогнем? — изкрещях на Ривид.

— Езичник, опитват се да блокират системите ми. Имам нужда от теб, обади се! — извика Ривид.

Езичника беше все още потънал в транс си. Обърнах се към Мораг, за да разбера защо не беше успяла да се свърже с него.

— Няма страшно. Той знае и вече работи по въпроса. Аз ще помогна — каза тя, предугадила въпроса ми.

Изведнъж преградите в трюма се задействаха. Видях, че бяха покрити с някакъв вид тънък екран, на който се появиха множество изображения от различните камери на повърхността на шейната, както и от датчиците. От север към нас летяха две ракети. Не съм сигурен, че гледката на нападението се отразяваше добре на обзелото ме чувство за безпомощност.

— Искаш ли да се включа към оръжията? — надвиках рева на моторите на шейната, когато отново рязко се наклонихме напред.

Последва тирада на руски, която достигна до мен като поредица от ужасно изкривени звуци. Гледах как снопове твърда червена светлина от лазерните системи за противоракетна отбрана на шейната разполовяват небето. Картината ми заприлича на почти непрекъснатата решетка от светлинни лъчи, през която ракетите се впуснаха в поредица от защитни маневри, за да избегнат лазера.

Знаех, че Езичника и Мораг ще се опитат да отблъснат всякакви опити за нападение с електронно оръжие, като в същото време блокират или овладеят ракетите. Едната вече летеше нагоре. На екраните около мен всичко стана оранжево. Ударната вълна блъсна шейната и аз извиках, защото мразех нищо да не зависи от мен. Беше най-обикновена бойна глава, но с доста големи размери. Помислих, че шейната ще се преобърне. Вместо това тя се завъртя върху бурния

океан, като подскачащо по повърхността камъче, хвърлено от някое дете. Все още не можех да разбера как Ривид успя да я овладее. Въпреки че забелязах, че беше напълнил катетъра веднага след това. Разбрах много добре какво му е.

— Да ви го начукам! Мамка му! — изкрещя металическият глас на Ривид.

Докато още се въртахме, забелязах, че беше изстрелял няколко ракети клас „земя-земя“. Знаех, че ще се свърже с Езичника, който щеше да им осигури електронно прикритие и да блокира невидимите вражески предохранителни мерки, така че ракетите на Ривид да могат в крайна сметка да ги ударят.

Обаче втората ракета, която бяха изстреляли по нас, беше наистина сериозен проблем. Дори и Ривид да успееше да я свали с помощта на лазера или на другите хитрини, които в момента прилагаше, тя вече беше твърде близо до нас и сигурно все пак щеше да ни унищожи.

— Излетяха три, не, четири машини. Доколкото виждам, са хеликоптери. Здравео са ни погнали — каза Ривид.

Не разбирах защо се притеснява за това в момента. Със сигурност ракетата беше по-належащият ни проблем. Виждах на екраните на стената как тя се приближава към нас, а четирите хеликоптера видях върху екрана на сензорния дисплей. Съдейки по скоростта им, не използваха перките, а само реактивните двигатели.

В следващия миг ракетата просто падна в океана. Малко след това се чу взрив, но водата подави по-голямата част от силата му. Почувствах как шейната се издигна нагоре и силно подскочи от подводната експлозия, но Ривид я овладя.

— Браво, Езичник — измърморих едва чуто.

Да удариш летяща ракета, си беше повече от впечатляващо.

Екранът над главите ни показваше онова, което беше останало от Статън Айлънд и Бруклин. Приближавахме сушата със скорост над осемстотин километра в час, а хеликоптерите вече ни застигаха. Видях на екрана първо едно предупреждение, че ракетите ни са блокирани, а след това и второ.

Летяхме над пролива Статън Айлънд. Вече съвсем ясно виждах хеликоптерите на екрана. Бяха американски морски пехотинци. Предупреждението за блокирането на ракетите изчезна вероятно

защото имаше смущение в сигнала, но видях как един от хеликоптерите избухна в пламъци, когато изстреляхме втората блокирана ракета. От шейната излетяха други, по-безобидни оръжия, а лазерният лъч отново проряза небето. Ню Йорк изглеждаше като сив град от съборени кули, които стърчаха над водата.

Изведнъж Ривид рязко наклони шейната. Хеликоптерът отново зае прав ъгъл спрямо тъмните води. Аудиоимплантите заглушиха звука от откосите на релсотрона, които отскачаха по бронирания корпус на шейната. Лазерът прихвана и унищожи изстреляната към нас ракета и чух безсмисления отговорен огън от нашия релсотрон.

В следващия миг вече бяхме в Ню Йорк. Докато се спускахме надолу по Бродуей, изведнъж притъмня, а силуетите на разрушените сгради прекалено силно се размиха, за да можем да различим някоя забележителност. В последния момент усетих мощната експлозия зад нас, която взриви един от хеликоптерите.

— Кой стреля по него? — попитах, като имах предвид унищожения хеликоптер.

— Една от местните установки за ракети „земя-въздух“ — отвърна Ривид.

Зачудих се дали имаше конкретна причина да не се целят в нас.

Ривид се промъкваше между потопените във водата сгради, а върху нас се посипваха отломки от откосите на релсотроните и експлозиите на ракетите. Играехме си на криеница сред каньони от стомана и бетон, запълнени с вода. Гонеха ни, а ние преминавахме под мостове, склучени от срутени небостъргачи. Успях да разгледам дребните, хищнически на вид и подобни на насекоми хеликоптери, които ни преследваха, а релсотроните от двете страни на предниците им ми заприличаха на челюсти.

В разгара на поредната ракетна атака Ривид премаза предницата на шейната, като се блъсна в една от сградите. През цялото време куршумите бяха по петите ни, докато прелитахме през изоставените и разбити офиси, за да излезем от другата страна, а после отново се спуснахме във водата. След това Ривид пак пое курс към града. Шейната забави ход, управлението ѝ вече не изглеждаше толкова стабилно. Три хеликоптера все още ни преследваха. Докато летяхме, виждахме под себе си още ракетни установки и други отбранителни

системи, но по всичко личеше, че нюйоркчани нямаха намерение пак да ни помогнат.

— Джейкъб, приятелю — изпраща неясно гласът на Ривид от евтиния високоговорител, — мислиш ли, че това е лебедовата ни песен?

Според мен въпросът му беше до голяма степен реторичен. Искам да кажа, че можех да го помоля да ни остави да слезем, пък и хеликоптерите можеха да не ни забележат, но ми се стори, че щеше да е несправедливо спрямо него, понеже бе въввлечен в тази ситуация заради нас.

— Можеш да ни оставиш да слезем — прозвучах като страхливец и лицемер в собствените си уши.

— Разочароваш ме — каза Ривид. Звучеше натъжен. — Аз пък мислех, че ще се биеш докрай.

Да, ама аз не бях участвал в боя по никакъв начин и това ме гнетеше.

Последният път, когато се бях почувствал така безпомощен, беше по време на един катастрофален нощен десант на Голямо куче 4. Гледахме как, докато нашата десантна совалка се приземяваше, от небето падаха други совалки, по-бързи от нашата, обвити в пламъци и свалени от Техните ракетни установки „въздух-въздух“.

Ривид не изчака да му отговоря. Той зави рязко на ъгъла на Седмо Авеню и Западна 34-та улица. Хеликоптерите ни следваха плътно, задействайки последващото горене на турбините в момента, в който пресичахме Шесто Авеню. Ривид даде пълна газ и увредените двигатели изсвистяха, докато завивахме на север по Пето Авеню с такава бясна скорост, че почти се изкачихме по стената на една от сградите сред плясък от вода. Продължи нагоре по Пето Авеню, забави ход и сви към една порутена, осеяна с отломки сграда, която вероятно е била паркинг на няколко етажа. Изфорсира съпротивляващата се шейна нагоре по спираловидната рампа, като използваше тежестта на бронираното возило, за да събаря по пътя си древните изгорели скелети на автомобилите, чак до покрива.

И там, горе, спря.

— Това ли е планът ти? — изкрещях.

— И бездруго действаме без план — успя да отвърне Ривид, понеже в същия момент първият хеликоптер изникна от ъгъла на Пето

Авеню, на около шейсетина метра над главите ни.

Чувах приглушения тътен на откосите на релсотрона по бронирания корпус на шейната. Най-напред се появиха две, а после и трето предупреждение, че ракетите ни са блокирани.

— Какво става? — извика Мораг, когато тя и Езичника, който изглеждаше много разтревожен, излязоха от трансa си.

Чух как няколкото изстрела със свръхзвукова скорост преминаха в постоянен тътен, който филтрите ми свеждаха до поносими нива, понеже Ривид също беше започнал да стреля с релсотрона на шейната. Усетих, чух и видях на екрана как Ривид изстреля една ракета „земя-въздух“, докато около нас непрекъснато избухваха ракети, а една от тях най-накрая ни уцели. Ударът ни натисна обратно в креслата, за които бяхме привързани, а шейната подскочи назад от неговата сила и се удари в един бетонен стълб.

Главата ми бучеше и успях само да видя как хеликоптерът, който ни беше ударил, изчезна обратно зад ъгъла на Пето Авеню, последван от ракетата „земя-въздух“. Взривът отнесе страничната част на сградата на ъгъла, а избухналият в пламъци хеликоптер падна във водата.

— Така му се пада! — извиках.

Мораг ме погледна ужасено.

Езичника погледна към нея и извика към Ривид:

— Колко още ракети „земя-въздух“ останаха?

— Тази беше последната. — Обаче имаше още два хеликоптера.

— Все пак не беше лошо, нали? Шейна срещу хеликоптер, а?

— Много добре — рекох.

Погледнах образите от радара върху екрана на страничната стена. Двата хеликоптера кръжаха около нас, като използваха околните сгради за прикритие. Предполагам, че проявяваха по-голяма бдителност, след като Ривид беше свалил вече третия. Усмихнах се, понеже видях, че срещу нас се намираше сериозно пострадалата, но все още гордо изправена и все така внушителна Емпайър Стейт Билдинг. А после и мостовете в двете посоки. Те пресичаха като мрежа Манхатън, свързвайки най-здравите в архитектурно отношение сгради над каналите. От двете страни на Пето Авеню към нас летяха малки бързи хеликоптери. Това сигурно бяха хората на Балор. Позната ми

беше тактиката им: предпочитаха да се бият в потопените във водата лабиринти от гъсто разположени улички.

Детекторите за движение изпратиха предупреждения за голямо оживление в непосредствена близост до нас от всички страни: от околните сгради, от мостовете и дори от водата. Вероятно местните жители бяха толкова ядосани на пилотите на хеликоптерите, колкото и на нас. Единственото нещо в наша полза беше, че те бяха Мамини синчета, в противен случай щяха да се трепят от сутрин до вечер по моретата на Проксима на Барни.

След това се случи нещо прекрасно. Първият хеликоптер изникна от ниските части на 35-та улица в северна посока. Светнаха предупрежденията за блокиране на ракетите и върху корпуса на шейната отекна звукът от откосите на релсотрона. От покрива на сградата, която се намираше на ъгъла на Пето Авеню и 35-та улица, видях как някой хвърли нещо. Докато падаше надолу, то се разтвори като чашката на цвете и стана още по-голямо. Мина известно време, преди мозъкът ми да проумее какво беше всъщност, понеже и той като мен самия беше изненадан от избрания нискотехнологичен прием. Всичко се случваше много бавно — но в крайна сметка мрежата от много здрава стомана се разгъна и кацна върху перките на хеликоптера и ги оплете. Машината повися във въздуха известно време. Видях как пилотът се опита да изключи перките и да премине на реактивна тяга, но остриетата на мрежата останаха здраво впримчени. Хеликоптерът започна да пада, като се удряше в сградите, повличайки след себе си водопад от отломки, преди да изчезне във водата отдолу.

А после станах свидетел на едно от най-откачените неща в живота ми. Последният хеликоптер се прокрадна като хищник, с наведена надолу предница, кажи-речи, на нивото на шейсетия етаж на Емпайър Стейт Билдинг. След което видях как на екрана се появиха едно след друго две предупреждения за блокиране на ракетите. Сега летеше над Пето Авеню. Ривид беше уловил случващото се на една от външните камери на шейната и беше увеличил образа, за да виждаме ясно. Някакъв взрив изби бронираното стъкло и оттам се появи нечия фигура, на около шейсетина етажа над земята и петдесет и пет над нивото на водата. Тримата гледахме онемели от ужас.

Фигурата взе набързо дваисетината метра до хеликоптера и го сграбчи за корпуса. Ривид показва тялото в едър план. Нямаше човешки

вид, но аз веднага познах чудовището, увиснало отстрани на летателната машина. Видях и ужасения вид на пилота. Виждах съвсем ясно как ноктите на чудовището се бяха впили в бронята на хеликоптера, сграбчили своята плячка. Балор се облегна назад. В свободната си ръка държеше някакво сгъваемо копие. Видях как го заби през бронята в пилотската кабина. Пилотът извика. Балор извади обратно копие през дупката. Хеликоптерът се заклати бясно и започна да кръжи, докато падаше към източната страна на Пето Авеню, далече от отчупената горна част на Емпайър Стейт Билдинг.

Ние още гледахме, когато Балор пусна хеликоптера и падна, а после се гмурна под водата. Болезнено бавно, хеликоптерът сякаш пресече Пето Авеню и се блъсна в сградата отсреща, превръщайки се в купчина непотребно желязо, преди да потъне във водата, с прекършени и изпочупени перки. И именно тогава си помислих, че Балор е нещо повече от киборг със страховита външност.

— Ъ, момчета — каза Мораг.

Погледнах екраните над нас. От всички страни към нас прииждаха фигури. Следваха някаква тактика и плътно ни обграждаха.

— Е, сега вече можете да излезете — каза Ривид.

Имаше ли наистина в гласа му неприязън, или на мен така ми се стори?

[1] Балор (или Балор със злото око) — едноок великан от ирландската митология, крал на фоморите, полубожества, сходни с гръцките титани, населявали островите на Ирландия в дълбока древност. — Б.пр. ↑

14. НЮ ЙОРК

Ривид беше изпълнил своята част от уговорката. Сега трябваше ние да си сърбаме попарата. Изкараха ни от шейната, проснаха ни на колене, претърсиха ни и прибраха оръжията ни. Накрая ни заповядаха да легнем по очи на разбития стар бетон и тогава видяхме, че нашите охранители имаха плавателни ципи между пръстите на краката си.

— Донесете ми главите им и ги набийте на колове при другите — каза нечий невъзможно дебел, нечовешки глас.

Въздъгнах с облекчение, когато разбрах, че всъщност Балор имаше предвид пилотите на хеликоптерите, не нас. Малко след това чух как шейната на Ривид потегля. Зарадвах се. Ривид беше свестен и най-вероятно се беше разбрал нещичко с тях.

— Ами тия? — попита нечий женски глас, който беше свикнал да раздава заповеди.

Акцентът беше американски. Отначало ръмженето, което последва в отговор, ми се стори доста изнервящо, но после разбрах, че всъщност това беше звукът, който Балор издаваше, докато мисли.

— Покажете ми момичето — каза той.

Чух как издърпаха Мораг, за да я огледа Балор.

— Не я закачайте — успях да извикам, преди да ме изритат в ребрата.

— Млъквай! — изсъска ми Езичника.

— Вдигнете ги — заповяда Балор.

Изправиха ни на крака. Балор стърчеше над мен със своя ръст от близо два метра и половина, но имаше костеливо лице и несъразмерно голяма, дори и за огромната му глава, уста. Усмивката му разкриваше редици от остри като на акула зъби. Ръстът му съответстваше на мускулестото тяло, макар че колкото и як да изглеждаше, на мен ми се струваше по-скоро жилав. Кожата му беше синя, с припокриващи се люспи в черно и зелено, едновременно като на влечуго и риба. Знаех, че бронираната му кожа и укрепеният скелет бяха направени така, че

да понасят смазващото тегло на леденостудените дълбини на океаните на Проксима. Целият беше мокър, понеже току-що беше излязъл след гмуркането, и единственото облекло по него бяха стари военни панталони с изрязани крачоли. Сплъстената му коса сякаш беше сплетена от тъмни водорасли, но според мен това бяха по-скоро датчици за ехолокатора. Огромните му силни ръце с дълги пръсти завършваха с остри, зловещи нокти. Той носеше сгъваемото копие с дълго острие, с което беше пронизал пилота на хеликоптера и което в момента не надвишаваше по размери малък цилиндър от някаква свръхздрава метална сплав от Пояса. Към крака си беше привързал водолазен нож, който изглеждаше много практичен, а на кръста му висеше пушка „Бенели“, 12. калибър. Такова оръжие, поради размерите на пълнителя, можеха да носят само войниците с екзоскелет и най-големите киборги.

Но най-плашещото нещо във вида му беше окото. За това око се носеха не по-малко митове, отколкото за самия Балор. Дясното представляваше черно езеро, което изглеждаше живо, въпреки че знаех, че е изкуствено. Но всичките приказки бяха заради лявото му око. Превръзката от кожа на акула беше инкрустирана с изящна плетеница от мотиви и сякаш покриваше почти цялата лява половина от лицето му. Човек би предположил, че по този начин стесняваше периферното му зрение, но аз видях, че по нея имаше малки стъкълца, които обвиваха главата му като венец и му осигуряваха зрително поле от 360 градуса.

— Затворете ги в клетка — каза чудовището, като посочи с два от ноктеливите си пръсти към Езичника и мен.

Погледнах обкръжаващите ни корави лица. Не ги познавах, но бях наясно с това, какви са. Балор добре си беше опекар работите. Беше подбрал само най-добрите. Изглеждаха мръсни и опърпани, но оръжията им, макар и стари, бяха старателно почистени и в добро състояние. Нямахме никакви шансове срещу тях, но не исках да ни разделят от Мораг.

— А момичето? — попита американката.

Балор изгледа Мораг от глава до пети по начин, който накара кожата ми да настръхне.

— Доведете я при мен — каза накрая и се обърна да си ходи.

Сега беше моментът да изкрещя „не“ и да започна да се бия, но знаех, че в случая нямаше никакъв смисъл.

— Господин Балор, сър? — каза Мораг с тъничък и уплашен гласец.

Балор спря и се обърна да я погледне.

— Моля ви, искам да знаете, че наистина не държа да ме изнасилват или да ме изаяждат — каза тя.

Двама-трима от въоръжените мъже и жени се изкискаха, но повечето не се впечатлиха особено и въпреки че трудно можех да отгатна по лицето му, Балор по-скоро беше от втората група.

— Ще го имам предвид — избоботи той.

Отчаяно търсех някаква възможност, без резултат, когато изведнъж видях нечие лице, което ми се стори познато. Жената беше ниска, но имаше здрави мускули, натрупани предимно в горната част на тялото. Носеше поизносена, но все още запазена броня, а на главата си беше вързала издайническа кърпа, която покриваше рошавата ѝ къса коса. Пред гърдите ѝ висеше на ремък гаусова пушка „Метал Сторм“.

— Познаваме ли се? — казах, опитвайки се отчаяно да си припомня къде бях виждал това лице.

— Да, познаваме се — отвърна тя хладно.

Стори ми се, че акцентът ѝ беше от крайбрежието на Аризона^[1]. И тогава се сетих.

— Ти беше на „Санта Мария“ — казах.

Тя помисли малко. Балор я гледаше. Всеки, който беше служил в специалните части, знаеше какво значи името „Санта Мария“, товарният кораб, на който се намирахме, когато се опитаха да ни запратят в Космоса.

— Да. Бях там, да — призна накрая.

— Ти беше от Тюлените, нали? Ей сега ще се сетя и за името ти — добавих.

Балор погледна към нея, после към мен, но не можах да разгадая изражението му.

— Карайте ги към клетката — подкани той пазачите ни.

— Ами вещите ни? — попита Мораг.

Аз изръмжах сподавено. Балор се обърна и я погледна за миг, но беше достатъчно да я накара да се притесни от чудовищния му поглед.

— Донесете ги при мен — заповяда накрая. — Ако има нещо, което си заслужава, ще си го поделим.

Без да иска, Мораг ги беше предупредила, че носим със себе си нещо ценно.

— Глупости — си казах с известно чувство.

От една страна, не бях мъртъв, което значеше, че бях доживял по-дълго, отколкото си мислех, предвид това, че Ролистън беше по петите ми. От друга страна, не бях особено щастлив от факта, че се намирах в укрепена клетка, потопен до кръста в леденостудена вода. Особено ме дразнеха солидните ключалки, които бяха механически, така че Езичника не можеше да ги разбие с помощта на компютърна програма. Нито пък моите напompани мускули можеха да огънат решетките. Сякаш наистина не искаха да избягаме. А дори не знаехме в коя част на Ню Йорк се намираме. Единствената ни връзка с действителността беше някой плаващ покрай нас мъртъв плъх.

Бяха ни поставили в частично потопени във вода клетки, подредени в особена конфигурация. Имаше и други хора, но те не проявяваха голямо желание да си говорят с нас. Успях да се покатеря върху клетката и се хванах здраво за решетките, докато треперех от студената вода.

— Как е нашето момиче? — попитах Езичника, предполагайки, че се е свързал с Мораг.

— Не знам, твърде много хакери ни държат под око в момента — отвърна той.

Стори ми се сърдит. На мен, искам да кажа.

— Ако ще ти олекне, можеш да ми кажеш, че щеше да е по-добре, ако бяхме отишли в Русия — продължих.

— Проведохме демократично гласуване — рече той. — Аз изложих своите възражения, но накрая се съгласих да дойда с вас — сега нямам право да се оплаквам.

Но не ми прозвуча много убедително. Балор беше взел паметовия чип, който съхраняваше Посланик. И двамата млъкнахме.

— Поздравления за онази ракета — обадох се след малко аз.

Имах предвид ракетата, която падна в Атлантическия океан, преди да ни удари.

— Не бях аз.

Наострих уши.

— А какво беше? Някаква неизправност ли?

Езичника поклати глава.

— Мораг го направи.

Аз се вторачих в него известно време.

— Дори и на мен ми е ясно, че това беше доста сложен хакерски трик. Тя няма никакъв опит.

— Прав си — каза Езичника.

На лицето му се появи странно изражение.

— Това момиче те плаши, нали?

Езичника помисли. Накрая отвърна:

— Не съм сигурен дали тя ме плаши, или по-скоро те, двамата с Посланик.

— Искаш да кажеш, че то ѝ помага? — попитах, разтревожен от извънземното влияние върху Мораг.

— Не ме разбирай неправилно. Тя е добра, определено има талант и ще стане невероятен хакер, дори може би по-добра от мен, но за да прави такива неща, със сигурност някой ѝ помага.

Не знаех как точно да тълкувам думите му. Определено ми липсваше опит в тази сфера. Дали това все още беше същата Мораг?

— Сигурен ли си, че това не е някакво нападение от Тяхна страна? — отново попитах след известно мълчание.

Той се замисли и видях как потреперва в студената вода.

— Не мога да бъда сигурен в нищо, но ми се струва невероятно — отвърна и вдигна поглед към плетеницата от ръждясали тръби и проядения бетонен таван над главите ни. — Ще ни продаде на Ролистън, нали? — попита Езичника.

Аз вдигнах рамене.

— Да ти кажа честно, не знам. Не мисля, че той разсъждава като останалите. От него всичко може да се очаква.

— А какво, мислиш, ще иска от Мораг? — рече Езичника.

Погледнах го. Стори ми се, че въпросът му прозвуча твърде наивно за бивш войник от специалните части. И той като мен знаеше за тези неща също толкова, колкото и аз, затова се мъчех да не се замислям прекалено. Подкрепя от извънземно, а сега и Балор. Опитвах

се да пропъдя мисълта, че може би щеше да е по-добре за нея, ако я бях застрелял от самото начало.

Чухме скърцането на някакъв допотопен товарен асансьор. След малко в горната част на клетката се появиха нечий крака с ципи между пръстите.

— Балор ви вика — произнесе със странно модифициран глас един от Фоморите.

Охраняваха ни много строго. Едва се държах на краката си, но въпреки всичко така беше по-добре — приятно е, когато ти засвидетелстват уважение. Времето навън беше тежко и душно, въздухът йонизиран, а над кулите на частично потопения във водата град се търкаляха тъмни облаци. Когато заваля, дъждът беше горещ, а от замърсения въздух капките ставаха мазни и усещането върху кожата бе като от обилно изпотяване. Намирахме се на някогашния „Таймс Скуеър“. Вървяхме по учудващо добре направени платформи към място, което приличаше на уголемен вариант на истинската Гинза. От продупчените тръби на неоновите табели се посипваха прашинки. Върху олющените фасади на старите сгради бяха повесени огромни видеостени, на които се прожектираха документални филми за морските обитатели.

Протегнах шия и успях да зърна по площада най-различни отбранителни оръжейни платформи, замаскирани или явни. Мястото беше добре охранявано. Въоръжените до зъби граждани на Ню Йорк се събираха на площада. Във водата под нас мощни моторници, хеликоптери и хидроколетелета акостираха или се приземяваха на малки, импровизирани пристани. В средата на площада, върху високоиздръжливи метални въжета висеше част от полетната палуба на американския кораб *Дръзки*, допотопен самолетоносач, който навремето е бил закотвен в Ню Йорк. Сега *Дръзки* висеше завъртян около оста си между две рушащи се сгради във вътрешността на града. Именно частите от повесената полетна палуба привличаха интереса на прииждащите към „Таймс Скуеър“ тълпи. Телевизионни камери се спускаха и издигаха, а на един-два от по-малките екрани на празната площадка се прожектираха заснети с тяхна помощ кадри. От една страна, стомахът ми се свиваше от страх, от друга обаче, не ми се вярваше цялото това внимание да бе заради нас.

Изкачихме се по дрънчащи метални стълби. Дъждът се усили, но аз и бездруго вече бях подгизнал и ми беше студено. Отправихме се към мястото, където навремето е било полуовалното фойе на хотел „Мариот Марки“, което сега стърчеше над водите, залели „Таймс Скуеър“. Покривът беше разрушен много отдавна и салонът беше изложен на действието на стихииите. Там, под някакъв навес, струнен квартет изпълняваше приятна, ненаатрапчива мелодия.

Почувствах облекчение, когато видях в самото фойе изплашената, но поне неизядена Мораг. Тя седеше край богато украсена дълга маса от тъмна дървесина, която беше излъскана до блясък. До нея Балор похапваше доста обилно. Той сякаш не забелязваше дъжда. Имаше още няколко души, включително и жената, която беше служила с Тюлените, чието име така и не можех да си спомня, както и неколцина от неговите Фомори. Всички те бяха променени до неузнаваема степен, за да се сдобият с външността на морски чудовища, досущ като техния главатар, но без да се увеличат толкова, колкото Балор. Опитвах се да реша как трябва да се държа, но нищо не ми хрумваше.

Не се зарадвах особено, когато зърнах Рану, човекът на майор Ролистън, който също седеше на масата. Сега за първи път имах възможност да разгледам внимателно дребничкия непалец. Беше набит, с тежки мускули, въпреки че движенията му по никакъв начин не се затрудняваха от тази маса. Няма начин да не го бяха напмпали изкуствено, но според мен и преди да стане киборг, пак е бил толкова пъргав. Слънчевите му очила вероятно прикриваха изкуствени лещи като моите. Не можех да разгада изразението му, въпреки че ми се стори, че излъчва някакво особено безразличие. Не трепна, когато ни видя с Езичника да приближаваме, но знаех много добре, че и той, също като мен, ме оглежда от глава до пети.

— Добре си похапваш — казах на Балор.

— Заслужил съм го — отвърна, без да ме погледне.

В същото време изпратих съобщение на Мораг, за да я попитам дали е добре. Един от мъжете на масата, някакъв безличен тип, обут в удобен, но избледнял сивкав гащеризон, чиято глава беше наполовина заменена с машинарии, погледна към Балор и кимна. Тогава Балор вдигна поглед към мен и Езичника. Езичника трепереше.

— Добре съм — каза Мораг.

— Нима мислите, че ние тук сме чудовища? — попита Балор.

Някой от седящите край масата се изсмя. Не и жената, която беше служила при Тюлените. Реб, изведнъж се сетих. Вероятно съкратено от Ребека или „разбойничка“. Доколкото познавах Тюлените, май по-скоро беше второто.

— Мислех, че това е идеята — отвърнах.

Зъбатата усмивка на Балор изчезна. Зарадвах се от този факт, не харесвах хищническата му паст. Погледна първо мен, а после Мораг.

— Да свалим картите — рече.

— Сигурен ли си? — попита Мораг, без следа от трепет в гласа, въпреки ситуацията, в която се намираше.

Балор се обърна и втренчи в нея прословутото си зло око. Мораг мигновено сведе поглед. Браво бе, гад мръсна, да плашиш седемнайсетгодишно момиче, помислих си изненадан от обзелия ме гняв. Човек преглъща подобни гадости по-леко, когато не му пука.

Балор разпери огромните си ръце и посочи изисканите, но вече подгизнали от дъжда ястия пред себе си.

— През седемнайсети и осемнайсети век пиратите се отклонявали от курса си, само и само да си набавят добър готвач. Храната е била едно от най-големите удоволствия за всеки морски екипаж. Капитаните на пиратските кораби не са имали такава власт над хората си, както в бойния или търговския флот, затова добрата храна е била един от начините да ги зарадват.

— Да ги държат в подчинение — обади се внезапно Езичника. Обърнах се. Видя ми се състарен, докато трепереше под топлия дъжд.

— Единият от начините да ги държат в подчинение е бил да намерят мотив, който да ги задържи на кораба, а другият — страхът.

Езичника не се боеше да погледне Балор в окото.

— Обаче страхът се основава на... — започна Балор.

— Онова, което имаш да губиш — довърши вместо него Езичника.

Не успях да разчета изражението върху страховитото лице на Балор. Или беше раздразнен, или впечатлен.

— Опитваш се да ни предложиш мотив — каза Езичника.

Не мисля, че разбирах много добре накъде води този разговор.

— Не на теб обаче — отвърна Балор. — А на него.

И кимна в моята посока. Отново ме присви стомахът. Наистина не смятах, че заслужавам подобна участ. Посочих, без да гледам, здравия непалец. Балор се усмихна, протегна се напред и почука със страшните си нокти паметовия чип, който съдържаше Посланик.

— Стига вече глупости. Нека да го обсъдим, да сключим сделка. Ти си търговец. Този цирк е еднакво обиден за всички ни — каза Езичника, при това доста красноречиво, помислих си.

Рану беше успял вече веднъж яко да ме пребие. Не ми се щеше да го направи отново, особено пък пред очите на няколко хиляди пирати. Не смятам, че егото ми беше твърде голямо, но тези неща се разчуваха и предпочитах да си умра, без да ми се налага да понасям подигравките на всеки ветеран, когото щях да срещам до края на живота си, заради това, че някой ме беше пребил публично. Може би Балор имаше причина да иска да ме унижи. Странно обаче. Аз и без това вече се чувствах доста унижен.

— Не, това, което ни обижда, е, че всичко се свежда до търговията — отвърна Балор, при което единственото му око се завъртя по доста неприятен начин. — Аз не съм ви никакъв шибан търговец, а вие очевидно не трябва да забравяте, че все още сте живи.

— Малко уиски и нощ в компанията на красива жена — ето кое ми напомня, че съм жив — казах с известно покорство в гласа.

Балор се обърна. Отначало бавно, просто ме оглеждаше, докато не реши, че ми е причинил достатъчно неудобство.

— Ти си жертва — каза накрая.

Замислих се над думите му. Трябва да призная, че имаше известна доза истина в това, което каза.

— Ти сам си причиняваш тези неща — продължи той.

За това, последното, не бях толкова сигурен. Не аз бях предизвикал последните събития. Имахме си работа с влиятелни хора и институции, над които нямахме никаква власт.

— Ако се държиш като мекотело, всички ще се отнасят така с теб.

По дяволите. Тръгнах към масата, като очаквах някои от хората му да скочат срещу мен, в случай че стана опасен. Никой не помръдна. Това ме притесни още повече.

— Разбирам какво ми казваш — продължих. — Затова най-добре да те убия и да се махна оттук.

Едва по-късно разбрах, че в онази пауза Балор е обмислял дали той да не ме убие точно там, в онзи миг. Балор се изправи. Аз отстъпих назад. Тогава той се покатери върху масата, преобръщайки чиниите с храна и чашите с вино. Аз отстъпих още една крачка.

— Заплахите и изпускането на нервите не могат да заместят доблестта — каза той.

Погледнах към Реб в момента, в който Балор тръгна към Рану. Бившият гуркха го гледаше спокойно.

— Не съм страхливец — извиках.

По принцип не поемам ненужни рискове, но знаех какво да правя, когато почувствам да ме обзема страх, а в крайна сметка в момента точно това изпитвах. Балор посочи Рану с пръст.

— Всичко знам. Знам, че ти си Войникът Х, Реб ми разказа какво си направил на „Санта Мария“.

Той стигна до мястото, където седеше Рану. Видях как Рану леко помръдна, готов да реагира, ако се наложи.

— Тогава направи изключение заради мен, по дяволите — извиках зад гърба на Балор.

— И защо да го правя? — Балор се обърна отново към мен.

— Хората тук са предимно ветерани, нали? — попита Езичника и посочи множеството, събрало се на Таймс Скуеър. — От специалните части?

Балор кимна.

— Не мога да повярвам, че след толкова години насилие тези хора ще се впечатлят от това евтино зрелище.

И имаше право: за тези, които са се изправяли лице в лице с Берсерк, двама души, които се пребиват до смърт, щяха да представляват доста постно зрелище, особено за онези, които притежават техните умения.

— Става дума за вземане на решение — съобщи Балор и на лицето му отново се появи акулската усмивка. — Защо дойдохте?

Погледнах Рану, но нищо не казах. Балор проследи погледа ми, след което се обърна към мен.

— Нали знаеш, че преди много години щяха да те екзекутират за това, че обсъждаш политически въпроси в тесен кръг. Едно време се е изисквал кураж, за да изкажеш убежденията си пред цялото племе, ако ли не — обявявали са те за долен човек — каза той.

Започна да ми писва от неговите глупости.

— Значи, аз съм долен човек — рекох.

— А пък ти криеш нещо — обади се Мораг.

Погледнах към нея и видях, че сочи Балор. Изглеждаше уплашена, но и гневна. Езичника и другият хакер поглеждаха ту нея, ту Балор. Какво се беше случило? Да не би пък тя да му беше изпратила съобщение? За втори път намекуваше, че Балор има причина да премълчава нещо.

— Навит ли си на подобна тъпотия? — попитах Рану. — Слушал съм за теб — не си от пъзливите.

— Дошъл съм да прибера чипа и вас тримата. Не ми пука в какво състояние ще се намират, интересуват ме само заповедите — продължи Рану.

Говореше английски добре — тихо и равно, с едва доловим акцент.

— В момента това ми изглежда най-безболезненият начин да изпълня мисията си.

Повдигна рамене. В гласа му нямаше и следа от колебание, че може да ме надвие.

— За Ролистън ли работиш? — попита Езичника.

Рану не отговори. Тогава Езичника вдигна поглед към Балор.

— Ами ти, нали си служил в Специалните части на морските пехотинци, значи, знаеш що за човек е той. По неговата свирка ли ще играеш?

Балор се върна при Мораг и застана прав върху масата над паметовия чип, в който се намираше Посланик.

— Затова се нуждаем от нещо, което да ни помогне да вземем решение.

Посочи към мен.

— Знам, че навремето си бил воин.

Поклатих глава. Воинска доблест, глупости. Чух, че Езичника изръмжа зад гърба ми.

— Известно ми е какво си направил за бойните си другари. Знам, че невинаги си бил долен човек, червей...

— По дяволите, опитвах се да оцелея. Умирах от страх — отвърнах, с което не си облекчавах особено положението.

— А пък аз съм работил с Ролистън на Проксима. Той не е страхливец, но знам що за човек е.

— Тогава дай ни чипа и ни пусни да си вървим — казах.

— Да, но също така знам какво има в този чип — продължи Балор.

Отново ме присви стомахът. Без да поглеждам, усетих как Езичника зад мен се стегна. Изведнъж забелязах изражението по лицата на хората на Балор. Едва удържаха гнева си.

— Виждаш ли — започна Балор, като скочи от масата, — някой може да реши, че си предал човешкия род.

Застана до мен и зашепна в ухото ми. Усетих мириса на море, но ми стана неприятно.

— Няма да им стана роб, но няма и да бъда Техен приятел.

Усетих дъха му, който вонеше на месо. Обърнах се и го погледнах.

— Мислиш, че ние сме предатели? Че сме изменници? Мислиш ли, че аз не съм преживял същото като теб по време на войната? Мислиш ли, че Те са дошли и са ни почерпили с чай и сладкиши? — попитах аз.

— Помисли малко, Балор. Какво може да те накара да сключиш сделка с Тях? — намеси се Езичника.

Балор не сваляше поглед от мен. Защо гледа мен? Нямах отговор.

— Нищо — изръмжа Балор.

Беше ми писнало. Балор вероятно смяташе, че ще проявя доблест, ако реша, че изобщо не ми пука.

— Върви на майната си — извиках. — Ние...

Но не успях да довърша, защото той ме сграбчи за врата. Видях, че се размърда, и се опитах да избягам, но той беше изненадващо бърз. Успя да ме хване и ме вдигна на около метър и половина от земята. На екрана това сигурно ще изглежда добре, много страховито и въпреки че подкожната ми броня се втвърди, аз все още можех да дишам, но дори и да беше смазал трахеята ми, пак разполагах с известно количество остатъчен въздух.

В този момент инстинктът за самосъхранение надви страха. Извадих ноктите си и започнах да му нанасям удари с осемте остриета. Изпаднах в паника в момента, в който разбрах, че те се плъзгат покрай бронята и изкуствените приспособления, създадени да издържат на

невероятното налягане на океанските дълбини. Полетях през полуовалния балкон и се търкулнах в локвата от насъбрала се дъждовна вода и се спрях от удара в ниската стена. Понечих да се изправа, но някой стъпи върху гърдите ми и ме просна обратно на земята с огромна сила. Вдигнах очи. Балор изглеждаше разгневен, ужасно разгневен.

— Да не си посмял — избоботи, а гласът му прогърмя, сякаш две планини се сблъскаха, — да проявяваш неуважение към мен в дома ми.

Преглътнах яда си и не му отвърнах. Зад него Мораг гледаше към мен и в очите ѝ видях страх. От дясната ми страна стоеше Езичника, по всяка вероятност примирил се с това, че не можехме нищо да направим.

— Чуй ме — изскърцах със зъби. — Ние не сме предатели, по дяволите, и ми се струва, че ти много добре го знаеш. Има и нещо друго, а ти си достатъчно умен и много добре ме разбираш. Но ако единственият начин да си тръгна оттук с чипа и с моите хора е да се бия с него — казах и погледнах към Рану, — ще се включа в тъпата ти игричка, мамка му.

Балор ме погледна и кимна, а след това махна крака си от гърдите ми.

— Дали не бихме могли да използваме огнестрелни оръжия? — попитах. — Днес не съм в най-добрата си форма.

[1] Вероятно намек за климатичните промени, настъпили на Земята и в очертанията на Мексиканския залив, в бъдещето на романа или относителната близост с мексиканското крайбрежие. Както е известно, американският щат Аризона няма излаз на Атлантическия океан. — Б.пр. ↑

15. НЮ ЙОРК

Не ни позволиха да използваме огнестрелни оръжия, а Рану вече ме беше спугнал от бой в Хъл. Все още доста икони мигаха предупредително върху вътрешния ми дисплей. Бях се позакърпил с каквото имах подръка, но макар вътрешните ми възстановителни системи да даваха най-доброто от себе си, си оставах една разнебитена машина. Нуждаех се от лекар и от някои нови компоненти. Бронята ми беше продупчена на няколко места и плътта и железариите отдолу бяха пострадали, но най-много ме тревожеше пробитият нагръдник. Един мощен удар там, и вътрешностите ми и чарковете в мен ставаха на пихтия.

За разлика от мен Рану изглеждаше в отлична форма — пъргав и опасен. Пълна противоположност на онова, което представлявах в момента. Площадката се полюляваше леко на високоиздръжливите стоманени възжета. Беше гол до кръста и разгръщаше с някакви прости упражнения. Беше здраво напомпан, но не видях никакви протези по тялото му. Обърна се на другата страна и продължи с разтяганията. По-голямата част от гърба му, под четирите куплунга на шията му, беше покрита от татуировка. Стилизирана версия на черна биомеханична богиня с множество ръце, всяка хванала различно оръжие. Освен разговорите ми с част от свързочниците, не бях кой знае колко сведущ по религиозните въпроси, но този път се притесних, защото изображението ми беше познато.

Това беше Кали — индийската богиня. Знаех, че символизира много неща, но най-често хората я свързваха със смъртта и унищожението. Тя беше покровителка на сектата на удушвачите туги. Те бяха съществували много преди Последния човешки конфликт, по времето, когато Индия е била владение на Британската империя, колкото и невероятно да звучеше това в наши дни. Но преди двайсетина години някакъв ветеран, свързочник от Лестър, беше решил да възобнови сектата. Нали ви казвам, това им е проблемът на

хакерите: че са откачалки, откачалки са, но дай им някоя харизматична личност и малко повече въображение, и ето ти секта. Езичника беше направо добронамерен в сравнение с Бърам^[1], който беше изопачил хиндуизма и беше възродил сектата на тугитата, използвайки тяхната тактика на ритуалните убийства, за да оглави подземния свят на Лестър. Превърна се в един от най-опасните престъпници във Великобритания. Убиваше полицаи, бизнесмени, политици и управляваше, като вземаше страха на всички. Неотдавна обаче по-голямата част от неговата престъпна организация беше разбита при една от по-мощните прочистващи операции, но Бърам се беше измъкнал, вследствие на което няколко висшестоящи офицери от полицията и служители на Вътрешното министерство и техните семейства се бяха превърнали в мишена на убийствена вендета.

Така че донякъде нещата се навързваха. Повечето гуркхи бяха хиндуисти; предположих, че Рану е от лошите. Това обясняваше тежкото монофиламентно оръжие, което беше използвал в Хъл. Монофиламентната гарота беше запазената марка на тугитата, с която обезглавяваха жертвите си. Забелязах, че на пояса му все още висеше извитият нож кукри — традиционното въоръжение на гуркхите. Бях чувал истории за гуркхи, които се изправяли срещу Берсерки, въоръжени само с такива ножове. За миг се зачудих защо Ролистън беше наел туги и защо на някой си туги му беше притрябвало да работи за Ролистън, но си казах, че вероятно краставите магарета взаимно се надуват.

Сепнах се от някакво бучене, което се оказа не нещо друго, а радостните възгласи на тълпата, и изведнъж почувствах, че започвам да ставам нервен, но не само заради предстоящата схватка.

Рану тръгна към мен, скъсявайки разстоянието помежду ни. Пристъпвайки, ми нанесе мощен ритник в корема, който ме отхвърли назад. Аз му отвърнах със същото, но никой не успя да приклепси другия; продължихме взаимно да се проучваме, само на една ръка разстояние един от друг. Подозирам, че той риташе по-силно, но аз запазих каменната си физиономия, докато взаимно се предизвиквахме по старата полетна палуба.

Първият му страничен ритник ме завари неподготвен и ме вдигна от земята, но бързо се съвзех от изненадата. Той вече летеше във въздуха към мен, завъртайки се да ми нанесе удар с крак, който по

всяка вероятност щеше да отнесе главата ми. Аз се извърнах под него, избягвайки на косъм обърнатото му навън стъпало. Когато отново се изправих, чух радостните възгласи на зяпачите. Той вече се беше появил от другата страна и отново летеше към мен. Залитнах, докато правех бърза крачка встрани, а той се приземи, приведен ниско, и замахна с лакът да нанесе страхотен удар към мястото, където бях стоял допреди малко. Отвърнах му със светкавичен страничен ритник, който се стовари в рамото му. Сякаш бях ритнал камък. След което веднага се отдръпнах, за да запазя равновесие и да оправя стойката си.

Рану стана от земята. Хората на площада затаиха дъх. Първоначалната размяна на безобидни удари беше приключила. И двамата бяхме разбрали онова, което ни интересува: шансовете далече не бяха на моя страна. Единствените две обстоятелства в моя полза бяха, че той щеше да атакува на всяка цена и че обичаше да нанася мощни удари вероятно защото беше свикнал да се бие с други тежковъоръжени киборги. Проблемът обаче беше, че преди да нанесеш подобен удар, трябва неизбежно да отнесеш няколко тупаника, защото тези удари бяха по-бавни от другите. А той ми изглеждаше напълно подготвен да понесе толкова бой, колкото беше необходимо. Второто предимство беше склонността му да скача във въздуха. Уви, щеше да ми е много по-лесно, ако не беше толкова пъргав, силен и умел боец.

Отново се бяхме впуснали в схватка. Докато си разменяхме ритници и си прилагяхме хватки, изключих шумната тълпа от съзнанието си, а междувременно бавно се въртяхме в кръг и скъсявахме все повече разстоянието помежду ни. Никой от нас не се опитваше да нарани другия, въпреки че подобни удари биха огънали дори стомана. Не, всеки от нас търсеше пробив.

Получих такава възможност, когато прескочих неговия ритник и го ударих в лицето с изпъната ръка. Кокалчетата ми едва бяха докоснали кожата, когато той се изплъзна настрани и заби лакът в главата ми с такава сила, че вътрешният ми дисплей подскочи. И тогава направи точно това, което най-малко ми се искаше — удари ме силно в гърдите, аз полетях и тупнах на земята и се плъзнах по полетната палуба, станала хлъзгава от дъжда. Получих нови предупредителни сигнали от премигващия вътрешен дисплей. В следващия момент знаех, че отново ще скочи във въздуха. Хвърлих се напред с цяло тяло, забравил за всякаква грациозност. По-скоро

почувствах, отколкото го чух да се приземява, и го изритах, както лежах долу, с всичка сила. За мой късмет, стоварих в основата на гръбнака му удар, който би строшил гръбнака на ненапомпан човек. Видях как Рану се надигна от земята и тупна във водата.

Изправих се. Слухът ми се възвърна, но усетих непознато до този момент бучене — тълпата. Някои викаха „ууу“, което не им правеше чест. Не погледнах да видя къде беше паднал Рану. Вместо това отидох пет-шест метра по-нататък и тогава погледнах над ръба на палубата, надявайки се да го видя как плува във водата. Обаче в същия миг той се прехвърли отново върху платформата, заемайки с лекота стабилна поза с присвити колене. Беше на около десетина метра от мен. Бързо се придвижи към центъра на палубата. Аз се затичах към него, вдигнал ръце пред гърдите в отбранителна поза. Въпреки това не ме напускаше усещането, че бях пропилял най-добрия си шанс.

Той тръгна към мен с подскоци и отново полетя във въздуха, нанасяйки ми удар с коляно в гърдите и с юмрук в главата, първо от едната, а после и от другата страна, с такава сила, че със сигурност би строшил нечий непокрит с броня череп. Аз политнах назад. На вътрешния ми дисплей се изписа непрекъсната хоризонтална линия, която в миг угасна и ме остави в пълен мрак. След малко светна отново точно в момента, когато видях как нечия обувка лети към лицето ми. Отново настъпи мрак. Хвърлих се настрани с надеждата, че произволната посока ще го обърка. Той ми нанесе кос удар в рамото, с който ме прикова за платформата; при удара дънките ми се скъсаха и коленете ми се оголиха. Предположих, че отново е във въздуха, затова се изтърколих назад, за да се изправа в мига, в който чух как стовари тежките си обувки на палубата пред мен.

Зрението ми се възстанови, макар и с ниска разделителна способност и примесено със статично електричество. Рану се завъртя към мен. Аз подскочих нагоре и някак си успях да го сграбча за главата и да забия коляно в лицето му толкова силно, че нещо изпука. Това беше един от най-удовлетворителните ми удари. Той политна назад, но не падна. Аз скочих отново, но този път го ритнах с двете колене по брадичката, а с двата лакътя го ударих по темето. Той също ме цапардоса. Аз така го фраснах, че всеки киборг, покрит с броня или не, да остане на място, а той не само че не загуби самообладание, ами и успя да ми го върне, мамка му.

Удари ме много силно в корема и ме отхвърли назад още докато бях във въздуха. Видях, че е ранен. Лицето му беше опръскано с кръв. Имаше онзи странен вид на разкъсана подкожна броня, а чертите му се бяха изкривили. Пристъпих към него с надеждата да се възползвам от незначителното си предимство. Посегнах да го ударя, но той се беше отместил. Имах глупостта да погледна нагоре, вместо просто да се дръпна, и в този миг обувката му се заби като брадва в темето ми, при което паднах на палубата. Опитах да се изправа, но той отново ме изрита в главата. Строполих се втори път и тъкмо смяха, че ще ми нанесе съкрушителния удар, обаче нищо не последва.

Успях някак си да се изправа, с драцене и пълзене. Изплюх малко кръв, но пренебрегнах предупрежденията на мигащите светлинки върху вътрешния дисплей, които изпълваха изцяло полезрението ми. Рану се беше оттеглил. Стоеше на около пет-шест метра встрани и ме наблюдаваше, защото беше разбрал нещо, което на мен все още не ми се беше удало. Едва когато чух първобитните викове и възгласи на тълпата, разбрах. Това беше зрелище. Може би тези калени в битките ветерани и преди бяха виждали подобни неща, но какво от това? Е, да, може би някой, видял пипалата на извънземния уокър да разкъсват на части всички хора от отряда му, не би се впечатлил от изображението на екрана в този миг. Та нали и римските легионери векове наред се бяха стичали в Колизеума, както в наше време ветераните продължаваха да гледат боеве. Много по-безопасно бе да зяпаш отстрани как някой друг се бие, вместо самият ти да участваш в двубои, и трябва да призная, аз бях доста добър кикбоксър, поради което предлагах и добро зрелище.

Рану беше по-добър от мен, обаче имаше и нещо друго: когато двама мъже с приблизително изравнени възможности се бият, побеждава по-гладният. А по-гладният бях аз. Аз буквално водех битка на живот и смърт, заради себе си, заради Езичника и заради Мораг. Нямах нищо против Езичника, макар че той само щеше да усложни живота ми, както и Мораг между впрочем, но в този момент най-голямото ми желание беше тя да не пострада. Изненадах се от силата на това чувство. Борех се за живота си, а в същото време не ме напускаше усещането, че този тип си мисли, че може да направи шоу.

Не знам дали и ако бях в най-добрата си форма, можех да го победея, но той беше по-млад, по-пъргав и по-силен от мен, а и трябва

да призная, вероятно имаше и по-малко вредни привички. Ето това ме жегна. Аз бях едва на трийсет — вярно, стар за нашия прекрасен нов свят — но Рану сякаш ми доказваше, че вече съм станал ненужен. Може би Балор точно това имаше предвид. Аз разполагах с всички изкуствени приспособления и със своите умения. Дори в общество, изцяло подвластно на военните действия, аз минавах за един от най-опасните, обаче на практика бях оставен на милостта на хора като Ролистън, Сивата дама и Балор, а сега и този глупак. Много потискаща мисъл. А на всичкото отгоре не можех и да се изправа на краката си.

Рану отново летеше във въздуха. Не помръднах. Той заби колене в раменете ми и стовари като чук лакътя си върху главата ми. Щеше да бъде достоен завършек, нещо, което да зарадва зяпачите. Нямах друг избор — трябваше да понеса удара с лакът — за да получиш, първо трябва да дадеш. Изстрелях ноктите си от вътрешността на каниите върху ръката ми и ги забих със сила в двете му бедра. В първия миг почувствах съпротивлението на подкожната броня, но после тя поддаде и аз ги забих още по-навътре, изпитвайки чувство на удовлетворение, преди да изгубя съзнание.

Не бях сигурен дали изпаднах в несвяст, или вътрешният ми дисплей се беше изключил, но когато зрението ми се възвърна, видях, че се полюлявам опасно близо до ръба на платформата. Продължих да залитам в другата посока, завъртях се и пестях усилията си, докато се опитвах да открия Рану. Почувствах непреодолимо гадене и болка. Като че ли бях изчерпал докрай възможностите на системите за контрол на болката, както и запаса от мощни болкоуспокояващи през последните два дни.

Рану стоеше, превит надве, и притискаше окървавените си бедра. Но как е възможно още да се държи на краката си? Стори ми се, че измърморих мисълта си на глас. Чувах как тълпата отново започна да ме освирква. Майната им. Рану вдигна поглед към мен. Гадното копеле дори не ми оказа честта да ме погледне сърдито.

Изведнъж разбрах, че огромната фигура, която беше изпълнила повечето от екраните на площада, бях аз. Въпреки че не приличах на себе си. Виждах обезобразеното лице и мокрото, покрито с кръв тяло, което дишаше тежко. Погледнах тази фигура и се почудих защо продължава да се бие. Някаква извратена част от мозъка ми не спираше да се любува на композицията на кадъра.

Тълпата започна да надава радостни възгласи, когато Рану издърпа своето кукри от ножницата. Беше остро и много старо. Изплюх още кръв. Рану ми се стори пребит и изтощен, или поне ми се искаше да е така. Тръгнах към него ужким с някаква цел. Желанието ми бе да го нараня, но вероятно само съм се заклатушкарал напред. Как беше възможно аз все още да се държа на краката си?

Разменихме си по някой и друг ритник, замахвайки не особено успешно с остриетата към крака на противника, при което закачахме броня, а на няколко пъти успяхме и да се порежем. Отказахме се от уменията за ръкопашен бой и започнахме да замахваме един срещу друг с остриетата. Той беше много сръчен с ножа. Парираше атаките ми и замахваше към мен. Аз прикlescвах коварното оръжие между остриетата си и го отблъсквах. Работата е там, че вместо с едно, както него, аз разполагах с две оръжия и въпреки че беше пъргав и парираше повечето от ударите ми, все пак успях да го порежа. Като добър кикбоксър той беше наясно, че трябва да получи няколко рани, ако иска на свой ред да ми нанесе такива. Никой от нас не отстъпи. И двамата бяхме облени в кръв.

Накрая забелязах, че лека-полека го избутвам назад. Замахнах с остриетата към челото му и очите му се напълниха с кръв. Той се олюля, но това ми беше достатъчно. Не знам откъде намерих сили да запазя самообладание, за да се възползвам от грешката му. Остриетата на дясната ми ръка се забиха в неговата дясна китка. Чух как тълпата изохка. Почувствах известно задоволство, когато за първи път Рану изкрещя от болка. Кукрито излетя от ръката му. Посегнах да го ударя с остриетата на лявата си ръка, но той се наведе назад толкова силно, че те само профучаха над лицето му. Изведнъж с периферното зрение видях как кукрито се плъзна до другия край на полетната палуба и полетя към водата.

Докато остриетата ми още стояха забити в него, той успя да ме изрита в лицето. Политнах назад и изплюх още кръв. Щом извадих остриетата си от ръката му, Рану отново изрева от болка. Челото му се наклони към мен. Носът ми изхрущя. Пак политнах назад, но успях да се задържа и да го ударя с дясната ми ръка. Той сграбчи протезата, изви я в ръката си и няколко пъти ме удари с лакътя на другата ръка в лицето. В този момент разбрах, че двубоят най-после е приключил. Рану ме изрита, при което подкоси краката ми. Добре се бях справил,

повече отколкото очаквах. Рухнах върху палубата. Жалко, че бях разочаровал всички. Щеше да е добре, ако изгубя съзнание. Дали пък сега нямаше просто да ме довърши? Мислех си, че не усещам никаква болка, докато не почувствах нещо да се разкъсва в дясното ми рамо. Събрах достатъчно сили, за да извикам. Защо още не бях изпаднал в несвяст?

Изтърколих се по мократа палуба. В момента, в който окървавеният чукал на изкуствената ми ръка летеше към физиономията ми, видях на екрана най-странната гледка. Не даваха нито мен, нито Рану. А Мораг. Видя ми се много разстроена, ужасена и разплакана. Заприлича ми на кадър от стар филм, в който са уловили ненадейно нечие изражение. Бяха ме ударили със собствената ми ръка. Затъмнение.

[1] Авторът преиначава името на създателя на сектата на удушвачите туги Туг Бехрам (Behram), като го превръща в Berham, което се произнася Бърам. — Б.пр. ↑

16. НЮ ЙОРК

Не бях сигурен кое надделяваше в момента — дали изненадата, или разочарованието от факта, че бях жив. Нуждаех се от почивка, обаче си я представях по-различно. Най-напред усетих миризма на антисептик — добре, значи, се намирах в болница. После долових слабия полъх на гнилоч от отлива — значи, все още бях в Ню Йорк, а накрая — познатия, приятен аромат на тютюн.

— Цигара — казах с прегракнал глас.

Мъчех се да реша дали да отворя очи. Прецених, че ако го направя, със сигурност ще ми се случи нещо лошо. Някой пъхна цигара в устата ми, а после чух щракването на камъчето на запалка от старите модели. Звукът ми се стори познат. За миг усетих топлина върху лицето си, а после всмуках дима. Дори не се закашлях, защото вградените филтри веднага се задействаха.

— Моята запалка? — попитах.

— Вече е моя — отвърна нечий глас.

Стори ми се познат.

— Кажи ми, побеждавал ли си някога в двубой?

Моментално отворих едното око. Озадачих се от идеалното си зрение. В първия момент не можах да разпозная леко разкривените черти на лицето пред мен, защото притежателят му си беше пуснал тънка брадичка, която му придаваше тъжен вид, и беше боядисал нея и косата си тъмнокафяви. Носеше анорак и седеше на стол, превил рамене, и отпиваше от бутилка скъпа, истинска руска водка.

— Майната ти — казах вместо поздрав.

Мадж се усмихна, при което ъгълчетата на клепачите му се дръпнаха нагоре над скъпо струващите лещи с вградени камери, с чиято помощ бе заснел военните си репортажи. Издърпа цигарата от устата ми и си дръпна, отгласквайки стола назад. Беше обут с дънки, но знаех, че те покриваха първокласни протези. Обичаше да се хвали, че бяга най-бързо от всички, и със сигурност би ни изпреварил, ако

стане напечено, пък и наистина беше бърз, когато имаше причина, само че той никога нямаше да ни изостави.

— Онзи кретен наистина ли ми откъсна ръката? — попитах.

Не усещах болка, но въпреки това се опитвах да не мисля за това, защото можеше да означава, че съм парализиран.

— За господин Нагаркоти ли питаш? — отвърна Мадж и посочи към леглото от другата ми страна.

Обърнах се и видях Рану, който лежеше на по-малко от метър от мен. Не спеше, а ме гледаше с неизменната си каменна физиономия. Цялото му лице и горната част на тялото му бяха покрити с гелове и лепенки. Изпитах злорадство. Отговорих на незададените въпроси относно състоянието ми, като се опитах да изпъля от леглото си и да го убия.

— По-спокойно, храбрецо — извика Мадж, сграбчи ме и ме повали на леглото.

Щом успя да го направи, значи, не се бях възстановил напълно. Това, изглежда, развесели Рану и аз побеснях.

— Дай ми пистолет, дай ми шибания си пистолет! — изкрещях.

— Млъкни — сряза ме Мадж. — А сега — да отговоря на въпроса ти: да, той ти откъсна ръката и те удари с нея. Ама че грозна гледка, човече. А после продължи да те налага. Добре, че Балор се намеси, за да го спре. Така и не разбрахме защо още си жив.

Обърнах се и изгледах Рану кръвнишки. Той обаче не трепна. После изведнъж се сетих.

— Ама ти видя ли това?

— Кое, как ти скрита задника ли?

— Е, не бях чак толкова зле.

— Не, но беше на косъм. Видях всичко. Аз управлявах камерите.

— Заснел си боя?

— Много ясно. Не всеки ден се случва да пребият почти до смърт мой близък приятел пред очите ми.

Той се ухили и двамата млъкнахме. Огледах обстановката по-внимателно. Намирахме се в болнично отделение с олющени стени и износени легла, но чаршафите бяха чисти, а медицинската апаратура едва ли изоставаше от най-новите технологии с повече от два-тридесет години. Имаше около десетина легла, но освен Мадж, Рану и

мен в отделението нямаше други хора. Прозорците бяха затъмнени с бели завеси, но през тънкия плат се процеждаше слаба светлина.

— Колко време бях в безсъзнание? — попитах.

Мадж отпи голяма глътка от бутилката с водка и ми подаде шишето. Поклатих глава, като в същото време си пожелах Мораг да е жива и което е по-важно — да пази уискито ми. В такива моменти човек се научава да подрежда приоритетите си.

— Три дни — отвърна Мадж.

— Мили Боже!

Е, сега вече наистина се учудих, че още съм жив. Защо Ролистън не ме беше докопал? Защо Рану не ме беше убил, или най-малкото, ако не той, то поне Сивата дама? Погледнах тялото си. И аз като Рану бях целият покрит с гелове и лепенки. Белегът на гърдите ми подсказваше, че някой е подменил разкъсаната подкожна броня. Замислих се кой ли беше платил за операцията. Мина известно време, преди да се осмеля да погледна дясната си ръка. Отдъхнах си, когато видях, че я бяха закрепили наново. Цялата става беше омазана с гел, на мястото, където плътта се съединяваше с железариите. Почти не изпитвах болка, а заключението от вътрешната диагностика беше, че здраво ме бяха млатели, но щях да се оправя.

— Кой беше? — попитах.

— Балор — отвърна Мадж. — Той предостави на теб и приятелчетата ти убежище, също както постъпи с мен.

— А той ли плати?

— По-скоро се възползва от ситуацията. Сега разправя, че си негов гост. Той е такъв, когато си научи нещо.

— Ами Ролистън... — понечих аз.

— Приятелите ти ми разказаха за Хъл. Но тук нещата стоят другояче. Ролистън не може да нахълта просто така.

— Той не, но Сивата дама може — възразих.

Мадж се замисли за миг.

— Да, прав си — призна той и погледна към бутилката, заклещена между протезите, а после вдигна очи към мен.

Лещите се въртяха в очните му кухни.

— Твоите хора ми казаха, че си дошъл в Ню Йорк, за да ме търсиш.

Кимнах. Той помисли още малко. Изведнъж си дадох сметка, че Рану лежеше на леглото до моето.

— Дъглас, искаш да ме убият ли? — попита Мадж с равен глас.

Започнах да му отговарям, но в този миг вратата на отделението се отвори и влязоха Езичника и Мораг. Дрехите на Мораг приличаха на даренията от коша на Викария — горнище на анцуг с качулка и камуфлажни панталони, — само че изглеждаха по-запазени и почисти. Мек мъх покриваше обръснатата ѝ глава. Въздъхнах с облекчение при мисълта, че косата ѝ скоро щеше да порасне. За мое учудване Езичника изглеждаше доволен, че съм дошъл в съзнание, или че изобщо съм жив. Мораг се усмихна и изведнъж се почувствах по-добре.

— Определено изглеждаш по-добре, отколкото преди два дни — рече Езичника.

„Не може да бъде“, помислих си аз.

— Добре ли си? — попита Мораг.

Изгледах я по-дълго от обичайното, преди да кимна утвърдително. Тя се усмихна.

— Ама какво ви става бе, хора? — обадох се аз. — Няма ли да ми дадете пистолет, да го застрелям? — добавих, посочвайки с глава Рану.

— Няма да ти се наложи — отвърна Езичника.

— Той е на наша страна — обясни Мораг.

Замислих се над думите ѝ.

— Така ли?

— Да, вече го обсъдихме — каза Езичника.

Не вярвах на ушите си.

— Страхотно. Значи, му вярвате? А знаете ли какъв е той?

— Татуировката ли имаш предвид? — попита Езичника.

Кимнах.

— Никога не съм бил туги — обади се Рану от съседното легло.

Обърнах се към него. Усетих острота в гласа му. Беше произнесъл „туги“ с отвращение.

— Така ли? Е, тогава, значи, просто ти харесва картинката и си падаш по монофиламентната гарота? — подметнах саркастично.

— След като напуснах полка, станах полицай...

— За бога, нали няма да изпаднеш в откровения? — прекъснах го аз.

— Джейкъб! — извика Мораг.

Аз я погледнах.

— Какво? — сопнах й се аз.

— Остави го да ти обясни.

Рану ме изчака търпеливо да му позволя да продължи.

— Искаха човек с опит в тия работи, за да го внедрят под прикритие при тугитата. Избраха мен, пък и плащаха много добре. После щях да се махна. Около година се подвизавах из престъпния свят на Лестър, за да ме опознаят добре, преди да ме приемат за свой.

— Бас ловя, че си вършил доста гадости — подхвърлих ехидно.

Лицето му трепна за миг, преди да добие отново познатото каменно изражение.

— Така или иначе, се изкачих в йерархията на престъпния свят и в един момент научих доста неща, с които да ги унищожа. Или поне достатъчно, че да погна Бърам. И тъкмо когато бяхме готови да действаме, Ролистън дойде при мен.

— И те помоли да се погрижиш за нас? — прекъснах го аз.

Рану поклати глава.

— Някаква мокра поръчка. Аз обаче му отказах. Обясних му как стоят нещата. Той настоя, че неговата работа била по-важна. Аз пак му отказах и тогава той ме издаде.

Рану каза това с равен глас, но аз усетих вълнението му. Или наистина мразеше Ролистън колкото мен, или много добре се преструваше. Леко подсвирнах с уста. Да издадеш ченге под прикритие, беше най-големият грях при тайните операции.

— А после? — не се стърпях.

— Ти как мислиш? Нищо добро не последва. Имаше много убити. Аз се отървах по чудо. Прекарах два месеца в болница, където направиха от мен чисто нов човек, а после още месец се възстановявах.

Знаех, че за да претърпи такива тежки поражения, сигурно го бяха измъчвали.

— А, значи, затова, когато Ролистън дойде при теб втория път, ти се съгласи да работиш за него? — попитах.

Мадж шумно си пое дъх. Видях как Рану се опитва с мъка да не загуби самообладание.

— Знаеш как е — рече, — нямаш голям избор.

— Обаче сега вече си се поправил? — продължих да го дразня.

— Сега имам избор — каза той, поглеждайки към Мораг.

Почувствах, че кипвам от гняв, а може би и от още нещо.

— Добре си го измислил, обаче както сам каза, доста те бива да действаш под прикритие. Как да сме сигурни, че няма да ни скроиш някой номер? — попитах направо.

— И защо ми е да го правя?

Видях, че търпението му започва да се изчерпва.

— Аз спечелих двубоя. Ако го помоля, Балор веднага ще те предаде на мен. Зная какво си намислил. Имам всичко необходимо, за да приключи мисията си. Обаче какво ще спечеля? Аз мисля, че това момиче може да ни спаси.

Какви ги дрънкаше тоя? Мораг беше свела поглед и се беше изчервила. Зачудих се какво ѝ става. Страните ѝ още горяха, когато вдигна очи към мен и ме хвана за ръката — лявата, която все още беше от истинска плът.

— Според мен той може да се справи — каза тя с искрен глас.

— Курвенска интуиция, а? — изтърсих, но вече бе късно, а тя се усмихна.

— Може и така да се каже.

Мадж видя, че се държахме за ръце и повдигна вежди. Тя отново се изчерви и дръпна ръката си. Погледнах към леглото на Рану, но лицето му нищо не издаваше.

— Молим за извинение, но според нас ти си ядосан, защото той направо те спуга от бой — каза Мадж и се усмихна.

— Е, не беше чак толкова лошо — измърморих, преди да погледна към Рану. — И какво, значи, първо ме пребиваш от бой, а после искаш да започнеш начисто и да работиш с нас?

Той поклати глава. Езичника и Мораг изглеждаха леко сконфузени.

— Тогава какво? — попитах.

— Реших да се присъединя към вас, докато слушах Мораг, когато седяхме на трапезата с Балор — отвърна той.

Бях го зяпнал, търсейки сили отново да проговоря.

— Преди двубоя! — изревах.

Рану кимна. Останах поразен секунда-две.

— Тогава защо, по дяволите, трябваше да се бием? — изумих се аз.

— Поради две причини — отвърна той спокойно. — Първата е, че мразя да не си изпълнявам мисиите, затова трябваше да се убедя, че и този път ще успея, както и стана.

— Приятел, не забравяй, че и ти стигна до болница.

— Стигна, само че не той беше с изтръгнатата ръка, с която едва не го пребиха до смърт — каза Мадж и отново се ухили.

Аз го изгледах кръвнишки.

— Извинявай — добави той.

— А втората? — настоях аз.

— За да не посрами Балор пред хората му — обади се Езичника.

Нещо не разбирах.

— Ако Рану беше преминал на наша страна от самото начало, щяхме да сме единствените виновници за бедата, сполетяла Ню Йорк, и тогава щяхме да послужим за урок на всички останали. А докато Рану привидно представлява Ролистън, Балор бе в правото си да изправи двете сили една срещу друга и да се направи пред хората си, че все още владее положението.

— Значи, са ме използвали за назидание!? — възмутих се аз.

— Да, обаче ние контролирахме нещата — обясни Езичника. — Или поне така предполагахме.

И тогава погледна Рану с укор.

Той сви рамене.

— Ядосах се, когато изгубих кукритото, завещано ми от прадедите.

— А не смяташ ли, че да изтръгнеш ръката ми от рамото и да се опиташ да ме пребиеш с нея до смърт, е малко прекалено за някакво си загубено ножче? — развиках се аз.

Рану не отговори веднага.

— Не и при създалите се обстоятелства. Още не ми е минало.

— На екрана изглеждаше добре — каза Мадж.

Работата беше там, че дори и Рану да казваше истината, а аз вече започвах да му вярвам, не можех просто така да забравя двубоя помежду ни. Не можехме да си стиснем ръцете и да кажем каквото било, било. Всеки път когато го погледнех, усещах болката в рамото.

Премислих отново ситуацията. Не ми харесваше начинът, по който другите ме гледаха, сякаш очакваха одобрението ми. Реших да сменя темата.

— За какви тайни си говорехте с Балор? — попитах Мораг.

Тя се усмихна лукаво.

— Открих нещо, докато пресявах информацията, която Посланик откъсна, когато избяга от Дайнъс Емрис. Балор сключил сделка с ЦРУ, за да не го закачат в Ню Йорк. От време на време върши за тях някакви неща, като им позволява при нужда да използват града. Обаче никой от хората му не знае това и той държи така да си остане.

Разбихах защо Балор настояваше за това. Ползваше се с репутацията на свободен човек, който може да се опълчва на цели правителства. Дори бях чувал да го наричат човека държава.

— А как вървят нещата с вашия „Бог“? — поинтересувах се аз.

Езичника не отговори, но погледна към Мадж.

— Пак се почна — промърмори той.

Предполагам, че го каза, защото и в армията винаги го държахме настрана от военните съветания.

— Стига — обадох се аз. — Ако Лестърският удушвач е в играта, а вероятно сте казали на Балор и на половината Ню Йорк, не виждам защо и моят приятел да не знае. Аз гарантирам за него: той е железен.

— Той е журналист — възрази Езичника.

— Следователно не заслужавам доверие, за разлика от пиратите и човека, за когото смятахте, че работи за Ролистън — каза Мадж и отпи от бутилката с водка, а после я подаде на Мораг.

— Това е друго — измрънка Езичника.

— Аз мисля, че тайната на вашата операция е отишла по дяволите — казах, докато се любувах на Мораг, която пое голяма глътка от бутилката.

— Освен това — започна Мадж, като издърпа шишето от Мораг, която му го даде с неохота, — знам какъв е вашият план. Според мен е ужасно глупав, но не се притеснявайте, не смятам скоро да го разкрия в мой материал.

— Добре, след като всички вече сме приятели, позволете да попитам докъде стигнахте с вашия „Бог“? Спасени ли сме вече? Мога ли най-сетне да се прибера у дома и да се накъркам?

И тогава се сетих за нещо друго.

— Мораг, къде е уискито ми?

— Изпих го — каза Мораг с извинителен тон.

— Цялата бутилка!

Все повече започвах да си мисля, че предпочитам да съм в безсъзнание. Съдейки по кръвнишкия поглед на Рану, май щеше да ми се случи много скоро. Зачудих се какво ли искаше този път.

— Балор ми помогна — продължи Мораг. — Имах рожден ден.

— Майната му на Балор — изплюх се аз.

Тя повдигна рамене и ме погледна сконфузено.

— Той е голям сладур, когато го опознаеш по-добре.

— Може ли да отложим разговора за мъже? — намеси се Езичника. — Между запойте на Мораг успяхме да напреднем с работата.

— Ти помага ли? — попитах я аз.

Тя кимна. Този път Езичника ме погледна сконфузено.

— Колко ви остава? — обърнах се към Езичника.

— Не знам — отвърна той. — Надявам се да не е много.

— Гледайте да е по-скоро — добавих аз. — И така, какво ще правим?

— Балор каза, че можеш да останеш колкото искаш — каза Мадж.

— Ролистън знае ли, че сме тук? — попитах Рану.

Той кимна.

— Тогава защо не стреля по нас от орбиталните оръжия?

— Политиците разкритикуваха много остро нападението в Дънди — обясни Рану. — Никой няма да му разреши ново нападение от земната орбита.

Мадж продължи да говори.

— Пък и даже да не убие никого, през следващите двайсет години ще преследва отмъстителни ветерани от специалните части, превърнали се в бунтовници терористи, а освен това смятам, че Балор притежава и противосателитно ядрено оръжие. Така че не си струва Ролистън да го напада.

Противосателитни ядрени ракети „земя-орбита“. Замислих се над това.

— Дори и Балор не би посмял — казах.

— Той иска да си отиде с гръм и трясък и да стане известен, така че изобщо не се съмнявам, че би го използвал — добави Мадж.

Видях, че Езичника също кимна в знак на съгласие.

— А конвенционалните оръжия? — попитах, въпреки че знаех отговора.

Мадж се изсмя сухо.

— Ще последва кошмарен сценарий — градът ще бъде строго охраняван, ще разполага с достатъчно провизии и минисюрпризи за цяла партизанска война, която ще продължи неизвестно дълго. Балор и неговите Фомори ще я водят под водата, както и много от тукашните ветерани. Така че отново не си струва Ролистън да се занимава с тях.

— Обаче той може да ни откупи — усъмних се аз.

— Балор е дал дума — каза Езичника.

— А, значи, да не се притеснявам — подметнах саркастично.

Мадж въздъхна.

— Балор без съмнение е пълен хахо, но си държи на думата. Поради това неговите хора са му толкова предани. Сега си под негова закрила. Ако трябва, ще умре за теб, при това с усмивка на уста.

— Я виж ти. Изведнъж се сдобихме с толкова много приятели. И от нас се иска само да си кротуваме и да се опитаме да останем живи, така ли?

Мадж и Езичника кимнаха в знак на съгласие. Започна да ми харесва това, което чувах. Можех спокойно да си поркам, докато чакам Сивата дама да ни навести. Не беше изключено тук да има и сензорни кабинки. Не можехме да попречим на Сивата дама и дори се зачудих защо още не ни беше избила до крак. Обаче изведнъж си спомних каква беше главната причина за идването ни в Ню Йорк.

— Ти защо дойде тук? — попитах Мадж, който отново запали цигара.

Мораг я измъкна от ръката му, но аз бях по-бърз от нея и на свой ред ѝ я откраднах, преди да успее да си дръпне. Мадж запали друга цигара и огледа групичката ни. Аз изпуснах дима.

— Нали се разбрахме, че всички тук сме приятели?

Мадж сви рамене.

— Сигурни ли сте, че искате да чуете това, което ще ви кажа? — попита той и огънчето на цигарата припламна, когато всмукна от нея.

— Не, обаче изминахме доста път и дори на два пъти едва не ни убиха, така че, давай.

— Струва ми се, че Грегър е жив.

Мадж за пореден път си дръпна от цигарата и ме погледна в очите. Предполагам, че очаквах да стане дума за Грегър, но някъде дълбоко в себе си бях приел, че е мъртъв. Може би така повече ми отърваше, защото не дължах нищо на мъртвец.

— Къде е той? — попитах.

— Не знам.

— Тогава защо казваш, че е жив?

Всички мълчаха.

— Защото Ролистън се нуждаеше някой да бъде заразен от Нинджа. След твоя процес поразпитах тук-там, говорих с двама от немците от специалните части и с един от американската група за борба с тероризма. Тези хора бяха служили в отряди, изтребени от Нинджа. И в двата случая Нинджата беше оставил по един жив от всеки отряд, след като ги беше заразил.

— Също както Грегър — прекъснах го аз.

Мадж кимна и продължи:

— И в двата случая Ролистън и Сивата дама се появили малко след това и търсели заразените, но и в двата случая, когато пристигнали, заразените вече били ликвидирани от другарите си. Нито германските, нито американските специални части желаели да рискуват.

На Ролистън му трябваше някой заразен, затова беше забъркал и нас в тази каша.

— А защо им е да заразяват хора и да позволяват на други да ги открият? Това някакво бактериологично оръжие ли е? — попитах аз.

— Най-вероятно — отвърна Мадж. — Дявол знае какво става в главите им!

Не се стърпях и погледнах Мораг, докато той казваше това. Тя не видя, но аз усетих погледа на Езичника върху мен.

— Значи, Ролистън държи някъде Грегър, който е заразен с извънземна бактерия? — отново попитах аз.

— Не знам, сигурно — рече Мадж и отпи голяма глътка от бутилката с водка.

— Обаче не знаеш къде е?

— Не.

Олекна ми. Дори и да беше жив, струваше ми се безсмислено да спасяваме Макдоналд. Това само щеше допълнително да влоши нещата. Олекна ми, че никому не бях длъжен с нищо. Мислено вече се извинявах на своя изчезнал приятел.

— Но мисля, че знам кой може да ни каже къде е — довърши мисълта си Мадж.

Езичника изстена. Стори ми се, че се досещаше за останалото.

— Кой? — не се стърпях.

— Всеки път когато Ролистън и Бран издирвали заразените от Нинджи, те били превозвани с хеликоптер...

— От двама откачени изроди — довърших вместо него и се сетих за Гиб и Бък, двамата киберселяндури от Американския юг, Нощните преследвачи от 160-ти полк за специални въздушни операции. — Мислиш ли, че те ще знаят къде се намира Грегър?

— Мисля, че те са изпълнявали заповед на Ролистън, когато са го откарали там. Или поне, когато ги видяхме за последно, точно това правеха.

Тогава се обади Езичника, който се надяваше думите му да прозвучат убедително.

— Защо не останем тук и не завършим започнатото, и да се тревожим за другото, когато му дойде времето?

Трябва да призная, че имаше право, дори нещо повече, и аз на драго сърце бих се съгласил с него, обаче понякога нещата не опират само до здравия разум.

— Много добре — каза Мадж.

— Мадж, знаеш ли къде можем да ги открием? — попитах аз.

Той отпи от бутилката. Чудех се колко ли е пиян, колко ли бутилки беше пресушил от сутринта.

— Преди знаех, бях по петите им. Бях готов да изкопча от двамата смотаняци, ако трябва със сила, онова, което исках да разбера, обаче Сивата дама ме навести и ми даде да разбера, че трябва веднага да се откажа от намерението си.

— Ето, информацията му е стара. Те вече са се преместили — замоли се Езичника.

— Къде са? — настоях аз.

В този момент вече си мислех, че не бих имал нищо против да проведа с тях един по-ожесточен разговор.

— Дезертирали от 160-ти полк...

— Ролистън сигурно ги е очистил — прекъсна го Езичника.

— Не, не е. Успели да дезертират и да се доберат до Подвижния град.

Мадж надигна бутилката и я пресуши на една глътка, след което я хвърли в кошчето за отпадъци.

Подвижния град беше място с не по-малко лоша слава от тази на управлявания от Балор Ню Йорк. Не беше точно място — макар да притежаваше размерите на голям град — а непрекъснато местещ се конвой от най-различни банди, крайпътни племена и други обявени извън закона хора. Властите не ги закачаха, защото те обикаляха само Пътищата на смъртта — плетеница от силно замърсени и облъчени с радиация земи на изток от линията, която свързваше езерото Еъри и Тексас — територия, смятана от хората, които в наши дни минаваха за нормални, предимно за необитаема. Езичника беше отгатнал мислите ми.

— Не си ли взе най-сетне поука? — възмути се той.

Аз вдигнах очи към него.

— Нали си в Ню Йорк и си вършиш работата? Остави ни да свършим своята — ние ще отидем там и ще направим каквото трябва, със или без помощта ти. Тук си в безопасност. Остани и завърши работата по малкото си електронно божество. Освен това, по всичко изглежда, че Ню Йорк се отразява добре на всички освен мен.

Не сметнах за нужно да казвам, че при всички случаи беше по-добре, че не отидохме в Русия, но ми се стори, че Езичника много добре ме разбра.

— Ще отидеш в пустошта, за да преследваш следа отпреди няколко месеца, която ще те отведе при някого, който по всяка вероятност е заразен с някаква силна и много опасна гадост. Ти чуваш ли се какво говориш? — попита той.

— Точно така, според теб е по-добре да останем тук, докато направиш твоя „Бог“, защото това е далече по-разумно — каза Мадж.

Стори ми се разсеян. Май се оглеждаше за друга бутилка. Езичника го изгледа злобно. Работата беше там, че имаше право. Шансовете ни бяха нищожни. Дори и да откриехме Грегър, вероятно

щяхме да го заварим в такова състояние, че да се наложи да го гръмнем в главата.

— Джейкъб, имаме нужда от помощта ти. Нуждаем се от твоята закрила и от намесата ти. Ако Сивата дама се появи, двамата с Рану сте единствената надежда за мен и Мораг.

Не ми прозвуча много убедително, но ми хареса как наблегна на това, че Мораг има нужда от мен. Мамка му и манипулатор. Погледнах Мадж. Беше извадил друга бутилка изпод леглото ми. Той също ме гледаше и чакаше да отговоря, а лещите му се въртяха в очните кухни. Пресегнах се и издърпах бутилката от ръцете му.

— Да не би да снимаш в момента? — попитах и отпих голяма глътка водка, наслаждавайки се на начина, по който изгаряше хранопровода ми.

— Че как иначе — ухили се Мадж.

— И таз добра — промърмори Езичника.

— Знаеш ли, той е прав? — казах на Мадж.

Мадж кимна.

— Да.

— Може пък да измислим нещичко, ако нещо излезе от тая работа? — продължих, но думите ми прозвучаха жалко дори на мен самия.

Опитах се да го прикрия, като отпих още една голяма глътка водка.

— Няма ли да ми върнеш бутилката? — попита Мадж.

Посегнах да му върна шишето, но Мораг го издърпа от ръката ми. Изведнъж забелязах колко зачервени бяха бузите ѝ и колко нервна беше. Тя отпи голяма глътка.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя кимна.

— Аз мисля, че трябва да отидем в Подвижния град — рече. — И освен това не смятам, че приятелят ти е заразен.

— По дяволите — измрънка Езичника.

— Защо смяташ така? — поинтересува се Мадж.

Мораг не отговори.

— Това са глупости — каза Езичника.

— Да не изгуби вярата си? — попита го Мадж.

Езичника го погледна разярено.

— Мораг — започна старият хакер, — знам, че напоследък ти се струпаша доста неща и че си мислиш, че разбираш...

— По дяволите, не се дръж с мен като с дете — извика Мораг.

Беше възвърнала предишната си решителност. Но точно сега ми се прииска да не беше се случвало. Не исках да ходя в Подвижния град.

— Той не е заразен. Те се опитваха да се свържат с нас.

— Как разбра? — попита Езичника, но ми се стори, че и двамата знаехме отговора.

— Защо просто не й повярвате — обади се Рану. — И аз ще дойда с вас в Подвижния град — добави той със съвсем официален тон.

Погледнах го смаян.

— Какво общо има това с теб? — сопнах се аз.

— Колкото повече сме, толкова по-весело — рече Мадж.

Беше издърпал бутилката с водка от Мораг и я подаде на Рану, който кимна.

— А ти защо не останеш тук да поработиш над твоя „Бог“? — обърнах се аз към Езичника. — Ние ще отидем. Балор ще те закриля.

Предложението ми никак не му хареса.

— И аз ще дойда — каза накрая.

В същия миг си дадох сметка за две неща. Езичника беше щастлив, когато угаждахме на неговите безумия, но не и когато отстоявахме своите. В крайна сметка отиването до Подвижния град не беше по-налудничаво от неговите опити да направи бог, всъщност далече по-малко налудничаво, затова ако имаше начин да помогнем на Грегър, бях длъжен да го сторя. Другото, което разбрах, бе, че Езичника се нуждаеше от помощта на Мораг. Тази мисъл ме притесни.

— Това е лудост — измърмори отново Езичника.

— Кое? — изрева нечий глас от вратата.

Погледнах нагоре и видях исполинската нечовешка фигура на нашия домакин, застанал на входа на болничното отделение. Беше вирвода и оставяше по пода локвички от водата с дъх на гнилоч на Ню Йорк. В лявата си ръка държеше кукрито на Рану. Стори ми се, че за първи път зърнах щастливо изражение на лицето на Рану, но после се сетих, че не го бях видял как изглежда, когато ме е налагал почти до смърт с изтръгнатата ми ръка.

— Намерил си го — каза Рану и се ухили широко.

Балор се приближи до леглото му. От него се носеше неприятна миризма; Мадж и Рану бяха единствените, на които не им правеше впечатление.

— Ти го заслужи — каза Балор.

— Търси го цели три дни — обади се Мадж.

— Имаш прекалено много свободно време, така ли? — заядох се аз.

— Аз мисля, че е много мило — каза Мораг.

Зачудих се какво ли се криеше зад палавия ѝ поглед, докато се опитвах да отпъдя внезапния изблик на емоция, която не исках да анализирам твърде сериозно.

— По-скоро налудничаво — подхвърли Мадж.

Балор изплезил дебелия си език като на влечуго с цвят на синка от ударено.

— Каква прелест — измърморих под носа си.

Мораг ми хвърли убийствен поглед.

Балор прокара по езика си острието на кукрито и от него потече кръв. Всички гледахме втрещени.

— Защо го направи? — осмели се да попита Мадж.

— Защото кукрито не може да се върне в ножницата, освен ако не е било изцапано с кръв — отвърна Балор, докато кръвта продължаваше да изтича на капки от огромната му паст, а после подаде извития нож на Рану.

Той беше не по-малко изненадан от нас.

— Ами че то си беше изцапано с кръв — с моята кръв — обадох се аз.

Балор се обърна към мен.

— Сега по-жив ли се чувстваш?

Не се шегуваше.

— Ти какво, полудя ли, по дяволите? Едва не ме пребиха до смърт! Колкото и да ти е странно, от това не се чувствам по-жив от преди, просто всичко ме боли! — изкрещях и се изправих в леглото, но Мадж внимателно ме побутна да легна.

Балор се надвесил над мен, а лицето му беше сгърчено от гняв.

— Не ти ли бях казал, че изисквам от гостите си уважение? — изрева той.

— Че аз те уважавам и още как. Скапана откачалка! — изплюх се аз, преди да се задейства инстинктът ми за самосъхранение.

Той се замисли над думите ми. Предположих, че ще се пресегне към мен и ще ми причини болка.

— Добре — най-накрая каза той, но не и преди да ме облее студена пот, — чувствайте се добре дошли при мен и ми кажете от какво имате нужда.

Обърна се и излезе от помещението. Изведнъж почувствах страшна умора, неистова умора. Разбрах, че започна да ме унася. Потърсих Мадж с поглед. Той ми се усмихваше.

— Надруса ли ме? — попитах.

Той кимна. Аз бързо изпаднах в унес. Сякаш се спусках шеметно назад по тъмен тунел. Все по-далече и по-далече от тях. Последното, което чух, беше как Езичника опяваше на Мадж колко безотговорно е постъпил.

Изстрелях и последния патрон от полуавтомата. Нямах повече пълнители, а преди доста време бях изразходвал и последната си граната, затова хвърлих оръжието в калта. Обърнах се и прескочих развалините на нисък зид. От мига, в който се приземихме, непрекъснато отстъпвахме. Намирахме се сред останките на някакво градче, служило за център на разположените наоколо малки селски общини по времето, когато хората са били в състояние изобщо да отглеждат нещо. Сега представляваше множество от подобни на лабиринт ниски стени, остатък от сградите, които някога са подслонявали хората. През цялото време беше тъмно; Сириус Б висеше ниско в небето. Вършихме всичко — стрелбата и придвижването — автоматично, дори не се налагаше да се замисляме.

Издърпах ловния автомат „Бенели“ от калъфа, прикрепен с ремък на гърба ми, и изстрелях три откоса срещу Берсерките, които изскачаха насреща ни. Патроните с форма на стрели се забиваха във втвърдените им хитинови тела, а след това експлозивът във вътрешността им избухваше. Сякаш нещо Ги сдъвкваше отвътре. Действах по навик. Линиите на мерника от компютърната връзка попадаха върху следващото извънземно, огън и после още веднъж,

докато не ми се наложи да презаредя. Въпреки че техният ответен огън беше пробил и малкото останало около мен прикритие. Въпреки многобройните ми рани. Въпреки че и бездруго с нас беше свършено.

Гледах Грегър, който тичаше срещу мен. Опитах се да го прикрия. Той се обърна и заглушителите ми се включиха, когато изстреля с релсотрона дълъг откос по прииждащите Берсерки. Видях няколко от Тях да се взривяват и да се превръщат в течност още в крачка. Грегър дръпна езичето за бързо освобождаване на ремъка на жироскопа. Цялата установка — релсотронът и боеприпасите — се свлече в калта. Той продължи да бяга и успя да извади от кобура на бедрото зачисленото му лично оръжие, и се приготви за стрелба. Прескочи стената, подхлъзна се в калта, след което отново успя да се покатери откъм нашата страна и започна да стреля.

Като повечето свързочници Шаз предпочиташе лазерното оръжие. Усещах лъчите му, докато изстрелваше снопове червена светлина в останалите живи Берсерки. Лазерната карабина „Тайлър“ с оптичен мерник беше настроена на честота, която направо да стопява целта, вместо да я прогаря. Виждах как втвърдената течна плът на улучените Берсерки се превръщаше в лепкава черна пара. Понеже имах достъп до линиите за свързка на командния състав, чух го да извиква въздушни и артилерийски подкрепления за незабавното ни евакуиране. Усетих отчаянието в гласа му. Нямаше да има подкрепления. Разбихах смисъла на саможертвата, но не виждах какво щеше да спечели командването ни, изпращайки ни на подобна смърт.

Зад мен чувах дългите откоси на полуавтомата на Аш, придружени от стрелбата на автомата „Калашников“ на Мадж. Неговият АК-47 беше направен по подобие на някакво оръжие от времето на Последния човешки конфликт, с пълнител за 9-милиметрови куршуми, на който той много държеше. Берсерките ни приближаваха от всички страни и стесняваха обръча. Ние продължавахме да Ги изстребваме, да стопяваме числеността им, но Те не спираха да ни обстрелват. Горчивата ирония бе, че ако някой ден Те усвояха изкуството на военната тактика, на човечеството лошо му се пишеше.

Нагъсто изстрелваните шрапнели накараха Шаз, Грегър и мен да залегнем в калта в мига, в който ниската стена беше отнесена, и

Те се втурнаха отгоре ни. Успях да застрелям от упор едно почти триметрово чудовище, преди да хвърля автомата „Бенели“ и да изкарам остриетата от кокалчетата на ръцете. Замахнах нагоре с такава сила, че пробих хитиновите плочки, както ни бяха обучавали, и моите напompани мускули и протезата ми разкъсаха плочките, а върху мен се изля черна течност.

Макар и с мъка, успях да отблъсна умиращото извънземно настрани. Скритият зад него Берсерк замахна към твърдия ми нагръдник с единия от крайниците си, на чийто край имаше оръжие с шипове. От силния удар плочката се пропука, а инертният костюм отдолу се втвърди. Паднах по гръб в калта, прибрах остриетата обратно в кокалчетата си, извадих лазерния пистолет и мастодонта и стрелях. Мина малко време, но накрая атакуващият ме Берсерк се строполи по гръб в калта.

Успях да се изправа, преди следващият да ме нападне и да ме запрати на земята прострян по очи. Хвърлих пистолетите и го наръгах няколко пъти, докато подсилените му нокти се опитваха да ме изстържат от защитната ми броня. Продължавах да забивам остриетата си в него дълго след като беше престанал да мърда и целият се беше разтекъл върху мен. Замириxa на изгоряла пластмаса.

Накрая съществото се разтвори отгоре ми. Както винаги, Грегър беше до мен и успя да ме изправи. Всичко беше утихнало. Вдигнах оръжията си от земята, докато гледах Грегър да почиства черната течност от острието на щика си с форма на меч. Шаз правеше същото със своя кирпан. Мадж зареждаше автомата си, а Аш просто зяпаше отвъд ниската стена.

— Какво има? — попитах.

Тишината ми се стори подозрителна. Вече почти се беше стъмнило. Започваше кратката нощ на планета от система, която имаше две слънца.

— Те просто си седят там — отвърна Аш и поклати глава.

Мадж стана.

— Залегни! — изсъскахме в един глас тримата с Грегър и Аш.

— Аш те само си стоят — рече Мадж.

Известно време ги наблюдава. Замислих се дали не беше много надрусан и какво беше взел този път. Стигнах пълзешком до мястото, където стоеше, като стисках автоматичния пистолет в

двете си лакътни сгъвки. Надникнах над ниския зид. Мадж и Аш бяха прави. Берсерките стояха там и се поклащаха, сякаш полюлявани от невидим вятър, на около двеста метра от нас. Помежду ни лежаха множество локви от черна, гъста, мазна на вид течност, които свидетелстваха да убитите от нас Техни другари. Едно чувство, което не бях изпитвал от доста време, се надигаше у мен въпреки умората — любопитство.

— Чувал ли си за нещо подобно? — попитах Мадж, който гледаше небето напрегнато.

Попитах него, защото беше от малцината, които се интересуваха и от другото лице на войната. Той поклати глава.

— Съмнявам се, че ни чака нещо добро — измърмори Аш с тежкия си бирмингамски акцент.

— Какво смяташ да правиш? — попита Грегър.

Нямах представа. Те очевидно ни превъзхождаха, така че беше безсмислено да продължаваме да се бием. Вдигнах рамене.

— Пригответе се. Поправете себе си и оръжието си, колкото ви е възможно, проверете боеприпасите, заредете вторичните и третичните оръжия. Шаз, знам, че няма смисъл, но продължавай да поддържаш връзка с командването. Ако ни остане време, може да похапнем малко супа.

— А после? — попита Аш.

Чух как Мадж се изхили.

— Ако още не са ни убили и ако продължат да се правят на глупаци, ще се върнем в базата и ще видим дали ще успеем да хванем последната совалка.

— В противен случай оставаме на тази планета заедно с множество разгневени бесове — допълни Шаз.

— Къде се дяна Аш? — чух да пита Мадж.

След това видях ужаса върху лицето на Грегър и чух Шаз, който изпищя. Завъртях се и извадих пистолета. Видях Мадж, който с увиснало чене зяпаше остатъци от нещо, което можех да определя единствено като тъмно оцветен въздух.

— Нещо я всмука — прошепна Мадж.

— Мадж! — извика Грегър, докато насочваше полуавтомата си към тъмно оцветения въздух. — Нужен си ни жив!

Това като че ли извади Мадж от унеса. Той залитна назад, вдигна своя калашников и го насочи към нещото. От него излезе червен лъч, който прониза като копие част от тъмно оцветения въздух и го превърна в лепкави пări.

— Никой да не стреля! — извиках. — Шаз, ти охранявай тила. Искам да знам какво правят останалите от Тях.

Шаз ме зяпаше неподвижно.

— Шаз!

Той вдигна очи и ме погледна, очите му бяха станали огромни от изкуствените леци, след което кимна. С помощта на разделения на части екран на вътрешния ми дисплей успях да надникна през камерата на неговата каска. Берсерките все още удържаха своя периметър. Тъмно оцветеният въздух не беше трепнал. Стоеше си на мястото, където за последно видяхме Аш.

— Мадж, какво стана? — настоях аз, ругаейки, но без да обвинявам журналиста, задето беше избрал точно този момент да се надрусва. Изглежда, че по-лесно понасяше войната като халюцинация. Кокалчетата му бяха побелели от натиска върху автомата.

— Мадж, искаш ли сега да дойда при теб и да те пребия от бой? — попита тихичко Грегър.

Изглежда, това подейства. Като че ли всички слушахме какво ще каже Грегър, независимо дали бяхме надрусани, или не.

— То се появи зад гърба ѝ — прошепна Мадж, но аз чувах ясно думите му по мрежата за свързка с тактическото звено. — И просто я засмука.

На вътрешния ми дисплей камерата на каската на Шаз се премести от Тяхната зона към тъмно оцветената въздушна маса.

— Шаз — извиках.

Свързочникът насочи отново камерата към зоната. Мадж пак се изхили. Едва се удържах да не го застрелям.

— Сякаш нещо изкриви пространството — обади се журналистът, — дребно изкривяване на пространството.

Двамата с Грегър се спогледахме. Аш се изтърси от стълба тъмно оцветен въздух, или по-точно онова, което беше останало от нея. Цялата беше обляна в собствената си кръв. Тялото ѝ зееше като огромна рана, сякаш някой беше пробол плътта ѝ на безброй места.

Започнахме да стреляме и пламъчетата от дулата на оръжията ни озариха нощното небе.

Отново дойдох в съзнание. Но този път на края на леглото ми стоеше само един човек. Мораг. Бърникаше по някакъв автоматичен пистолет. Беше седнала по турски на леглото и на хълбока ѝ беше закрепен кобур.

— Откъде взе това? — опитах да кажа, но от устата ми излязоха само неясни звуци.

Тя ме погледна, пусна обратно предпазителя на пистолета и го пхна в кобура.

— Балор ми го даде — отвърна, — но не знам защо.

— Някои хора имат склонност да правят подаръци на хубавите момичета — продължих със заваления си говор.

Постепенно започнах все по-ясно да произнасям думите. Но каквото ѝ да кажех, май беше не на място, съдейки по изражението на лицето ѝ. Погледнах към съседното легло. Рану го нямаше.

— Къде е оня туги? — попитах, но дори и на мен самия това, което чух, ми се стори достойно за съжаление.

Мораг ме погледна. Видя ми се ядосана.

— Двамата с Балор отидоха някъде да се правят на воини.

Тя понечи да стане.

— Мораг, почакай.

Тя спря и ме погледна.

— А не ти ли дадоха и къса сабя към това нещо? — казах и кимнах към пистолета. — Или пиратска превръзка?

Тя се усмихна накриво, но не седна.

— От колко време седиш при мен?

Тя вдигна рамене.

— От известно време.

Не можах да преценя дали беше бясна, или се смути.

— По-добре ли беше, когато бях в безсъзнание? — попитах.

— На мен тогава повече ми харесваш — каза тя и се усмихна.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Уплаших се за теб — успя да каже, но после се смути.

— Аз също се уплаших за себе си.

— Не ми беше приятно да гледам какво правят с теб.

Въпреки че беше видяла доста насилие, понеже беше израснала във Финтри и на нефтените платформи, не беше обръгнала. И чак тогава разбрах какво искаше да ми каже. Наистина бях голям глупак.

— Не ти беше приятно да гледаш това, което правех аз? — казах. Тя обмисли отговора си, макар че той беше изписан на лицето ѝ.

— Мораг... — започнах.

— Аз съм голяма егоистка.

Тя се изправи.

— Почакай — казах и тя спря. — Мораг, погледни ме.

Но тя не ме погледна.

— Моля те. — Не видях лицето ѝ. — Никога няма да те нараня.

Разбираш ли?

Най-накрая тя кимна.

— Моля те, седни, постой при мен.

Опитах се да не звуча твърде умоляващо и тя отново седна на леглото. Изобщо не се изненадах от последвалото неловко мълчание, но след миг тя отново ме погледна.

— Аз няма да ти позволя — каза със стоманена непоколебимост в гласа.

Заяви го съвсем категорично. Никога повече нямаше да бъде нечия жертва. В първия миг се засегнах. Не исках да ме възприема по същия начин, както другите задници, които беше срещнала в краткия си живот, но може би наистина и аз не бях по-различен. Накрая кимнах и се усмихнах.

— Значи, Балор ти харесва? — попитах възможно най-небрежно след кратката пауза.

Мораг се засмя.

— Само те дразнех — каза тя.

Браво на теб, помислих си.

— А Рану защо се държи така с теб? — попитах.

— Май ме взема за някакъв пророк — отвърна тя, с нещо средно между свян и доволство.

— Аха! Е, на Езичника пак няма да му хареса.

Тя вдигна рамене. Усетих, че отново потъвам, само че този път всичко ставаше много по-естествено. Това си беше най-обикновена

умора.

17.

ПОДВИЖНИЯ ГРАД

Нямаше да ни бъде трудно да открием Подвижния град.

Балор ни беше дал достъп до платен сателит, за да проследим огромния конвой. Освен това как можехме да пропуснем радиоактивното замърсяване на облака прах, който можеха да вдигнат само такъв невероятен брой превозни средства.

Сбогувахме се с нашия психотичен благодетел край бреговете на онова, което беше останало от щата Ню Джърси, близо до мястото на някогашния град Нюарк. Балор ни беше осигурил превозни средства, оборудване за радиационна защита и разни други джунджурии, които все щяха да послужат за нещо. Машините, както по-голямата част от екипировката ни, бяха намазани с дебел слой антикорозионно покритие — в противен случай не биха изтраяли и ден по Пътищата на смъртта. Струва ми се, че Балор ни помагаше, защото се притесняваше, че може да разгневим още някого и дори да предизвикаме хаос. Като изключим това, че ми се наложи да прекарам пет дни в болница, беше се проявил като много добър домакин.

От седалката си върху ниския мотор, подарък от Балор, гледах как Рану изкарва бронираната спортна кола от плоскодънната лодка. Мадж седеше на предната седалка и държеше в едната ръка бутилка водка, а в другата димеше някакъв наркотик, който той вдишваше. Не се радвах кой знае колко на присъствието на Рану, но от опит знаех, че е способен боец, а рано или късно, щеше да ни бъде крайно необходим.

Балор и Езичника стояха до мен. И двамата и дума не обелваха. Балор благоволи да ме удостои с една от зъбатите си усмивки, от които се чувствах неловко. Той смяташе, че ми е дал много ценен житейски урок. И беше прав: ако някога отново имах спречкване с Рану, щях да го застрелям в гърба, доста пъти — по възможност, докато спи. Забелязах как Балор гледаше Мораг, когато тя излезе от плоскодънната лодка и тръгна към нас.

— Балор — казах, решен на всяка цена да узная нещо. Чудовището извърна главата си към мен. — Носи се една история за теб. Искам да разбера дали е истина.

— Коя от всичките? — изръмжа той.

— Виждал ли си се някога със Сивата дама? Искам да кажа...

— Разбрах какво искаш да кажеш — отвърна Балор.

Езичника гледаше и двама ни с лека тревога. Мораг вече беше при нас, а дрехите и бронята, които беше успяла да отмъкне, лежаха покрити под пончото, което беше част от екипировката ѝ за оцеляване във враждебна среда. Балор обмисляше как да ми отговори. Всички изглеждахме много елегантни в екипите си за радиационна защита, които ни предпазваха и от мръсния въздух — наметала тип пончо, или, както в моя случай, дълги шлифери тип дъстери.

— От Сивата дама ме побиват тръпки — най-накрая рече Балор. Е, не беше това, което исках, но вероятно си го заслужих, задето се опитах да се направя на умник. — Пък и аз не виждам друга освен Маганту.

Този път гледаше към Мораг.

После се обърна и тръгна обратно към водата.

— Коя е Маганту? — попита Мораг, която беше чула само последната част от разговора.

— Маганту е голяма бяла акула от легендите на полинезийските народи — рече Езичника.

Гледахме как Балор нагази във водата. Небето беше ясно, безоблачно и сиво. От другата страна на водата се виждаха пречупените кули и сивеещите каньони на Ню Йорк. Балор изчезна под водата. Нагласих филтъра върху лицето си и прикрепих здраво големите защитни очила. Рану даде газ и спортната кола на четири колела отпраши нагоре по малкото прашно нагорнище, което ни изведе навътре в сушата. Хората на Балор оттласнаха плоскодънната лодка от брега.

Пъхнах свързващия кабел в един от контактите на тила си, а другия — в интерфейса на мотора. И колата, и моторът бяха типично американско производство — по стил и параметри, без ръчно управление.

— Да вървим — обърна се Езичника към Мораг. — Ще можем да поработим в колата.

Мораг не му отвърна. Вместо това пристегна маската и предпазните си очила и се качи на мотора зад мен. Езичника се ядоса, но не каза нищо. Тръгна към колата, а Мадж излезе, за да му направи място да седне отзад. Стана ми приятно. Мораг закопча личното си оръжие за мотора от другата страна на автомата „Бенели“, който бях купил от един от многобройните пазари за оръжие в Ню Йорк. След това ме хвана с ръце през кръста.

— Следобед аз ще карам — каза, когато пришпорих мотора и се понесохме по пътищата на Джърси, а останалите ни последваха със спортната кола.

Зад гърба си чух радостния възглас на Мадж.

Пейзажът пред нас носеше белезите на опустошението. Следите от тежкия удар, който корпорациите и екваториалните държави бяха нанесли върху останките от тежката промишленост на Америка от времето на Последния човешки конфликт. Бяха използвали ядрено, биологично и химично оръжие. Като се прибави към това и замърсяването преди и след Последния човешки конфликт, вследствие на абдикирането на държавата от промишлеността — отчаян опит на американското правителство да задържи отслабващата си икономическа мощ, — тази част от страната бе превърната в пустееща земя, за която никой не примираше. И затова хората, за които никой не примираше, се бяха заселили в нея.

По-голямата част от територията беше посипана с подобна на пепел бяла прах. Небето беше изпъстрено с наситени, неестествени цветове и всичко изглеждаше зловещо и запуснато — от далечните небостъргачи и безлюдните предградия, до изоставените рафинерии и електроцентрали. Сякаш бяхме сами на света. За мое учудване гледката ми харесваше. Виж, начинът, по който Мораг управляваше ниския мотор с помощта на софтуера, ми допадаше по-малко. Въпреки че Рану и Езичника се оплакваха повече от Мадж като шофьор; когато той и Мораг решиха да се състезават, разбрах какво са имали предвид.

Пътувахме на запад, към вътрешността на Америка. Напредвахме бавно, тъй като по-голямата част от пътищата бяха отчасти препречени от отпадъци. Изоставените автомобили по Пътищата на смъртта бяха избутани встрани, вероятно от

преминаващия конвой на Пътуващия град. На места обаче все още зееха кратери, стърчаха останки от сгради, които бяха твърде тежки, за да бъдат отместени, разрушени мостове и разбира се, като цяло трябваше да търпим последиците и от лошия ремонт на пътищата. С помощта на сателита разбрахме, че бавно местещият се конвой се придвижва към руините на градчето Трентън, близо до границата между Ню Джърси и Пенсилвания. Тя се охраняваше и защитаваше яростно от самото американско правителство.

Тук живееха и други, освен хората от Пътуващия град. Знаех, че някои от градовете са населявани от племена. Други пък бяха владение на глутници кучета и стада плъхове, но никъде по пътя си не срещнахме жива душа. Вечерите бяха най-любимата ми част от денонощието. Слънцето, което залязваше, докато вървахме срещу него. Странният полумрак, преди да стане твърде опасно да продължим, така че спирахме по принуда. Абсолютната тишина и само звукът от пърпоренето на двата двигателя, докато колата и моторът се превръщаха в силуети. Зачудих се дали Ролистън знаеше, че това бяхме ние. Дали не ни следеше? В много отношения бяхме съвсем незащитени и въпреки това за първи път, откакто се бях забъркал в това, се чувствах толкова щастлив. Всъщност май изпитвах щастие за първи път от доста време насам.

Първата вечер спряхме и опънахме палатката. Беше снабдена с херметично заключване и трябваше да спазваме строги правила на обеззаразяване. Мораг и Езичника се трудеха върху „Бог“, изпаднали часове наред в транс в мрежата. Рану, Мадж и аз се редувахме да стоим на пост, малко по-встрани. Рану изобщо не протестираше, че на него се пада междинната смяна, което на практика означаваше, че спеше много малко през нощта, освен това аз се съмнявах, че Мадж, който през повечето време беше или пиан, или надрусан, ни беше от някаква полза. Когато двамата с Езичника приключеха работата си върху „Бог“, а аз отстъпех от поста си, Мораг лягаше и се сгушваше до мен. Мадж се забавляваше от това, а Рану изобщо не реагираше, обаче Езичника гледаше укорително, макар никога да не възрази. А аз просто я държах в обятията си, докато спи.

Беше любимата ми част от деня, когато го видяхме за първи път. На фона на странния, нереален полумрак на здрача забелязахме огромен облак прах, който затуляше хоризонта на запад. Тихомълком

загасихме двигателите. Аз усилих оптиката си. Изведнъж огромният облак се приближи много по-близо до нас и изпълни полезрението ми, но си остана все така непроницаем, въпреки че успях да зърна няколко души на двуколки и триколки, които ту се гмурваха, ту отново изплуваха от мержелеещото се пред нас видение.

— Градът пътува цяла седмица, след което спира, за да лагерува — каза Езичника по мрежата за свързка.

— Успяваш ли да уловиш сигнал? — попитах.

— Нищо особено, само някакви много силно кодирани съобщения.

— От военните ли?

— Предполагам — намират се много близо до границата — отвърна той.

Тукашните Мамини синчета сигурно бяха излезли, за да държат конвоя под око.

— И кога трябва да се установят? — попита Мораг.

— Ами имат няколко възможности: или да спрат скоро, или да сменят посоката, което няма да е лесно предвид размерите на конвоя, или да завладеят Америка — обясни Езичника.

— В такъв случай? — продължи Мораг.

— В такъв случай двамата с Рану ще отидем да хвърлим едно око — казах.

— По-добре е аз да отида — обади се Мадж. — Мен повече ме бива да откривам хора.

— Искам да останеш тук и да пазиш Мораг и Езичника.

Така или иначе, ако смятаха да работят върху „Бог“, щяха да се нуждаят от охрана. Да работят върху „Бог“ — нямаше никаква представа до какво щеше да доведе това, но като че ли вече започвах да го приемам. Май повече вярвах на Мораг, отколкото на Езичника.

— Аз ще се справя по-добре с охраняването им — рече Рану.

Това, което не каза обаче, беше, че по този начин щеше да бъде по-близо до Мораг.

— Момчета, стига вече, а? — казах.

Никакъв отговор. Имах своите основания да искам Рану да дойде с мен. Мадж беше прав — вероятно той по-лесно би намерил Гиб и Бък — но не бях съвсем сигурен, че когато ги открие, няма просто да

ги застреля. Не можех да му се сърдя — може би малко повече вярвах, че аз няма да постъпя като него.

Оказахме се прави — Подвижния град се беше установил да лагерува край руините на Трентън. Бяха се наредили в кръг — тирове и наземни влакове, повечето от които представляваха огромни платформи, които влачеха множество каравани. Много от тях бяха окичени с неонов табели, които, както ми обясни Езичника, представляваха вевè — окултни поп вуду символи. Тези камиони бяха собственост на една от най-големите банди в Подвижния град, положили началото на огромния конвой. Хаитянски и ямайски ярдита^[1], които със сила си бяха извоювали място в превозваческия бизнес преди двеста години. Сега наричаха себе си Вуду сектата на Големия Неон. Те бяха любима тема на зловещи забавления в сензорните кабинки и на авторите на шокиращи документални филми, голяма част от които накрая загиваха. Забелязах, че по цялата дължина на част от караваните бяха монтирани огромни видеоекрани.

Облакът прах над конвоя се задържа неподвижно във въздуха известно време, но постепенно започна да се уталожва. Когато двамата с Рану тръгнахме към паркираните автомобили, беше покрил всичко наоколо и въздухът заприлича на гъста сива пелена. Мощният фар на мотора едва успяваше да пробие мъглата. С приближаването си чувахме могъщия рев на двигатели. Единични изстрели проблясваха за кратко в гъстата прашна пелена, а по-големите автомобили изглеждаха като сенки, които изведнъж изникваха пред нас от мрака.

Всички страшни бандити, които бях виждал по екраните в документални филми, спортни програми или филми на ужасите, се бяха събрали на едно място. Какви ли не истории, каквито може да тръгнат само от място като това тук, до една преразказани от неочевидци. Женската банда „Любезните момчета“ с раирани костюми и бомбета или разбойниците от „Илектрик Съркъс“. Тук бяха и подобните на вампири, в буквалния смисъл, „Зли духове“. Войнстващите богомолци от Първа баптистка църква от Остин, щата Тексас, с костюмите си в пастелни цветове, маски от мъртва кожа и бронирани автомобили си бяха спечелили печална слава покрай своята водачка, серийна убийца. Реших, че ако Бък и Гиби можеха да отидат

някъде, щяха да изберат именно това място, за да са сред земляци. Предполагам, че щях да ги заваря облечени като южняците селяндури от бандата на команчеросите неудачници. Но каквото и да разправяха за този конвой, бяхме останали живи в Ню Йорк, въпреки че за малко да ни убият, така че едва ли тук щеше да е по-лошо, отколкото на нефтените платформи.

За мое голямо неудоволствие само след час вече висях гол, здраво овързан, на някакъв метален кръст, прикрепен за задницата на бронирано бъги, от онези, дето се карат из дюните. На покрива му някой беше изрисувал несръчно стилизирана свастика. Веднага бяха разбрали, че не съм от техните хора.

Двамата с Рану бяхме успели да преминем кръга от паркирани автомобили и да влезем в импровизирания град. Тук имаше всякакви офроуд автомобили, каквито човек можеше да си представи, повечето от които все още се движеха из улиците, образувани от палатките и паркираните автомобили. Завихме, за да дадем път на някакъв камион чудовище, въпреки че можехме преспокойно да минем между огромните му гуми, и едва не се блъснахме в бронирана кола със задни гъсенични колела, която приличаше на допотопна машина отпреди времето на Последния човешки конфликт. Върху бронирания покрив беше изрисувано блатно чудовище от популярен анимационен филм. Навсякъде се носеше миризма на горящ спирт, а ревът на мощните двигатели озвучаваше гледката подобаващо.

През гъстата пелена от слягащ се прах видяхме, че всички племена бяха излезли на открито. Онези, които разполагаха със защитна екипировка, се бяха потрудили сериозно да демонстрират върху нея своите цветове и принадлежност. Имаше и много, които не притежаваха такава, защото така бяха решили или защото бяха бедни. Изглежда, че програмите на сензорните кабинки и видеоматериалите бяха доловили до голяма степен същността на хората, съставляващи Подвижния град, наречени мутантите от пустошта. Горчивата истина бе, че на света имаше толкова много деформирани и тежко болни хора. Те бяха истинските мутанти.

Бяхме чули писъци и изстрели и дори бяхме видели стрелба от движещ се автомобил, което ми се стори нелепо на подобно място. Но Подвижния град не беше хомогенен. Състоеше се от множество разпръснати и настроени една срещу друга групировки, които някак си

успяваха да пътуват заедно. Гледахме да не се набиваме на очи. Населението на града наброяваше между осемдесет и сто хиляди души, така че щеше да мине доста време, преди да открием Бък и Гиби, освен ако не извадехме невероятен късмет. Но като начало трябваше да опознаем разположението на обектите наоколо.

— Какво ще кажеш да се разделим — предложи Рану. — Ще покроем по-голям периметър.

— Тогава един от нас ще върви пеш. — В този миг чухме писъците на някакъв мъж, когото влачеха привързан с верига за мотоциклет на четири колела, а корозивният прах смъкваше кожата му. — Не ми изглежда най-доброто място за пешеходци.

— Ти вземи мотора, аз ще повървя — каза Рану.

Намерихме каравана, боядисана в крещящи цветове, която изглеждаше така сякаш беше пуснала корени за момента. Използвахме я за отправна точка, доколкото човек можеше да има такава на подобно място. Запометихме местоположението. Все още беше твърде опасно да използваме джипиес.

— Среща пак тук след четири часа — казах.

— Как процедираме със съобщенията?

— Съвсем кратки, на всеки час. Използвай шифрите, които Езичника ни даде. Пращаш на мен, а после на Мораг и Езичника, нали?

— А ако загазим?

— Веднага пращаш на мен или аз на теб, но първо опитай да се измъкнеш през вражеската линия. Някои от тукашните банди са много добре организирани и разполагат с доста добри хакери. Не можем да излагаме останалите на риск — добавих аз.

— Ясно.

Като че ли думите ми го поуспокоиха.

— Какво оръжие имаш?

— Кукрито и един револвер. Колкото да разузная набързо.

Кимнах. Аз носех пистолетите си и автомата, прикрепен отстрани на мотора. Погледнах нагоре и него вече го нямаше. Беше се изгубил в слягащия се прах.

Бях проявил немарливост; нямаше друго обяснение. Бях ги забелязал почти веднага. Носеха поовехтели, но добре поддържани екипи за радиационна защита. Бяха покрити с прах, черни на цвят, с изрисуван червен кръст отляво на гърдите, над сърцето. Човек трудно можеше да не ги забележи. Бяха започнали да ме преследват с един камион чудовище, тежко брониран и украсен с техните цветове. От него стърчаха коварните шипове на метални отпадъци и дулата на картечници. От камиона щях да избягам без проблем. Повече ме притесняваха охраняващите го мотоциклетисти, както и това, че те несъмнено познаваха по-добре от мен разположението на Подвижния град за през нощта.

Дотолкова бях зает с мисълта за преследвачите си, че не бях забелязал кога бяха излезли пред мен. А трябваше, макар че мястото гъмжеше от хора, така че не можех много да действам. Дори и да бях пуснал термографа, щях да видя очевидното — стълпотворение от хора и загрели двигатели. И все пак, ако бях внимавал, това нямаше да ми се случи. Джиповете се спуснаха към мен от двете страни на кръстовището отпред. Стрелците им бяха достатъчно добре обучени, за да ме неутрализират. Успях да се измъкна от първата мрежа. Втората само ме закачи, но аз успях да видя сметката на един от тях, като с мастодонта го застрелях в главата. Третата мрежа ме улови и те пуснаха през нея толкова силен ток, че системите ми напълно отказаха. Надявам се поне да съм им причинил колосална енергийна загуба. Докато пускаха ток през мен, не ми остана време да известя Рану, че съм в беда, а по-късно, когато бяха изключили тока, вече бях изпаднал в безсъзнание.

Наричаха ги Бранниците. Монашески орден от скинари, прогонени от комуната си в Орегон, които впоследствие се бяха присъединили към Пътуващия град. Отне ми известно време, докато разбера смисъла на скинарската свастика. Те бяха нацисти — представители на политическа идеология от времената, когато хората са носели пречупени кръстове, която проповядваше господството на бялата раса — колкото и абсурдно да звучи. Тази идея отпреди времето на Последния човешки конфликт беше станала причина за ужасни войни и кръвопролития. Изненадах се, че все още някой изповядваше

подобни убеждения. Предполагам, че в тежки времена като сегашните хората трябва да намерят нещо, за което здраво да се хванат, и да се опитат да намерят смисъл в него. Дори и идеалът им да е остарял, измамен и безсмислен. Освен това не вярвах да са разбрали, че съм една четвърт тайландец, затова наистина не проумявах защо ме бяха нарочили.

Трябва да призная обаче, че знаеха как да обезвредят противника си. Бяха стегнали със скоба гръбнака ми, с което на практика ме бяха парализирали. Бяха ме съблекли чисто гол и бяха взели екипировката ми, но като изключим това, бях в доста добро състояние. Само дето се чувствах засрамен и меко казано, бесен на себе си. Бях опитал да изпратя съобщение на Рану, но усетих, че бяха сложили инхибитор в един от куплунгите ми.

Скинарите си бяха направили нещо като собствен лагер. Бяха заградили няколкото огромни бронирани каравани с ограда, по която течеше електрически ток и която завършваше с програмирана бодлива тел от бръснарски ножчета. Бяха приложили още няколко мерки за сигурност и патрулираха из пространството доста професионално. Обаче на мен ми се стори, че много малко от тях, или никой, бяха служили в армията. Бяха изпълнени с омраза деца, които си играеха на войници. Винаги съм се чудел защо хора като тях не постъпваха на военна служба. Щом така и така имаха потребност да се въргалят в говната на изтъканата от омраза псевдовоеенщина?

От караваната на предполагаемата им щабквартира излязоха трима мъже и тръгнаха към мен. Двама носеха черните пончо за радиационна защита с червени кръстове. Държаха шмайзери, заредени с 10-милиметрови куршуми. Мъжът в средата не носеше предпазен костюм. Беше облечен в идеално чиста, изгладена черна туника и панталони в същия цвят и високи черни ботуши, които имаха вид на изработени от животинска кожа. Бяха ослепително черни и излъскани до блясък. Мъжът стигна до кръста, на който ме бяха окачили, и погледна нагоре към мен.

— Здравсти — казах аз.

Косата му беше остригана до кожа, всъщност нямаше нито един косъм по главата си, а освен това не можех да разбера защо носеше тъмновиолетово червило. Под кожата на темето му видях сложна плетеница от чипове. Високи технологии, от скъпите. Този тип беше

хакер. Очите му никак не ми харесаха — едни такива сини и с множество фасетки, като на насекомо. Имаше нещо сбъркано. Отначало той ме гледа продължително време и аз видях образа си, отразен многократно в неговите очи.

— Какво искаш? — попитах най-накрая, раздразнен от това, че се бях ядосал на някакво хлапе.

— Имаме всичко, от което се нуждаем — отвърна той студено и без капка емоция в гласа си.

Сигурен бях, че го модулира изкуствено. Привързаността му към външната изява го издаваше, че е много млад.

— Защо вися тук? — попитах.

— Ти англосаксонец ли си? — попита той, сякаш понятието имаше някакво значение.

— Да.

— Говориш с шотландски акцент, а шотландците не са англосаксонци.

— Но все пак съм бял — казах с надежда.

Смятах да му изкарам душичката, когато сляза от кръста. Насекомоокият нацист нищо не каза.

— Все още не си ми казал защо съм окачен на кръста.

— За да страдаш.

Това не ми хареса.

— И за какво по-точно? — попитах.

— Заради безчинствата на нисшите раси спрямо господстващата. За да види Господ, че някои от неговите избраници не са безразлични. За да усетиш поне малко от мъките, които Христос е понесъл, когато такива като теб са се гаврели с Него.

Напрегнах паметта си. Почти успях да си припомня разговора с една свързочничка християнка, която беше прикрепена към моя отряд, когато за първи път постъпих в Парашутно-десантния полк.

— Ама аз не съм римлянин — казах, уверен, че не греша. — Освен това никога не съм бил в Италия.

Той не обърна внимание на думите ми.

— Доста си силен за *untermensch*^[2], а?

— Не я знам тая дума.

— Аз мисля, че ти няма да умреш бързо и саможертвата ти ще бъде велика.

Стигнах до извода, че нямаше голям шанс да преговарям разумно с този тип.

— О, престани с тези глупости, стига си хленчил, копеле гадно. Изобщо не става дума нито за идеология, нито за религия, а за твоите несъвършенства, по дяволите. Ти си слаб и страхлив, затова трябва да се перчиш. Да се опиташ да подчиняваш хората на волята си. Да ги караш да се страхуват от теб, защото не си способен да ги накараш да те обичат и уважават. Много добре знаеш, че ако не ме беше хванал, нямаше и десет секунди да останеш жив, ако ни бяха затворили заедно. Ясно ти е, нали? Нали! — закрещях аз.

Стори ми се, че за момент се ядоса, но трябва да призная, че доста добре се овладя.

— Сварете го. Водете го при кратерите — каза накрая насекомоокият.

Отначало не беше много гадно. Бъгито препускаше през неравна местност, но понеже ръцете ми бяха приковани настрани, при всяко подскачане чувствах силно опъване в гърба и раменете, което ми причиняваше болка, въпреки цялата ми напмпаност. Много скоро това се оказа най-малкият ми проблем. По-страшен беше прахът. Той разяждаше всичко и пареше. Нищо че имах филтри — усещах го да изпълва ноздрите и гърлото ми. Опитах се да държа устата си затворена, като я отварях само колкото да извикам при много силна болка. Главата ми увисна и видях, че целият съм в кръв. Прахът постепенно свличаше от мен кожата и плътта ми, докато остана само бронята. Почувствах, че изчезвам — сякаш някой ме обелваше пласт след пласт. Опитах се да изкрещя, но само се задавих с още прах.

Всичко това ми се струваше напълно безсмислено. Насекомоокият можеше да ме разглоби за чаркове, можеше дори да продаде плътта ми. Вместо това той ме караше да страдам, без изобщо да разбирам защо. Не след дълго това, което висеше на металната конструкция, закрепена за бъгито, не бях вече аз, а парче страдаща плът, лишена от по-висшите форми на разсъдък. Лишен от разум ранен звяр, повредена машина. Тялото и разумът взаимно се изключваха, неспособни взаимно да се припознаят, нестигащи по-далече от електрическите импулси, подавани от пицциите нервни окончания. Искях да изгубя съзнание, но всеки път, когато опитвах, болката в гърба и ръцете ме разтърсваше и аз отново се свестяхах.

И наистина, последното нещо, което запомних и което ми се стори съвсем реално, беше чувството на паника, едно съвсем познато човешко усещане, когато бързото пристъпи с няколко сантиметра ръба на огромния кратер. Почувствах, че ще се преобърнем, но шофьорът, екипиран в облекло за радиационна защита, успя да задържи автомобила и ние се спуснахме във вътрешността на кратера под неголям ъгъл, оставяйки зад себе си облак от нагорещен прах. В средата на огромния кратер се беше събрало езерце от червеникава течност, чието предназначение не можах да отгатна.

[1] *Yardies* (от англ. *yard* — двор) — така във Великобритания наричат (обикновено презрително) хората от ямайски произход, по името на общинските жилища (*government yards*), построени в Тренчтаун, квартал в западната част на столицата на Ямайка, Кингстън, за настаняване на пострадалите от урагана Чарли през 1951 г. — Б.пр. ↑

[2] От немски, букв. *подчовек* — определение, придобило гражданственост с разпространението на нацистката и расистката идеология, за окачествяване на „нисшите хора“ (евреи, славяни, цигани, комунисти, хомосексуални и др.). — Б.пр. ↑

18.

ПОДВИЖНИЯ ГРАД

Гласът на Шаз, който повтаряше координатите ни и молеше, не, умоляваше за незабавното ни евакуиране, не спираше да отеква в съзнанието ми. То беше по-снажно от Берсерките; движенията му бяха по-грациозни и видът му повече се доближаваше до човешкия — повече приличаше на нас. Но имаше нещо, което не позволяваше да гледаш право в него. Заради това то оставаше неразбираемо, упражняваше нещо като ефект на мимикрия, който оказваше влияние дори на фините ни оптични прибори. Огън, на прицел, огън, на прицел, огън, бий, презареди. То пристъпваше невъзмутимо, куршумите ни рядко го уцелваха, а няколкото пъти, когато наистина успяха да го докоснат, то сякаш се отдръпваше леко назад, за да направи следващата крачка.

Мадж беше първият пострадал. Той беше зад нещото, струва ми се, а може и той да беше отпред, а ние отзад. Все тая. Виждах премигващите пламъчета от дулото на неговия калашников, но изведнъж извънземното се пресегна към Мадж и нещо черно, остро и отвратително на вид се откъсна от него с висока скорост, като продължи да се ускорява. Автоматът „Калашников“ се разпадна в ръцете на Мадж, а самият той полетя във въздуха. Стори ми се, че горната лява половина на тялото му се опита да се отдели. Той като че ли се задържа във въздуха цяла вечност, а аз продължавах да го зяпам, замаян от изкуствено изострените рефлексии, бойния наркотик и амфетамините. Накрая тупна на земята и не помръдна.

В следващия миг нещото беше изчезнало. Шаз беше без глава, а от врата му избликна червен фонтан, след което се свлече на колене и се просна на земята по очи. В главата ми продължи да отеква молбата му за незабавното ни евакуиране. Изстрелях останалите патрони в празното пространство над тялото му.

То стоеше до мен. Извърнах се с лице към него. Държеше главата на Шаз. Не знам защо си помислих, че я разглежда с тъга,

опитвайки се да си отговори на някакви въпроси. Не знам как изобщо можех да си позволя лукса да мисля за това, нито откъде ми беше хрумнала подобна мисъл, но не можех да се отърся от това усещане.

Главата тупна на земята, забравена. Автоматът ми избухна тутакси, когато то го помете с ръката си, подобна на лапа с остри нокти — сякаш не съществуваше. Без никакво видимо усилие през една от твърдите плочки на моя нагръдник извънземното проби втвърдяващия се инерционен костюм отдолу и подкожната броня. Усетих го вътре в себе си. Въпреки тренировките, подготовката и бойните наркотици, в мига, в който ръката му се разклони на хиляди пипала, които започнаха да тършуват из гръдния ми кош, ме обзе паника.

Грегър беше във въздуха. Не съм сигурен, че разбирах какво става. Огънчето от дулото на неговото оръжие ми се видя най-приятната гледка, моя опора в този миг. Куришумите сякаш разпискаха вълнички по повърхността на тъмно езеро. Грегър успя да приклеци някак си втвърдилото се междувреме същество и го събори на земята. Ръката се изплъзна от мен. Докато се приземявах грубо в калта, хрумна ми нелепа аналогия — множеството тънки, полюляващи се пипала, в които се беше изляла течната плът на извънземното, ми заприличаха на морска анемона. Изобщо не знаех какво да предприема.

Грегър почти беше успял да се покатери върху нещото. После се плъзна надолу, хвърли празния автомат и сграбчи отчаяно лазерния пистолет „Тайлър“ с оптичен мерник, който висеше на десния му хълбок. После застана между извънземното и мен.

То седна и формата му така се промени, че аз бях принуден да извъртя глава от болка, виждайки как червените лъчи, които се забиваха един след друг в него, го превръщаха в димяща мазна черна маса. То започна да се топи и да се стича върху самото себе си, подобно на кална грамада, но продължи да се приближава към Грегър, който беше изтощил батерията на лазерния пистолет. Той понечи да удари съществото с оръжието си и в мига, в който извънземното се плисна напред, се пресегна за мечоподобния байонет. Както можеше да се очаква, част от съществото се разтвори, оставяйки след себе си тъмни локви никому ненужен генетичен материал. Другата част се превърна в по-дебели пипала. Грегър нададе писък — нетипичен за

него звук, — пресечен светкавично от едно от пипалата, което се завря в устата, очите, ушите и ноздрите му. Видях чертите на лицето му да се изкривяват и да се издуват, вените му изпъкнаха и почерняха, когато нещото насила се вмъкна в него. Видях движението на кожата му, скрита под инерционния костюм. Той политна в скута ми, мъртъв. Не, не беше мъртъв, още дишаше. Очите му се бяха превърнали в твърди черни езера, вените му също бяха черни. Аз го зяпнах.

— Говори ка-две-нула, Жребци, обадете се и докладвайте обстановката, край.

Гласът на Ролистън, спокоен, с ясна дикция, прозвуча по мрежата за свързка с командването толкова не на място, че не успях да разбера смисъла на думите му. Нямам представа колко време съм седял, люлеейки Грегър в скута си. Накрая положих приятеля си в меката кал, изправих се и отидох до трупа на Шаз, докато Ролистън повтаряше съобщението си.

Шаз беше изгубил главата си. Беше мъртъв. Но поне беше умрял, а с Грегър може би ставаше нещо още по-ужасно. По едно време усетих раздвижване в редиците на Берсерките, но още бяха далече. Сега ми изглеждаха толкова нормални, така обикновени.

Аш също беше мъртва. Не трябваше да се тревожа за нея, а за Грегър, но в този момент не исках да мисля за него. Върнах се, където го бях оставил, и затворих очи, пресягайки се надолу слепешката, като с всяко движение от ранения ми гръден кош изтичаше все повече кръв. Изобщо не разбирах какво ми съобщаваше вътрешният дисплей за тежестта на тази рана. Взех в ръце лазерния пистолет на Грегър — дулото му още пареше — и го вдигнах от земята. Отворих очи и го погледнах. Опитах се да проумея какво беше това нещо в ръцете ми и за какво служеше. Накрая успях да извадя изхабената батерия и я пуснах в калта. Наведох се, за да потърся резервна, като се опитах да не гледам черните очи и почернелите вени.

Мадж изпъшка. Усетих раздразнението си, но то бързо отмина, когато разбрах, че трябваше да направя нещо, нещо, което да откъсне мислите ми от Грегър. По мрежата за свързка прозвуча отново съобщението на Ролистън. Този път тонът му беше гневен, заповеднически, но за мен си оставаше страничен шум.

„Почисти раната. Сложи гел и покрый с лепенка, която да разнесе гела, след това му дай нещо да се съвземе.“ Мадж стене от болка, докато се опитва да седне. Лицето му застива от ужас при вида на Аш и Шаз, после ме пита какво е станало с Грегър. Аз не му обръщам внимание. Не мога да му отговоря, не знам как. Раздразнението в гласа на Ролистън нараства. Извършвам дребно предателство — давам на журналист достъп до мрежата за свързка с командния състав.

Известно време ходя напред-назад. Мадж се принуждава да се нахвърли отгоре ми, за да ме събори на земята. Усещам ръцете му, които натискат и потъват в гръдния ми кош. През цялото време настоява да бъдем евакуирани незабавно. От време на време чувам откъслечни изстрели. Мадж се е привел много близо до мен и превързва раната ми. Не спира да крещи по мрежата за свързка на Ролистън, който не изгаря от желание да дойде да ни прибере. Ясно, тук ще си умрем, чудо голямо.

Стрелбата става по-ожесточена, Ролистън иска още информация. Исква да знае какво точно се е случило със сержант Макдоналд. Мадж не му казва онова, което той очаква да чуе. Чуват изстрелите на Берсерките, които напредват през калта към нас.

— Не знам! Мамка му, бях изгубил съзнание! — крещи Мадж.

— Искаш да знаеш? Сега ще разбереш! — пищи нечий глас на ръба на истерията, но това не е Мадж. Изведнъж образите пред мен стават силно релефни. — То е вътре в него. Напъха се вътре насила!

Осъзнавам, че аз съм този, който пищи, въпреки че съобщенията по командната свързка са почти безгласни. Всъщност направо плача, но без сълзи, няма как да има сълзи, когато вместо очи имаш изкуствени лещи. Изваждам вяло лазерния пистолет на Грегър и се прицелвам в Берсерките, които все повече се приближават към нас.

Всичко замира. Взрив от много ярка светлина. Синкавобяла. На фона на кръга ярка светлина двамата с Мадж приличаме на силуети, а земята сякаш иска да се изкачи до небето. Тишина. После някакъв пронизителен звук и изведнъж настава шумотевица. Писъците от мен ли идват?

В следващия миг стоя обгорен, покрит с мехури, но успявам да се задържа на краката си, наред поле от кафяво стъкло. До мен

Мадж, на колене, плаче. Не вярвам, че може да каже защо. Шум от кацащ военен хеликоптер. Подобаващо мрачни акорди на китара, така и не успяват да ме разтърсят кой знае колко. Обръщам се и тръгват натам. Ролистън и Джоузефин Бран скачат от машината с неподозирана от мен енергичност. Ролистън бързо стига до Грегър и започва да го оглежда. Това не ми харесва и насочвам лазерния пистолет към него. Някой извиква. Усещам миниоръдията на хеликоптера да се завъртат към мен. Те вече се задвижват, готови за стрелба. Пръстите на Бък са върху грифа на китарата; никога не съм го виждал толкова напрегнат. А едно от най-големите страшилища, които познавам, стои насреща ми и ме държи на мушка с лазерната си карабина.

Мадж е до мен, насочил лазерния си пистолет, но каква полза — как бих могъл да застрелям Ролистън? Като че ли Мадж ми казва нещо. Ролистън вдига Грегър, мята го с лекота на раменете си и тръгва към хеликоптера, където лежи нещо, което прилича на малък стъклен ковчег. То не е мъртво, мисля си, и тутакси се поправам: той не е мъртъв. По-късно разбирам, че е била камера за изолиране от биологично замърсяване.

Грегър лежи в ковчеза. Мадж ме издърпва към хеликоптера и ми казва, че се прибираме у дома. Заминават си от Голямо куче 4. Но докато приближаваме машината, оръжията продължават да стърчат към нас и да ни държат на прицел. Не ни пускат да се качим. Държат се делово и учтиво, но въпреки това не ни пускат при тях. Аз съм искрено учуден, че Мадж има сили да води този безсмислен спор и да крещи на хората в хеликоптера, докато въздушната вълна от неговото излитане ни отхвърля назад.

Гледката на отдалечаващия се в посока на Сириус А хеликоптер е всъщност много красива, докато машината се издига могъщо и съвсем близо до хоризонта. Разбирам, че независимо от нещото вътре в Грегър, не искам Ролистън да отведе приятеля ми далече от мен. Искане ми се да го бях застрелял — Грегър, не Ролистън — в главата, със собствения му лазерен пистолет.

Свестих се и извиках. Никой не се впечатли. Надявах се скоро да умра, защото не исках да търпя тези мъки още един ден. Продължавах

да вися от металната конструкция и да гледам надолу към скинарите, които се суетяха около мен по техните си задачи, вятърът люлееше тялото ми, а аз издавах нечовешки звуци.

Портата се отвори и някой мина през нея. Носеше дъстер за радиационна защита, подобен на този, който и аз носех преди това. Имаше и шапка с широка периферия и маска, от която висяха фетишистки амулети. От шапката се подаваха расти, които стигаха до средата на гърба. Това значеше нещо. Мъжът отиде при групичката скинари. Започнаха да разговарят и човекът с растите извади от джоба на дъстера си малка торбичка. Опитах се да издам някакъв звук, който бих могъл да опиша единствено като гърлен рев. Скинарите и мъжът с растите и дъстера погледнаха нагоре към мен. Той се приближи и аз го познах. Въпреки усещането, че ми бяха смъкнали кожата, въпреки че почти не се чувствах човек и определено имах по-големи тревоги в момента, бях изненадан от силния си гняв към Гиби.

— Джейкъб?

Значи, все още си личеше кой съм, помислих с облекчение. Насекомоокият излезе от подвижната щабквартира. Наблюдаваше ни внимателно. Гиби се обърна към скинарите, с които преди малко беше разговарял.

— Трябва да убиете този тип — каза той.

Мога да се закълна, че долових известна паника в гласа му. Скинарите поклатиха глави и вдигнаха рамене — жест, подобаващ на изпаднали в беда дребни апаши.

— Мамка му. Сам ще го направя.

Пилотът разтвори полите на дъстера. В ръката му се появи допотопен пистолет „Колт Нейви“, 44. калибър, към който беше прибавил компютърно управление, беше сменил някои части и беше добавил съвременни патрони. Насекомоокият вървеше към нас. Гиби дръпна предпазителя на револвера без нужда. Така беше по-добре.

— Спрете го — заповяда насекомоокият.

Един от скинарите сграбчи Гиби и смъкна ръката, която държеше пистолета. Насекомоокият отиде при пилота, когото държаха здраво, и го зашлеви толкова силно, че събори слънчевите очила и маската на Гиби. Главата му се завъртя от силата на удара. Когато отново се обърна към мен, видях лещите, които бяха заместили очите му, и гнева в тях.

— Кой е този? — настоя да узнае насекомооокият, имайки предвид мен.

— Да не си полудял, Месер? — попита Гиби и се облещи насреща му.

А, значи, нацисткото копеленце си имало име. Месер, не е зле да го запомня.

— Попитах те нещо — каза Месер заплашително.

— Пусни ме — отвърна Гиби.

Месер кимна на скинарите, които го държаха. Те го пуснаха, но продължиха да го държат на прицел. Гиби върна обратно предпазителя на пистолета и го сложи в кобура си. После ме посочи с пръст.

— Или го убийте, или ние ще се погрижим — каза с провлечения си южняшки акцент.

— Кой си ти, че да... — започна Месер, но Гиби отправи към мен един последен поглед и си тръгна. Беше уплашен.

Ту идвах в съзнание, ту пак се унасях. Но вече не изпитвах болки.

— Аз мислех, че са свалили само кожата.

Глас, който ми беше познат от много отдавна. Намирах се в стая, която приличаше на изкуствена пещера, изрисувана с магически ултравиолетови символи, оборудвана като лекарски кабинет. Над мен се носеха някакви песнопения на език, който не разбирах, въпреки че хващах по някоя и друга дума. Целият бях изрисуван с кръв и над мен някой тракаше с разни шумолящи неща. А върху кожата, която беше смъкната до броня, бяха нарисували нова.

— Дадохме му доста силна доза — каза нечий глас с много силен акцент, който при други обстоятелства бих могъл да разпозная.

— Не можете ли да му помогнете? — попита Мораг с тревога в гласа си.

Опитах се да произнеса името й, но прозвуча така, сякаш някой се давеше до смърт в собствените си лиги.

— Ако подменим всичките му системи, обеззаразим вътрешните органи и прелеем кръв, тогава може би да. Ако разполагаме с такива центрове, жителите на Пътуващия град щяха да бъдат в цветущо здраве.

Акцентът беше от Карибите, казах си аз, горд, че най-последно бях успял да го определя.

— Ами в Ню Йорк? — попита тя.

— Проверих и там. Дори Балор не разполага с такова оборудване — отвърна първият глас.

Това беше Езичника, и него го познах. Изведнъж ми се догади.

— Какво искаш да направим? — попита отново гласът със силния акцент.

— Да го закърпите и да го изправите отново на крака — заяви убедено Мораг.

— Защо просто не сложим край на мъките му? — рече Езичника. „Разкарай се, глупако. Ще ти дам аз един край на мъките ми.“

— Правете каквото ви казвам — каза Мораг.

Почти не помня какво се беше случило. Спомням си хората, но успях да възстановя липсващите моменти от записа, който Мадж беше направил. Беше решил, че непременно ще искам да видя как ме бяха освободили. Имам спомен за Мадж, който пристъпваше като дрогиран, с автомат „Калашников“ пред себе си. След това си спомних Езичника с неговата тояга, който най-последно бе заприличал на древния Друид, какъвто очевидно искаше да бъде. Помня и госпожа Тилуотър, с лилавия костюм с пола, много елегантна, типичната героиня от едновременните сапунки и ситкоми — жена от предградията с майчински вид — само дето тази беше пхнала в полата си одраната кожа на лицето на последната си жертва. Служила като офицер при американските рейнджъри, но после разпънала на кръст на Проксима от Кентавър цяла колона бежанци, задето отказали да помогнат на взвода ѝ да удържи една от Техните атаки. Уволнили я дисциплинарно, полежала в затвора известно време, обаче поради някаква причина я освободили, та сега ръководеше Първа баптистка църква от Остин, щата Тексас. Разбира се, не можех да забравя и Големия Неон — Татенцето, и Малкия Неон — Мъника.

Татенцето се беше издокарал от главата до петите с лъскав гробарски костюм. В плитчиците на косата си беше вплел премигващи чипове, които оставяха във въздуха фрактални светлинки при всяко движение; върху едното си око носеше светец в тъмното

ултравиолетов монокъл. И той като Езичника имаше тояга, но неговата беше по-скоро жезъл, който изпускаше бледосиня луминесцентна светлина.

Мъника изглеждаше по съвсем различен начин. Говореше се, че всъщност е по-малкият брат на Татенцето. Мъника беше огромен на ръст и беше направен предимно от метал. Дори и да беше останало нещо от човешкото му тяло, не можех да го видя. Той беше толкова силно напомпан, че вероятно не беше запазил почти нищо човешко в себе си. Щом веднъж започнехме да подменяме плътта си с машинарии, постепенно се отчуждавахме от нея. Този направо беше скъсал с всичко човешко. Откъдето и да го погледнеш, си беше машина. Чух да го наричат киберзомби. Когато на Проксима избухнал бунт, Татенцето и Мъника, заедно с част от хората си, дезертирали от редиците на хаитянските морски пехотинци и отвлекли кораб, който пътувал към Земята. Обаче някои от наклонностите на Мъника дошли в повече дори и за Вуду сектата на Големия Неон, така че Татенцето се видял принуден да добавя нови и нови чаркове към малкото си братче. Металната кожа на Мъника беше покрита със зловещи луминесцентни веве. Един вид закрила от страна на Татенцето за неговия полуобезумял брат.

Разбира се, и Мораг беше тук. Носеше свободна черна риза, не много различна от тази на Месер, и панталони, които много приличаха на кожени. Никой не си беше сложил екипировката за радиационна защита. Не виждах Рану обаче. Мина време, преди да се досетя, че сигурно обикаляше града, охранявайки малкото ни събрание. Освен това, въпреки присъствието на братята Неон, непалецът Рану също би събудил подобни атавистични инстинкти. В този ред на мисли осъзнах, че с прясно обръснатата си глава и новите си дрехи Мораг можеше спокойно да мине за една от тези откачалки.

Не исках да ме вижда в този вид. Езичника ме беше видял, но не и Мадж и Мораг. Тя крачеше напред-назад из лагера на нацистите като господарка и изглеждаше разгневена. Имаше нещо много нетипично в поведението ѝ. Ако това беше преструвка, справяше се много добре. По-късно щях да разбера, че през цялото време, докато е работела в „Забраненото удоволствие“, е изпълнявала роля. Месер и скинарите отидоха да се срещнат с Мораг и останалите.

Разбрах останалото от записа на Мадж. Неговите очи камери бяха монтирани върху неподвижни топчета, които компенсираха движенията на главата, но въпреки това пак оставаше усещането за странна лична перспектива на кадъра. Мадж крачеше смело напред, а малко по-напред, вдясно, вървяха Мораг и Езичника заедно с братята Неон и госпожа Тилуотър. Мадж каза, че Езичника се разбирал много добре с двамата Неон, а пък помолили госпожа Тилуотър да ги придружи, защото Бранниците изпитвали голям респект към бандата ѝ от бели серийни убийци, независимо от факта, че са баптисти. Езичника имаше приятели. Стори ми се, че се движи свободно сред аристокрацията на Пътуващия град.

Месер направи знак с ръка към очите на Мадж. Един от скинарите пристъпи напред и се опита с длани да закрие камерите. Мадж го сграбчи за ръката и я изви зад гърба му, при което онзи се приведе напред, превит надве. Мадж държеше в ръката си автоматична карабина. Опря дулото ѝ в голата глава на скинаря и погледна към Месер. Другите скинове насочиха оръжията си. Езичника и братята Неон спряха, а госпожа Тилуотър продължи да върви и заобиколи Месер и групата скинари по фланга. На камерата се видя нейният автомат М-19, стандартното въоръжение на американските войници.

Мораг продължи да върви. Отиде до Месер и така го удари с опакото на ръката, че разкървави тъмновиолетовите му устни. Изтръпнах. Мадж се захили, но когато Месер се обърна към него, видях, че Мораг беше успяла да го изкара от кожата му. Излишно е да споменавам, че в същия миг към нея бяха насочени дулата на много автомати. Обаче тя го зашлеви още веднъж. Разсмях се, докато гледах записа. Така се разхилих, че изплюх кръв. В следващия кадър лицето на Месер беше изкривено от гняв.

— Ти си срам за своя род! — заплю го Мораг.

Той ококори очи и кристалчетата на множеството им фасетки почервенияха. Нямаше и следа от силния шотландски акцент на Мораг.

— Как си позволяваш, момиче, да влачиш тука тия чернилки и да ми държиш такъв тон? — запротестира Месер, а гласът му се тресеше от яд.

Мъника пристъпи напред, но Татенцето го дръпна и измърмори нещо на креолско наречие, което не можах да разбера. Любопитен

подход към воденето на преговори, но не мисля, че бих се възползвал от него.

— Може да сме чернилки, малкият, но недей забравя къде се намираш — каза Татенцето.

В това време скинарите гледаха нервно ту Мъника, ту госпожа Тилуотър. Мораг смекчи тона и направи крачка напред, като прокара ръка по лицето на Месер, от което той като че ли се присви.

— Месер, ти си добър войник — рече тя и ме посочи с пръст. Мадж погледна нагоре. Аз представлявах жалка картинка. — Но това тук е мое и аз си го искам обратно — продължи Мораг, след което започна да се умилква. — Обаче ако не го получа, господарите ми ужасно ще се разсърдят.

След това го ощипа здраво по бузата и отново възвърна авторитарния си тон.

— Разбра ли ме?

Месер погледна госпожа Тилуотър.

— Госпожо Тилуотър?

Ясно беше, че макар и според шибаната му идеология тя да представляваше слабия пол, той възприемаше госпожа Тилуотър като сродна душа. Направо да се разплачеш. Всъщност идеше ми да се разплача от мисълта, че тези агресивни хлапаци бяха успели да ме пленят.

Госпожа Тилуотър отговори, сякаш изнасяше проповед в неделното училище:

— Месер, ти сам трябва да решиш. Но на твоето място щях да направя това, за което помоли тази мила госпожица.

Не ми хареса изражението на лицето ѝ. Сякаш искаше да види нещо. Месер ме посочи с пръст и извика:

— Това е моят дар пред Господа.

Това ме натъжи. Аз харесвах Джон Колтрейн.

— Боговете са му отредили друга съдба — обади се Езичника.

Месер рязко извърна глава към стария хакер. Усетих, че разглеждаше внимателно застаналата пред него странна фигура, покрита с татуировки и пиърсинги. После попита:

— А ти кой си?

— Езичника.

В този момент Мадж показа Месер в близък план. Видях как очичките на фашизирания глупак се уголемиха около червените кристалоподобни лещи. Името му беше познато. Езичника не сваляше поглед от Месер. Бях сигурен, че се чувстваше добре в ролята на патриарх на хакерите. За момент си помислих, че все едно гледам как някой налага с пръчка Месер по дупето.

— Твоят Бог идва, а когато дойде денят, всички чернилки ще изпитат гнева му — рече Езичника, като се опита да овладее неприязънта си.

Татенцето погледна Езичника, видимо развеселен. Месер вдигна очи към небето, въпреки че прахът му пречеше да го види, и попита:

— И чернилките от Космоса ли?

Започваше да звучи все повече и повече като дете, което отчаяно настоява на своето. Мадж едва се овладя да не се разхили, когато Езичника кимна благосклонно.

— И чернилките от Космоса — каза той.

Ама че нелепа идеология беше открил този Месер. Кой би могъл да приеме сериозно тези глупости?

Мораг отиде бавно при Месер, давайки си вид, че е забравила напълно за насочените към нея оръжия. Застана зад него и като се усмихна, наведе се и му прошепна в ухото:

— Позволи ми да си го взема обратно.

Този път Месер наистина се дръпна. По-късно разбрах защо: това беше сигналът на Мораг към Езичника да изпрати на Месер кодирано съобщение, в което се казваше, че ако той не ме освободи, те щяха и бездруго да си ме вземат, но той щеше да загуби авторитета пред хората си. Затова по-добре да се опита да запази и малкото останало му достойнство. Видях как местеше поглед от Татенцето към Езичника и обратно. Това бяха двамата големи хакери. Разбра, че са го победили.

— Противопоставянето е хубаво нещо — то дава храна на Огу Бодагрис, — но, момче, дай по-леко; не се напъвай толкова нито тук, нито в духовния свят. Успокой духа си — каза Татенцето.

Месер преглътна — явно реши да не казва това, което искаше, и заповяда да ме свалят от кръста.

После видях как едва се задържах на краката си, когато ме свалиха на земята. Мадж ми помогна. С негова помощ успях да

направя няколко крачки. Нямам никакъв спомен за това, но видях, че сграбчих Месер, когато минах покрай него. Удържах се да не падна, като се вкопчих здраво с окървавените си ръце в ризата му.

— До един ще ви избия — измърморих.

Месер нищо не каза, а Мадж ме издърпа от него.

Останалата част от записа показваше как Мадж и госпожа Тилуотър ме занасят до задната седалка на пикапа, който после обикаляше по импровизираните улици на Подвижния град. По пътя спряхме да вземем Рану от мястото, откъдето наблюдаваше освобождаването ми, подпрян на цевта на автомата си. Той ме погледна, но не каза нищо. Забелязах, че за щастие, Езичника бе имал благоразумието да изиска личните ми вещи обратно от Бранниците. Заведоха ме до един от камионите, нашарен в ярки флуоресцентни бои, собственост на Вуду сектата на Големия Неон. Мораг трепереше като лист.

— Браво на теб — каза й Езичника.

Мадж смотолеви нещо в същия дух. Задната част на камиона, до който ме бяха дотътрили, представляваше лечебница, боядисана в крещящи цветове. Сигурно вече бяха започнали да ми се привиждат разни работи, защото госпожа Тилуотър беше нахлузила на лицето си маската на нечие одрано лице.

— Добре дошъл в Америка — ми каза ухилената маска.

Май че изпищях.

19.

ПОДВИЖНИЯ ГРАД

Гадеше ми се. Както когато съм препил и въпреки че на следващия ден съм във форма, надигането в стомаха ми подсказва, че съм прекалил предната вечер. Сега беше същото, само че през цялото време. Едно постоянно напомняне, че нещо не беше наред, че на изконно първично ниво с тялото ми ставаше нещо нередно. Като изключим това, се чувствах отлично.

В камионите и влаковите композиции на Пътуващия град имаше каравани със складирани в тях цистерни с протеини и хидропонични градини^[1], но това не беше достатъчно като препитание за жителите на Пътуващия град, затова те нападаха преминаващите конвои и търгуваха с откраднатото. Едно от най-доходоносните занимания беше търговията с лекарства и дрога. По ирония на съдбата те печелеха повече от продажбата на медикаменти на черно, отколкото от евтината лека дрога, която се предлагаше под път и над път. Това беше едно от гениалните хрумвания на Татенцето. Оттук идваха и наркотиците, с които бях натъпкан от самото начало и които щяха да ме поддържат във форма цял живот.

Познах се в огледалото, не бях се променил кой знае колко. Дори бяха изгладили някои от по-дълбоките бръчки по лицето ми. Аз ли бях това? Досега толкова много пъти ми бяха възстановявали физиономията, че вече губех представа за идентичност. Бях остригали косата ми, което ме издразни. Но не от суета. Бях достатъчно суетен, да не искам да я гледам как и бездруго някой ден щеше да опада, но желанието ми да не заприличам на копелетата с голите глави, които ме бяха наредили така, беше по-силно от мен.

Когато дойдоха да ме посетят в ритуалната лечебница на Вуду сектата на Големия Неон, физиономията им съвсем красноречиво говореха какво си мислят. Имах кърпа около остриганата си глава и тъмни очила. Чувствах се като войник от американската армия. Настъпи неловко мълчание, сякаш никой не искаше да изрече на глас

лошата новина. Странно, като се има предвид, че някои от присъстващите може би бяха избили толкова много хора, че едва ли ги помнеха, но сега не можеха да понесат гледката на засегнатия от лъчева болест. Е, Мадж поне нямаше подобни скрупули.

— И какво сега, умираш, а?

Беше постоял известно време, объркан от това, че останалите се насилваха да бъдат любезни, но явно му беше писнало. Всички шумно си поеха дъх. Аз продължих да мълча достатъчно дълго, за да им стане още по-неудобно, но когато Мадж ми предложи водка, не се стърпях и прихнах да се смея.

— Само малко по-бързичко от другите — казах.

— Сигурен ли си, че не е, защото ти е приятно да ти идваме на свиждане в болницата? Според мен ти харесва да си център на внимание — каза той.

Канех се да отпия от бутилката, но се отказах и го попитах:

— Ще доживея ли да те видя да пиеш уиски?

— О! — каза Мораг и затършува из чантата си.

Извади бутилка малцово уиски — от пивоварните в парка в Дънди. Бях впечатлен.

— Къде я намери?

— Намерих я — отвърна простичко тя.

— Доста време я издирва — обади се Езичника.

Трябва да призная, че долових лек упрек в гласа му. Явно Мораг беше посветила на търсенето на бутилката уиски повече време, отколкото на домашното си за „Бог“.

— Е, момчета, добре се справихте със спасителната мисия. Не съм сигурен обаче, че щях да използвам същия подход — казах.

Ами да, аз щях да ги избия до крак.

— Напълних гащите от страх — каза Мораг, като погледна към Езичника.

— Нали ти казах, тези типове имат страх от жените. Ако не беше така, нямаше да се отнасят толкова лошо с хората — обясни той.

Значи, планът беше негов.

— Участвал ли си в психологически операции? — попитах го аз. Той не отговори.

— Кога ще им видим сметката на Бранниците? — каза Мадж, за да наруши настъпилото неловко мълчание.

Рану кимна и аз се трогнах от жеста му.

— Тая няма да стане — намеси се Татенцето.

Мадж не се обърна, но едното му око се завъртя към главатаря на бандата.

— Те ще умрат преди моя приятел — натърти Мадж. — А аз ще снимам най-подробно. След това, ако искаш, можем да ти пуснем записа.

— По дяволите — рече Езичника. — Татенцето страшно ни помогна. Не може ли да проявиш малко уважение?

— Аз пък си помислих, че ще му направим услуга. Защо ми се стори, че Бранниците не казаха и една добра дума нито за него, нито за хората му? — каза Мадж.

Беше започнал да се изнервя. Аз отпих от уискито. Беше добро, меко и изгаряше приятно вътрешностите ми. Погледнах към Езичника и Татенцето. Сега разбрах защо Мадж и Рану не бяха стреляли, когато дойдоха да ме освободят.

— Да, но те са от Пътуващия град, а вие не сте — каза Татенцето.

— Доколкото видях, по улиците на Пътуващия град се води война, по дяволите — възмути се Мадж.

Татенцето вдигна рамене.

— Повече от една дори. Това е град и като всеки друг град и ние имаме социални проблеми. Въпреки че най-голямата причина за смъртността при нас са катастрофите, не войните между бандите. Но няма значение. Можем взаимно да се изтрепем, така е. Ако нещата излязат от контрол, вземаме мерки, обаче ненавиждаме някой отвън да ни заплашва — заяви той с хладна категоричност.

Мадж огледа всички присъстващи и каза:

— Не говориш сериозно, нали?

— Мадж — казах внимателно, — Езичника е прав. Татенцето ни помогна. Той извърши куп гадости, без изобщо да е длъжен, и ние сигурно сме му създали доста неприятности — добавих и погледнах Големия Неон. Той се усмихна. — Освен това той е един от съзаклятниците на Езичника в конспирацията за направата на „Бог“, нали така?

Езичника се опита да каже нещо; Татенцето изобщо не реагира. Мораг погледна нагоре към него, но вече с други очи.

— Вярно е. На драго сърце ще върна Обатала в царството му и ще танцувам в негова чест — каза Татенцето.

— Ти беше една от забулените фигури в Дайнъс Емрис — отвърнах аз.

Той кимна.

— Можеше да ми го кажеш по-рано, Езичник — каза Мадж.

— Не е искал да рискува, като разкрие един от познатите си, не съм ли прав?

— Имах пълното основание — рече Езичника.

— Езичника е прав — обади се Мораг.

— И защо? — попитах, опитвайки се да запазя самообладание.

Ако Езичника се беше свързал с Татенцето от самото начало, нещата щяха да се развият по съвсем друг начин.

— Над Пътуващия град непрекъснато прелитат разузнавателни дронове — каза Езичника.

— Мамини синчета? — попитах. Той кимна. — Е, да, много сме близо до границата със Съединените щати.

— Има и нещо друго — добави той и погледна към Татенцето.

— Ти не си единственият заловен в града в последно време бивш войник от специалните части — каза водачът на бандата.

— Хора на Ролистън? — попитах.

— КИ — отвърна Рану.

— Сигурен ли си?

— Поне двамата, които се разпаднаха, бяха такива, или поне преди да се разпаднат на съставните си части — рече Татенцето. Рану потръпна нервно. — Но ние не се намираме в Ню Йорк — продължи Големия Неон.

Искаше да каже, че нито може, нито ще иска да ни защити, както направи Балор. Не можех да му се сърдя. Изпълзях от леглото и започнах да се обличам. Не ми беше чак толкова зле, само дето още ми се гадеше.

— Пич, не трябва ли да лежиш в леглото? — попита Мадж.

Погледнах го и се ухилих.

— Ще трябва яко да се надрусам.

Госпожа Тилуотър не спираше да приказва, но аз малко се смущавах да я помоля да замълчи. От време на време вмъкваше в най-баналния разговор на злободневни теми разни садистични описания. Някои хора имат този навик, за да се опитат да ти изкарат акъла, но не мисля, че това се отнасяше за нея. Имаше нещо сбъркано в тази жена.

Возех се на седалката до нея. Татенцето я беше помолил да ни заведе при белите бедняци на Пътуващия град. Отначало леко го смъмри, но после прие. Предпочетох да пътувам с нея, защото започваше да ми писва от състрадателните физиономии на Мораг, Езичника и дори на Рану.

Бях се оказал прав — Гиби и Бък се подвизаваха в средите на една банда киберселяндури — всъщност най-голямата и най-влиятелната — „Команчеросите неудачници“. Госпожа Тилуотър ни водеше при тях. Те бяха напуснали града и се бяха оттеглили сред останките на Трентън. Бяхме се издокарали като за среща. Госпожа Тилуотър носеше защитно облекло в лилаво, което явно беше любимият ѝ цвят. Беше се окичила и с няколко скалпа. Аз се возех в нейния брониран автомобил комби. Зад нас Мораг караше мотора, а Рану, Езичника и Мадж я следваха със спортната кола.

— Сред останките на градовете по Пътищата на смъртта все още се срещат диви племена — разказваше госпожа Тилуотър, докато пътувахме към Трентън. — Истински диваци. Острят зъбите си, обличат се в човешки кожи, самите те почти не приличат на хора.

Аз я погледнах. Ако се абстрахирах от изкуствените приспособления, куплунзите на тила и изкуствените очи, тя по нищо не се различаваше от жените от матриархата в предградията. Малко прекаляваше с грима, но иначе беше умерено привлекателна за жена на една определена възраст и като че ли отделяше много време, за да докара този обезоръжаващо тривиален външен вид.

— Разправят, че някои от тях били човекоядци — подметнах, но само защото бях сигурен, че ще мога да се защитя, ако нещата отидеха твърде далече.

Тя дори не трепна.

— Вярно е, но те не знаят как да приготвят човешкото месо...

И тя започна да ми обяснява най-подробно как точно трябва да се готви човешко. Започнах да се притеснявам от насъбралата се в устата

ми слюнка. Затова въздъхнах с облекчение, когато в далечината чух рев от двигатели.

Покрайнините на Трентън, или по-точно промишлената зона на града, бяха пострадали от експлозията на ядрена електроцентрала с малка мощност по време на Последния човешки конфликт. Кратерът, в който ме бяха замъкнали с бързото, вероятно беше следствие от това. Почти цялото население на града беше загинало от ядрения взрив. Не след дълго, онези, които бяха останали живи, се бяха разболели от лъчева болест или бяха получили изгаряния. Градът като цяло беше много сериозно разрушен. Госпожа Тилуотър си проправяше път през грамади от срутени сгради, като нейният автомобил „четири по четири“ се оказа съвсем на място в тази обстановка. Малко се притеснявах за Мораг, но тя, изглежда, се справяше все по-добре с мотора. Край пътя порутени многоетажни сгради стърчаха на фона на неестествено червеното небе като щръкнали нагоре изпочупени пръсти. Повечето бяха изрисувани наскоро с графити със сложни абстрактни мотиви. Други представляваха рисунки по стените със стилизирани героични картини от живота на племената — ловни сцени най-вече. Повечето графити бяха доста красиви.

— Това тяхно дело ли е? — попитах, като посочих една от абстрактните рисунки.

Серийната убийца на седалката до мен кимна.

— Така маркират територията си. Рисунките по стените са минало — отвърна тя. — За бога, защо не вземат да свършат нещо полезно и да поразчистят малко?

— Да, чрез ред към прогрес — казах.

Госпожа Тилуотър ме изглежда.

— Господин Дъглас, запозната съм със сарказма, но предпочитам да не се принизявам чак до там, че да ми се налага да си служа с него.

Изведнъж ми домъчня за снизходителното съчувствено отношение на останалите. Опитах се да сменя темата.

— Местните племена няма да ни закачат, нали?

— Защо мислите така? — попита тя, искрено изненадана. — Та те нападат конвои, много по-големи и по-добре въоръжени от нас.

Обърнах се да погледна през задното стъкло към Мораг, която караше мотора, а пончото ѝ се вееше на вятъра. Изведнъж ми се видя съвсем незащитена.

Завихме към развалините на нещо, което у дома наричахме общински жилища, а тук май им казваха жилищни блокове. Ставаше дума за огромни, грозни пространства, застроени с държавни жилища. Сега беше останала само купчина изоставени, рушащи се сгради. Най-отпред имаше огромна площадка, затрупана от развалини, зад нея — редици нискоетажни блокове, а още по-нататък — няколко грозни високоетажни жилищни сгради.

На площадката бяха паркирани множество най-различни автомобили — предимно спортни коли, с всевъзможни приспособления, всичките пригодени за офроуд. Имаше и пикапи, и микробуси, но много по-малко на брой, също с всевъзможни приспособления, и множество двуколесни и триколесни мотоциклети, повечето с дълга рамка или сглобени от резервни части, и само няколко супермощни мотора за цвят. Тук беше и допотопната кола със задни гъсенични колела с изрисуваното блатно чудовище от популярен анимационен филм върху бронирания покрив, която бяхме видели вечерта, когато пристигнахме в Пътуващия град. Всички автомобили имаха допълнителни приспособления. Аз бях зяпнал от възхищение. Усещах шума от различните двигатели като удар в плътна стена от звук. Изключих заглушителите. Искях да чувам този рев.

— Някои хора никога не порастват — рече развеселена госпожа Тилуотър.

Хората вдигаха погледи към нас, докато паркирахме. Всички носеха дъстери и шапки с големи периферии, но имаше и доста без маски. Повечето бяха брадати, дори някои от жените, и също както при Гибс и Бък, растите като че ли бяха задължителни. Приличаха на изпаднали киберселяндури от Юга. Отнякъде долитаха тежките звуци на китарни акорди от уестърн мелодии, усилены от мощна уредба. А певецът ръмжеше как неговата вярна любима му задигнала колата.

Когато приближихме, насъбралите се киберселяндури изгледаха презрително нашите поостарели возила, а пък аз се зачудих как успяваха да опазят така добре колите и моторите си от корозията, която беше навсякъде. В същото време започна някаква надпревара — две от спортните коли ускориха толкова бързо, че предните им колела се отлепиха от земята, а от ауспусите им прехвъркнаха пламъци, докато се надпреварваха нагоре по остатъците от повдигнатата над нивото на

земята пътна мрежа, която изглеждаше много опасна. Зяпачите нададоха радостни възгласи. Почти ми се прииска да вода такъв живот.

Госпожа Тилуотър намери свободно място, но не знам защо, доста се забави, докато паркира. Закрепих маската и защитните очила върху лицето си и излязох от колата. Мораг спря малко по-далече, а Рану — непосредствено до нас. Госпожа Тилуотър отиде при една групичка киберселяндури. Върху дрехите им бяха изрисувани двете черни аса и двете черни осмици на „Ръката на мъртвеца“^[2] — отличителните цветове на „Команчеросите неудачници“. Някои от тях погледнаха към нас, но тя ни даде знак и тръгна да пресича бетонната площадка. Ние я последвахме, като се опитвахме да не попаднем под гумите на препускащите с бясна скорост коли и мотори. Зарадвах се да видя Езичника, Рану и Мадж да тръгват в разгънат строй, оглеждайки се наоколо. Аз правех същото.

Вървахме към улицата с нискоетажните блокчета, където се беше събрала тълпа от команчероси. Имаше няколко коли и един пикап, но като че ли това беше сборен пункт на мотористи. Нямах нищо против. Госпожа Тилуотър ми даде знак, а после посочи с пръст към пътния насип отстрани на площадката. Върху него стоеше някаква фигура, която ни наблюдаваше. Аз увеличих изображението. Жената беше облечена в кожи, вероятно човешки, и имаше стройно, стегнато и атлетично тяло. Косата ѝ беше здраво пристегната на тила, а по кожата ѝ личаха белези от ритуални нарязвания. Устните ѝ бяха разтворени в гримаса и аз видях заострените, покрити със стоманени коронки зъби. Държеше сложно устроен лък, направен по всяка вероятност от скрап, а на колана си беше препасала зловеща къса сабя.

— Щом виждаме нея, значи, има и други, които се крият наоколо — каза госпожа Тилуотър по мрежата за тактическа свръзка.

Стори ми се, че жената от племето ни предизвикваше. Странна работа. Усетих приятна възбуда, докато я гледах. Тя беше човешко същество, но това беше онази възбуда, която изпитвах като дете, когато баща ми ме развеждаше из парка и зърнехме някой елен или следи на глиган, или чуехме вълчи вой, докато лагерувахме навън. Тази жена ми приличаше на диво животно, да, беше някаква издънка на човешкия род, но в нея имаше благородство, безстрашие и нещо неопетнено. Тя не беше позволила машините и войната да вземат връх над човешката ѝ същност. Всъщност честността май беше единствената сериозна

разлика между нейното племе и онези с колите и пушките. Мисля, че й завиждах.

— Ще ни нападнат ли? — попитах госпожа Тилуотър.

Тя поклати глава, но аз чух отговора ѝ по мрежата.

— Не, само ни предупреждават, че тук сме гости.

Отидохме при голямата група киберселяндури и веднага разпознах Бък и Гиби. Погледнах наляво — Рану; после надясно — Мадж. Пуснах госпожа Тилуотър и Езичника пред мен и наведох глава. Мораг вървеше до мен. Бък беше яхнал мотор с дълга рамка и форсираше двигателя. Гиби беше клекнал до него и бърникаше нещо по машината. Когато приближихме, двамата погледнаха към нас. Не носеха маски, а само пластмасови тъмни очила, но и бездруго брадите им покриваха по-голямата част от лицата им. Бък кимна на госпожа Тилуотър, а пък аз видях, че Гиби погледна наляво — беше разпознал Мадж. Бък и Гиби си казаха нещо. Гиби се изправи и двамата се пресегнаха за поовехтелите си пистолети 44. калибър. Аз заобиколих госпожа Тилуотър и пристъпих напред, с мастодонта в едната ръка и тайлъра в другата. Дъстерът за радиационната защита ми пречеше да използвам лазера върху рамото си.

— Не стреляйте! — изкрещях.

Мадж беше извадил пистолета и вървеше към тях, като държеше Гиби на мушка. Дори Езичника и Мораг бяха извадили пистолетите си, но ги държаха надолу, защото чакаха да видят какво ще се случи. Рану някак беше успял да се изгуби, въпреки че беше единственият непалец наоколо. Изведнъж се показва, вдигнал единия от двата пистолета „Глок“ към Бък и Гиби, а другия — стиснал в ръка към земята, готов да стреля по някой от другите селяндури, ако се наложи.

Мадж вървеше към Бък и Гиби. Не изглеждаше никак доволен. И аз не бях. Все още помнех как ни бяха оставили до двамата ми мъртви приятели. Мадж отиде при Гиби и сплете пръсти в мазните расти на бившия пилот, а после натика дулото на пистолета в бузата му.

— Здравсти, Гиби — каза той. — Джейкъб, нали е достатъчно да накараме единия от тези мръсници да проговори?

— Успокой се, Мадж — отвърнах.

Хората наоколо стояха нащрек. Бях сигурен, че са извадили оръжията, дори и да не ги виждахме. Една от жените до мен се опита

да измъкне пушка с рязана цев изпод полите на дъстера си. Насочих тайлъра към нея.

— Ако го направиш, ще изпаря главата ти — предупредих я. — Вижте какво, пичове, дайте по-спокойно. Ние искаме само да си поговорим с Бък и Гиби.

— Аз не искам — каза Мадж услужливо.

— Добре, с изключение на Мадж, който иска да ги изтезава до смърт — измърморих на себе си.

Очевидно команчеросите имаха числено превъзходство. Ако се стигнеше до престрелка, много скоро всичко щеше да приключи безславно.

— Джейкъб — чух Мораг да ме вика по име.

Не ми хареса тонът й.

— По дяволите!

Обърнах се и видях, че госпожа Тилуотър беше опряла автоматичен пистолет в главата на Мораг. Стори ми се, че току-що я беше ухапала по ухото през качулката на нейното пончо — виждах кръвта по дрехата. Насочих тайлъра си към госпожа Тилуотър.

— Вече ти казахме — каза тя с равен глас. Нямаше и следа от благовидната дама с майчин вид от предградията; насреща си имах истински военен командир. — Те са част от Пътуващия град; ти обаче не си. Така че свалете оръжията.

В този момент повечето команчероси извадиха оръжията си.

— Мръсница — рече Мадж. — Гръмни я в главата.

— Ще я изям — каза госпожа Тилуотър и аз бях сигурен, че не се шегуваше.

Свалих оръжията. Рану и Езичника, видимо облекчени, направиха същото. Мадж, разбира се, не я послуша. Жената, която бях заплашил преди малко, се опита да измъкне мастодонта от ръката ми. В следващия миг лежеше по гръб на земята, с крака ми, опрян в гръкляна й.

— Хайде, стига. Ние сваляме оръжията, вие правите същото и да видим дали ще успеете да издържите десет минути, без някой от хората ви да загине — казах.

Винаги преговаряй от позицията на силата; дори и да не владееш положението. Мадж все още държеше Гиби на мушка.

— Мадж! — извиках. Едното му око се завъртя към мен. Най-накрая той свали пистолета си. Аз се обърнах към госпожа Тилуотър, като попипах кобурите на двата пистолета: — А сега я пусни.

Госпожа Тилуотър пусна Мораг, която се отскубна от серийната убийца, докато тя прибираше автоматичния пистолет в дамската си чанта.

— И защо ме ухапа? — попита Мораг.

— Извинявай, миличка — отвърна госпожа Тилуотър, без капка разкаяние в гласа.

Мораг я удари. Ветеран като госпожа Тилуотър не би трябвало да се остави да го заварят неподготвен, но тъкмо това се случи. Предполагам, че тя просто не беше очаквала подобна реакция; аз самият — също. Това беше нещо, което Мораг беше научила от софтуерните наръчници, но очевидно достатъчно се беше упражнявала, защото тялото ѝ беше възприело командите. Фрасна с юмрук госпожа Тилуотър отстрани по долната челюст и тя леко залитна назад. Главата ѝ се отметна, а тя побесня от яд, също като Мораг. Пригответх се да извадя пистолетите си, но госпожа Тилуотър се усмихна, кимна към Мораг и си тръгна.

— Охо, това си го биваше — каза Бък с провлачения си говор.

Мадж го удари с пистолета толкова силно, че той падна на земята. Дори аз изтръпнах, когато моторът се стовари върху бетонната площадка, одрасквайки електриковосинята боя на резервоара за спирта. Гиби помогна на Бък да изправи машината.

Устата на Бък беше разкъравена. Той изплю кръв и един зъб. Тълпата пак започна да става неспокойна.

— Мамка му!

Гиби погледна драскотината върху прясно боядисания резервоар и изрева:

— Убийте ги.

Оръжията отново бяха извадени.

— Бък, Гиби — каза госпожа Тилуотър, сякаш говореше на две непослушни момченца, което си беше точно така, — Татенцето и моя милост ще ви бъдем много благодарни, ако поговорите с Джейкъб и приятелите му.

— Ама вижте какво направи той с мотора ми! — изплака Бък.

Мадж не помогна особено, като продължи да се хили насреща му.

— Хей! — Госпожа Тилуотър се обърна към команчеросите. — Защо не оставим тези стари приятели насаме? — След това се обърна към мен и добави с много сладък глас: — Аз ще бъда ей там с приятелите на Бък и Гиби, затова искам да се държиш прилично. Разбра ли ме? — това, последното, прозвуча без капка от предишната сладост.

Кимнах и казах по мрежата за тактическа свръзка:

— Приберете оръжията.

Накрая дори Мадж прибра своя пистолет „Зиг“ в кобура.

— Хайде, елате насам — каза госпожа Тилуотър, сякаш ги канеше на пикник.

— Не мърдаме оттук — каза един от команчеросите. — Коя си ти, че да ни казваш какво, по дяволите, да правим?

Госпожа Тилуотър отиде при него, а той стърчеше над нея като върлина.

— Какво ще кажеш да дойда при теб довечера и да си поговорим? — каза и се усмихна.

Сигурен съм, че въпреки защитните очила, които носеше, видях, че мъжът стана бял като платно.

Накрая всички престаняхме с мачо номерата и петимата останахме насаме с Бък и Гиби. Гиби поне се правеше на леко притеснен пред нас. Бък просто изглеждаше вбесен.

— Трябва да поговорим — обърнах се към двамата. Още щом отворих уста, Бък изфорсира двигателя на мотора и заглуши думите ми. — Това беше доста инфантилно — казах и както очаквах, той го повтори.

— Майната му. Да го застреляме и да изтезваме Гиби — каза Мадж, докато заглушителите ми се задействаха, за да неутрализират давящия се рев на мотора.

— Само си губим времето — каза Езичника и моторът отново изрева.

— Не щем да говорим с вас. Разкарайте се и ни оставете на мира — каза Гиби.

Видя ми се доста уплашен. Но не мисля, че беше заради нас.

— Знаеш, че рано или късно, Ролистън ще ви открие — казах.

— Да, обаче заради тебе, тъпанар такъв — отвърна той.

— Той през цялото време знаеше къде сме — ядоса се Бък. — И няма да ни закачи, ако не се разприказваме.

— Все тая дали ще говорите с нас, или не. Той, така или иначе, ще ви убие — отбеляза Мадж.

— И какво от това? Ти да познаваш жив човек над четирийсет? — попита Бък.

„Ролистън вероятно е над четирийсет“, помислих си, но предпочетох да не изричам тази забележка на глас.

— Това не е причина да не говорите с нас — каза Мораг.

— Но не е и причина да говорим с вас — отвърна той. — Освен ако не искаш да си го отработиш, сладурче — каза той и се ухили.

Идеше ми да го ударя. А на Мораг ѝ идеше да го срита. Притеснявах се, че насилието все повече започваше да ѝ харесва. Накрая Бък успя да избегне ритника ѝ. Мораг побесня, а Бък отново ѝ се ухили.

— Може би няма да е зле да си мериш приказките... — започнах, но Рану изрита Бък с такава сила, че онзи тупна от мотора и падна на земята.

Изтръпнах, защото моторът отново беше одраскан.

— По дяволите! — изкрещя Гиби. В гласа му имаше истинска тревога.

— Благодаря — каза Мораг на Рану.

Бък с мъка се изправи на краката си, почервенял от гняв.

— Момчета, без грубости! — извика госпожа Тилуотър, която в това време вероятно си бърбеше с останалите команчероси за готварски рецепти или нещо такова.

Бък вдигна мотора и направи гримаса, като видя драскотината.

— Нямаме повече работа тук. Нищо няма да получите от нас.

— Вие сте ни длъжници — каза Мадж.

— Така ли? — попита Бък.

— По дяволите, та вие ни оставихте там да умрем.

— И на нас не ни харесваше — каза Гиби. — Но нямахме голям избор.

— И какво от това, мамка му? Това си е било за тогава. Аз съм го забравил — рече Бък.

— А дали набързо няма да си припомниш, ако се върна и те пречукам от бой с ауспуха? — попита Мадж. Ние го погледнахме. — Какво сте ме зяпнали? Само го заплашвам.

Бък отново натисна газта и каза:

— И бездруго някой ден всички ще си отидем.

— Да де, ама чак пък от ауспук? — рече Гиби, който беше малко притеснен.

Бък даде газ, потупа мотора и каза:

— Ето! За това става дума.

— Виж какво, и аз харесвам мотори и обожавам да ги карам — казах, като за момент се разсеях. — Но тук става дума за много по-важни неща.

— Не. Няма нищо по-важно. И понеже съм го разбрал, съм свободен човек — рече Бък.

— Да бе, знам я тая свобода — каза Мадж. — Свободата да умреш от рак, свободата да умреш от белодробни болести, да ти се родят деца с деформации и постепенно да изгниеш.

— Да бъдем свободни и да умрем от рак — това ни завеща Джон Уейн — каза Бък.

— Кой? — попитах аз.

— Заслужаваш да те нашибат с камшик — озъби се Бък.

— Ще можем ли да поговорим? — изнервих се аз.

Глупостите на Бък за това, да живееш свободно и да умреш млад, ме дразнеха не по-малко от опитите на Балор да се прави на воин. Зачудих се защо повечето хора, мъжете главно, трябваше непременно да си измислят някакъв шантав морален кодекс, за да могат да живеят.

— Може би трябва да поговорим, човече — каза Гиби. — Ние сме прецакани, така или иначе. Тези може и да са скапаняци, но Ролистън е страшен гадняр.

— Да, ама Ролистън не ми одраска мотора — каза Бък.

— Ако ни помогнете, има шанс, макар и малък, нещата значително да се променят така, че Ролистън повече никога да не създава проблеми — обади се Езичника.

— Значи, искаш да говориш с мен? — каза Бък. Аз кимнах. — Тогава вземай мотора и там ще говорим — каза той и посочи най-

отдалечената многоетажна сграда.

[1] В тях растенията се отглеждат без почва, във вода, съдържаща минерални соли. — Б.пр. ↑

[2] Ръката, която се твърди, че е имал Дивия Бил Хикок, легендарният разбойник, играл дроу покер, когато бил прострелян в гърба от Джак Макол в Дедуд, Южна Дакота, известна с наименованието „Ръката на мъртвеца“. — Б.пр. ↑

20.

ТРЕНТЪН

Защо нещата вечно трябваше да стават по сложния начин? Защо трябваше да се състезаваш с някого, за да разрешиш и най-дребните проблеми? Никой ли не искаше да живее спокойно? Взех едно хапче и още някакъв стимулант, за да се подготвя за надпреварата.

— Добре се наредихме — каза Езичника, а после се обърна към Мораг: — Наистина ли ти трябваше да го риташ? И то тъкмо, когато щеше да се разприказва.

Бях докарал мотора си при другите. Бък, Гиби и неколцина от техните приятели се бяха скупчили около машината на Бък.

— Май не сме слушали един и същ разговор — каза Мораг. — Значи, всички други може да се перчат, само аз не?

— Не всички, само Мадж — отвърнах, докато проверявах изправността на мотора си.

Биваше си я машината, но за разлика от тази на Бък не беше пригодена за състезания. Искаше ми се моят „Триумф“ да беше тук. Аз бях доста добър състезател и при условие че внимателно подбирах с кого се надпреварвам, се представях, общо взето, добре в Дънди, но ако Бък беше толкова добър с мотора, колкото и с хеликоптера, той ме превъзхождаше както с машината, така и с уменията си. Какво пък, може и да е забавно, казах си, докато оглеждах пистата.

— Рану го изрита — каза Мадж в своя защита.

— Да, това много помогна — казах.

— Той се държеше непочтително — отвърна Рану.

Мораг му се усмихна и го прегърна. „Мисли за мотора“, казах си наум, а после се обърнах към Рану:

— Ако нападахме всеки, който се държеше непочтително, нямаше нищо да постигнем, пък и щеше да ти се наложи да убиеш Мадж.

— Хей, говори за себе си. На твоето място щях да му спускам задника още в Ню Йорк — рече много сериозно Мадж.

— Нали ви казах! — възмути се Мораг.

Приключих с подготовката. Мястото на старта беше рампа, която се изкачваше нагоре до покривите на нискоетажните блокове. Всъщност рампите бяха две — по една от всяка страна на улицата. Бък щеше да кара по дясната, за мен оставаше лявата.

— Хващам се на бас, че той си е избрал по-удобната — казах просто така.

Възседнах мотора и го изтиках до стартовата линия под звуците на бързи и тежки акорди на китара и тътен на барабани. Бък дори не си направи труда да ме погледне.

— Гледай да не прецакаш работата — каза окуражително Мадж.

— Какъв е стартовият сигнал? — попита Мораг, но в същия миг един от киберселяндурите стреля във въздуха и Бък изфуча нагоре по рампата и се качи на покрива.

Дадох газ, като ускорих толкова бързо, че едва успях да удържа мотора да не се изправи на задна гума. Когато стигнах горе, на около три етажа над земята, машината подскочи за миг. Но точно в този момент се наложи рязко да сменя посоката, за да не пропадна в някаква огромна дупка. Сигурен съм, че ако беше станало, зяпачите щяха да изпопаднат от смях.

Препуснах с бясна скорост към ниска стена. Забелязах подпряната на нея метална рампа от дясната ми страна и рязко смених посоката, като успях да я изправя в мига, в който стъпих на наклонената плоскост. Полетях във въздуха, а когато се приземих, моторът подскочи на амортизьорите си. Видях Бък да отпрашва вляво пред мен. Покривът на нискоетажните сгради се явяваше скоростна отсечка. От мен се искаше само да избягвам разрушенията и дупките и да използвам рампите, които бяха подпрени на ниските преградни стени. Но само след миг изгубих Бък от поглед.

Смених скоростите и дадох газ, като по-голямата част от рампите преминавах, прелитайки над тях и приземявайки се върху амортизьорите с подскок. Понеже бях свързан с машината, успях да видя показанията на различните уреди върху вътрешния си дисплей и да усетя мощта ѝ в главата си. Опитах се да си представя, че се сливам напълно с нея, както правех с моя „Триумф“, но това не беше моят звяр, а и далече не беше толкова елегантно конструиран.

Втурнах се към следващата стена, но извиках от ужас, защото видях, че покривът не продължаваше от другата страна. Озовах се върху спускаща се надолу рампа, опитвайки се да овладеем мотоциклета, във вътрешността на сградата. Когато стигнах края на рампата, направих завой, за да избегна някаква вътрешна стена, а след това препуснах към следващата сред облак от гипс, като за пореден път едва успях да се задържа на мотора. Виждах пред себе си пистата, която криеше множество коварни участъци под формата на вътрешни стени и дупки в пода. Криволичех ту наляво, ту надясно, като се стремях да привеждам тялото си максимално надолу в тясното пространство. Не ми харесваше много усещането, че подът под мен поддава под тежестта на мотора. Но си казах, че и бездруго щях да умра, и натиснах газта. Приведох се ниско над една от дупките и видях, че продължаваше повече от два етажа чак до канализационните шахти. Извих на другата страна, а главата ми одраска вътрешната стена. Почти не го усетих. Зад мен част от пода се срути и аз почувствах как моторът се забави, но гумата успя да се закачи и аз се измъкнах напред. Когато се качих на рампата, която водеше нагоре, осъзнах, че се усмихвам. Подскочих във въздуха и излязох от вътрешността на сградата отново на покрива. Бях скъсил дистанцията помежду ни.

Наближихме някаква пресечка на пистата и аз натиснах газта. Качих се на рампата на скорост и се понесох във въздуха над главите на част от зяпачите, които нададоха радостни възгласи, когато и двамата прелетяхме и се приземихме на другия покрив — първо Бък, после и аз. Няколко автомобила ни следваха по земята; сред тях и нашата спортна кола.

Преградните стени на новия покрив ограждаха тесни ходове, дупките бяха закърпени и имаше малко трошляк. Препуснах още по-бясно с мотора си, доколкото успях да го прилъжа въпреки червените линии, които се появиха в зрителното ми поле. Това беше последната ми възможност да увеличи скоростта. Очертанията на терена се размазаха пред погледа ми. Бях запазил достатъчно самообладание, за да съм сигурен, че нямах препятствия настреща си; останалата част от вниманието си насочих към рампата пред мен. На лицето ми грееше широка усмивка — нямаше и помен от гаденето, бях забравил напълно за белезите по главата, както и за това, че сутринта бях пикал кръв.

Качих се на рампата. Стори ми се, че се задържах във въздуха цяла вечност: всичко около мен забави ход, а многоетажната сграда изведнъж започна да се уголемява все повече и повече в зрителното ми поле. Разтърсващите удари, подскачанията, битката за овладяването на мотора — само да не загубя скоростта. След няколко секунди, дали имаше и толкова, се озовах в многоетажната сграда. Видях пред мен да се мерзелее участъкът от пистата, който бяха проправили през сградата и бяха разчистили, метнах се върху поредната рампа и отново полетях във въздуха.

И така — от една многоетажна сграда на друга, като всеки път натисках газта, опитвайки се да поддържам максимално висока скорост. Но всеки път политах все по-високо и всеки път когато моторът се приземеше, подскачах, борейки се да се задържа върху него и да не се ударя в тавана. От време на време, когато карахме през сградите или летяхме във въздуха, си давах сметка, че Бък е от лявата ми страна — но всеки път ми се струваше все по-близо и по-близо.

Ето за какво ми служеха изкуствено изострените рефлексии — човек не можеше да се справи без напомпване. Затова се отличавахме от стадото. Бък май беше прав: това беше важното. Стъпи на земята, дръж нещата под контрол, дай газ, ускори, като нито за миг не се замисляш колко високо над земята прелиташ от сграда в сграда.

Дупката в стената на отсрещната многоетажна сграда беше твърде ниско разположена, а аз бях прекалено високо. Бях излетял с много голяма скорост. Стоварих върху мотора цялата си тежест, ругаейки високо разположените ръчки на мотоциклетите с дълга рамка. Усетих как дъстерът ми остърга горната част на процепа. Движех се прекалено бързо, но ако сега ударех спирачки, щях да излетя от машината. Бях виждал на състезанията във Финтри какво значи да налетиш на стена със скорост над сто и шейсет километра в час. Колелата подскочиха, но успяха да зацепят, а аз профучах с бясна скорост между подпорните колони на сградата.

В следващия миг отново летях във въздуха. Бък се беше озовал зад мен. Всичко стана толкова бавно, че успях да разгледам развалините на Трентън под мен и да си дам сметка какво значи височина от четирийсет етажа. Сега целта ми беше да стигна покрива на последната висока сграда. Малко се престарах и се приземих в средата му, като продължих да се движа към ръба с толкова бясна

скорост, че беше невъзможно да спра навреме. Изобщо не се замислих, а направо хвърлих мотора. Той продължи да се хлъзга сред дъжд от искри по покрива, а аз усетих как твърдият бетон остърга дъстера, после дрехите ми и накрая кожата. Зад гърба си чух плъзгането на гуми, които спряха против волята си, а аз се втурнах към ръба на сградата.

При падането си машината описа голяма красива дъга над града. Стори ми се, че продължи цяла вечност. Гледах я как пропада и все повече се отдалечава от мен. В следващия миг се подхлъзнах и залитнах, но успях да сграбча някакво ръждясало желязо от арматурата на рушащите се панели. Изведнъж падането спря. Ако се бях хванал с лявата ръка, можех без проблем да се прехвърля отново върху покрива, но металните пръсти на протезата се вкопчиха в железния прът. Желязото се откъсна и от бетона се посипа дъжд от дребни парченца, и аз пропаднах надолу, но в крайна сметка то не поддаде. Нито пък ръката ми, но на косъм, тъй като не се беше възстановила напълно след откъсването, обаче усетих как гелът и новата става поддават и по врата и гърдите ми шурна кръв.

После върху главата ми се посипаха още парченца бетон, защото Бък успя да закове спирачките точно на ръба на покрива, за да стане свидетел на края на грациозното падане на моя мотор. Мисля, че малко развалих удоволствието му, защото, когато машината се разби, пробивайки покрива на някаква изоставена автогара, аз доста силно извиках. Бък запали джойнт и всмука дълбоко дима.

— Малко помощ няма да е излишна — изпъшках.

Той погледна надолу към мен.

— А, да.

Ритна стъпенката с каубойския си ботуш, слезе от мотора и клекна на края на покрива. Приведе се напред и пхна джойнта в устата ми.

— Благодаря — измърморих с цигарата в уста.

— Ами да поговорим — каза той и се ухили.

Един от команчеросите беше служил като медик на Лаланд^[1]. Помислих си, че нямаше да е никак лошо някой лекар непрекъснато да върви подире ми.

— Може ли да направиш едно нещо като хората? — попита Мадж.

Трябва да призная, че чувството му за хумор започваше да ме изнервя. Бяхме седнали на бетонната площадка. Лекарят беше почистил дясната половина от тялото ми и беше извадил от раната парченцата плат, бетон и устойчиви на радиация строителни материали. Отново беше намазал раменната ми става с гел и беше сложил лепенки отгоре, а по-голямата част от тялото ми беше покрита с нова кожа.

— Чакай малко, нали го изпреварих? — отбелязах.

— Да, и едва не ме събори от покрива — каза Бък и се усмихна. После се обърна към медика, който си беше свършил работата: — Джо, би ли ни оставил за минутка?

Мъжът кимна към мен и си отиде. Седяхме до някаква смолисточерна спортна кола с тъмни стъкла. От предния капак стърчаха въздушни филтри, а окачването беше подсилено и повдигнато високо. Предположих, че беше на Гиби, защото той се суетеше около нея. Дватамата с Бък бяха останали с нас, а госпожа Тилуотър се беше прибрала в Подвижния град, след като ѝ обещахме, че ще се държим прилично. Седнах върху предния капак, въпреки протестите му. Мадж, Рану и Езичника се отпуснаха направо на земята върху натрошените отломки. Мораг хем се тревожеше за мен, че отново бях пострадал, хем се ядосваше, че бях съсипал мотора. Бък седеше върху своя, а Гиби се разположи на земята, опрял гръб в една от излъсканите джанти на автомобила си.

— Е, да чуем какво ще ни кажете — започна Мадж.

— Какво искате да научите? — попита Гиби.

— Къде е Макдоналд? — отвърна Мадж.

Бък го погледна, сякаш насреща си имаше кръгъл идиот, и попита:

— Откъде да знаем, по дяволите?

— Я по-полека — намесих се аз.

Като че ли от самото начало исках да чуя точно това, но може би отлагах момента, в който щеше да се наложи да взема някакво решение относно Грегър, затова попитах:

— Защо взехте Ролистън и Сивата дама?

— От разузнаването им бяха докладвали, че когато Нинджите нападнат, ще се опитат да заразят поне един от хората, с които се сблъскат — обясни Гиби.

— С какво ги заразяваха?

— Ти ми кажи — рече Бък. — Вие видяхте същото, което и ние, че и повече. Те като че ли заразяваха хората със самите себе си.

Беше прав.

В следващия момент Мадж попита:

— А Ролистън знаеше ли защо правят така?

Гиби сви рамене.

— Имаше какви ли не теории: някои смятаха, че е някакъв вид биологично оръжие, други, че е начин да Ги превземем или да се размножават... Знам ли? Не случайно Ги наричаме извънземни. Момчета, не мисля, че ще можем да ви бъдем от полза.

— Каква работа е имал Ролистън със заразен човек? — попитах аз.

Този път отговори Бък:

— Когато се разпаднат и от Тях остане само една локва, генетичният материал се прецаква и така разрушават сами себе си, вместо да се оставят да бъдат заловени. Ролистън беше решил, че ако заразят човек, някаква част от Тях ще остане невредима...

— И ще могат да Ги изучат — довърши мисълта Езичника.

Бък се изправи, отиде до задната част на колата на Гиби и отвори багажника.

— Някой иска ли бира?

Дори Рану изяви желание.

— Не разбирам — започна Мадж, докато ние отпивахме. — За какво му е притрябвало да моли двама изпаднали чекиджии като вас да го закарат?

Трябва да призная, че и преди се бях учудвал как подхожда към събеседниците си, имам предвид професионалния му подход като журналист. Не случайно никога не беше интервюирал известни личности или политици.

— Ами майка ти ни препоръча — каза Бък.

— Представям си как ви е препоръчала да се изкъпете, киртаци такива, но сериозно — защо му е притрябвало да използва янки?

— Защото ние, от 160-ти полк, сме много добри — отвърна Бък.

Това си беше самата истина. Но и Мадж беше прав: защо Ролистън беше прибягнал до чужда помощ?

— Пилотите от 47-ма ескадрила и ХЕК също са добри — казах, като имах предвид Хеликоптерната ескадрила на командосите.

Гиби въздъхна.

— Така е. — Бък го изглежда кръвнишки. — Но преди да ни прехвърлят към армията, ние бяхме към Военновъздушните и космически сили. Част от подразделението за специални операции.

— И какво от това? — попита Мадж.

Понякога наистина забравях, че той не беше военен.

— Ясно — включих се аз.

Мадж и Мораг се обърнаха към мен. Езичника вече беше разбрал, а на Рану изобщо не му пукаше.

— Те не летят само на граждански и военни хеликоптери, а са обучени да управляват и космически кораби — обясни Езичника.

— И разни други неща като десантни совалки — добави Гиби.

— Можели сте да управлявате космически кораби, но сте предпочели да летите с военни хеликоптери? — изумих се аз.

Космическите пилоти бяха далече по-уважавани. В крайна сметка пилотите на хеликоптери бяха, чисто и просто, таксиметровите шофьори на пехотата. Бък се изсмя презрително, а Гиби само се усмихна и каза:

— Да караш космически кораб, е пълна скука. Погледнеш наляво — черно, обърнеш се надясно — ха, още малко черно. Но да летиш на два метра над земята с над шестстотин оборота в минута, гледката на трасиращите куршуми и дрогата, която разпалва кръвта във вените ти — ето това е купон.

Бък кимна в знак на съгласие.

— Момчета, да не би войната да ви липсва? — попита Мораг.

Стори ми се, че Бък ще се засегне от думите й — повечето ветерани не обичаха този въпрос, — но вместо това той се усмихна.

— Не, обаче ми липсват играчките — отвърна и запали цигара, а аз успях да си открадна една от неговите.

— Ролистън карал ли ви е да излизате от Слънчевата система? — поинтересува се Мадж.

— Един-два пъти, но нали знаете колко бързо се разчуват тия работи. Мисля, че и в другите колонии имаше свои хора, които издирваха същото това нещо. Ние обслужвахме най-вече полети в рамките на Слънчевата система. Той опираше до нас само в краен

случай, обаче когато унищожиха онзи отряд от Чуждестранния легион, реши да използва Дивите жребци като примамка — обясни Гиби.

— А кой му даваше заповеди? — попитах.

Гиби вдигна рамене, но Бък все пак отговори:

— Нямам представа, но знам, че не беше от военното командване. Веднъж видях майора да заповядва на някакъв полковник от Военновъздушните сили и онзи да му се подчинява. Трябва да ти кажа, че и Ролистън не умираше от желание да работи с нас.

— Така ли? — учудих се аз.

— Що бе? Такива сте сладури — изрепчи се Мадж.

— Ей, пич — каза Бък, — ако продължаваш да си чешеш езика, така ще ти наритам задника, че ще кацне на главата ти вместо шапка.

Мадж понечи да му възрази, но аз го изпреварих.

— Мадж, не отговаряй.

Стори ми се, че иска да спори с мен, но все пак реши да замълчи. Бък беше твърде зает да следи какво ще направи Мадж, затова Гиби продължи да разказва:

— Както ви казах, ние притежавахме нужните умения, но ми се струва, че те си уреждаха нещата да си набавят свои хора за целта.

— Нещо като лична армия? — попита Езичника, който се включи в разговора, понеже му беше станало интересно.

Гиби повдигна рамене.

— Знам ли? Но той много държеше други хора да не разбират.

— Също както с ИК? — попитах.

Бък и Гиби ме погледнаха неразбиращо.

— Цялата тая работа с ИК, изглежда, на Ролистън не му е от особена полза — продължи Езичника, като кимна към мен и Рану.

Трябваше да се съглася с него.

— Тогава защо не е изпратил армия по петите ни? Защо праща само ИК?

— Защото не ни смята за достатъчно важни — отвърна Езичника.

— Че кой ще му е толкова важен?

— Какво, да не би изведнъж да се почувства пренебрегнат? — обади се Мадж.

— Не съвсем — рекох.

— Според мен цялата тая работа с вашия „Бог“ е пълна тъпотия — каза Мадж. Езичника го изгледа свирепо. — Не, сериозно. Нали извънземното е умряло, него май само това го интересува. А ние сме просто някакви хаховци, на които в крайна сметка ИК или Мамините синчета ще видят сметката. Ако Ролистън искаше да ви убие, досега да го е направил. Но да си мислите, че сте толкова важни, си е чиста проба мания за величие. Че сте го ядосали, ядосали сте го, но не вие сте истинската заплаха за него.

— Да не би да си ти? — попита Рану.

Мадж се обърна и изгледа непалеца.

— Ами ти кажи. Сивата дама идва при мен и ме моли учтиво да не си пъхам носа, където не ми е работата, в противен случай ще ме очисти. Аз съм склонен да ѝ вярвам, обаче кой съм аз? Аз съм само един трън в гъза. — Усетих, че и аз като всички останали кимнах в знак на съгласие. — Изобщо не съм страшен. Ама според мен нещо пропускаме.

— Може и да си прав — прекъснах го, — но ние сме тези, които се размотават с извънземно, макар и само като информационна форма. Това вече е потенциална заплаха за сигурността на Земята.

— Какво разнасяте? — подскочи Бък и двамата с Гиби се спогледаха уплашено.

— Според мен на Ролистън или не му пука, или още не е разбрал — продължи Мадж.

— Какво предлагаш? — каза Езичника.

— Да си траем и да пукнем от цироза на черния дроб — отвърна Мадж.

Идеята ми допадна. Дори нямах нищо против да сключим някакъв вид споразумение с Ролистън.

— И какво се случи с вашия приятел? — попита Мораг.

Обърнах се към Бък и Гиби.

— След като ви оставихме... — започна Бък.

— ... да умрете — добави Мадж.

Погледнах го. Той повдигна рамене и си замълча.

— По някое време се прехвърлихме върху транспортна совалка. А като излязохме в орбита, се скачихме с кораба на Ролистън...

— Той е имал кораб? — попитах изненадан.

Езичника тихичко подсвирна. Това означаваше, че Ролистън разполагаше със сериозни ресурси. Бък се ядоса, че пак го прекъсваме.

— Как се казваше корабът? — попита Езичника.

— *Стомана*.

— От класа на фрегатите, пригодени за стелт операции — обясни Езичника.

Хората от специалните части ги използваха за бази.

— Както и да е — опита да продължи Бък, — ние все още бяхме в орбита и чакахме да ни дадат разрешение за излитане. Някои от по-големите кораби ни служеха за прикритие от Тяхната флота и от повърхностния обстрел, но в този момент получихме обаждането, че вие двамата сте успели да напуснете Голямо куче 4.

Така беше. Ролистън беше дал заповед да ни зарежат там.

— Това го знам. Кажи ми за Грегър.

— Та искам да ви кажа, че както хеликоптерът, така и транспортната совалка бяха оборудвани за превозване на биологично опасни материали. Те бяха подготвени за онова, което се случи с вашия приятел.

Хвърлих цигарата на земята, като се опитах да сподавя кашлицата, ако не ми харесаше това, което щях да чуя след малко. Почувствах се много изтощен; скоро щеше да се наложи да взема още някакъв стимулант.

— А къде закарахте Грегър? — попита Мадж.

— На „Сол“, сондата на Атлантида — отвърна Гиби. — Качихме целия кораб на най-големия товарен асансьор на Земята.

— И това беше последният път, когато видяхте Грегър? — попитах.

Гиби кимна. Забелязах разочарованието по лицето на Мадж. Това, което бяхме научили, още не значеше нищо. Сондите бяха складове, свързани с цялостната транспортна инфраструктура на Земята. Ако Грегър все още беше жив, можеше да е навсякъде. Езичника въздъхна и каза сдържано:

— Дайте ми точния ден и час.

— Може ли да ти послужи за нещо? — попитах.

— Може би.

— Искаш ли да ти помогна? — каза Мораг.

— Ще трябва само да се пресее доста информация, дори няма да се наложи да хаквам каквото и да било, така че ще бъде доста скучна работа.

— Така или иначе, и на това трябва да се науча.

— Това ли е всичко? — попита Мадж.

Очевидно беше ядосан. Бък и Гиби помислиха малко, но като че ли негласно стигнаха до едно и също решение.

— Не съвсем — рече Бък.

Всички се обърнахме към него и зачакахме.

— Продължавай — подканих го аз.

— Виж, човече, най-вероятно вече не можеш да помогнеш на твоя приятел. Защо ни тормозиш? — попита Бък.

— Глупав въпрос — обади се Рану.

Посочих с пръст Гиби.

— Ако някой свали него в горящ хеликоптер, какво ще направиш?

Бък кимна.

— Макдоналд може би все още се намира на сондата, или поне със сигурност знам, че са го държали там известно време — каза Гиби.

— Защо мислиш така? — попита Мадж.

— Първо, асансьорът се спусна с транспортния кораб под нивото на океана. Премина площадките за кацане и доковете, без да спира никъде.

— И какво от това? — попитах. — Биха могли да го изведат с подводница — става бавно, но никой няма да забележи.

— Или пък да използват маглевите — предположи Мадж.

— Освен това имаше хора, които ни очакваха — добави Бък.

— И това нищо не значи — каза Мадж.

— Може и да си прав, но чух единия да споменава някаква лаборатория. По начина, по който го каза, си помислих, че се намира в сондата — рече Бък.

— Не ми звучи много убедително — отвърна Мадж.

Бък вдигна рамене.

— Ще видя дали мога да потвърдя тази информация — каза Езичника.

— Съгласен съм, че това още нищо не значи. Обаче Бран чу какво каза онзи. И после непрекъснато гледаше ту него, ту мен —

продължи Бък.

Всички млъкнаха.

— А след това? — наруши мълчанието Мораг.

— Възнамерявала е да го убие — отвърнах.

Бък кимна.

— И тогава решихме да си спасяваме задниците — обади се Гиби.

— Искаш да кажеш, дезертирахте? — попитах аз.

И двамата кимнаха. Отново изпаднахме в мълчание, за да помислим малко, или поне на мен така ми се стори. Гиби отиде до багажника на колата си и извади от хладилната кутия по още една бира за всички.

— А за какво ще ни послужи това, което чухме? — попита Мадж.

Небето взе да притъмнява и в мръсния въздух пламна невероятна гледка, обагрена в пурпурно и кървавочервено. Някои от събралите се вече потегляха обратно към Подвижния град. Тези, които оставаха, бяха твърдо решили да си направят купон сред развалините на Трентън. Около паркираните автомобили се появиха лагерни огньове, за да могат по-добре да ги наблюдават. Погледнах към мястото, на което бях видял туземката, но както можех да предположа, тя не беше там, а и музиката, която киберселяндурите слушаха, отдавна беше достигнала и надминала предела ми на поносимост. Не можеха ли тези хора да пуснат малко джаз от времето на Последния човешки конфликт?

— На ваше място щях да приема, че приятелят ви е мъртъв, и да забравя — каза Бък. — Не мога да си представя, че може да му се е случило нещо хубаво.

Все повече се съгласявах с него.

— А може и да не е така — обади се Мораг.

Вдигнах глава и я погледнах. Беше се замислила, а аз започнах да си я представям с дълга коса. Но дори и така, с остригана глава, тя пак беше много красива. И твърде млада, успя да ми напомни задрямалият глас на моята съвест.

— Мораг, не искам да прозвучи грубо, но какво би могла да знаеш ти за тая работа? — попитах.

— Може би имам интуиция? — каза тя с надежда.

Мадж се изхили презрително.

— Пак ли си говорила с онова нещо? — каза Езичника с укор в гласа.

— С кое нещо? — попита Гиби подозрително.

— Хайде да не започваме отново — предложих аз.

Мадж посочи Мораг и каза:

— Тя държи едно извънземно в чип, а пък той — и посочи Езичника — иска да го използва, за да си направи бог.

Езичника се изправи, посинял от гняв, и извика:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

И аз вече бях ядосан.

— Тъпа идея, мамка му. Фантазмагория някаква. На кого, по дяволите, му пука? Никой няма да ни повярва, но дори и да има такива, ще си помислят, че сме откачили.

— Мадж, каза каквото имаше. Сега обаче си дръж устата затворена, ясно? — рекох.

— Тъй вярно — заяде се той.

— Нека да изслушаме момичето — предложи Рану.

— Абе, момчета, вие да не сте някакви култопоклонници?

— Смени две букви и ще разбереш — озъби се Мадж.

— Имаш ли да добавиш още нещо? — попита Мораг. Мадж поклати глава. — Не съм напълно сигурна. Невинаги успявам да го разбера, когато се опитваме да общуваме.

— Кое не разбираш? — попита Гиби, напълно смаян от думите й.

— И то само ако приемем, че не се опитва да ти въздейства — добави Езичника.

— Чакайте малко, какво искате да кажете с това, че правите бог? — прекъсна ги Бък.

— Мораг, трябва да се опиташ да извлечеш смисъл от думите му. Не случайно то избра тъкмо теб — каза Рану.

— Нищо подобно — просто го доставиха в същия публичен дом — пардон, кораб, превърнат в публичен дом! — изкрещях, защото не можех повече да търпя тези псевдомистични глупости.

— А, значи, тя била курва? — попита Бък и лицето му грейна, понеже най-накрая беше разбрал нещо.

Двамата с Мораг го погледнахме кръвнишки.

— Млъквай — казах аз.

— Според мен то се опитваше да общува — продължи Мораг.

— А, значи, вие сте курвопоклонници? — попита Бък, като лицето му се озари в още по-голяма степен от обзелото го прозрение.

— Какво каза? — изревах, загубил способност да следя мисълта му. — Не сме никакви курвопоклонници, мамка му.

— И престани да ми викаш курва — добави Мораг. — Защото иначе, ти, ти... ще си изпатиш от мен.

— Ах, как ме уплаши — каза Бък и се ухили мазно. — Колко вземаш, сладурче?

— Не, той ще си изпати от мен — казах.

Рану също се изпъна напред, готов да скочи. Мораг се обърна към мен и каза:

— Мога и сама да се защита!

Малко се засегнах от думите ѝ; в крайна сметка исках да ѝ помогна.

— Защо смяташ, че това нещо се опитва да общува с теб? — попита Езичника в опит да насочи разговора в по-смислена посока.

— Посланик каза, че така наречените Нинджи са негов предшественик. Те били създадени, за да се опитат да се свържат с нас.

— Кой е тоя Посланик? — попита Гиби.

— Извънземното — отвърна Мадж.

— Тогава защо ще убива Аш и Шаз и ще се опитва да очисти и нас двамата с Мадж? — попитах и си спомних как то държеше главата на Шаз и я разглеждаше с интерес.

Мораг вдигна рамене.

— Не знам.

— Значи, вие си имате извънземно? — попита Гиби.

Кимнах, без дори да се замисля.

— Извънземна курва? — рече Бък.

Мадж се захили.

— Какво рече? — обърнах се към селяндура.

Той се притесни и посочи Мораг.

— Тя чукала ли се е с извънземното?

Мадж се ухили гадно и се обърна към Мораг, като се направи, че не забелязва убийствения ми поглед.

— Въпросът е много интересен.

— Не! — изкрещя Мораг. — Не съм се чукала с извънземното, разбрахте ли!

Някои от насядалите край близкия огън се извърнаха насам.

— Я по-тихо — изсъсках и посочих с пръст Бък и Гиби. — Вие двамата си затваряйте устата, а ти, Мадж, престани да дразниш Мораг.

— Сега разбирам — каза Езичника.

— Какво? — попитах недоверчиво.

— Как се опитва да общува някой, който не познава друго освен насилието? — попита той.

Замислих се над идеята му. Беше малко по-сложно от досегашните ми контакти с Тях. За щастие, думите му като че ли привлякоха вниманието на Мадж.

— Защо му е тогава да избива останалите? — попита той.

— За да намери някой достоен — рече Езичника.

Рану кимна.

— А защо му е да се опитва да общува? — казах.

— Защото искат мир — отвърна Мораг.

— Извънземните курви ли искат мир? — попита Бък.

— Ти да не си надрусан? — рекох аз.

— Той вечно е надрусан — вместо него отговори Гиби.

— Ти да не би да не си? Остави го на мира — възмути се Мадж, който само преди два часа искаше да ги убие.

— Или защото са станали по-умни — продължих разговора с Мораг, като се опитах да не обръщам внимание на глупостите на Мадж.

— Би било много странно. Съдейки по онова, което Посланик направи в мрежата, ако си науми, може да стане много опасен — включи се Езичника и трябва да призная, че отново беше напълно прав.

— Но само ако правилно е разбрало идеята. Те са извънземни; може би просто не разбират мрежата и нейната важност — отбеляза Мадж.

— Ако предположим, че имате право — обърнах се отново към Мораг и Езичника, — какво би означавало това за Грегър?

Езичника сви рамене.

— Аз бих казал, че той е хибрид, който се опитва да намери начин да улесни общуването.

— Някой ни протяга ръка от звездите — много красиво, няма що — каза Мадж.

— Това е само предположение — обадох се аз.

В това време получих кодирано съобщение от Езичника: „И да, и не. Лично за мен Макдоналд е някаква физическа версия на онова, което се случва с Мораг. Всъщност Мораг е бета-версия на Макдоналд.“ Аз го зяпнах.

Мораг ме видя и се обърна към Езичника.

— Ти смяташ, че съм хибрид? — учуди се тя.

Езичника я погледна смаян и ужасен.

— Разбила си кода? — каза с пресъхнала уста. Наистина беше уплашен. — Не мога да повярвам — добави той повече на себе си, отколкото на нас.

От малкото, което знаех за хакерите, ако тя наистина беше направила това, което той каза, значи, имаше начин това да стане — е, наистина трудно, но не и невъзможно. Работата беше там, че отнемаше доста време. Мораг стана. Очите ѝ се бяха насълзили.

— Ама тая наистина ли е извънземна курва? — попита Бък и я посочи с пръст.

Но този път не успя да избегне удара ѝ. Чух как носът му изхрущя и по брадата му потече кръв.

— Мръсна кучка! — изрева той.

— Айдее — измърморих аз.

Бък се пресегна за револвера си. Рану вече стискаше по един глок в двете си ръце. С единия държеше на прицел Бък, а другият не че беше насочен директно към Гиби, но беше достатъчно близо до него, за да разбере посланието.

Мораг се обърна към Рану.

— Казах ви, че мога и сама да се защита!

И избяга. Рану я остави, но когато тя се отдалечи достатъчно, че да не го забележи, тръгна след нея. Трябва да призная, че се почувствах по-добре. Мадж, който също гледаше натам, попита:

— И сега какво?

— Ти какво искаш?

— Искам да измъкна Грегър, но искам да разчитам на нещо повече от празните приказки на една малолетна курва — каза той.

Ядосах се, но умората надви гнева ми. Бръкнах в това, което беше останало от някакъв джоб, и извадих още една лепенка със стимулант, която залепих около лявата ми китка.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Мадж.

— Прекрасно. Не я наричай повече курва — предупредих го аз.

— Не разсъждаваш трезво. Не мислиш с главата си.

— Мамка му, тая кучка ми счупи носа — изхленчи Бък.

Никой не му обърна внимание.

— Радиационната болест е виновна — отвърнах на Мадж.

— Не тя, а момичето — рече Мадж. Гиби ни гледаше с интерес. — Дори и да е права и Грегър да е хибрид, какво от това? Това не значи, че ще бъде добронамерен, това не значи, че е онзи Грегър, когото познаваме. Но със сигурност означава, че ще имаш насреща си обучен войник от специалните части, който притежава уменията на Техните Нинджи. Наистина ли искаш да пуснеш на свобода такова чудо?

— Не, искам да отида и да го видя, да видя приятеля си. Ако си прав, те ще го държат в изолация. Тогава просто ще сложим край на мъките му. Няма да стане като на Голямо куче 4 — отвърнах.

Мадж се замисли за миг и посочи с пръст след Мораг.

— Та ние дори нямаме представа тя на чия страна е.

Стори ми се, че в известен смисъл имаше право. Но това беше една от причините, поради които харесвах Мадж: може да си падаше малко гадняр, но винаги те караше да погледнеш истината в очите.

— Аз й вярвам — казах.

Думите ми прозвучаха неискрено и за мен самия, но аз исках да са истина.

— Не, ти искаш да я чукаш, а това са две различни неща.

— Скапана курва — каза Бък, притискайки носа си да спре кървенето.

Мадж се обърна към него:

— Какво искаш бе?

— Кое е най-лошото, което може да ти се случи, ако отидеш на Атлантида? — попита Бък. — Да те убият.

— Не — поправи го Мадж, — най-лошото е да те хванат, да те затворят в сензорна кабинка и да те измъчват през следващите стотина години.

— Затова ние сами ще си теглим куршума, преди да ни хванат — казах аз и се усмихнах широко. — И без това в момента нямаме по-добро занимание.

Мадж изпусна въздишка и отиде да си вземе още една бира от хладилната кутия на Гиби. После я отвори, пресуши я на една глътка и посегна за друга.

— Аз наистина държа да си умра от цироза.

— Ти още със стария черен дроб ли си? — попитах.

— Не.

Значи, и на него, както и на мен, му бяха присадили изкуствен черен дроб, който много по-успешно разграждаше алкохола. Но въпреки това човек все още можеше да се напие, защото ако не беше така, целокупната британска армия отдавна да се е вдигнала на бунт, обаче имаше и една подробност — изкуственият черен дроб не позволяваше на алкохола да нанесе трайни увреждания.

— Е, как тогава ще умреш от цироза?

— Ами като много, ама много сериозно се постарая — каза той. — Ще ни е нужна помощта на Балор.

— За да пукнем от цироза ли? — попитах, но в същия момент се обърках.

Както вече казах, не бях в най-добрата си форма. Мадж ме изгледа, сякаш бях идиот.

— Ние ще ви помогнем — каза Гиби.

Двамата с Мадж го погледнахме учудени.

— Да бе, как не! — изкрещя Бък.

— Хей, Бък, стига вече, тя не е първата курва, която ти разбива носа — рече Гиби.

— Престанете да наричате Мораг курва — извиках ядосан.

— Момчета, благодаря, че си предложихте услугите. Помня, че последния път страшно ни помогнахте — подметна саркастично Мадж.

— Нямахме избор и ти го знаеш. Ти също беше длъжен да изпълняваш заповедите на Ролистън — каза Гиби.

— Прав е — обадох се аз.

— А ще можем ли после да ги зарежем на някое опасно място?

— Майната им! — отново изкрещя Бък и погледна Гиби ужасен: — Няма да им помагаме на тия.

Гиби се обърна към него.

— Човече, ние ги предадохме, забрави ли? — Бък нищо не отговори. — Сега трябва да поправим грешката си.

Стори ми се, че Бък искаше да възрази, но не го направи. Гиби ме изненада. Можех да разбера защо Мадж, Рану и аз бихме се навили на подобно нещо — Мадж беше развил лоялност към Дивите жребци, а Рану към своя Полк на гуркхите, така че за нас това беше нещо, с което, за добро или зло, бяхме „облъчени“. Можех да разбера, че по същия начин и Гиби изпитва лоялност към нещо, макар и не към нас, но той говореше за нещо съвсем различно. Искаше да ни помогне, защото смяташе, че така е редно. Нямаше да извлече никакви облаги за себе си. Ето това беше за мен съвършено нов вид морал. През повечето време всеки гледаше да спаси кожата си, което си беше в реда на нещата, ако искаш да оцелееш. По-изненадващото беше, че по всяка вероятност и Бък беше съгласен с Гиби, макар да му беше много ядосан. Замислих се къде ли бяха изковали ценностната си система тези двамата. Май не бяха чак такива задници, за каквито ги смятах. Може би щяха да ни бъдат от полза, ако решим да отидем до Атлантида — най-малкото, щяхме да имаме нужда от някого, който да ни закара до там. Започвах да чертая план в главата си, но трябваше да разузная още няколко неща. Помислих така известно време и казах:

— Мадж?

— Кажи.

— Можеш ли да се опиташ да не лазиш по нервите на всички наоколо?

— Не — отвърна той и се усмихна.

Аз погледнах на другата страна към Езичника. Той мълчеше и предположих, че отново е влязъл в мрежата, но не беше. Беше уплашен.

— Добре ли си? — попитах го.

Той ме погледна. Нямаше изобщо да се учудя, ако ме беше помолил да изгоря Мораг на клада.

Открих Рану встрани от един от накладените огньове. Достатъчно добре прикрит.

— Къде е? — попитах.

Той кимна към огъня. Мораг седеше там, но по-далече от останалите, които се грееха край пламъците. Тръгнах към нея. Рану опита да ме спре.

— Джейкъб?

Обърнах се, очаквайки да ми каже нещо, свързано с Мораг.

— Не желая да ми казваш каквото и да било — изплюх се аз.

Сега си го изкарвах на него заради разговора с другите преди малко. Рану изобщо не се трогна.

— Имах предвид... болестта ти.

— Какво за нея?

— Не е достойна смърт за един воин.

Не разбирах: беше ли се натъжил, или така ми се стори заради танцуващите сенки на огнените езици върху лицето му?

— Благодаря ти — казах, — но ако още веднъж ме наречеш воин, ще те застрелям в гръб, за да ти докажа, че си бил прав. — Рану се усмихна. — А сега би ли ни оставил?

Той се замисли над молбата ми, а може би претегляше наум що за човек съм. Каквото и да си мислеше обаче, мина доста време, преди да кимне в знак на съгласие и да тръгне обратно към колата на Гиби.

— Хей — казах, като пристъпих към огъня.

Мораг вдигна глава — беше плакала.

— Какво? Идваш при курвата хибрид ли? Дай ми петстотин евро и ще ти духам.

И отново се обърна към огъня, премигвайки с насълзени очи.

Заради пластмасовите протези, които носех на мястото на очите, не можех да плача; но когато чух това, ми се прииска да ревна. Седнах до нея на земята по турски и издърпах от огъня една главня, с която си запалих цигара. Замислих се за всички неща, които й се бяха случили в живота. Беше на осемнайсет, а някакви гадняри на обща възраст над сто и петдесет години се бяха наговорили да я тормозят. Преди малко не ми изглеждаше така, но връщайки мислите си назад, точно това се беше случило. Защо те, защо ние се държахме по този начин?

— Те са уплашени — казах и я погледнах. За миг тя отвърна на погледа ми, но веднага се извърна към огъня. — Ние сме уплашени — поправих се аз. — Е, може би без Бък и Гиби — те са задници.

— И Мадж.

— Да, обаче той ще умре за теб — заявих без никакво колебание в гласа.

— Моля?

— Той се държи така, когато е сред близки хора. Подозирам, че кретенското му държане е начин да не се привързва към твърде много приятели, но той също е уплашен.

Мораг ме погледна и попита:

— И ти ли смяташ, че съм хибрид?

— Ти си по-красива от Тях — казах и веднага разбрах, че не трябваше.

И как така — хем на осемнайсет, хем по-умна от мен?

— Само това ли? По дяволите, изобщо да не се мъча да подобря своя или нечий друг живот? Просто да си лежа по гръб и да съм доволна... заради... шибаната си касичка, така ли? — изплю се Мораг.

— Извинявай.

— Каж ми, Джейкъб. Липсва ли ти предишната Мораг? Липсва ли ти уплашеното до смърт, омазано с грим курвенце, което завари на платформите?

Едва в този момент разбрах, че онова, което ми липсваше, беше не проститутката Мораг, а чувството, че съм неин закрилник, че мога да се грижа за нея. Помислих си, че лицето ми е като отворена книга.

— Мръсник — каза тя, тръсна глава и се опита да стане.

Аз леко се понадигнах и протегнах крак, за да я спъна. Тя извика, когато тупна по задник на бетона. Започвахме да привличаме към себе си вниманието на наседалите край огъня хора. Погледнах един-двама; но очите ми бяха тъмни езера, които дори не можеха да отразят пламъците. Хората се направиха, че нищо не са видели. Понеже не внимавах, успях да парирам удара с изпъната ръка на Мораг едва в последния момент.

— Е, bravo. Понаучила си това-онова от бойното изкуство и ние сме силно впечатлени.

После се обърнах към нея. Тя беше бясна.

— Надскочила съм си нивото, а? А не искаш ли да ми преподадеш някой и друг урок по безпомощност? Не мислиш ли, че ми стигат вече, а?

— Извинявай! — изкрещях отчаяно. — Какво искаш да направя? Понякога всички изпадаме в безпомощност, обаче истината е, че с

начина на живот, който водим в момента, неизбежно ще срещнеш по-опасни от теб хора.

— Но само във физическо отношение — отвърна тя. — Забрави ли кога ти беше безпомощен и аз трябваше да те спасявам, обаче познай какво ще ти кажа? Справихме се и без да прибегваме до насилие.

Права беше. Истински опасните бяха хакерите; аз бях само оръдие.

— Ето ни пак там, откъдето тръгнахме. Ние се страхуваме от теб — казах внимателно и млъкнах.

Продължихме да гледаме втренчено огъня. Накрая Мораг извади от чантата си моята бутилка уиски.

— Забрави го в Подвижния град — каза и отпи една глътка, преди да ми подаде шишето.

— Много безотговорна постъпка — казах и дръпнах голяма глътка.

Усетих задоволство от изгарящото чувство в гърлото. Не съм сигурен, че стомахът ми се зарадва особено, но успях да преглътна надигащото се гадене. Бръкнах в джоба си и извадих едно от хапчетата, които ми беше дал Татенцето, в случай че ме напуснат силите. Надявах се Мораг да не ме беше видяла. Преглътнах го с нова глътка уиски.

— Ти искаш да ме чукаш — каза Мораг.

Това не беше въпрос, прозвуча по-скоро като решение. Поклатих глава. Още малко и щях да се ядосам.

— Какво искаш да ти кажа? — попитах.

— Поне можеш да си признаеш — да признаеш, че смяташ, че съм ти длъжница.

Обърнах се и я погледнах. Тя ме наблюдаваше, а блясъкът от огнените езици се отразяваше върху бледата ѝ кожа.

— Да, желая те, но не ми дължиш нищо, по дяволите — казах и се изправих.

Не бях сигурен обаче от кого бях по-отвратен. Всъщност знаех. От себе си. Какво очаквах да ми каже в отговор? С какво бях по-различен от бившите ѝ клиенти? И аз бях стар мръсник, затова трябваше да стоя далече от нея. Понечих да си тръгна.

— Аз не съм извънземно — каза тя. Аз се спрях. — Върни уискито. — Седнах на земята, краката ми бяха омекнали. — Ще ме прегърнеш ли? — каза Мораг.

Притеглих я към себе си. Това ли желаех? Тя беше толкова дребна и крехка. Дадох си сметка, че не исках нито да се страхува, нито да се почувства наранена. Май само това можех да сторя за нея. Нямах представа обаче как.

— Ние разговаряме или поне се опитваме — каза тя, с което още повече ме обърка.

— С кого? — попитах, като се замислих дали нямаше предвид нас двамата.

— С Посланик.

— Наясно си, че можеш да правиш неща, които не се предполага да умееш — добавих.

Тя ме погледна и каза:

— Аз съм добра, наистина. И не само заради помощта на Посланик; имам дарба по рождение.

— Вярвам ти, но завистта на Езичника не е само професионална, той наистина се страхува от теб. Според него е възможно Посланик да те променя или да те контролира. — Тя не отговори. — Мораг?

— Посланик е информация и нищо друго. Езичника смята, че съм обладана от бесове или нещо такова. — Тя обаче криеше нещо. — Той мисли, че аз съм Вавилонската блудница.

Най-сетне изплю камъчето.

— Ъ? — опитах се да отвърна твърде интелигентно.

— Според него аз общувам с бесове.

— Искаш да кажеш с Тях?

Тя кимна. Тя наистина общуваше с Тях. Можехме само да се надяваме, че Те не бяха толкова страшни, колкото си мислехме. Въпреки че това противоречеше на всичко, което знаех за Тях.

— Това е хакерски мит, нещо като анти-Месията, който ще ни предаде на Тях. Един вид Юда за целия човешки род. Викария каза същото — каза Мораг.

— Кога?

— „Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване.“ Това е

цитат от християнската Библия, „Откровението на Йоана“, аз проверих — каза Мораг с равен и безизразен глас.

Да върви по дяволите религиозната мания на хакерите. По дяволите самият Викарий.

— Той винаги цитираше „Откровението“, освен това беше побъркан.

— Според мен не е бил луд — рече тя замислено. — И Татенцето каза нещо подобно, когато ти беше в безсъзнание. Той се опита да го представи като шега, но аз схванах намека.

— По дяволите, какво общо има вуду с „Откровението на Йоана“?

— Няма никакво вуду, това е измишльотина за големите екрани. Религията, която изповядва Татенцето, се нарича воду. — На мен не ми прозвуча по-различно. — Става дума за повлияни от католицизма религиозни ритуали от Западна Африка.

— Ама на теб май ти харесва религиозната страна на хакерството?

— Той вижда Лоа, духовете в мрежата, и разговаря с тях — продължи Мораг.

— Те са разговаряли за теб?

— Очевидно.

Как можех да ѝ кажа, че това са пълни глупости? Че едното води до другото. Човечеството не беше стигнало по-далече от изгарянето на вещици. Колко по-голямо бреме можеше да понесе това крехко момиче?

— Значи, Езичника смята, че ти си...?

Не желяех да кажа думата.

— Курва? Всички изпитват желание да ме наричат така. — Сякаш не ѝ стигаше това, което ѝ се беше струпало на главата. — Не го изрече, но го прочетох в погледа му. — За миг се смути. — Пък и знам, че той се осведомява по въпроса в мрежата.

Ама че странно.

— Но той няма представа, че ти си разбрала?

— Изобщо.

В такъв случай тя беше успяла да надхитри опитен хакер като Езичника. Да го шпионира, без да бъде заловена. Сега вече разбирах

защо той се страхуваше. Всъщност разбрах защо всички ние се страхувахме.

— Мораг, мислиш ли, че Посланик те е променил?

Прозвуча по-грубо, отколкото възнамерявах. Тя ме погледна право в лещите.

— Разбира се, как иначе? Джаджите, които имплантираха в главата ми, също ме промениха, ти ме промени, Езичника и той. Посланик няма власт над мен, той е много нежен. Не мога да ти обясня какво е усещането, когато разговарям с него.

Започвах да се притеснявам.

— Посланик е в чипа, нали? — попитах, като се опитах да прикрия нарастващото безпокойство.

— Струва ми се, че някъде в моите чипове витае неговият призрак. — Аз ококорих очи. — Спокойно — каза тя, — малко е страшничко, наистина, но той само ми помага за нещата, които правя. Няма никаква власт над моите чувства или мисли.

— Той?

Тя вдигна рамене.

— Ами за мен е той.

Не бях сигурен дали това ми харесваше. Вече чувствах тревога, но към това започваше да се прибавя и ревност към прекалено интимните ѝ отношения с това същество от мъжки пол.

— Значи, ти би предпочел да ме таковат?

— Какво?

— Такова, дето прогонват злите духове.

— А, екзорсизъм ли?

Бях виждал как се прави по време на състезания или на платформите. Обикновено ставаше дума за някой взел се на сериозно хакер, който си беше наумил, че е станал специален след първото си видение в мрежата, откъдето беше лепнал нещо върху евтините си невронни джаджи. Понякога тези типове не можеха да понесат онова, което получаваха под формата на откровение свише.

— Да ти кажа честно, да.

— А защо? — попита Мораг, издърпа бутилката уиски от ръцете ми и отпи.

Ама че тъп въпрос.

— Как така защо? Ами че в главата ти живее извънземно — отвърнах, като ми се стори, че аргументът ми прозвуча много по-разумно, отколкото смятах.

— И какво от това? Ти преди нямаше много време да ме опознаеш, така че това, което си мислиш, че съм аз, може би сме аз и Посланик. — Заболя ме главата. — Надявам се само това да е онази Мораг, която желаш. Освен ако и ти не си като другите мухльовци и изобщо не ме познаваш, ами просто си си изградил представа за мен такава, каквато би искал да бъда.

Тя ме обвиняваше с поглед, затова аз се разсмях.

— Проклет да съм, ако знам. Но все ми се струва, че желая тъкмо теб.

— В такъв случай трябва да знаеш, че аз вървя в комплект с извънземно в главата ми, затова искам да се отнасяш с мен както с всеки друг. Ти трябва да решиш дали можеш да ми се довериш, или не — каза тя и в този миг разбрах, че ѝ вярвам. При все че не вярвах на никого, освен може би на Мадж. — Осъзнаваш ли, че ти си вероятно първият мъж, с когото наистина искам да правя секс? — продължи тя. Аз не се стърпях и прихнах да се смея. — Не ми се подигравай, копеле.

И ме удари по превързаната рана. Извиках от болка и насъбралите се край огъня киберселяндури се извърнаха към нас. Мораг се кикотеше.

— Не бива да казваш на мъжете такива работи — казах, стиснал зъби, докато болката отзвучи.

— Защо?

— Ами защото така още повече ни вдигаш акциите.

— Исках да бъда открита с теб. Защото държах да ти го кажа и да го имаш предвид.

— Половината ми кожа се е смъкнала.

— Когато те видях за първи път, цялата ти глава беше обгорена; освен това кожата ти не е чак толкова хубава. Просто се радвай, че аз не съм толкова повърхностна като теб. — Тя ме целуна. — Хайде да отидем някъде другаде — добави.

Ровех из багажника на нашата кола за палатката и ултразвуковото устройство, което прогонва плъховете. Не е ли страхотно да се

отдадеш на романтика наред пустошта? Взех каквото ми трябваше и затворих капака. Мадж стоеше до мен.

— Езичника добре ли е? — попитах.

Той кимна.

— Ние смятаме да се напием тази нощ и да си починем. А ти?

— И аз. Обаче искаме малко да се усамотим.

Мадж се усмихна.

— Защо, не искаш ли Рану да дойде и да ви свети? Човече, Бък и Гибс биха се включили на драго сърце, ако ги поканите учтиво.

— Ами така и така, едва ли някога отново ще мога да получа ерекция — казах.

— Освен това заради радиацията вероятно вече си и стерилен — каза Мадж и се ухили.

И тогава ми светна: ами ако не можех да го вдигна? Мадж сигурно беше видял изписаната на лицето ми тревога, защото започна да се смее с глас.

— Мръсно копеле — прекъснах го аз.

— Най-смешното е, че сигурно нямаше да имаш проблем, ако не ти бях пуснал тая муха — рече Мадж и продължи да се смее с пълно гърло.

— Нищо ми няма — настоях, но от това той само се разсмя още по-гръмогласно.

Понечих да си тръгна.

— Хей, Джейк.

Той много добре знаеше, че мразех да ми викат така.

— Какво? — обърнах се и го погледнах, но той беше престанал да се смее.

— Сигурен ли си, човече? Тя е много млада.

Замислих се за миг. Може би наистина постъпвах егоистично, но и бездруго скоро щях да умра — при положение че Ролистън или някой друг не ни очистеше преди това. Знаех, че ще съжалявам, ако не го направех. Надявах се само мотивите ми в дадената ситуация да са възможно най-чисти, ако изобщо можеха да бъдат такива, но поне знаех, че не се възползвам от Мораг.

— Да — казах.

Мадж кимна. Обърнах се и тръгнах към огъня, където седеше Мораг.

— Джейк?

Спрях се и поех дълбоко дъх, преди да се обърна.

— Мадж, защо не ми позволяваш да отида при красивата млада жена, която иска да прави секс с мен?

— Въпреки факта, че си наполовина мъж, наполовина робот.

— Мога да те убия за тези приказки. Освен това мисля, че трябва да паднеш на колене и да благодариш на Бога, че има жени, които нямат нищо против да си легнат с грозни мъже — казах.

Той се ухили, но лицето му отново придоби предишната твърдост.

— Когато приключим с това, ще се върнем в Подвижния град и ще довършим онова, което не успяхме, нали?

Можех да му кажа, че не беше длъжен да го прави, но това щеше да прозвучи като някоя баналност и той само щеше да се разяри.

— Добре — обещах му аз.

Случи се на втория етаж на една от нискоетажните сгради, близо до голяма дупка в пода. Не беше най-романтичното място на света. А и нямаше как да бъде — намирахме се в средата на отровената пустош. Постлах брезент на пода и разпънах палатката. Мораг запали някаква лампа — тя, за разлика от мен, нямаше приспособления за нощно виждане — и разгъна двата спални чувала, като ги постави един до друг.

— Искаш ли да ме опознаеш по-добре? — попита и извади нещо от чантата.

Приблжих се да видя отблизо. Държеше незаконно устройство за биологична обратна връзка, което представляваше кутия с осем стърчащи жички, всяка от които завършваше с някакъв жак. Използваше се или за засилване на удоволствието от секса, или за мъчения. Устройството представляваше малка сензорна машинка. С нейна помощ щяхме да усещаме какво прави партньорът. Това беше най-интимното нещо между двама души, което можех да си представя. Бях участвал в хиляди престрелки, обаче сега се разтреперих от страх от едно малко момиченце.

— Откъде го взе?

— От Ню Йорк.

Ясно. Успях само да преглътна и да кимна.

Би било чиста загуба на време да описвам усещането да я чувствам до себе си и да усещам онова, което и тя усеща, всяко докосване и неговия отклик. Останахме свързани дълго след това в прегръдка. Винаги се бях стремил към подобно освобождение, но в кабинките не можех да го получа — един вид отделяне от тялото, без обаче чувството за отлепяне. Сякаш се превръщах в нещо повече от самия себе си.

Много по-късно осъзнах, че всъщност бях дал достъп на Посланик до себе си. На следващата сутрин умът ми по някакъв начин трябваше да развали удоволствието. Твърде хубаво беше, за да приема, че се случва с мен.

[1] Известна още като Лаланд 21 185 — четвъртата най-близо разположена до Слънцето звезда след Алфа от Кентавър, Звездата на Барнард и Вълк 359. Представява червено джудже в съзвездията Голяма мечка. — Б.пр. ↑

21. НЮ ЙОРК

Чувах Ги как пеят. Но как беше възможно през вакуума? И не в ушите ми, нито дори в главата ми. Приличаше на ужасния грохот на силен вятър — звук, едновременно нестроен и красив, хор от ангели, които пееха фалшиво.

Те/То също бяха красиви. От мястото, където висях неподвижно в Космоса, виждах Техните островърхи кули, вкопани здраво в недрата на астероида — постройки от биолуминесцентен материал, подобен на корал. Приличаха на огромен и потънал в свършен покой притихнал град. Аз висях в Космоса, гол и цял-целеничък, без нито едно винтче по мен, и Ги/Го съзерцавах.

Дълбоко в мен нещо зашепна, че това бяха Те, че това беше Тяхната същност. Начинът Им на живот, с който Те бяха доволни, защото никога не бяха имали, нито желали повече от това.

Стори ми се, че бих могъл да Ги гледам така цяла вечност и да Ги слушам цяла вечност. Някъде в дълбините на съзнанието си се зачудих как можех да се намирам във вакуум и да съм жив. Изведнъж пред мен проблесна видение от моите кошмари. Студени, ужасно студени вени, които се пръсват, кръв, която изтича и залива пластмасата около моите очни кухни. После изчезва, прогонено от силата на волята, спомен от друго време, друг живот, и аз продължих да си вися там, да гледам и да слушам.

Не знам колко време бях престоял така, без да изпитам нито за миг отегчение или безпокойство, и не знам кое беше първото нещо, което ме наведе на мисълта, че нещо не беше наред. Вероятно се беше събудил стар инстинкт. Огледах се, доколкото ми позволяваше неподвижното положение в небето. Постепенно видях, че част от звездите липсваха, а с приближаването на космическия кораб все повече и повече орediaвах. Разпознах конфигурацията, но не и конкретния съд. Беше един от леките кръстосвачи, от онези, произвеждани преди стотина години. Поради огромните разходи по

построяването им голяма част от тях все още се използваха и в наши дни. Въпреки че бяха огромни и изглеждаха тромави, за мен космическите кораби се отличаваха с особена грациозност. През цялото време безшумните тласкащи устройства изправяха курса на кръстосвача.

Това беше човешки боен кораб и аз разбихах какво щеше да последва. Започнах да креция към кораба — някак си успях да чуя собствения си глас — но без резултат. Защитните ракети прелитаха толкова надалече, че всичко ми изглеждаше като на забавен кадър, а двигателите им горяха и оставяха ярка дупка в небето. Червените лазерни снопове изхвърчаха от кръстосвача като остриета и пронизваха островърхите извънземни кули, като осакатяваха и изгаряха всичко по пътя си. При всеки изстрел корпускулярно-лъчевото оръжие на кораба пулсираше в синьо и бяло и именно то нанасяше най-големите поражения. Пред очите ми някои от кулите се разцепваха и се взривяваха, и отломките им се рееха из Космоса, а после небето на извънземния град се покри от цветчетата от кратките избухвания на плазмените бойни глави на ракетите.

Малките замръзнали сълзи се забиha в лицето ми като ледени иглички. Не можех да разбера това, което ставаше пред очите ми. Нямаше никакъв смисъл. Изглеждаше ми като самоцелно покушение над нещо красиво. Но най-лошото беше, че продължавах да Ги чувам по същия начин, както когато пееха, само че песента Им беше секнала.

Стори ми се, че астероидът се завъртя насреща ми. Само след миг разбрах, че всъщност аз се бях преместил. Намирахме се от другата страна на астероида. Кръстосвачът вече беше над мен, а неговите тласкащи устройства извършваха минимални корекции, за да го задържат на едно място. От трюма му излетяха две тежковъоръжени бойни совалки — и те, като кораба-майка, по-стар модел. Ескортираха много по-голяма от тях транспортна совалка. Не можех да си спомня точното предназначение на този вид транспорт, но беше от онези модели, които се състоят от двигател и пилотска кабина, свързани с рамка, към която може да се прикрепят различни товарни модули. В случая товарът беше преносима база, предназначена за далечния Космос.

Десантните совалки се приземиха и от тях изскочиха отряд войници с екзоскелет, които осигуриха периметъра за кацането на транспорта. Привързаха базата с въжета и я разгънаха. Оказа се огромно съоръжение, но все още не проумявах какво ѝ беше предназначението. Не беше миньорска база; освен това залежите в Пояса далече не бяха на изчерпване, пък и бяха по-леснодостъпни. Не беше и наблюдателен пост, защото на астероида не беше останало нищо друго освен базата. Все пак ми се видя твърде малка за цял гарнизон, а и нямаше достатъчно космически кораби, да не говорим, че самият кръстосвач беше много по-удобен за целта.

Нямах представа колко време беше минало, но ми се стори, че те доста бързо разгънаха базата, или по-скоро, че едва разгънали я, я изоставиха. Втората десантна совалка излетя обратно и остави и двете совалки на астероида. Те също бяха стоварили всички войници в екзоскелет на повърхността. В следващия миг се случи нещо наистина странно. Десантната совалка не се скачи с кръстосвача. Вместо това пое курс, отдалечавайки се от астероида с максимална скорост. Кръстосвачът започна да изстрелва спасителните си капсули след нея.

У войниците, които останаха на астероида, настъпи лек смут. После започнаха да стрелят. Не виждах в какво се целят, защото нещото беше зад мен. Въпреки че продължавах свободно да си вися в Космоса, успях да се завъртя. И тогава, над ниския хоризонт на астероида, го видях. Приличаше на повърхността на мазно нефтено петно, избликващо от недрата на студените камъни. Беше огромно и покриваше цялата повърхност и виждах пляска от приземяването на снарядите на релсотроните на бронирания отряд, но то продължаваше да напредва и да протяга пипалата и псевдоподите си към войниците. Знаех каква беше черната течност — онова, което бях видял под хитиновите обвивки на хиляди Берсерки. Същият материал, от който беше направен и Нинджата, който беше влязъл в Грегър, против волята му, а и нещото, от което беше направен Посланик. Те бяха градът.

Пипалата сграбчваха покритите с екзоскелет войници и с лекота разпорваха броните им. От допира с безвъздушното пространство войниците умираха, но въпреки това пипалата пробиваха плътта им. Полутвърдата черна течност завзе совалките

и после проникна и в базата. Изведнъж усетих, че мога да се движа свободно, като се опитах да не обръщам внимание на обзетите от паника, издъхващи наоколо хора, докато сам се придвижих или бях вкаран насила във вътрешността на базата.

Във въздуха висяха труповете на войници киборги. Стори ми се, че от тях излизаха пипала, напълнени със собствената им кръв. Базата приличаше по-скоро на склад. Беше пълна с оръжия — от такива за отбрана срещу космически кораби до лазерен пистолет, но само по един брой от всеки вид. Имаше ракетни установки „земя-космос“, самоходни гаубици, шейна, танк, автомати и релсотрони. Най-новото от оръжията беше поне на шейсет-седемдесет години.

Течността се беше разпространила навсякъде — обхващаше дори мъртвите киборги; изглеждаше така, сякаш опитваше на вкус всичко по пътя си. През масивната избита врата на въздушния шлюз видях течност, която като клон се протягаше нагоре към мудно отдалечаващия се кръстосвач. Така де, ако наистина искаха да воюват, щеше да им се наложи да се научат да пътуват в междузвездното пространство.

Внезапно отворих очи. Лежах в скута ѝ. Тя нежно люлееше главата ми. От устата ѝ изтече познато черно пипало и влезе в моята. Очите ѝ ги нямаше; вместо тях видях локви черна течност. Изведнъж започнах да се давя и дочух шепот дълбоко в мен.

Скочих като ужилен. Усетих неприятно изпукване в тила от прекъсването на връзката ни. Мораг също подскочи и извика:

— Какво правиш?

Почти се изненадах, че все още се намирах сред потъналата в прахоляк стара нискоетажна сграда.

— Какво правя ли? — сопнах ѝ се и издърпах и последния жак от устройството за биологична обратна връзка. — Ти какво правиш? — Вече кресях. — Там вътре! — и се плеснах отстрани по главата.

Тя се уплаши, но аз бях толкова бесен заради грубото ѝ посегателство над мен и заради онова, което осъзнах и което беше в разрез с всичко, което знаех до този момент.

— Нали каза да...

Притиснах показалеца си към гърдите ѝ.

— Да споделяш с мен. Но не за да се опитваш да ми промиваш мозъка, по дяволите! Ти му позволи да влезе в мен! Да влезе в главата ми!

— За какво говориш, не разбирам?

— Остави, няма значение.

— Кое няма значение? — настоя тя, видимо разгневена.

— Дали сводникът ти е човек, или извънземно! — изкрещях.

Мислех, че ще се разплаче, но тя изведнъж стана студена, затвори се в себе си и се ядоса още повече.

— Махай се — процеди през зъби.

В този миг разбрах, че съм се държал като задник, изведнъж проумях, че се бях уплашил от съня, но се опитах да не се поддам на тази слабост и се вкопчих в горделивостта и яда си. Грабнах дрехите и екипировката си и отидох да потърся място, където да се облека.

Стори ми се, че когато се върнах там, където бяхме паркирали, Мадж забеляза гневното ми изражение. Киберселяндурите се разотиваха и се готвеха да се прибират в Подвижния град. Въздухът отново се изпълни с прахоляк.

— Добре ли мина? — попита той и се ухили гадно.

Когато тупна на земята по задник с кървяща уста, вече не беше толкова ухилен. Мадж скочи на крака и извика:

— Какво ти става бе!

— Не започвай пак — казах и той има благоразумието да не каже нищо повече.

Езичника стоеше наблизо, подпрян върху тоягата си, и ме гледаше. Не можех да разгадая изражението му.

Гиби закова колата си до мен, като вдигна облак прах, който ме накара да се закашлям. Сложих си нова лепенка със стимулант и преглътнах с вода още няколко от хапчетата на Татенцето. Бък паркира своя мотоциклет и попита:

— Какъв е планът?

Нещо избухна във въздуха над площада. Всички инстинктивно се хвърлихме на земята и извадихме оръжията. Парченца се посипаха

върху групичка киберселяндури, които започнаха да недоволстват. Каквото и да се беше взривило, не беше голямо.

— Според теб какво беше това? — попита Бък. — Разузнавателен дрон?

Кимнах.

От другия край на площада Мораг се приближаваше с широки, ядни крачки, помъкнала палатката и спалните чували. Срамът и гневът се бореха в мен. Мисля, че срамът надделяваше, но гневът имаше за съюзник гордостта.

От тротоара видях Рану да идва към нас. Беше извадил пълнителя и сгъваше надве комбинираното си оръжие от карабина и снайпер.

— Разузнавателен дрон? — попитах.

Той кимна и пъкна оръжието в дългия калъф на бедрото си. Мораг вече се беше присъединила към групата и говореше тихичко с Бък. Той не изглеждаше много доволен.

— Рану току-що свали един разузнавателен дрон, което значи, че сме разкрити — казах. Всички до един, без Мораг, втренчиха погледи в мен и зачакаха да продължа. — Ще се върнем в Пътуващия град и ще се опитаме да сменим колите. — Погледнах Бък и Гиби. Гиби изруга, но Бък кимна в знак на съгласие. — А след това по най-бързия начин ще се доберем до Ню Йорк. Някой против?

Последвах кимвания с глава и едва чути думи на съгласие.

Обърнах се към спортната кола и се качих на шофьорското място, без да обръщам внимание на протестите на Мадж. Рану и Езичника се скупчиха на тясната задна седалка, а Мадж седна отпред до мен. Когато се свързах с интерфейса на колата и чух рева на събудения двигател, видях Бък да слиза от мотора си. Мораг зае мястото му, а Бък отиде при Гиби в неговата кола. Мнителната гаднярска част от мозъка ми се запита как беше успяла да убеди Бък да ѝ отстъпи мотоциклета си.

Присъединихме се към конвоя на команчеросите неудачници сред облаци от прах и се отправихме към Пътуващия град.

Карах през предградия, които изглеждаха по-скоро изоставени, отколкото разрушени. Имаха зловещ вид, сякаш обитателите им до

вчера бяха живели там. Слънцето червенееше на фона на замърсения въздух. От време на време срещаме глутници подивели кучета, които обикаляха по задръстените с отломки улици. Не говорехме много. Колата на Гибби беше пред нас, а най-отпред Мораг караше мотора. През цялото време усещах втренчения поглед на Езичника в тила ми.

— Какво има, Езичник? — попитах го, когато ми писна да ме зяпа така.

— Спа ли с нея? — каза той.

Мадж се извърна към мен и ме погледна. Видях, че се беше ухилил. Изглежда, ми беше простил, задето одеа го бях фраснал.

— Не е твоя работа.

— Зависи — каза Езичника.

— А, това ще е забавно — каза Мадж, преувеличавайки, и се намести удобно на седалката си.

— Знаеш ли какво значи „йеродула“? — продължи Езичника.

— Знаеш, че не знам.

— О, я стига — обади се Мадж и поклати глава. — Храмова проститутка. Шегуваш се, нали?

От време на време забравях, че Мадж всъщност бе доста добре образован.

— Според мен тя е обладана от бесове и ще направи всичко за онова, от което е обладана.

Това ми се стори познато. Езичника започваше да говори като Викария. Проблемът беше, че не бях сигурен дали не казва истината.

— Е, това поне обяснява защо беше готова да си легне с този чекиджия, при положение че можеше да избере някой като мен — продължи да се хили Мадж. Нищо не казах. Мадж се обърна към мен: — Ти да не би да повярва на тези глупости? Момичето може и да има откачени идеи, но те вероятно идват от ей този задник — и посочи с палец Езичника, — обаче със сигурност не е курва, обладана от извънземни.

Отново запазих мълчание. Вместо това се съсредоточих в пътя пред себе си. Мадж ме зяпаше учудено.

— Джейк?

— Не знам, човече. Случиха се разни неща. Доста сбъркани.

— Супер. Да не те е лизала отзад? — попита Мадж.

Ето затова понякога забравях, че е човек с образование.

— А тя ли го направи, или извънземното? — поинтересува се Езичника.

— Тя има ли пипала? — поиска да разбере Мадж.

— Затваряй си устата, Мадж. Не знам. Предполагам, че беше извънземното.

— Но тя те съблазни? — по-скоро заяви, отколкото попита Езичника.

Добър въпрос: дали наистина ме съблазни? Не се почувствах прелъстен, но може би точно това ми хареса. В края на краищата тя беше опитна проститутка.

— Май губим вярата си, а, Езичник? — попита Мадж.

— Какво?

— Само се чуйте. Превръщате едно младо момиче — пардон, жена — в някакво извънземно сексчудовище. Къде се дяна разкрепостеността на езичеството? А? Говориш също като фундаменталистите отпреди времето на Последния човешки конфликт. Жената е зло. Истината е, че те е яд на нея, защото те превъзхожда. Не се притеснявай. Не мисля, че тя иска да се прави на Йоан Кръстител; ти ще обереш цялата слава като създател на „Бог“ — каза Мадж, преди да се обърне към мен. — А ти, ти имаш късмет, че Аш и Бибс не са тук, защото щяха да съдерат от бой голия ти задник... Няма ли да пораснеш, по дяволите!

— Мадж, ти не си бил там... — започнах.

— Не те ли е срам. Ти си по-голям гадняр и от мен. Дори с момичето да се случва нещо, какво толкова? Продължавай да бъдеш мнителен и още повече ще вгорчиш живота си, а аз още по-често ще ям юмруци. Докато не си сигурен, приемай нещата на доверие. И двамата сте толкова уплашени. Абе какво се разправям, при следващата почивка отивам и се качвам на мотора при нея, да види момичето какво значи истински мъж. Е, какво ще кажеш?

Не исках това, бях сигурен, че не го искам, но също така бях сигурен, че пак искам да фрасна Мадж.

— Не, нали, и аз така си помислих — каза, докато гледаше как кокалчетата ми побеляват. — Знаеш ли, ако имахме повече жени в нашата весела дружинка, нямаше да се налага да слушам тези глупости.

— Ти ни стигаш — заявих.

— Може би малко прекалихме с религиозната страна, но принципът остава... — започна Езичника.

— Тя реагира на онова, което става с нея; самата тя не е открила, нито се е привързала към някоя религия. Нейната реакция е естествена, докато твоята, като всяка религия, е създадена от човека — каза Рану.

— Значи, и ти си мислил върху това — казах му аз.

— Мисля, че когато нещата между мъжа и жената не вървят, мъжът и неговите приятели се обединяват и заклеят жената — отвърна Рану. — Просто вие двамата все по-трудно успявате да я манипулирате.

— Аз не се опитвам да я манипулирам — обиди се Езичника. — Аз се тревожа за нея.

— Така ли било? На мен пък изобщо не ми пука. Даже, като се замисля, прекрасната Джоузефин Бран може би в този момент се любовува на красивата ми физиономия в мерника на снайпера — отбеляза Мадж.

— Ами ако по невнимание унищожим човечеството? — каза Езичника. Мадж се разсмя; дори и на мен думите на Езичника ми прозвучаха нелепо. — Не се шегувам — настоя той. — Ако объркаме нещо, може да Им поднесем нашата Слънчева система на тепсия.

— Ами тогава гледайте да не обърквате — каза Мадж. — Въпреки това не разбирам как може Мораг да бъде виновна.

— Трябва да вярваш — каза му Рану.

Отново настъпи мълчание. Ако Рану и Мадж бяха прави, а аз вярвах, че е така, тогава яко се бях издънил. И не само това, ами бях нарекъл Мораг с най-обидни думи. Това означаваше също, че сънят ми или онова, което Посланик ми беше казал, най-вероятно беше истина. В такъв случай тогава не само ние бяхме започнали войната, но и сами бяхме предоставили на Тях средствата, с които да се въоръжат. Обаче нещо не се връзваше. Не можех да се сетя за нито една причина да тласнеш човешката раса към такава война. Не проумявах какъв беше залогът.

Когато стигнахме в Подвижния град, се срещнахме набързо с Татенцето и госпожа Тилуотър. Конвойт се подготвяше за преместване. Напоследък нападенията над тях бяха зачестили и бяха станали по-сериозни. От другата страна на границата, в Пенсилвания, Мамините

синчета бяха сформирали цяла бронирана армейска бригада, подкрепена от въздушни и артилерийски подразделения. Команчеросите ни дадоха нови превозни средства: два много готини и удобни пикапа (за голямо разочарование на Бък и Гиби) и един мотор за офроуд, който да ни служи като ескорт. Мадж беше взел мотора и беше поканил Мораг със себе си, вероятно за да ме ядоса. Тя беше приела. Номерът му беше проработил. Бях ядосан, но най-вече на себе си, и ужасно съжалявах за това, което бях направил.

Езичника изпрати силно закодирано съобщение до Балор. Ако все още проявяваше интерес, Ролистън имаше време да разбие кода, но текстът не беше показателен, защото предварително го бяхме уточнили с Балор, обсъждайки въпросите за връзката помежду ни. И команчеросите, и хората от Вуду сектата на Големия Неон се бяха съгласили да изпратят малки конвои, които да объркат евентуалните ни преследвачи и сателитните съгледвачи. Езичника се опитваше да открие или да заблуди евентуалните разузнавателни дроне или други средства, които биха използвали, за да ни намерят. Освен това беше проверил превозните средства и нас самите за „бръмбари“, но не беше открил нито един. По обратния път изобщо не говорихме за бъдещите ни планове.

Пътувахме през нощта. Мадж и Мораг се обърнаха с мотора, но не пострадаха тежко. Аз продължавах да гълтам хапчета, стимуланти и доста силни амфетамини, които Мадж ми даде. Знаех си, че със сигурност ще има скътани някъде. В нашия пикап цареше мълчание.

Балор дойде да ни посрещне лично на водната граница, но този път на различно място от последния път. Чакаше ни моторница; трябваше да оставим пикапите. Поздрави ни като стари приятели, а към Мораг се отнесе като към кралска особа. Стори ми се, че Бък и Гиби малко се постреснаха от вида му.

В студените сиви води видях отраженията на част от горящите в Ню Йорк сгради. От други квартали към небето се издигаше дим.

— Проблеми ли имате? — попитах, въпреки че беше очевидно.

— Нищо страшно. Не бива да се притеснявате от това — каза Балор. — Вие сте мои гости.

— Това заради нас ли е? — попита Мораг.

— Не знам; нямахме време да ги попитаме.

— Кои бяха? — попита Мадж.

— Нанесоха ми обида, като изпратиха по море отряд Мамини синчета. Сякаш те биха могли да се справят с моите ветерани. Обаче имаха доста самолети — изръмжа той, разгневен, че Мамините синчета не се бяха оказали достатъчно голямо предизвикателство за тях.

— Балор, ако са искали, са могли да сринат града със земята — казах с равен глас.

Той се обърна към мен.

— Злото ми око щеше да се разплаче. Аз обичам този град. — Изглеждаше натъжен, но в следващия миг се разсмя. — Казаха ми, че се опитали да съберат отряд от Тюлени, които да нападнат града, обаче Тюлените отказали и дори предупредили някои от старите си бойни другари, които сега работят при мен. Така че знаехме за нападението.

И отново на лицето му се появи невъзмутимата акулска усмивка.

— Ако е бил Ролистън, със сигурност няма да играе на дребно — каза Мадж.

Аз кимнах.

Заловихме се за работа, въпреки че аз прекарах известно време в болницата, докато отново ми закърпят кожата. Направих списък с нещата, от които щяхме да имаме нужда, и го връчих на Балор. Той го прочете, погълна го и след това ме накара да направя друг, след което наизусти и него и също го изяде, преди да започне да мрънка, че ще го разоря. Наистина исканията ми бяха твърде големи, но той ги изпълни. Направо бях смаян, когато ми показва десетте тенеца. Те бяха по-стари от действащите в момента с цяло поколение, но пък тъкмо с такива бях тренирал в Парашутно-десантния полк.

— А имаш ли набор за преминаване на голяма морска дълбочина?

— Имам ги всичките — за голяма морска дълбочина, за далечния Космос, за токсична атмосфера, за силна гравитация, каквото се сетиш. Но никога не съм ги използвал; бяха на един отряд Мамини синчета, преди да им ги отмъкнем.

— Нали си наясно, че не можем да ти платим за тях.

— Те нападнаха дома ми. Идвам с вас.

Погледнах го рязко, но след това кимнах. Той щеше да ни бъде много, много полезен.

— Пък и на мен никога няма да ми потрябват — каза и посочи тенците.

Езичника и Мадж се заеха с разузнаване, за да потвърдят фактите от разказа на Бък и Гиби. Езичника прибягна до отвъдния свят на мрежата, а Мадж се обърна към старите си познати от журналистическите среди. Мораг се занимаваше с Бог, направи проучване върху самата сонда на Атлантида и ме отбягваше или се правеше, че не ме забелязва, което никак не ме учуди.

Рану ми помогна да изготвим плана за нападението, за който не разполагахме с много информация. Освен това обучаваше Мораг на бойни техники, помагаше ѝ да свикне със софтуера, провеждаше ѝ симулации и други подобни. Беше добавил компютърни връзки към лазерния пистолет и автомата и ѝ беше дал очила, които да ѝ служат като дисплей, който да ѝ показва линиите на мерника. Връзката с пистолетите се осъществяваше от ръкавица, свързана с очилата, които даваха допълнителна възможност за нощно виждане. Не беше толкова добро, колкото вградения хардуер, но поне така не се налагаше да се замества жива плът.

Двамата с Рану се занимавахме и с подготовката на тенците. Правехме им диагностика, минахме през операциите за спускане на голяма дълбочина и сложихме изолираща пяна, която да сведе до минимум техните електромагнитни и топлинни сигнали.

Бък и Гиби разглеждаха забележителностите на Ню Йорк, напиваха се и се друсаха. Когато Балор им даде транспортен самолет, те започнаха да мрънкат, но се заеха да внесат колкото се може повече подобрения и да го подчинят на собствения си стил на пилотиране.

Бях се облегал на една акустична плочка, препасан само с хавлия, като всички останали.

— Ако възнамеряваш да кажеш нещо, не се допирай до плочката; опитай се по възможност да имаш минимален контакт с пода и стените — ми каза Езичника.

— Ако искаш, да застана на един крак? — попита Мадж.

Казах си, че Балор изглеждаше нелепо с препасана около кръста хавлия, но бяхме оставили дрехите си пред вратата на сигурната стая. Обаче нито за момент не си помислих, че Мораг изглежда нелепо по хавлия. Всячески се опитвах да не я гледам. Преди да влезем, Езичника ни беше проверил щателно за наблюдателни средства. За съжаление, беше открил едно-две върху Бък и Гиби, които вероятно се бяха лепнали за тях, докато разглеждаха града.

Оттласнах се от стената и стъпих на пода.

— И така, с какво разполагаме? — попитах.

Въпросът ми беше отправен към Мадж и Езичника.

— С нищо конкретно — отвърна Мадж. — Носят се слухове за някакво съоръжение на голяма дълбочина под морската повърхност. Някои от моите познати журналисти изчезнаха безследно, когато се опитаха да разберат нещо повече, разследвайки случая. Освен това с него са свързани и два смъртни случая, единият на хакер, за който се предполага, че „изгорял“ при досега си с предохранителните мерки, и другият, на генетик, който се беше свързал с единия от изчезналите журналисти. Говореше се, че се канел да разбули тайната. Има и няколко още по-хард версии от хора, които си падат по теорията на конспирацията. Нали знаете — как правителството държало няколко от Тях затворени там долу и тям подобни. Но нищо сигурно, само че ако ми трябваше журналистическа сензация, нямаше да имам нищо против да дам живота си, за да проуча нещата на място. Не съм сигурен обаче, че бих избрал да напада това съоръжение, като се има предвид колко здраво го охраняват.

— А някакви идеи относно местоположението на самото съоръжение? — попитах.

— Разполагаме с три възможни обекта под морската повърхност — продължи Мадж.

Мораг разгърна плановете, до които се беше добрала. Езичника не беше разрешил да се внесе монитор в сигурната стая. Според него беше достатъчно лошо това, че всички имаме вградена електроника по себе си. Мадж погледна към дългия, дебел ствол на сондата и посочи трите обекта.

— Ето тук, тук и тук. — След това потупа отново най-дълбоко разположения и продължи: — Повечето сведения насочват към последния, но пак повтарям, това са само предположения.

— На каква дълбочина? — попита Балор.

— Петстотин метра. Защо? — попита недоверчиво Мадж и погледна към мен.

— Това е дълбоководната зона — отвърна Балор. — Там цари вечен мрак и страшен студ.

— Езичник, ти какво мислиш? — обърнах се аз.

— Според мен там има нещо. Открих подобни сведения в по-конспиративно настроените части на мрежата. И което е по-важно, успях да намеря доказателства в подкрепа на версията на Бък и Гиби. Акостирането на кораба „Стомана“ наистина съвпада по време и място с това, което казаха. Има огромно изтичане на енергия в тази посока — каза той и посочи последното от трите възможни места, същото, което и Мадж беше предложил. — Освен това там са били направени много големи доставки, чиито дири се губят, както и голям обем провизии.

— Какви по-точно? — попита Рану.

Езичника вдигна рамене и каза:

— Лабораторно оборудване, материали за работа с биологично опасни вещества, контейнери за изолация, оборудване за генетични експерименти, лабораторни консумативи, храна и достатъчно въоръжение за охранителен отряд с прилична численост.

— Например?

— Поне взвод.

— Тежковъоръжени ли? — попитах.

Езичника вдигна рамене.

— Не знам. Може да разчитат на подкрепления от други части на сондата — предположи той съвсем основателно.

Сондите гъмжаха от охрана, корпоративна и военна, оттам непрекъснато си заминаваха войници и пристигаха нови. На повечето имаше по един гарнизон Мамини синчета, без да споменавам местните полицаи, които по всяка вероятност разполагаха с добре обучен специален отряд от ветерани като нас.

— Значи, трябва да действаме бързо. Не успя ли да влезеш в тяхната мрежа? — попитах, въпреки че знаех отговора.

— Тя е напълно изолирана от мрежата и представлява изцяло самостоятелна система — двете нямат никакви допирни точки. Комуникациите с външния свят се осъществяват посредством друга

мрежа, която е кодирана с помощта на изкуствен интелект. Но дори и да е възможно, няма да успее да разбия кода.

— А кой финансира поддръжката на това съоръжение? — обърна се Мадж към Езичника.

— По принцип някаква компания, която се занимава с логистика, но това е само прикритие. Ако имах време, можех да разбера, само че, като гледам колко внимателно са си прикрили следите, най-вероятно става дума за разузнавателна агенция.

— Имаш ли представа кой стои зад нея? — попитах.

Езичника поклати глава.

— Добре, да видим какво имаме тук — казах и потупах с пръст върху чертежите предполагаемото място на съоръжението.

— Въздушен шлюз — каза Мораг. — Док за товарене на подводници.

Изненадах се.

— Сигурна ли си? — Тя преглътна отговора и само кимна с глава. — Сондата има ли някакви външни защиты? — попитах отново.

Хората в стаята се размърдаха и започнаха да мърморят. Смяташе се, че сондите са почти непробиваеми; откакто ги бяха построили, около тях витаеше параноя за терористични атаки.

— Подсилен бетон с дебелина дванайсет метра, на теория устойчив на удар от торпедо с ядрена глава. Пълноспектърни сканиращи устройства, датчици за движение, автоматични стоманени оръдия, детектори на торпеда, вероятно гъмжило от напомпани охранители и патрулиращи миниподводници за бързо реагиране — изстреля Мораг.

Не бях единственият смаян; всички отправихме погледи към нея.

— Звучи забавно — каза Балор и се ухили. — Май винаги ми се е искало да нападна някоя сонда. — Замисли се за момент. — Да, така си е.

Езичника беше побеснял.

— Защо си загубих времето, вместо да се занимавам с „Бог“? Това, което предлагате, е самоубийство.

— На мен наистина ми звучи като покана за групово пребаване — рече Бък.

Рану, който ми беше помогнал с изработването на плана, само се усмихна.

— Няма да нападаме сондата — казах, опитвайки се да успокоя всички присъстващи. — Предлагам да влезем в съоръжението откъм океана.

Балор беше разочарован.

— Трябва да се промъкнем, без охраната да ни види, а след това да ги държим на разстояние, докато Езичника успее да ни вкара вътре — обясни Рану.

— И докато още сме в шлюза, идва охраната и ни очиства — добави Езичника.

— Не и ако ти действаш достатъчно бързо — прекъснах го аз.

— Аз нямам власт над скоростта, с която се изпомпва водата от въздушния шлюз. Освен това как възнамеряваш да се спуснеш на такава дълбочина? С миниподводница ли?

— С тенците — каза Рану.

Всички притихнаха и се замислиха над това.

Мадж тихичко подсвирна.

— Е, с това със сигурност ще имаме известно предимство пред тяхната охрана.

— Тези неща действат ли на такава голяма дълбочина? — попита Езичника.

— Тъх — казах. — Много ясно.

— По-скоро, да — поправи ме Рану. — Вижте, сам по себе си планът е любопитен, но проблемът е, че дори не сме сигурни дали там изобщо има нещо.

— Планът е лудост — възрази Езичника.

— На мен ми допада — каза Балор.

— Ти си се побъркал — рече му Мадж. — Дори и да успеем да осъществим фантасмагоричния ви пробив, не знаем какво ни чака вътре. Искам да кажа, ако там изобщо има нещо. Така де, може да се окаже, чисто и просто, опасно и скъпо струващо нападение над обществена пералня.

— Има — каза Мораг.

— А, отново курвенската интуиция ли? — попита Мадж.

— Не, ето тук има липсваща информация.

И тя посочи върху чертежите третото възможно място, предпочетено от Мадж и Езичника преди това. Тя погледна Езичника, но погледът ѝ мина над него. Той се разкрещя:

— Нали ти забраних да обменяш съобщения!

— Те не могат да разбият кода. Провери данните ми — отвърна му Мораг.

Езичника млъкна. Всички го загледахме в очакване. След малко вече се беше поуспокоил.

— Права е.

Помислих си, че сигурно се чувства по начина, по който се бях почувствал и аз, когато Рану ме беше спугнал от бой — усещането, че някой тотално те превъзхожда.

— И как така ти не успя сам да разбереш това? — попита невинно Мадж.

— Стига, Мадж — прекъснах го.

Мораг извади други планове под чертежите на сондата и ги разгъна на пода.

— Това пък какво е? — попитах.

— Използвах плановете на етажите, до които успях да се добера, и съставих програма, която да попълни липсващите звена. Това е участъкът, който обсъждаме. Ето това — и тя посочи стените и подпорните колони — са вътрешни стени и структуроподдържащите елементи, без които сондата би се разпаднала. Не знам какво има там в действителност, но доколкото успях, очертах участъка, който ни интересува.

Всички мълчахме; Езичника беше като ударен от гръм.

— Сигурна ли си? — обадох се аз.

— Щеше ли да зададеш същия въпрос, ако ти го беше казал Езичника?

— Езичника има опит в тези работи.

— Да, знам, а пък аз съм само тъпа курва от платформите.

— Не съм казал такова нещо.

— Да, днес не си. Накарайте го да провери работата ми.

— Чия работа? — успя да продума Езичника.

— Не започвайте пак — каза Рану със заплашителен тон.

— Езичник, би ли проверил? — помолих го аз.

Той кимна. Мораг му изпрати информацията и той се отнесе в мрежата, да преглежда резултатите ѝ. Този път му отне повече време.

— Мисля, че тя е права — каза накрая.

— Въпреки това все още не знаем какво всъщност има там — предложи Мадж.

— Затова веднага щом влезем, Езичника ще хакне системите им и ще потърси плановете на съоръжението — обобщих аз. — Вижте, никой не ви е обещавал да мине гладко, но вие много добре знаете, че първото нещо, което ще се сговни в момента, в който стъпим на сондата, ще бъде планът ни.

— Кое не е достатъчна причина да нямаме такъв — намеси се Езичника.

— Всички сме влизали в мисии и при по-мъгляви предварителни обстоятелства — добавих.

— Които рядко са завършвали с добър край — допълни ме той.

— Мадж, ти навит ли си? — попитах го аз.

Той вдигна рамене.

— Да, все ми е тая.

— Аз ще се заема с това — обади се Мораг.

Аз я погледнах.

— С кое?

— Когато влезем, мога да хакна системите им и да извадя плана на съоръжението или нещо такова.

Езичника и Мадж погледнаха към нея, а после се обърнаха към мен. Мораг видя погледите им. Бък и Гиби също гледаха като в небрано лозе.

— Какво има? — попита тя.

— Ти никъде няма да ходиш — отвърнах.

— Как така никъде няма да ходя?

Толкова беше изненадана, че дори не успя да се разгневи.

— Мораг, ти вече показва на какво си способна в много тежки ситуации, а информацията, която сега ни даваш, е първокласна, но става дума за механизирано нападение над вражески обект. Не можем да си позволим да пратим необучен човек, без опита и без хардуера за подобни неща. Освен това ти не знаеш как се управлява тенец.

— Знам как се управлява тенец — заяви Мораг с тържествуващ вид.

— Как така? — попитах, а после погледнах подозрително Рану.

Той, както винаги, остана невъзмутим.

— От софтуерните инструкции. Освен това минах и през симулации.

Отправих убийствен поглед към Рану, но се обърнах отново към Мораг:

— И преди съм ти казвал, че не е достатъчно да притежаваш умения, придобити чрез софтуер. Дори когато правилно си ги усвоила, те ти дават само основата. Трябват ти опит и тренировки. Ако вместо да мислим за задачата си, ще трябва да мислим и за теб, ще ни убият. И без това ще трябва да се погрижим за Езичника, когато изпадне в транс в мрежата. Един можем да преглътнем, но двама вече ни идват в повече.

— Затова ми позволете да се заема с хакерската работа, а Езичника ще ми помага и ще действа като допълнителен стрелец. И бездруго се справям по-бързо от него. — Тя се обърна към Езичника: — Извинявай, но е така.

— Искаш да кажеш, че изобщо си по-добра от мен — рече той.

Тя не отговори.

— Виж, Мораг, да действаш като хакер по време на битка, е съвсем различно от... — започнах.

— Всъщност не си прав — прекъсна ме Езичника. — Щом влезеш в мрежата, потъваш. Няма значение какво се случва в реалния свят. Ако те убият, убият.

Мораг се ухили победоносно. Аз изгледах Езичника сърдито.

— Мораг — започна Мадж, — наистина много те бива за тези работи, но никога не си виждала истинско сражение. Нямах представа как ще реагираш. Може да се сковеш от ужас. Тук не става дума само за твоя живот; заради теб може и ние да загинем. В началото при всяка битка се напикавах от страх и после часове наред треперех като лист.

— Вече не се ли напикаваш? — попитах Мадж. — Взех да се притеснявам, че може да се удавиш в тенеца.

Мадж ми показва среден пръст, но после се замисли над думите ми.

— Не е изключено — съгласи се той и се обърна към Мораг: — Виж, сладурано. Не се и съмнявам, че с времето ще се научиш и ще се справиш, и аз на драго сърце ще застана до теб в някоя битка, ако изобщо бих влязъл в битка на драго сърце, но точно сега не е моментът за упражнения.

— Тя няма да се скове от ужас. Аз пък на драго сърце залагам живота си — каза Рану.

Почувствах надигация се в мен гняв.

— Чудесно. Обаче кой ти дава право да залагаш моя и на всички останали? — озъбих се аз.

Бях побеснял, че продължаваше да подстрекава Мораг.

— А защо и ти да не отпаднеш от мисията, така и така сме заговорили за това? — тихичко каза Рану.

Все едно отново ме беше ударил с юмрук.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Аз съм един от най-опитните войници сред нас и съм участвал в подобни пробиви и преди. Да не говорим, че съм управлявал тенци, преди да изгубиш девствеността си, миличък — опитвах се да не крещя.

— А да си пикал кръв тази сутрин? — попита Рану.

Аз млъкнах. Изведнъж ми стана студено, а освен това наистина бях изпикал кръв.

— Рану е прав — каза Мадж. — И без това единственото, което те държи във форма, са дрогата, железариите и пластмасата по теб.

— Ще се справя — отвърнах грубо.

— И тя ще се справи — каза Балор.

Аз зяпнах от изумление. Обърнах се към тях двамата с Рану:

— Големи всезнайковци се извъдихте! — Те мълчаха. — Много добре знаете как ще завърши всичко това и сте наясно, че не можете да успеете...

— Без опит и тренировки — вметна саркастично Мораг.

Погледнах я и казах:

— Наистина ли смяташ, че казвам това, за да се правя на задник? Добре тогава. Искаш да отидеш, така ли? Чуй ме сега: да предположим, че горе-долу успееш да се справиш с тенеца, да предположим дори, че няма да се сковеш от ужас и няма да ни избият заради теб. Дали обаче си готова да убиваш? — И се разкрещях: — Защото ето какво ще ти кажа: мъжете и жените, по които ще стреляме и които ще стрелят по нас, няма да са лоши хора. Те ще са същите като нас, добряци, които просто се опитват да си вършат работата по най-добрия начин. Хора, с които щеше да ти е драго да пиеш бира, ако не бяхме толкова заети да се избиваме един друг. Хора, чиито лица ще продължаваш да виждаш дълго след това и което е по-лошото, в един

момент ще започнат да ти изглеждат напълно еднакви. Затова, кажи ми — готова ли си да убиваш?

Тя ме погледна и аз видях решимостта в очите ѝ — лицето ѝ сякаш беше издялано от камък.

— Готова съм да направя каквото е нужно — каза и сама си вярваше. — Мисля, че там, долу, има нещо много важно.

— Ти не си истински загрижена за Грегър; Посланик си прави шегички с теб — казах.

Тя ме погледна, сякаш я бях зашлевил. Отвори уста да ми отвърне.

— Мораг е права — каза с тъга в гласа Езичника. Обърнах се към него, за да го погледна. — Тя е по-добра от мен и трябва да се заеме с хакерската задача. Аз ще стрелям и ще я пазя, докато е в транс, а ако има нужда, ще ѝ помагам с мрежата.

В този момент ми заприлича на човек, претърпял пълно поражение. Отчаяно потърсих с поглед Бък и Гиби, но те само вдигнаха рамене. В крайна сметка, тяхната задача беше най-леката.

— И бездруго ще умрете — рече Бък.

— Но тя дори няма подсилени рефлексии — вкопчих се в последния си коз.

— Напротив — отвърна Мораг.

Мигновено се извърнах към нея.

— Кога успя?

— Преди седмица, когато започнахме подготовката — рече тя.

— Свикна ли вече с тях?

— Да — вместо нея ми отговори Рану.

Не знаех какво да кажа.

— Даваш ли си сметка какво си причиняваш? — попитах, поклащайки глава.

— Джейкъб — каза тя внимателно, — това изобщо не те засяга. Изведнъж в стаята настана пълна тишина. Чувствах как всички гледаха нас двамата с Мораг. — И да знаеш, идвам с вас — каза тя с нетърпящ възражение тон.

Трябваше да си набавя малко дрога, но веднага след това потърсих Мораг. Открих я в нещо, което приличаше на офис, на един

от последните етажи на Емпайър Стейт Билдинг. Помещението отдавна беше станало жертва на разрухата, но дървената ламперия все още стоеше по стените. Дори можеше да се видят избледнелите шарки на украсата в стил ар деко. Но най-странното от всичко беше това, че полилеят все още висеше от тавана. Повечето от кристалните висулки бяха изпочупени отдавна, но онези, които бяха останали, отразяваха нахлуващата отвън светлина.

Мораг седеше на перваза на прозореца, напълно забравила за бездната отдолу. По ирония на съдбата, въпреки че бях служил в Парашутно-десантния полк, не си падах много по височините, въпреки че навремето няколко пъти бях падал свободно от орбита с парашут. Нощно време по-голямата част от Ню Йорк тънеше в мрак, защото беше обезлюдена, но сърцето на Манхатън грееше в ярки цветове, а огромни светлинни снопове раздираха покритото с облаци черно небе. Без да иска, Мораг беше застанала в силно драматична поза, вписана в рамката на огромния прозорец без стъкло — вятърът отвън издуваше широките ѝ дрехи, а тя гледаше навън към града.

Приблжих се до прозореца, но спрях на няколко крачки от него и запалих цигара. Тя вдигна очи към мен.

— Дошъл си да ми кажеш колко опасно е това ли? — попита.

— Предполагам, че ти вече го знаеш. Въпросът е дали наистина ще го направиш?

По лицето ѝ премина раздразнение и тя се обърна с лице към града.

— Правя го, защото ми харесва.

— Не разбираш ли защо наговорих онези работи?

— Защото смяташ, че имаш собственически права над мен. Въпреки че ти би предпочел да го наречеш проява на загриженост.

— Собственически права? — ухилих се аз.

— Напоследък много говоря с Мадж — отвърна тя.

Не можех да видя лицето ѝ, но бях сигурен, че тя също се усмихваше.

— Така ли? Е, тогава си е цяло чудо, че не казваш „мамка му“ след всяка втора дума, а използваш думи като „собственически“.

— Според мен той говори така, за да го разбират бойните му другари — каза тя.

Известно време помълчахме и гледахме нощния град. Опитах се да превъзмогна гаденето, умората и слабостта, които постепенно завладяваха тялото ми.

— Мораг, аз много, наистина много съжалявам. Не трябваше да ти говоря по този начин. Знам, че не е вярно. Просто се уплаших и изпаднах в паника.

Това беше най-дългото извинение, което някога бях изричал. Тя се изсмя горчиво.

— Май ще ти трябват опит и тренировки, за да се справиш с любовница, която има извънземно в главата си — каза, но не се обърна към мен.

Не знаех как да ѝ отговоря. Изведнъж осъзнах, че и за нея самата това беше нещо напълно непознато и може би далече по-страховито, тъй като тя беше директно потърпевша, но въпреки това успяваше да го понесе, докато аз бях изпаднал в паника. Тя се обърна към мен.

— Това беше сън — рече. — Държа се като гадняр заради някакъв сън.

— Много добре знаеш, че не беше сън, или дори да беше, казваше истината. Но ти си права и аз ти се извинявам — повторих аз.

— Приемам извинението ти, но те моля да стоиш далече от мен — отвърна тя и се извъртя на другата страна.

Може и да си въобразявам, но ми се стори, че ѝ потекоха сълзи.

— А кой ще е следващият? Рану? Балор? Мадж?

Сякаш по инерция изстрелях първото глупаво и обидно нещо. Вече беше късно. Мораг слезе от прозореца и се изправи пред мен. Сълзите, които се беше опитала да спре, сега избликнаха с истинска ярост.

— А случайно да ти е хрумвало, че може да нямам нужда от никого? Наистина ли не разбираш? Сега аз съм тази, която ти помага. С моите знания и умения мога да се уредя където си поискам, и да се грижа за себе си много по-добре, отколкото ти, когато те видях за първи път, мамка му — рече тя и вероятно беше права. — Благодаря ти, че повярва в мен от самото начало, Джейкъб, благодаря ти, че ме закриляше, когато не бях в състояние да се защитавам сама, но нещата се промениха.

— Утре ще опитам да... — понечих да кажа, но тя ме прекъсна.

— Утре се концентрирай върху задачата си, иначе, ако продължаваш да се тревожиш за мен, всички ще загинем.

Почувствах се като пълен глупак. Стори ми се, че започна да вали.

— А сега си върви, моля те — каза тя.

И аз си тръгнах.

22.

АТЛАНТИДА

Щях да позлорадствам, че на Мораг също ѝ беше зле, ако не бях единственият повърнал. Понеже бях обръгнал на турбуленцията по време на транспортни полети, отдадох го на това, че умирах от лъчева болест. Магнитните бури в система с две слънца като Сириус бяха далече по-страшни от всяка неприятна изненада, която можеше да ни предложи Атлантикът. Мислех си за това, докато за пореден път се издрайфах във вече напълненото наполовина от мен кошче за отпадъци, а вятърът и дъждът отвън шибаха безмилостно нашия самолет, докато се носехме над вълните. Добре, че Бък и Гиби успяха да се нагодят към особеностите на машината и сега я контролираха посредством интерфейса и музикалните си инструменти. Главата ми гърмеше с всеки такт на техните кьнтри и метъл.

Транспортният самолет „Планинска принцеса“ беше малък склад, който можеше да лети благодарение на достатъчно добре насочените тласкащи устройства. Принципът беше същият като на военните хеликоптери, които Бък и Гиби бяха управлявали по време на службата си в 160-ти полк, но „Принцесата“ не притежаваше и частица от грацията или мощността на онези машини. Което беше и една от причините за ужасното друсане. Освен това летяхме много ниско, но не защото се опитвахме да избегнем радарните устройства — пред операторите от кулата за въздушен контрол на Атлантида щяхме да минем като летателно средство, пренасящо руда от плаващ в открито море танкер. Балор ни беше казал, че капитанът на въпросния кораб е негова добра приятелка, въпреки че на мен ми се стори, че по-скоро му беше длъжница и се насираше от страх от вида му.

— Джейк — извика ме Мадж от дъното на товарния отсек. Погледнах го; даваше ми знак да отида при него. Въпреки че се чувствах много зле, успях да се изправа на крака и залитайки, тръгнах натам, като не пусках кошчето с плискащото се вътре повърнатото.

— Искаш ли да видиш сондата? — изкрещя той, надвиквайки рева на двигателите и бурята отвън.

Не знам защо викаше, понеже моите филтри изрязваха шума и аз успях да чувам думите му съвсем ясно. Канех се да му кажа, че не давам и пет пари, но после си рекох, защо да не погледна, и го последвах до пилотската кабина.

Бък изглеждаше ужасно нелепо, олюлявайки се от единия до другия край, като се опитваше да свири на електрическата си китара, без да извади стърчащите от тила му жици. Гиби изглеждаше по-нормално, пръстите му се плъзгаха по клавишите, а видът му беше съсредоточен. Отвън вятърът и дъждът блъскаха яростно по стъклото на пилотската кабина и за момент се зачудих дали вече не сме под водата. Долу под нас се белееха гребените на разбеснелите се грамадни вълни.

Досега бях виждал само Кенийската сонда, откъдето ме бяха изстреляли и върнали обратно в окови като метежник. Затова от сондите винаги малко ми приляваше. А може и да беше от това, че при вида на такъв триумф на инженерния гений човек се чувстваше нищожен. Така де, не всеки ден виждах пред себе си конструкция, която по хоризонтала запълваше изцяло зрителното ми поле, а това беше едва основата на асансьора.

Атлантида се издигаше сред океана на нивото на Екватора, горедолу по средата между Африка и Южна Америка. Сондата беше построена на принципа на египетските пирамиди от преди времето на Кръстоносните походи от Последния човешки конфликт. Правиш достатъчно широка основа и можеш да вдигнеш колкото искаш висока сграда. Основите ѝ стигаха дълбоко в земната кора и бяха проектирани да издържат силата на сеизмичните трусове, подобно на Тихоокеанската сонда и сондите в Южна Азия и Южна Америка.

Тези съоръжения представляваха постройки с мащаба на градове, които покриваха въглеродния нанокабел, който поддържаше отгоре и отдолу линиите на маглева. Краят на този кабел беше опънат като тетива върху астероид, който служеше за противовтежест, приблизително на височината на Далечната Атлантида или нейния орбитален еквивалент, използвана междувременно и като един от складовете на Земята в Космоса.

Асансьорите бяха огромни многоетажни съоръжения. Бяха пригодени да пренасят полезните изкопаеми от Пояса, чиито доставки в далечната орбита се изпълняваха от грамадни космически кораби за промишлени товари. В Слънчевата система съществуваше почти непрекъснат поток от превоз на огромни количества руда. В далечната орбита гигантска флота от влекачи ги превозваше до Далечната Атлантида и други отдалечени портове, откъдето биваха разпращани на повърхността на Земята посредством товарните маглеви, по въздуха или, както правеха по-бедните държави от Северното полукълбо, със старомодни кораби по море.

Тази нощ разгневеният Атлантически океан блъскаше безмилостно по повърхността на Атлантида. Гледах как гигантските вълни се разбиват върху дебелите бетонни стени на сондата, допълнително укрепени и покрити с някакво химическо вещество. Цялата беше обсипана със светлини, които служеха както за обозначаване на огромните палуби за приземяване, които сякаш никнеха като гъби, така и подпомагащите въздушната навигация ориентири. Въпреки отвратителното време, ние далече не бяхме единственият самолет, който кръжеше над Атлантида тази нощ. Наоколо сновяха аероколи и совалки, превозващи пътници, които не желаеха да се придвижват с помощта на мудните товарни асансьори. Освен това монтираните върху стените на конструкцията грамадни видеоекрани, макар разбеснялото се море да ги закриваше в по-голямата им част, озаряваха нощта с множеството почти непрекъснато излъчващи се реклами, предназначени за мрежата от кораби, акостирали в това дълбоководно пристанище.

Виждах адамовата ябълка на Гибби да се мести нагоре-надолу, но не чувах онова, което казваше. Предположих, че разговаря със служителите от въздушния контрол над Атлантида. Бък се наведе към мен.

— Две минути — каза тихичко; успях да го разбера, защото филтрите усилваха звука на думите му.

Кимнах и се върнах обратно в товарния отсек, изтиквайки Мадж пред себе си. Едва преди десетина минути за последен път бяхме направили диагностика на оръжията си, бяхме приключили с окончателните приготовления по тенците и задължителната екипировка. Никой от нас не знаеше какво държеше Балор в грамадния

метален ковчег, който беше качил в самолета, но когато влязох в помещението, видях, че капакът му беше отворен и всички се бяха скупчили около него. Олюлявайки се, се добрах до групичката.

Още щом надникнах в ковчега, забравих за гаденето си. Обърнах се към Балор:

— Довел си акула?

Ковчегът представляваше криогенен сандък, който в момента беше подложен на действието на програма за бързо размразяване. Сред мъглата от студен течен азот успях да различа контурите на тежкобронирана, кибернапомпана, близо четириметрова акула. Балор беше странно задъхан, но не бях сигурен, че беше само заради дишането през хрилете.

— Свързан ли си с това чудо? — попитах, не вярвайки на очите си.

Балор се усмихна. Предположих, че се беше свързал с устройство, подобно на онова, което Мораг и аз бяхме използвали, макар че не вярвах връзката му с акулата да беше толкова силна, колкото нашата тогава. Устройството не нарушаваше наложената дисциплина по отношение на електронните комуникации, защото на никого не би му хрумнало да го използва. Но това означаваше, че в известен смисъл Балор имаше манталитета и поведението на акула. Какви ли други още по-приятни изненади ме чакаха този ден?!

— Нали няма да ни нападне? — попита Мадж.

Макар че, ако наистина бяха свързани, повече ме беше страх от Балор.

— Маганту — каза Балор с гордост в гласа.

Мораг го погледна сърдито.

— Това е твоята приятелка!

— Нали това е само трик за пред хората, за да се шашкат? — попитах го аз.

Той не ми отговори, но продължи да диша тежко. Мамка му, беше време за малък коктейл. Грабнах няколко хапчета за повръщане, един-два стимуланта и малко амфетамини, за да засилят действието им — все пак не ми се щеше да заспя — а накрая и малко от добрата червена дрога. Внимавах никой да не ме види, докато впръсках с инхалатора в двете ноздри и смръкнах дълбоко. Усетих забравен вкус от времето, когато лежах гол, умрял от студ и облян в кръв на борда на

„Санта Мария“. Идеалното допълнение към подсилените ми рефлексии. Бях я взел от улицата, не беше толкова качествена, колкото тази на военните, малко остричка, но въпреки това кръвта забушува в ушите ми.

Толкова пъти бяхме обсъждали плана, че не се налагаше да раздавам заповеди на хората. Качихме се в тенците. Всеки от нас беше облечен в инерционна броня, тъй като в тясното пространство на тенците нямаше място за по-тежко оборудване. Облегнах се назад и почувствах как четирите шипчета отзад влязоха в съответните куплунги на тила ми. Издадох мислена команда и бронираният екзоскелет започна да се вдига от земята. Затвори се безшумно, но през цялото време подаваше сигнали към вътрешния ми дисплей. В товарния отсек Мадж, Рану, Езичника и Мораг правеха същото.

Закопчах коланите, плъзнах ходилата си в контролните уреди, подобни на пантофи, в долната част на двата стройни, почти четириметрови крака на мека. Ръцете ми се плъзнаха в контролните ръкавици, с които завършваха горните крайници на тенеца. Посредством компютърна връзка дланта ми беше свързана с главното оръжие на тенеца, модифицирания релсотрон „Мъстител“, чиято огромна ръкохватка се помещаваше в дясната ръка на мека.

„Мъстител“ представляваше 20-милиметров релсотрон, който бяхме превърнали в стоманено оръдие. Всъщност бяхме сплескали дулото, за да не влиза вътре вода, и с помощта на втулки бяхме намалили калибъра до 12 милиметра, като бяхме добавили по-дълги и по-хидродинамични мунициии, които бяхме нарекли харпуни.

Калибрирах свързания с компютъра пистолет. С помощта на софтуерния интерфейс тенецът се превръщаше в придатък на моето тяло, който ми даваше възможност за някои допълнителни възприятия. Изведнъж ръстът ми стана почти четири метра. Не усетих в кой точно момент, а може и само да си въобразявах заради електрическата експлозия в синапсите под влияние на бойния наркотик.

Изправих се, като леко се олюлях. Отдавна не бях обличал тенец, пък и летяхме във въздуха. Силуетите на тенците, които обикновено изглеждаха стилни и елегантни, сега бяха добили ужасно смехотворен вид под влияние на задържащата електромагнитното лъчение и топлина пяна, с която ги бяхме покрили. Включих акустичната примамка, която трябваше да заблуди Техните сканиращи устройства,

че сме някакви морски обитатели, може би малки китове или нещо от тоя род.

Воят на вятъра и дъжда пригласяше на Бък, който свиреше соло на китарата си, докато спускаше задната врата на товарния отсек. Хванахме се за перилата и тръгнахме към изхода. Всички освен Балор, който буташе пред себе си ковчега. Когато стигна до края на пътеката, изправи сандъка и изсипа отвътре кибернапомпаната акула мако, която започна ядно да се мята по пода. Маганту се опита да ухапе тенеца на Рану, но той успя навреме да отдръпне крака си, а в следващия момент акулата се плъзна и полетя надолу към океана от височина около шест метра. Балор се хвърли с грациозен скок надолу след своята хищна любима.

Рану подаде с ръка сигнал да се приготвим. Потвърдихме с ответен жест, защото протоколът на съобщителните връзки налагаше мълчание, докато не установим контакт с обекта. Щеше ми се да бях казал нещо на Мораг. Рану даде знак за тръгване и прекрачи навън в бурната нощ, политайки надолу към водите на океана. След него скочи Езичника, после Мораг, Мадж и накрая аз.

Почувствах сътресението от удара на мека в морската повърхност, пробива и потъването на тежкия метал от Пояса и свръхтвърдата пластмаса, от която беше направен. Бяхме заменили монтираната на гърба обичайна летателна система с хидропропулсионна. Предварително програмирахме дълбочината, на която искахме да се потопим, като намерението ни беше да използваме хидропропулсионната система само за извършване на плавни корекции на курса. От всички системи бяхме включили само животоподдържащата, но и тя работеше на критично ниски обороти. Бях сам в бронирания си костюм, придружен единствено от звуците на собственото си дишане и от бушуващия във вените ми боен наркотик. Когато усетих първите мускулни потрепвания, си помислих, че съвсем скоро ще стигна пределната дълбочина.

Балор и така наречената му приятелка бяха нашите пазачи — вардеха ни като стадо. Задачата им беше никой от нас да не се отлъчи много надалече. Много скоро изчезна и последната светлинка от повърхността и аз изпитах неприятното усещане, че преминавам във

властта на неща, които не можех да контролирам. Не след дълго престанах да виждам и другите, а в един момент изобщо престанах да виждам. През оптичния интерфейс не можех да различа дори водата — всичко потъна в мрак. Не различавах посоки като нагоре и надолу, но и това спря да ме интересува. Много бързо падна и температурата. Към мускулното потрепване от бойната абстиненция се прибави и потреперването на тялото от студа, от който имах чувството, че никога няма да се отърва. Изведнъж усетих съвсем ясно тъмнината, която ме притискаше. От време на време нещо изскърцваше по повърхността на тенеца, но всички показания оставаха в норма. След това за кратко се включваше пропулсионната система, от което получавах световъртеж и гадене. Веднъж дори изпаднах в паника, когато нещо се допря до мен и ме бутна. Канех се да включа всичките системи, когато си дадох сметка, че най-вероятно е бил Балор.

Умът започна да ми крои номера в непрогледния мрак. Не бяха виновни лекарствата: нямаше нито едно психотропно вещество, но не ми помагаша особено да преодолеем треперенето от червената дрога, стимулантите и бойния наркотик. Обаче моят ум държеше да запълни на всяка цена липсващата светлина. Нямаше нищо определено, само тъмни контури, или по-скоро, различавах по-малко тъмни очертания на фона на черната тъма. Един-два пъти се завъртях, преобръщайки, без да искам, тенеца при поредната шегичка в тъмнината. Сепнах се, когато нещо отново сграбчи и разклати моя тенец. Но се успокоих, Защото разбрах, че е бил Балор и че рискувах да проваля цялата мисия. Трябваше да престана да обръщам внимание на данните от сензорните датчици, докато дойде моментът, когато това вече няма да бъде наложително, което обаче беше в пълен разрез с моите инстинкти. Бойният наркотик ме караше да изгарям от нетърпение да започне истинският екшън.

Помислих си как ли се чувстваше Мораг, като се надявах всичко при нея да е наред. Бях зает с тази мисъл, когато ги видях. Отпърво блещукането, а след това и най-извънземните на вид неща, които някога бях срещал. Приличаха на бледи, светещи в мрака летящи чинии от органична материя, които влачеха след себе си пипала. Движеха се посредством съкращаване и отпускане на подобните на гъби тела. Изглеждаха красиви в дълбоката тишина. Сякаш бях попаднал в средата на светещо поле. Беше една от най-невероятните

гледки в живота ми. Имах чувството, че се движа сред плаваща градина. През светлината, която излъчваха, едва успях да различа човекоподобните силуети на други два тенеца, които приличаха на пропадащи във водата тъмни фигури. Много повече ме притесниха обаче хищническите очертания на Маганту, която кръжеше край нас, събуждайки у мен някакъв атавистичен страх.

Когато отминаха, много бързо си помислих, че медузите бяха плод на халюцинация, появила се под въздействие на болестта, дрогата и изключването на сетивата. Отново всичко изчезна. Бях заклещен в затвор, който не беше кой знае колко по-голям от тялото ми. Бях загубил представа за посока. Дали се движех, или стоях неподвижен, а може би бях обърнат с главата надолу? Бумтенето в ушите се усили — статично невронно електричество от гърмяща неприятна музика, която можеше да бъде единствено плод на моето въображение. Заприлича ми на вой на разгневени ангели. Не съм сигурен дали беше заради паниката, или бойният наркотик ме подтикваше към действие, като действие означаваше да причиниш болка на друго живо същество. Искаше ми се да започна да блъскам по подсилената титаниева кожа и да я разкъсам, но знаех, че това не е добра идея — в крайна сметка сега това беше моето тяло. То издаваше скърцащия звук на метал под неопишуемо голямо налягане.

Имах усещането, че всички вени по кожата ми са се издули, сякаш натискът отвън се беше пренесъл във вътрешността на тенеца и се опитваше да смаже главата ми. Почувствах се както тогава, в открития Космос извън „Санта Мария“. Бях на път да проваля мисията ни. Прекалено бързо се бях спуснал до пределната дълбочина и сега зад пластмасовите ми очи усещах кънтежа на безкрайната дълбочина. И тогава видях светлината. Процеждаше се бавно в периферното ми зрение. Отначало не бях сигурен, че е истинска, и затворих очи. Когато ги отворих, ми се зави свят. Светлината изцяло запълни зрителното ми поле — нагоре и надолу, наляво и надясно. Приличаше на стена. Изведнъж започнах да различавам посоките. Оказа се част, но много малка част от основата на асансьора. Беше покрита с някакъв вид светещи водорасли, които пораждаха бледото призрачно блещукане, и за момент стената ми заприлича на жив организъм, почти като продукт на Тяхна технология.

Това не беше първото ми смайване от мащаба и самата арогантност на инженерните достижения на човечеството. Въпреки че Атлантида беше построена след Последния човешки конфликт, именно подобни конструкции бяха станали причина за войната. Във времената на Новите кръстоносни походи фундаменталистите ги бяха описали като стълбове към небето. Но въпреки че бяха станали повод за избухване на войната, само една от тях беше нападана. Разрушаването на Първата бразилска сонда беше поставило началото на края на войната, а изграждането на Втората бразилска сонда беше причинило икономическия упадък на Америка и Северозападна Европа. От тази гледна точка не беше трудно да се разбере източникът на религиозното страхопочитание на едновременните фундаменталисти.

С помощта на трите камери зрителното ми поле описваше пълен кръг от 360 градуса и аз видях останалите четири тенеца на фона на бледата светлина около мен. Системите ни все още функционираха безшумно. Под слоя водорасли успях да зърна светлините на сондата, които очертаваха в мрака ярко осветени зони, като границата между светло и тъмно във водата ми се стори много по-ясно очертана, отколкото във въздуха.

Разбира се, русалката беше халюцинация.

Халюцинацията стреляше с автомат. Виждах дирите от стрелбата във водата. Приличаха на стрелкащи се към мен пасажии от дребни рибки. Русалката се оказа мъж. Оръжието му избулва множество въздушни мехурчета, когато компресираният въздух изстреля навън миниторпедо от намиращия се под дулото гранатомет. Ударите върху кожата на тенеца отекваха като почукване на дъждовни капки. Явно халюцинацията ми беше доста агресивно настроена. Черепът ми щеше да се пръсне от прекомерния приток на кръв, от зверския шум, от твърде голямото налягане отвътре.

Вътрешният ми дисплей се събуди. Малките взривове счупиха закопчалките, с които бяхме закрепили пияната на повърхността на тенците. Подсъзнателно усещах, че Езичника и Мораг блокират трафика на съобщения от кибрида и от сканиращите и други устройства, които бяха насочили срещу нас. Детекторите за движение, сонарите и другите видове пасивни или активни скенери пораждаха в главата ми триизмерни изображения. Освен тях имаше още кибриди, дроне и самонасочващи се торпеда.

— Видя ли ги? Видя ли ги! — изкрещя Мадж по линията за свръзка и усетих изненадата в гласа му.

Стори ми се, че и той като мен здраво се беше надрусал, но с нещо друго.

Мъстител започна да стреля. Последваха го и други релсотрони. Кибридът беше разбрал численото ни превъзходство и се опитваше да избяга. Видях харпуните, които се стоварваха върху силно променения скелет на киборга. Вляво от мен се чу експлозия и единият от дроновете се взриви и за кратко разцъфна като оранжево цвете, но почти веднага отвсякъде бе обграден от вода, която го засмука. Кибридът, когото бях взел за русалка, се заклати и се преви надве, тъй като неговият подсилен скелет поддаде. На моето усилено за нощно виждане зрение кръвта му във водата изглеждаше доста черна.

Следващият взрив разтърси моя тенец и го хвърли назад. Не обърнах внимание на скърцането на напрегнатия метал. Едно торпедо беше избухнало наблизко. Изобщо не ми хрумна да проверя дали някой от тенците не беше пострадал. Исках единствено да унищожавам. Пропулсионната система на тенеца действаше на пълни обороти и ме тласкаше още по-навътре в океана по най-прекия път към предполагаемото местонахождение на съоръжението.

Върху прозорчетата на вътрешния дисплей виждах изображения от камерите на всеки един от тенците. Освен това имаше и едно празно прозорче, където щяха да се появят данни от мрежата, щом Мораг проникнеше в нея. Аз обаче не му обръщах внимание. Не следях пристигащите съобщения, защото войниците от сондата започнаха да изстрелват все повече и повече дронове и торпеда. Две от стоманените оръдия се събудиха и започнаха да ни обстрелват със снаряди с още по-голям калибър. Някъде из дълбините на пламналия от кипналата ми кръв мозък си помислих, че се биех срещу един от небесните стълбове. В триизмерното изображение на схватката се включиха нови кибриди. Оръдието замлъкна. Нямаше време за откат, защото започнах да стрелям почти без прекъсване, като спирах само за да сменя мишената, а в отплата получавах огън или кръв.

След изключването на сетивата по време на спускането, океанските дълбини изведнъж ми се сториха твърде оживени. Накъдето и да погледнех, виждах малки водовъртежи от пробуждането на множеството артилерийски оръдия. Изстрелях две торпеда към една

военна миниподводница. Някой, не разбрах кой, изпусна замъгляващо сензорите мастило от своя тенец. С помощта на компютърните връзки определяхме мишените, а софтуерът успяваше да предугади евентуалното движение на мишената и стреляхме на сляпо в образувалия се мастилен облак.

Все още се смеех, когато успяхме да изплуваме от мастиленото петно, което се беше разляло по наша вина и което протягаше пипалата си към нас. Точно над мен имаше някакъв кибрид, който протегна автомат, за да стреля от упор. Не ми пукаше. Маганту, която се появи изневиделица, го отмъкна настрани, склучвайки мощните си, механично подсилени челюсти върху неговото покрито с броня тяло. Пропулсионната система на тенеца ме изтласка напред сред облак кръв и машинно масло.

Заглушителите ми се включиха, за да подавят тътена от насочващата се право надолу към нас военна подводница, придвижваща се с помощта на ефекта на свръхкавитацията, заключена във въздушния мехур, който сама беше създавала за по-скоростно придвижване и в който сега пропадеше.

Пред мен три от тенците бяха спрели до покритата със светещи водорасли бетонна стена на сондата. Два от тях прикриваха със стрелба другия, който сякаш седеше безучастно. Виждах как пропулсионната система на неподвижния тенец извършва леки движения, за да го задържи изправен във водата покрай стената.

Прозорчето за мрежата върху вътрешния ми дисплей светна. Видях синята вещица, ужасяващият аватар на Мораг, която стоеше наред поле от стъкло. От бледото небе се спускаше водопад и запълваше целия екран от ляво надясно. Баба Яга рисувахе във въздуха тъмносиви на цвят знаци с такава скорост, че не успях да ги различа. След което те също толкова бързо изчезваха.

Добрах се до стената и като се обърнах, видях буйните водовъртежи. Върху вътрешния дисплей се появиха сигнали, които ме предупреждаваха за опасност от нарушаване целостта на тенеца. Аз не им обърнах внимание и започнах да стрелям, за да прикрия Мораг, докато търсеше въздушния шлюз на съоръжението. А може би се опитвахме да щурмуваме прекалено яростно някакво звено по поддръжката. Мъстител не спираше да стреля. За малко да го изпусна,

когато военната подводница се взриви. Експлозията беше толкова близо до мен, че ударната вълна буквално ме залепи за стената.

В мрежата видях човекоподобни фигури, които се изправяха като огледала от стъкленото поле. Предположих, че така изглеждат програмите за нападение над сигурността. Гледах как Баба Яга изписа във въздуха още няколко сиви знака с другата ръка. Огледалните фигури сега тичаха към нея и хвърляха наоколо си разкривени отражения. Една след друга пламваха в бледосин огън, какъвто цвят беше и кожата на Баба Яга. Продължиха да тичат, въпреки че се топяха, а отраженията, които хвърляха, се разкривяха все повече и повече.

Точно над мен Балор изплува от мрака. Мина толкова близо покрай огневата линия, че трябваше да преместя мишената си. Чувстваше се като у дома си. Приличаше на това, което искаше да бъде — древно морско чудовище. Сгъваемото копие, което държеше в ръката си, завършваше с тризъбец. Гмурна се надолу към друг кибрид и въпреки бронята и екзоскелета, заби тризъбеца в гръбнака ѝ и завъртя зъбците. Остави трупа да се носи във водата, а от него започнаха да се процеждат пипала от кръв, след което продължи да плува към нас. Най-накрая и петият тенец, който и да беше вътре, се присъедини към нас на стената и започна да стреля по охраната. Докато куршумите се сипеха по бронята ми или отчупваха парченца от бетона на сондата, си дадох сметка колко силно желях това, което се случваше. Нямах нищо против да си отида в този миг. Е, разбира се, тези мисли идваха от бойния наркотик — караше те да мислиш, че да умреш в битка, е съвсем в реда на нещата.

В мрежата водната стена на водопада се разтвори съвсем леко като открехване на завеса. Слуховите сензори на тенеца уловиха стържещия звук, когато външната врата на въздушния шлюз се отвори, колкото да влязат тенците. Тенецът на Мораг отново се задейства и прозорчето за мрежата угасна. Първи влезе Балор, а след него и тенец, чийто собственик не можех да отгатна, но той се извъртя и започна да ни прикрива със стрелба.

Постепенно всички тенци влязоха във въздушния шлюз. Предпоследният все още се придвижваше, когато посредством интерфейса задействах пропулсионната система и без да спирам да стрелям, се промъкнах в тъмното помещение, а вратите зад мен

започнаха да се прибират. Изстрелях няколко последни откоса, които описаха дъга във водата, преди вратите окончателно да се затворят. След това по-скоро чух, отколкото видях, че водата в шлюза започна да се изпомпва, докато ние безмълвно се готвехме да се изправим в лице с онова, което ни чакаше от другата страна на вратата.

23.

АТЛАНТИДА

Водата вече стигаше до коленете ни. Балор сгъна тризъбеца и закачи металната тръба на колана си. Видях, че по ноктестите му ръце имаше кръв, която стигаше до лактите. Както и по чудовищната му паст. Малко му завидях. Целият треперех. Отново исках да проливам кръв. Натискът между ушите ми нарастваше и отново чувах галопиращия/виещ звук.

— Имаме ли връзка? — попита Езичника по мрежата за съобщения.

— Не, напълно изолирана е. Нуждая се от кабелна връзка — отвърна Мораг.

Усетих, че се опитваше да прикрие страха в гласа си.

— Голяма стрелба ще падне — каза Балор и се ухили, изричайки на глас желанието ми.

Сега бях висок близо четири метра, целият покрит с метал, а оръжието, което държах, ме превръщаше в неудържима сила.

Лещите на тенеца потъмняха, когато водата се оттече и в зрителното ми поле се появи яркият процеп светлина, когато вратите започнаха да се отварят.

— Ние ще прикриваме със стрелба и ще се придвижваме напред, докато намерим на Мораг място за свързка — казах аз.

— Няма да ни се размине безнаказано — каза Езичника.

„Какво от това“, помислих.

Мадж извади от главата на тенеца тънка дръжка с вградена камера, а ние се отдръпнахме встрани от отварящата се врата. Камерата надникна покрай нея, за да види какво ни очаква. Образите се появиха върху вътрешните ни дисплеи. Бяха събрали набързо войници, които да служат като барикада, опасваща по широчина големия товарен пристан. Видях огромен брой каски. Успях да преброя два релсотрона върху стативи и нещо, което ми заприлича на ракетна установка. Освен това, зад войниците, имаше някакво превозно

средство на шест колела със свален корпус, а върху шасито бяха монтирали плазмено оръдие. От двете страни на пристана се спускаха метални скелета. Мадж не можеше да ги покаже от добър ъгъл, но ние предположихме, че ще ги използват като позиции за стрелба от височина. Освен това по покрития с конденз бетонен таван имаше метални релси, които изчезваха в мрака и по които вероятно се движеше кран. Може би щяха да използват крана като допълнителна оръдейна платформа, но беше разположен толкова навътре, че малката камера не можеше да го заснеме добре. Но най-много ме тревожеше застаналият зад войниците уокър.

Веднага щом между вратите се отвори малък процеп, започнаха да стрелят по нас. Искаха да използват рикошетите за нанасяне на поражения. Леко се олюлявах от попаденията върху бронята на тенеца.

— Готови ли сте? — попитах, изгубил търпение, тъй като изгарях от желание да стана част от това.

Четирима потвърдиха. Балор нищо не каза. Набелязахме целите и Рану хвърли вътре многоспектрна димна граната. Когато видяха дима, стрелбата им се усили. Влязохме в бурята от изстрели. Вкарах мъстител в действие. Докато димът постепенно ме скриваше, видях как Балор започна да се катери по скелето отляво.

Стрелях напосоки, не получавах никаква информация от датчиците, а софтуерът за определяне на мишените ми показваше само местоположението на плазменото оръдие. Заглушителите отрязваха почти непрестанния свръхзвуков гърмеж на нашите мъстители и канонадата на плазменото оръдие, като по този начин успях да се насладя на музиката от разкъсване на метал и човешки писъци.

Излязохме в редица от димната завеса, а тенецът на Мораг остана зад нас. Сигурно сме приличали на разгневени божества. Автомобилът, върху който беше поставено плазменото оръдие, полетя във въздуха, разкъсан на части от стрелбата на моя мъстител. Пренасочих огъня към уокъра, олюлявайки се назад, когато върху мен попаднаха изстрелите от двойката скорострелни релсотрони. Рану и Мадж, които бяха поразили своите цели, сега ми помагаша в стрелбата срещу уокъра, а Езичника обсипваше с куршуми войниците на барикадата. Разположените зад тях други войници политаха във въздуха, поразени от откосите на релсотрона. Други просто се разпадаха. Но можех единствено да изпитвам презрение към тях.

Зад нас Балор напредваше по лявото скеле, като стреляше по войниците от неговата и от противоположната страна. Чудех се дали охраната беше имала време да си състави мнение относно обляното в кръв чудовище, което се приближаваше към тях. От своя гранатомет Балор изстреля няколко гранати, които се взривиха над скелетата с помощта на неконтактни взриватели. Видях димящите тела, които падаха от високо.

Изстрелът на плазменото оръдие беше толкова силен, че паднах на коляно, а Мадж политна назад. Тупна по задник, а при удара в бетонния под се разхвърчаха искри. Стрелбата беше станала много ожесточена. Нещо не беше както трябва. Не можех да разбера откъде идваше. Във вътрешността на пристана успях да различа мигащата светлинка на зараждащия се дулен пламък. Приближаваше се бързо, осветявайки целия тунел. Успях да регистрирам блещукащия плазмен откос, който идваше към мен и описваше нещо като ленива дъга. Опитах се да го избегна, но си дадох сметка, че с тенеца не можех да се движа толкова бързо. Удари ме в рамото, което избухна в пламъци, които прогориха титаниевата броня. Стори ми се, че усетих горещината. Опитах се да отвърна със стрелба, но се олюлях от удара на тежко пострадалия, но все още държаш се на краката си уокър.

На релсите на покрива се появиха два тежкобронирани оръдейни купола. Във всеки имаше по едно 30-милиметрово въртящо се оръдие. Вляво имаше още и плазмено оръдие, а вдясно — 20-милиметров релсотрон. Червени светлилки мигаха на вътрешния ми дисплей и ме предупреждаваха за опасността от нарушаване целостта на бронята на моя тенец.

— Порт! — изкрещя Езичника по мрежата за свързка.

Тенецът на Мораг се придвижи към някакво табло на стената. Зад мен Балор скочи от скелето, защото мястото, на което беше седял, беше напълно унищожено от градушката от 30-милиметровото оръдие.

Прозорчето на мрежата светна отново. Не можах да разбера какво става, но видях нещо като коридор от черно стъкло. Баба Яга препускаше по него с такава скорост, че имах чувството, че тя по-скоро стои на едно място, а виртуалната действителност около нея се движи. Аз ту обстрелвах напразно уокъра с подавящ огън, ту изтръгвах искри от тежковъоръжения купол.

Изведнъж стрелбата и от двата купола секна. Видях как четирите оръдия се завъртяха към уокъра и откриха огън срещу него. Изглеждаха страховити и безпощадни и уокърът стана на парчета. Прекратих стрелбата и се наслаждавах на гледката, без да обръщам внимание на куршумите, които отскачаха от бронята на тенеца, като оставяха по нея вдлъбнатинки и резки. 30-милиметровата високоексплозивна бронебойна граната ме върна към действителността. Огледах се да видя откъде беше изстреляна и зърнах един от охранителите да тича към някаква врата, която вероятно водеше към вътрешността на съоръжението. Откосите на релсотрона го свалиха на земята и тялото му се плъзна напред, остъргвайки пода.

Тенецът на Мадж се добра до дясното скеле, куршумите от леките оръжия хвърляха искри при удара с бронята, но той успя да събори част от конструкцията и седящите на него войници се изтърколиха на бетонния под. В сляпата си паника един от тях дотолкова се доближи до мен, че успях да го прегазя.

Напредвахме, като прекрочвахме или ритяхме преградата от дървени палети и други боклуци, която бяха поставили пред нас. Отдясно имаше редица прозорци от дебела пластмаса, зад които имаше складови помещения. Оттам на пресекулки долитаха изстрели. Прозорците се разпаднаха на големи пластмасови парчета, когато заляхме тази зона с мощна стрелба, унищожавайки всичко наред — от хранителни запаси до скъпо струващо оборудване за научни цели. Част от складовете полетяха във въздуха, когато взривихме запалителната смес, а в друг участък натрупаните боеприпаси започнаха да гърмят. Дори и да имаше опит за съпротива, тя или беше напълно неутрализирана, или хората се бяха оттеглили навътре в сградата. Дълбоко в себе си се надявах, че бяхме уцелили мястото, но изтласках тази мисъл. Не ми пукаше.

Изпратих Мадж и Рану да проверят какво имаше в тунела. Заедно с Езичника огледахме зоната, в която се намирахме. Видях, че на дисплея ми премигва светлинката за боеприпасите.

Зачудих се кога бях изстрелял всички патрони на релсотрона „Мъстител“. Тенците на Мадж и Рану се върнаха на бегом.

— Няма нищо — каза Рану по мрежата за тактическа свързка.

Кимнах; главата на тенеца изимитира движението ми.

— Слизайте — казах, докато Балор дотича до нас и падна на коляно, насочил оръжието си към горящата складова зона.

Главите на белязаните от битката тенци се отметнаха назад, а бронята на гърдите се разцепи и се отвори настрани. Извадих двата крака от „пантофите“, измъкнах ръцете от ръкавиците и се наведох напред, изваждайки жаковете от портовете на тила. За малко да падна, докато се опитвах да се нагодя отново към нормалния си ръст от метър и осемдесет. Беше непривично за мен. И аз като всички други бях целият потен и се задъхвах, но освен мен само Балор се беше ухилил.

Стъпих в локва кръв. Изгледах я за момент, или може би по-дълго време, а после изпратих кодирана заповед до моя тенец да отвори двата тайника. Зейнаха прозорчета в двете бедра. Изумих се от това, че ранените не издаваха никакъв звук. Явно добре се бяхме постарали да не оставяме ранени. От единия тайник извадих автомата „Бенели“ и набързо го сглобих. От другия — голяма чанта и патрондашите с резервните боеприпаси. Другите правеха същото, освен Балор, който ни прикриваше, и Мораг. Тя гледаше касапницата около себе си с празен поглед. Не можеше да разбере ставащото, нито нейното участие в него. Бях виждал това и преди. Бях почувствал същото преди време, но сега нито една частица от мен не можеше да прояви съчувствие. Кой не би поискал подобно нещо? Че то си беше като върховното проявление на абсолютната власт.

— Изпрати ли предупреждение за биологична опасност? — попитах я.

Тя не ми обърна внимание. Ако решат, че има изтичане на биологично опасни вещества или някакъв инцидент, властите на сондата нямаше да изпратят подкрепления веднага.

Мораг не каза нищо.

— Мораг? — попитах отново.

— Не — отвърна вместо нея Езичника. — Веднага щом осъществихме пробива, затвориха всички вътрешни изходи и излъчиха свое предупреждение за биологична опасност. Моето предположение е, че не желаят никой да узнае какво крият тук.

— Значи, трябва да очакваме някоя от частите за бързо реагиране на Ролистън или неговите началници — рече Мадж.

Кимнах. Мораг продължаваше да оглежда касапницата. Подскочи, когато посегнах към нея и я докоснах по рамото. След това

се обърна към мен и ме погледна въпросително.

— Приготви се — прошепнах.

Тя кимна машинално и след това повърна. Опитах се да не обръщам внимание на изпълващата ме омраза.

Излязохме от товарния пристан и влязохме в самото съоръжение, праметнали оръжия през рамо, с насочена напред цев, оглеждайки се за мишени, докато линиите на мерника върху компютърната връзка се движеха по вътрешните ни дисплеи. Търсехме още хора за избиване.

На пристана зад нас отекнаха експлозии, които унищожиха изоставените тенци. Езичника и бездруго беше заразил вътрешните им системи с някакъв вирус. Беше грехота да ги изоставим, но дори и да можеха отново да излязат в океана, едва ли щяха да преминат през блокадата, която ни устройваха отвън. Унищожаването им имаше за цел да премахне и най-малката следа от нас.

Прочистваме съоръжението. Избиваме всеки, до когото се докопаме. Прочистваме кабинетите, спалните помещения, баните и тоалетните, кухните и кътовете за отдих. Балор решава да не използва повече оръдия. Виждам го как вдига от земята един от охраната и го набучва във въздуха на тризбеца си.

Изведнъж вече не бяха останали хора за убиване. Дишах тежко сред остатъците от скъпо струващи машини. Разминах се с Балор в коридора на лабораторията. Той разкъсваше някого със зъби.

Никой не стреляше по мен. Имах време да разгледам обстановката, но не просто с цел да идентифицирам и неутрализирам заплахите. Беше открито работно пространство. До стените имаше фризери, хладилници и шкафове със стъклени витрини, повечето изпочупени и стрити на прах. В една вдлъбнатина на пода имаше нещо като операционна зала. Масата беше твърде голяма и на нея бяха закрепени доста здраво изглеждащи каиши за обездвижване. Когато се огледах, разбрах, че помещението е било изолирано. Едната стена представляваше стъкло от дебела пластмаса, което позволяваше да се наблюдава ставащото вътре. От другата страна видях още едно такова стъкло от здрава пластмаса.

Бученето в главата ми постепенно отзвучаваше. Не бях прав, като казах, че не беше останал човек за избиване. Изпод масите и

разтурените работни плотове и от вдадената в пода операционна започнаха да се показват хора. Повечето бяха в бели престилки, имаше няколко работници по поддръжката в задължителните гащеризони, няколко цивилни и двама, които носеха униформата на охранителите, но без отличителни знаци.

Към мен се приближи мъж с бяла престилка. Беше най-възрастният сред служителите: стори ми се, че минава шейсетте, но може и да беше по-стар. Говореше бавно и внимателно, докато лицето му не почервенея и не изчезна. Мисля, че извика, докато се свличаше на земята. Някой изкрещя „Не“ откъм вратата. Докато димът бавно се издигаше от дулото на моя автомат, аз се обърнах към вратата и видях Мораг, която стоеше на прага, покрила устата си с ръка, с облени в сълзи очи. Прекрачих трупа, който бях оставил, и се отправих към наблюдателното стъкло от другата страна на операционната. Служителите се отдръпнаха на почтително разстояние.

Едва по-късно си спомних изписаните на лицата им ужас и страх. Така де: като цяло се смятах за свестен тип. И аз вършех същите онези злини, които правят всички, за да оцелеят. Може би мен малко повече ме биваше от останалите във вършенето на злини, но общо взето, бях разбран човек. Някой, с когото да излезеш и да изпиеш една бира. Или поне аз така виждах себе си, но как можех да продължавам да върша всичко това и да се смятам за нормален? Как можех да раня и убия толкова много хора, и все още да се надявам, че мога да бъда близък с някого? Как можех да погледна обективно някой човек или да симпатизирам на друг? Чух как Мораг плаче, а тялото ѝ се разкъсва от ридания. Това ли беше единственият нормален начин да се реагира в тази ситуация? Как бях стигнал дотук? Кога това беше станало нормално? Младият мъж, едва порасналият хлапак, който беше напълнил гащите в първата си сериозна битка на Парашутно-десантния полк, беше далечен спомен, свършено друг човек.

Извадих празния пълнител от автомата и заредих друг, преди да метна ремъка през рамо. Изведнъж почувствах огромна умора. Седнах на операционната маса със смътното усещане, че Мадж и Рану се грижеха за обезвреждането на заложниците зад мен. Запалих цигара и погледнах през прозореца за наблюдение към охраняваната стая, и се замислих колко много се беше променил Грегър, който се беше втренил в мен от другата страна на стъклото.

Обикаляше от единия до другия край на тясното помещение като звяр в клетка. Очите му приличаха на тъмни езера и не можех да различа ириси. Сякаш бяха направени от същата течност, от която и Техните тела, или самата Мораг в онзи сън. Беше се източил и отслабнал, но въпреки това изглеждаше много по-внушително, обаче имаше нещо сбъркано в пропорциите на тялото му. В него имаше нещо несиметрично, като че ли на едно място бяха струпани твърде много кости, за сметка на друго. Пръстите му бяха по-дълги, с прекалено много стави, и завършваха с дълги нокти от нещо, което приличаше на черен хитин. Това, което първоначално бях взел за дълга до раменете коса, се оказаха пипала от черната извънземна течност. Опитах се да потисна отвращението си при вида на самостоятелното движение на част от пипалата. Докато се мятеше напред-назад, не сваляше поглед от мен. Изглеждаше вбесен, независимо дали изобщо беше познал кой съм.

— Мораг? — Тя продължи да плаче. — Мораг! — извиках по-грубо.

— Да? — отвърна тя, като подсмърчаше.

— Искам да влезеш във вътрешната им мрежа и да извадиш оттам всичко, което можеш.

Мадж застана до мен и се взря в стъклото от другата страна в онова, което беше останало от приятеля му. Известно време не каза нищо.

— Гадост — рече най-накрая. — Какво искаш да направим? — попита, докато Балор, оплискан в кръв, мина покрай нас и отиде до пластмасовия прозорец и се зазяпа в Грегър.

Най-накрая видях, че прозорчето за мрежата на вътрешния ми дисплей отново започна да премигва. Баба Яга седеше сред пейзаж от черно стъкло, дето май му казваха обсидиан. По-голямата част от него гореше. Аватарът на вещицата изскочи, а синята ѝ кожа контрастираше идеално на фона в черно и червено.

— Не е останало кой знае колко — изхърка Баба Яга с променения си глас от отвъдното по мрежата за свръзка.

— Езичник? — попитах, като не свалях очи от Грегър, който сега беше зяпнал Балор.

— Работа по въпроса — отвърна Езичника.

След малко на фона на апокалиптичния пейзаж на вътрешната мрежа се появи неговият идеализиран аватар на друидски жрец. Предположих, че виртуалните огнени езици бяха последица от опит за прочистване. Виждах подобни на привидения сенки в дрипави качулки, които се носеха из назъбената, покрита с обсидиан местност.

Балор се обърна към мен и се ухили с окървавената си хищническа паст.

— Искам да се бия с него — каза съвсем простичко.

Не обърнах внимание на думите му, а вместо това казах на Рану:

— Доведи ми някой от учените.

Всички учени бяха коленичили с лице към стената, хванали глезените си. Рану даде знак на един от тях с гаусовата си карабина и младият мъж тръгна, олюлявайки се към операционната маса. Извадих мастодонта от кобура на рамото. Видях, че се беше напикал, което си беше нормална реакция в такива случаи. Почти му завидях, че можеше да се страхува. Или щях да му завидя, ако не беше усещането за студ, лепкавост и неудобството от това, да се напикаеш. Той плачеше.

— Съжалявам, май ти си заложникът, който ще трябва да умре, за да накара другите да ни съдействат — казах му аз.

Не че исках да го застрелям; просто не виждах разлика в това, дали ще бъде един повече, или по-малко.

— Не... не, моля ви, недейте... — успя да каже, преди да падне на колене.

Само това ми липсваше, да изпадне в хистерия.

— Тогава може би ще ми помогнеш? — попитах. — Нямаме много време, затова, ако видя, че ми губиш времето, ще трябва да те убия и да избира друг, ясно?

Гласът ми прозвуча равно и съвсем разумно. Той кимна, облян в сълзи.

— Когато извършвате процедури по него ето тук — казах и потупах операционната маса, на която седях, — с какво го упоявате?

— Веднъж дневно храним това нещо със специална храна от изкуствени протеини. Когато искаме да извадим нещото навън, добавяме към храната програмирани нанити. Те влизат в кръвообращението му и изпращат сигнал, който отключва някакъв инертен транс, който сме програмирали в биологичните системи.

— Ако още веднъж го наречеш *нещо*, лично аз ще те застрелям — изрева Мадж.

Вдигнах ръка. Погледнах Грегър. Седеше неподвижно и зяпаше Балор, а главата му се движеше едва забележимо, докато изучаваше почти неузнаваемия киборг. Вече не можех да се правя, че не забелязвам сходството между моя приятел и Тях. Дали гледах Грегър, или само външния облик на онова, което Нинджата беше превърнал в своя жертва? Нямах отговор.

— Можем да се опитаме да поговорим с него — предложи Мадж с тон, който издаваше, че самият той не вярва, че това ще има ефект.

И аз не смятах, че ако го направим, също ще помогне кой знае колко.

— Пуснете го — каза Балор.

Аз отново не обърнах внимание на думите му, а погледнах уплашения до смърт учен, който стоеше на колене пред мен.

— Какво правите, ако той се измъкне оттам? — попитах.

— Няма начин; стаята за изолация... — добави, овладявайки доста по-добре риданията.

— Ясно, разбрах — раздразнен, го прекъснах. — Но сигурно имате резервен план, ако това се случи. — Той се замисли. — Ще трябва да мислиш по-бързо — казах и размахах мастодонта към него.

— Зареждаме подкожни спринцовки със същия онзи нанитен серум и го инжектираме с него.

— Прекрасно. Мадж, помогни на този приятел да намери серума и инжекционните пистолети — рекох.

— Ще го пуснеш да излезе? — попита Балор.

Вълнението в гласа му се доближаваше до сексуална възбуда.

— Но не за да си играете — казах аз. Той се изсмя презрително. — Рану, премести останалите заложници в другия край на стаята.

— Не можете да ни оставите тук, ако отворите онази стая! — изкрещя нечий властен женски глас.

Обърнах се и видях твърдото лице на жена на средна възраст, облечена в бяла престилка, която ме гледаше почти без страх.

— Ще се наложи да избирате между това и куршум в главата — отвърнах.

Тя беше права: не ми трябваша в стаята, но нямах избор, защото имах нужда от своите стрелци тук и сега.

— Мораг, Езичник? — извиках.

Видях в мрежата как те се промъкваха из горящите развалини на някаква постройка от обсидиан, която ми заприлича на храм. Събираха парченца, на които бяха изписани загадъчни знаци, които се движеха. Зад тях виждах дима, който се вдигаше от останките на няколкото сенки, подобни на привидения с качулки.

— Тъкмо се канехме да... — започна Езичника.

Иконката угасна, а после се появи статично електричество от прекъсването на връзката. Обърнах се към Мораг и Езичника, които седяха на пода, подпирани на стената. Тялото на Мораг се тресеше и тя изпадна в гърчове, а от очите и ушите ѝ плъзнаха струйки кръв. Завъртях се от другата страна на масата и опрях мастодонта в главата на учения пред мен.

— Какво е това? — попитах гневно.

— Не знам! — изписка той, като очевидно беше изпаднал в ужас и очевидно казваше истината.

Завъртях се на другата страна и насочих пистолета към жената, която се беше осмелила да проговори. Тя гледаше право в мен.

— Ти! Какво, по дяволите, стана с тях?

— Нали няма да застре...

Мастодонтът гръмна, а главата ѝ се пръсна по плота от неръждаема стомана. Както можех да очаквам, заложниците започнаха да пицят.

— Млък! Млъкнете! — изкрещях аз, но нямаше смисъл.

Гледах пленниците и търсех да открия сред тях някой свързочник или хакер.

Езичника даде признаци на живот и веднага се обърна към Мораг. Свърза някаква жица от неговите жакове с нейните. Гневът от това повтарящо се насилие ми припомни онова, което се беше случило, когато Посланик се опита да ѝ прехвърли цялата информация, която беше изкопчил.

— Езичник, какво става? — попитах, без да свалям револвера.

Рану се опитваше да успокои заложниците, като изтика странния, твърде чувствителен млад мъж обратно при другите с лице към стената. Мадж държеше два инжекционни пистолета в едната ръка и някакви доста внушително изглеждащи подкожни игли в другата.

Гледаше Мораг със зяпнала от шок уста. Балор не сваляше поглед от Грегър. Мрежата продължаваше да показва статични смущения.

Мораг се събуди с писъци. Очите ѝ се отвориха и бяха пълни с кръв. На мрачното и изпито лице на Езичника беше изписан ужас.

— Добре ли си? — попитах. Мораг завъртя главата си към мен. Нищо не каза, но се опита да махне кръвта от очите си. Обърнах се към Езичника: — Какво стана?

Той само поклати глава и погледна към Мораг. Рану беше до нея и преглеждаше очите и ушите ѝ. Ядосан, аз върнах револвера в кобура, свалих автомата от ремъка и го насочих към заложниците, които се изнервиха все повече с всяка минута.

— Джейкъб, ако ще го правим, трябва да стане сега — каза Мадж.

Всичко се разпадаше: Мораг беше пострадала, Рану се разсейваше, Балор правеше каквото си знаеше, а Езичника беше изпаднал в шок.

— Езичник. — Не ми обърна внимание. — Езичник! — извиках. Той ме погледна. — Ела тук и ги дръж на прицел. — Погледна ме за момент, но без да ме разбере. — Веднага! — изкресях команда, която беше проехтявала хиляди пъти на военните плацове и която беше до болка позната на всички подофицери.

Езичника излезе от вцепенението си и ме замести. Обърнах се и хванах инжекционния пистолет, който Мадж ми беше подхвърлил. Подкожната игла приличаше по-малко на игла и повече на стреличка от гаусово оръжие. Проверих пистолетите. Бяха свързани с компютър и наистина представляваха гаусови оръжия. Предполагам, че се нуждаеха от скоростта, за да проникнат в кожата на, в неговата — тутакси се поправих — дебела кожа или каквото там минаваше за кожа в неговата драстично променена физиология.

— Балор, дръпни се от стъклото — извиках, но той не ме чу. — Балор! — И този път не проработи. — По дяволите. — Обърнах се към ужасения учен, който ми беше дал информацията. — Хей, ти, отвори вратата и след това се върни обратно в ъгъла при другите.

Той започна да протестира, както и някои от заложниците.

— Млъкнете! — извика Езичника.

Все още звучеше уплашен. Нямах време да мисля какво се беше случило в мрежата.

— Казах веднага! — извиках на учения и завъртях инжекционния пистолет към него.

Той се изправи и изтича до контролното табло. Няколко от заложниците му изкрещяха да не го прави. Езичника отново им се развика. Грегър беше видял, че ученият се приближи към контролното табло, и беше заел позиция до вратата на своята изолираща камера. Балор се обърна и продължи да го гледа, но за щастие, беше извън обсега на нашите оръжия.

— Рану, ако си готов, можеш да дойдеш при нас, нужен ми е още един стрелец — казах.

— Ще изведе Мораг от тук — отвърна той.

Искаше ми се аз да бях помислил за това. Чу се свистенето от разхерметизирането на вратата и в следващия миг тя се отвори. Изкривеният силует на Грегър застана на изхода в контражур на острата ивица светлина от неговата килия. Прекрачи прага. Неволно се отдръпнах назад. Той отвори устата си и изпищя. Приличаше на звука на кулите от моя сън, но Грегър не пееше, а беше ядосан, и звукът, който издаде, беше примесен с много човешки гняв. Двамата с Мадж стреляхме. И двамата уцелихме. Грегър сякаш не реагира на ударите. И двамата с Мадж хвърлихме инжекционните пистолети и се оттеглихме назад, изваждайки и насочвайки собствените си оръжия към него. Заложниците се разпищяха и независимо че Езичника беше насочил към тях лазерна карабина, се втурнаха един през друг към изхода.

Балор явно реши да се забавлява. Извади тризъбеца и съвсем умишлено тръгна към Грегър. Той замахна. Дори движенията му бяха нечовешки, странната му походка наподобяваше повече Тяхната, отколкото нашата. С една ръка Балор го ръгна с тризъбеца. Промуши Грегър в гърдите, въпреки че той изобщо не реагира. Приклещи го в ъгъла до отворената врата. Изрева и скочи във въздуха, като се приготви да забие ноктите на свободната си ръка в хванатия натясно хибрид.

Видях как ноктите на Грегър се удължиха и се втвърдиха и накрая се превърнаха в трийсетина сантиметрови черни остриета. С дясната си ръка Грегър сграбчи дръжката на тризъбеца и я блъсна навън, изтръгвайки я от собствената си плът. А лявата му ръка се движеше със скорост, която бях виждал само веднъж преди това, в нощта, когато Грегър беше станал жертва. Той хвана Балор за китката с

лявата си ръка и пусна тризъбеца, като замахна нагоре с ноктите на дясната ръка. Ударът разкъса здравата броня по корема и гърдите на Балор, като за момент спря, а след това промени посоката. Грегър го раздра с такава сила, че Балор се строполи на операционната маса.

Но когато Грегър се нахвърли върху него, Балор веднага се изправи на крака. Замахна с ноктите първо на едната, а после и на другата ръка. Откъсваше цели ивици от кожата на Грегър, а отдолу се подаваше черната течност, която веднага започваше да зашива раната и да възстановява откъснатата плът. Мисля, че в този момент престанах да вярвам, че приятелят ми беше жив и че гледах нещо друго освен извънземно, което носеше върху себе си изкривената и измъчена плът на тялото на Грегър. Сякаш някой го беше издълбал отвътре. Пуснах автомата, като го оставих да виси на ремъка си, и извадих тайлъра, като го протегнах напред с две ръце за по-голяма точност. Щях да убия това посмешище, а след това и всички шибаняци, които работеха тук. Не ми пукаше дали подкрепленията щяха да ме заловят; щях да избия също и колкото се може повече от тях.

Балор отново беше запратен срещу стената от неръждаема стомана. Изви от болка, когато ноктите на извънземното се забиха в хълбока му и го забучиха на стената. Тъкмо щях да стрелям, когато някой изби пистолета нагоре и Мадж изведнъж застана пред него.

— Какво правиш? — извика.

— Това не е той! — изкрещях в лицето му, опитвайки се да се освободя.

Грегър се олюля назад без причина. Балор се възползва от момента и го изтласка още по-навътре, като не преставаше да дере лицето му. Всеки път, когато разкъсваше изкривените му черти, черната течност започваше да зашива наново плътта, а после ноктите на Балор отново я разкъсваха. Грегър се строполи на пода. Свалих пистолета, защото бях сигурен, че Балор щеше да го убие вместо мен, но изведнъж Грегър замахна. Ударът запрати Балор във въздуха толкова високо, че счупи една от висящите лампи, удари се в тавана, после отхвъркна от стената и накрая тупна на пода.

Грегър се изправи, но се олюля на краката си, докато чертите на лицето му се възстановяваха. Балор стана и започна да пристъпва към Грегър. Когато го наближи, Грегър замахна с левия си юмрук със смайваща бързина. Сграбчи го за лицето, вдигна го от земята и го

запрати във въздуха, като този път той полетя през масата и се удари в стената толкова здраво, че остави вдлъбнатина в нея със солидни очертания.

Балор запрати металната маса настрани и отново се изправи. Грегър пак замахна, но след това седна грубо на земята. Очите му бяха все същите черни езера, но на лицето му се изписа объркване. Балор тръгна към него, вероятно решен да приключи вече с това. Мадж ме пусна.

— Недей! — изкрещя той на Балор.

Зачудих се защо Мадж беше извадил своя калашников. Балор не му обърна внимание. С ужас гледах как Мадж подпря автомата на рамото си и изстреля три откоса, от които морското чудовище се заклати. Балор спря и се обърна към Мадж. Беше бесен. Не приличаше на човек. Клепачите на Грегър трепнаха и се Затвориха над черните езера, а после се свлече на земята. Мадж свали димящия калашников. Преглътна, преди да се обърне, и избяга от стаята. Балор хукна след него, но знаех, че няма никакъв шанс да догони киберкраката на Мадж.

Застанах над неподвижното тяло на хибрида, без да пускам тайлъра. Насочих към него лазерния пистолет. Сега, когато беше в безсъзнание, докато и последната от раните му се затваряше, той изглеждаше почти умиротворен. Сега много повече приличаше на моя приятел.

— Значи, дойдохме чак до тук само за да го застреляш — каза Рану от вратата.

Аз свалих пистолета.

— Как е Мораг? — попитах.

— Вече е на крака — отвърна той.

— Добре, отиди да успокоиш Балор, нали и двамата сте воини, измисли някоя глупост. Доведи Мадж обратно при мен; ще ми трябва помощ да изнеса Грегър.

Той кимна и излезе от стаята. Чух приглушения му глас по мрежата, докато се опитваше да се свърже с Балор. Обърнах се към Езичника, който продължаваше да не изглежда добре.

— Езичник, искам да блокираш каквото е останало от системите им за връзка и да неутрализираш охраната, ясно?

Той кимна. Трябваше да се махаме, и то бързо.

Изтеглянето ни не беше съвсем лесно, но поне не беше съпроводено с толкова проливане на кръв. Мораг отново беше на крака, по нея вече нямаше много кръв, въпреки че в очите ѝ имаше кръвоизливи. След като взехме мерки да ги лишим от всякакви комуникации, оставихме хората от лабораторния персонал да се оправят сами.

Сложихме Грегър в един чувал от комплект за оцеляване, осигурихме му приток на въздух и източник на топлина — в случай че изобщо му трябват — и го запечатахме с вакуум. Двамата с Мадж го закачихме на една сгъваема пръчка и го понесохме от двата края.

Придвижвахме се из съоръжението, докато не стигнахме до мястото, което Мораг беше предварително определила като най-слабата зона от надводната част, разположена върху на практика необитаема площ. Балор държеше желязната кутия. Именно тя беше най-скъпо струващото нещо от подготовката. Не транспортът, не оръжията, не разузнавателните средства, нито тенците. Именно желязната кутия, която държеше в ръцете си, беше най-големият ни разход, защото съдържаеше едно от най-строгите забранените вещества в света. Неразрешеното му притежание беше достатъчно да те осъдят на доста години затвор, а употребата му за терористичен акт, както правехме в случая, се наказваше със смърт от повечето щати и на всички сонди.

Балор изсипа върху пода в задната част на товарния пристан програмируеми бактерии, които се хранеха с бетон. Видях как една голяма част от площадката се втечни и започна да се превръща във все по-дълбока локва, докато не преля навън от образувалата се дупка. Балор набързо изпрати на микробите кода за унищожение, преди двамата с Рану да скочат от другата страна.

Слязохме на по-ниското ниво на поддръжката. Езичника заблуди датчиците и камерите, като изпрати наши мними изображения във всевъзможни посоки и се погрижи участъците, през които наистина преминавахме, да изглеждат празни и така сякаш там нищо не се случва. Мораг трябваше да му помага, но нямаше никакво желание отново да влезе в мрежата, а сега няхахме време за подобни разпавии.

Настъпи някакво раздвижване от страна на охраната на сондата и техните аварийни екипи, но никой не знаеше точно какво се случва, а и още не бяха обезопасили околните нива. Вероятно бяха предупредени от хората на Ролистън и очакваха тяхната реакция. Успяхме да се измъкнем.

Три етажа по-надолу открихме изоставена шахта, използвана от екипите по поддръжката, която Мораг беше открила по време на собственото си разузнаване. Употребихме остатъка от микробите, които проядиха изоставената шахта. Използвахме лебедка. Рану се спусна първи, после аз, а Мадж спусна чувала, в който бяхме напъхали Грегър. Нямахме представа колко време щеше да действа приспивателното, но за всеки случай бяхме взели още от него със себе си. Ако се събудеше междувременно, щяхме здраво да се преобем.

От дъното на шахтата започваше тунел, който водеше до един от въздушните шлюзове за мрежата на маглева. Там разгънахме нашите леки вакуумни костюми и поставихме шлемовете. Тунелите на маглева бяха с гъвкави стени, понеже бяха издълбани в тектонично нестабилни скали. Освен това в тях имаше вакуум, за да се ограничи съпротивлението на въздуха, което трябваше да преодоляват високоскоростните влакове.

Езичника хакна механизма на въздушния шлюз и изпрати фалшиви данни към системите на сондата, за да изглежда така, сякаш не беше отварян. Навлязохме в подобните на пещери тъмни тунели на системата на маглева. Предстоеше ни да изминем трийсетина километра на светлината на джобни фенерчета, като Езичника отново самичък трябваше да заблуждава камерите и датчиците, защото Мораг не беше в състояние да му помогне. Понякога, когато Мораг демонстрираше способностите си, бързо забравяхме колко добър беше той. Сондите и маглевите бяха едни от най-здраво охраняваните съоръжения на Земята, тъй като се смятаха за много вероятни мишени на терористични актове. Затова Езичника се справяше изумително добре с хакерската си задача, но виждах, че вече беше на предела на силите си.

В тунелите Рану вървеше отпред, а Балор най-отзад. Двамата с Мадж носехме Грегър, Мораг и Езичника вървяха зад нас. Не минаваха маглеви. Сигурно хората на Ролистън ги бяха спрели от движение.

За мен не беше никакъв проблем да извървя трийсетина километра, дори и след битка. Затова бях изненадан, че шлемът ми се напълни с изповръщана от мен кръв, като едва не се задавих, след което припаднах.

По-късно разбрах какво се беше случило. Бяха успели да източат повърнатото в шлема в останалата част от костюма ми. По всяка вероятност, когато са го свалили от мен на борда на „Планинска принцеса“, гледката е била доста отблъскваща. За мой срам се наложило Балор да ме носи през останалата част от пътя.

Когато стигнали въздушния шлюз, който водеше навън, Езичника отново хакнал механизма и изпратил подвеждаща информация към системите за охрана. Вътре в шлюза костюмите ни инжектирали със специално вещество, което понижава сърдечната и дихателната ни дейност. След това Балор ни завързал с едно спасително въже и Маганту ни издърпала на повърхността, като успяла да избегне миниподводниците, кибридите и патрулите с екзоскелет, които по всяка вероятност са ни издирвали. С помощта на силно закодирано съобщение извикали Бък и Гиби, които дошли да ни приберат, а Балор изпратил Маганту обратно в Ню Йорк. Е, тази акула имаше да си поплува...

Бък и Гиби ни закарали с хеликоптер този път до танкера „Планинска принцеса“, който превозваше руда и който използвахме за база за нашите операции. За щастие, Грегър не се събудил от приспивателното и те успели да го обезвредят в наскоро оборудваната на кораба изолационна камера.

Тя се намирал в един от тайните трюмове за контрабанда. Те бяха много добре маскирани, но нямаше да издържат на щателната и добре обезпечена откъм технически средства проверка на Ролистън и неговите хора, които скоро щяха да довтасат. Колко време, зависехме вече от това, какви сили бяха готови да хвърлят насреща ни. Освен това те трябваше да изчислят риска от разкриване на тайната, защото хората, които щяха да проведат претърсването, можеха да се натъкнат на Грегър, а неговото присъствие щеше да бъде трудно за обяснение. Освен това щеше да им се наложи и да се справят с него.

24.

АТЛАНТИДА

Е, добре, това вече беше друго нещо. Намирах се в много убедително пресъздаден интериор на кръчма. Беше твърде старомодна. Имаха маси от истинско дърво и бар, който не беше направен от скрап и плавей. Седях на маса, а пред мен имаше чаша с уиски. Опитах го. Не беше съвсем по вкуса ми, но и бездруго на мен трудно можеше да ми се угоди, независимо дали уискито беше виртуално, ирландско, японско или сириуско отпреди войната. Вървеше някаква музика, успокояваща, съвсем леко остричка. Май и тя беше от времето преди Последния човешки конфликт, но тъй като не беше джаз, не можех да определя каква точно.

Аватарът ми представляваше много сполучливо реалистично изображение на самия мен като обикновено човешко същество, без изкуствено напомпване — никакви протези, никакви жакове. Зачудих се какъв цвят бяха очите ми, но осъзнах, че не помнех.

Не можех да бъда сигурен дали другият човек в бара беше седял там, преди да отворя очите си, или не. Но някак си усетих присъствието му. Седеше няколко маси по-далече и беше Усмивка, от бандата на Смешниците. Една от най-гадните банди, които бяха тръгнали от отвоюваните части на Лондон и се числяха към по-малко приятните стоки за износ на Пушека. Представяха се като изпълнители на поръчкови-убийства-заради-самата-тръпка. Ако някой искаше да очисти някого по най-примитивния начин, наемаше някой от тези садистчета да свърши работата.

Бях имал вземане-даване с тях в миналото, преди да постъпя в армията, когато още живеях във Финтри. Говореше се, че ако искаш да влезеш в бандата им, трябва да извършиш убийство без причина. Най-често техни членове ставаха истински неуравновесени хора, които много искаха да бъдат някой друг и болезнено се нуждаеха от внимание. Чудех се какъв му беше случаят на този тук.

Носеше отличителните цветове на бандата; в ъгълчетата на устата личаха белезите от разреза, направен, за да се разшири усмивката, носеше тъмни очила, дълго палто менше от намачкано кадифе, което вероятно имаше бронирана подплата, шушляков анцуз и маратонки. Изглеждаше шестнайсет-седемнайсетгодишен. Седеше на масата и си играеше с дълъг, подобен на скалпел нож, и пиеше тъмно оцветена течност от половинлитрова халба, която най-вероятно съдържаше имитация на ямайски гинес. Не ме зяпаше, а по-скоро ме изучаваше.

Не се вписваше в обстановката. Нито пък аз. Това бяха места за хора с пари — робите на заплата или офицери в отпуск — но тези правила важеха в реалния свят; спомних си за тях по навик. Тъкмо се канех да заговоря Усмивката, когато вратата се отвори и вътре нахлу яркосиня светлина, която очерта строен женски силует.

Вдигнах ръка, за да предпазя очите си, но когато жената затвори вратата, светлината изчезна. Аватарът ѝ беше висок на ръст, отличаваеше се с класическа красота и имаше високи скули. Кожата ѝ беше бледосиня, а дългата ѝ коса сякаш се развяваше от несъществуващ вятър. Роклята ѝ стигаше до глезените и май беше ушита от някакви сини нишки, в които бяха втъкани живи цветя. Очите ѝ приличаха на езера от твърда черна материя. Когато тя влезе, Усмивката свали тъмните си очила. Около очите му имаше грим, който като че ли се движеше по своя воля; неговите очи бяха също като на жената — черни езера. Изведнъж се почувствах като единственото човешко същество в бара.

— Мораг? — попитах жената.

Аватарът не приличаше на Баба Яга. Той въздъхна отегчено. Беше много добре програмиран.

— По-скоро съм Баба Яга или нейно превъплъщение — отвърна Мораг.

Разбира се, напълно бях пренебрегнал етикета на мрежата, като не я бях назовал с името на аватара ѝ. Усмивката продължаваше да ни гледа.

— Какво става?

— Ами пак си в безсъзнание — каза тя равнодушно.

— Някои неща не се променят — рече Усмивката.

Имаше шотландски акцент с много отворени гласни, който ми се стори познат. Ама, разбира се, сетих се. Че кой друг, ако не той?

— Грегър? — предположих и под грима и циничната усмивка от белега започнах да различавам чертите на моя приятел като тийнейджър.

— Не беше чак толкова отдавна — продължи Грегър и след това се усмихна, от което белегът му заприлича на зловеща гротеска.

Значи, си бил Усмивка, помислих си аз. Беше опазил тайната си и дори беше накарал да махнат белега, преди да постъпи в полка.

— Къде сме? — попитах.

Щеше да мине време, преди да мога да реагирам на още някое друго непознато за мен превъплъщение на моя приятел.

— Това е интуитивна програма — започна да обяснява Мораг, пардон, Баба Яга, или по-сладката версия на Баба Яга.

— Че ти можеш ли да съставиш интуитивни програми? — попитах.

Това си беше висш пилотаж. Но защо ли се учудвах.

— С чужда помощ, пък и невралният хардуер или биологията на Грегър са сходни с тези на Посланик — рече тя.

Това, което чух, не ми хареса.

— Аз в извънземно ли съм? — попитах притеснено.

— Не започвай пак — отвърна сухо Мораг.

— Здравсти, Грегър, как си? Как си от последния път, когато те видях?

— О, добре съм, само малко ме отвлякоха, държаха ме против волята ми и правеха опити върху мен. А ти? — каза Грегър и се усмихна, а аз се изненадах, че лицето му не се разцепи.

— Дай ми малко време — рекох.

— Да, защото наистина ти трябва време да свикнеш — поясни Баба Яга.

— А този бар? — попитах.

Тя вдигна рамене и каза:

— Той го направи.

— Носи ми умиротворение. Веднъж чаках един клиент, който искаше да накълцат някого. Заведе ме в един бар. Беше следобедно време, усетих спокойствие. Предполагам, подсъзнанието ми е искало да възпроизведе онзи миг.

— А кретенските дрехи? — възкликнах аз.

Той се засмя.

— Бях млад и глупав — рече.

Да, той беше, постепенно започвах да осъзнавам, че това наистина беше той.

— Ами с мен какво стана? — попитах.

— Припадна — отвърна Баба Яга. Грегър отново се ухили с гротескната си усмивка. — От преумора и от прекаляване с лекарствения коктейл.

Усетих в гласа ѝ някаква студенина, резервираност. Погледнах я. Спомних си я обляна в сълзи по време на кръвопролитие. Припомних си омразата, която бях изпитал, и удоволствието от битката. Освен това се сетих как от ушите и очите ѝ беше шурнала кръв и как не искаше да се връща в мрежата.

— А ти добре ли си? — попитах я. Тя кимна, но лицето на аватара ѝ си остана безизразна маска. — Сигурна ли си?

— По-късно трябва да си поговорим за това. Сега сержант Макдоналд е основният ни проблем — каза тя.

— Наричай ме Грегър — рече той.

— Къде се намираме? — попитах. — Стигнахме ли до „Планинска принцеса“?

— О, да.

Баба Яга май беше отегчена.

— А после? — попитах нетърпеливо.

— Акостирахме в Атлантида — каза тя.

— Какво! Защо? — попитах.

Дали не ни бяха заловили?

— Защото това е най-разумната тактика за момента. Никога няма да им хрумне да ни търсят тук — обясни Мораг с тон, който ме наведе на мисълта, че повтаря нечиї думи.

— Балор ли го предложи? — попитах с недоверие, но като че ли в това имаше някакъв идиотски смисъл.

Проблемът беше, че рано или късно, щяха да съставят достатъчно интелигентна програма и да използват достатъчно интелигентен анализатор на изображения на данните от разузнавателните сателити, и щяха да се досетят какво се беше случило и да ни проследят до „Планинска принцеса“.

— Приятел, не се засягай, но ти не беше ли в изолация? — попитах Грегър.

Той кимна.

— Не бива да си играя с другарчетата — рече.

— Значи, все пак си ти, а не извънземното?

— И двете. Ние изпратили мен, защото аз бих бил най-подходящ да общува с ваши.

— Какво се случи?

— Ами нали ти казах. Другата ми половина на практика колонизира тялото ми. Така че в момента гледаш първия хибрид между нас и Тях.

— А кой контролира нещата? — попитах.

— В момента никой, но обикновено и двете страни. Виж, има някои промени въпреки това, което виждаш. Ние напълно сме се сраснали. — Това никак не ми хареса и сигурно го беше разбрал по изражението ми. — Няма страшно, човече. Може би не това исках да постигна в живота си, но нямаше да доживея, за да дойдеш и да ме избавиш от пленничеството ми, ако я нямаше онази друга страна.

— Значи ли това, че си Грегър? — попитах.

Той поклати глава и добави:

— Но вероятно ще е по-лесно, ако ме наричаш така.

Отпих отново от уискито. На масата се беше появила кутия с цигари. Извадих една и я запалих. Беше приятно да видя, че Мораг проявяваше разбиране към начина ми да се справям със сложните ситуации или поне с навика ми да отлагам да се справям с нещата.

— А защо пожела да се сраснеш с моя приятел? — попитах нещото.

Видях как, докато казвах това, очите на аватара на Грегър се присвиха едва забележимо. Мораг поклати глава с отвращение. Грегър ме погледа известно време, преди да отговори.

— То се опитваше да общува с нас — каза. Значи, Езичника е бил прав. — От нас Те не са видели нищо друго освен насилие, затова Те предполагат, че нашето общество се гради върху насилието, което донякъде е така. Но също така предполагат, че най-големите насилници са водачите ни, което не е лишено от основание.

— Затова Те преследват войниците от специалните части — казах с разбиране. — Но какво искат Те?

Само че вече знаех отговора.

— Мир — отвърна Грегър.

Замислих се над това, докато си дръпнах от цигарата. Огънчето светна по-силно — въпреки всичко, бях впечатлен.

— А как да сме сигурни, че казваш истината? — попитах.

— Като се довериш — рече Баба Яга. — Което най-вероятно значи, че работата ни е спукана — добави горчиво.

— Аха, ами да вдигнат ръце тези, които смятат, че си човешко същество? — казах и вдигнах ръка, въпреки че си давах сметка, че се държа като кретен.

— Да вдигнат ръце онези, които смятат, че си задник — предложи Баба Яга. Свалих ръката. — Виж, реших, че е по-добре да извикам теб, отколкото Мадж, за да помогнеш да върнем обратно твоя приятел. Но се оказа, че май ще трябва теб да убеждаваме.

— Изненадана ли си? През по-голямата част от съзнателния ми живот тези неща се опитват да ме убият. Ако сгрешиш и се доверим на нещото в главата ти и на господин Ожених-се-за-извънземно — тук Грегър се усмихна горчиво, — можем да предадем планетата на Тях и направо да изтрием човешкия вид от лицето на Земята, даваш ли си сметка?

— Да — каза тя.

— Наистина ли? Защото ти много прибързано се довери на извънземното, а повярвай ми, нямаше да го направиш, ако беше видяла онова, което сме виждали ние.

— Значи, нямам право на мнение, защото не съм ходила на война ли? — попита тя.

Грегър гледаше размяната на реплики, като че ли присъстваше на тенис мач. Неизменната му усмивка започваше да ме изнервя.

— Какво искаше Ролистън от теб? — попитах го, пренебрегвайки въпроса на Мораг.

— Дълго е за обясняване, а и предпочитам да го разкажа пред всички — рече Грегър. — Освен това от доста време не съм обиждал Мадж; изобщо не се съмнявам, че си проявил немарливост в това отношение.

— **Немарливост?** Извънземното да не върви в комплект с речник? — казах, осъзнавайки, че отново разговарях със стария си

приятел. Обърнах се към Баба Яга, която все още беше ядосана. —
Защо вече не приличаш на вещица? — попитах.

— Напротив, приличам, обаче реших, че така ще е по-лесно за
Грегър — каза тя, стиснала зъби.

Почувствах студенината в гласа ѝ, затова пак се обърнах към
Грегър.

— Правилно ли предполагам, че ти все още си упоен? — казах.
Той кимна. — И ще се държиш прилично, когато се събудиш? — Той
поклати глава. — Няма ли?

— Затова сме тук — каза Баба Яга, изгубила търпение.

— Когато разбраха, че някой напада лабораторията, ме
програмираха да отвърна на нападението.

— Програмираха? — изумих се аз.

— Викария беше прав: Тяхната физиология наистина се дължи
на естествен нанит. Тяхната технология и биология са едно — каза
Баба Яга.

— А Кликата разработи биологичния интерфейс — допълни
Грегър. — Те използваха примитивни бионанити, за да
препрограмират моята биология — продължи той.

В този момент разбрах, че войната беше свършила. Трябваше
само да освободим въпросните нанити и да Ги програмираме да ни
оставят на мира. Освен ако истинските агресори не бяхме ние.

— Кликата ли? — попитах.

— По-късно ще ти обясня — ми каза Баба Яга. — Все още
имаме от приспивателното, а двамата с Посланик се опитваме да
намерим начин да изключим сигнала за убиване.

— Защото, ако не го сторите, ще се събудя и ще избия всички
ви, но най-напред онова грамадно копеле, което прилича на риба —
каза Грегър със смущаваща деловитост в гласа.

— А как успя да дойдеш тук? — попитах.

— Заради портовете, които все още притежава, а
извънземното се е свързало с тях и позволява движение на данни в
двете посоки — отвърна Баба Яга. — А сега си тръгвай, че имаме още
работа.

Грегър ми намигна.

— Путка — казах си, имайки предвид Грегър, и се събудих.

Чувствах се като лайно. Ама наистина много зле. Изпитвах слабост, много ми се гадеше, а по кожата ми имаше силно зачервени петна. Имах нужда от още от хапчетата на Татенцето, и то веднага. Макар и съвсем леко, усещах почти непрестанното помръдване на помещението, в което се намирах, и това не ми помагаше много с гаденето.

Лежах върху занитена за пода сгъваема койка. От лявата ми страна — пардон, ляво на борд — стената описваше дъга, което ме наведе на мисълта, че се намирахме на кораб, близо до корпуса, а съдейки по звука, и под ватерлинията. Стените бяха от необлицована стомана. Вероятно се намирах в един от трюмовете за контрабанда на „Планинска принцеса“. Огледах се и видях още няколко койки, както и различни части от разпръсната наоколо екипировка. Забелязах отвор, който водеше към отделена част на трюма. Някой го беше затулил, като беше провесил протъркано сиво одеяло, но въпреки това отстрани се процеждаше светлина. Освен това отгътък дочувах нечий гласове.

— Не мисля, че идеята е добра — каза Мадж, докато преглъщах още няколко от специалните хапчета на Татенцето — болкоуспокоителни и средно силен наркотик, колкото да се вдигна от леглото.

Забелязах, че кожата ми беше покрита с червени рани. Започвах да кървят веднага щом нещо се допреше или отъркаше о тях. Видях, че бяха превързани — възможно най-добре, предвид обстоятелствата.

— Мораг няма да го буди, докато не се увери, че сме в безопасност.

Рану тъкмо успокояваше Мадж, докато аз се затътрих към провесеното върху отвора одеяло.

Почувствах познатото подръпване върху тила, пресегнах се и издърпах жака; когато погледнах надолу, видях кабел, който стигаше до другото помещение. Ето това беше връзката, с чиято помощ бях проникнал в безопасното обкръжение на Грегър. Едва доловимото люлеене на огромния руден танкер караше стомаха ми да се обръща. Опитах се да подавя повдигането и ми се дося да си запала цигара.

— Рану, възхищавам се на вярата ти, но не съм убеден, че тя ще му попречи да ме разкъса на парченца — поде Мадж.

— Аз ще отмъстя за теб — каза Балор с огромно задоволство.

— Много ме успокои — Мадж спря за момент. — Ти... ти май наистина нямаш търпение, а?

Опитах се да отметна одеялото настрани, но успях само да го смъкна изцяло.

— Какво правиш? — попита смаяният Мадж.

Олюлявайки се, преминах в съседното помещение. Балор, Рану и Мадж стояха в полукръг около нещо, което приличаше на високотехнологичен стъклен ковчег, овързан на кръст с два ремъка. Беше закрепен неподвижно върху два работни плота. Успях да разпозная преносимия реанимационен кувьоз. Приличаше на онзи, който използваша Лешоядите, както ние, военните, доста неблагодарно наричахме лекарите на бойното поле, които по нечие нареждане сваляха киберприспособленията от ранените и убитите. Този тук беше приспособен за биологично опасни материали, въпреки че не можех да си представя как щеше да удържи Грегър, ако се ядоса. Мораг и Езичника се бяха облегли на най-далечната подпорна стена, вдясно от мен — пардон, дясно на борд. И двамата бяха изпаднали в транс — видях жиците, които излизаха от тиловете им и се свързваха с кувьоза.

Подпрях се на вратата, опитвайки се с мъка да си поема въздух. Не помня да се бях чувствал толкова слаб. Мадж погледна назад. Той държеше на прицел кувьоза със своя калашников. Рану беше насочил натам гаусовата карабина, а Балор преметна на рамо своя комбиниран гранатомет „Призрак“ и разпъваше тризъбеца.

— Имаш ли цигара? — попитах Мадж.

— В момента съм малко зает. Балор, не мислиш ли, че автоматът е по-подходящ за целта от скапаното ти риболовно копие?

Дори Рану гледаше подозрително два и половина метровия, силно видоизменен киборг. Балор се ухили.

— Добре, събуждаме го — каза Мораг.

Стори ми се, че гласът ѝ излезе от тоягата на Езичника, която лежеше в скута му.

— Сигурни ли сте, че е готов? — изненадващо попита Рану.

В отговор прозрачният капак на кувьоза започна да се плъзга надолу. Рану и Мадж се стегнаха още повече, докато Балор продължи да гледа с неприкрито въодушевление. Отвътре излезе дим, който можеше да бъде кислород или някакъв друг газ. Помислих си, че ако нещото-което-някога-е-било-Грегър щеше да ме убива, по-добре да

изпуша една цигара и дори да пийна нещо, ако имаше какво. Реших да не казвам на Мадж за съкращението НКНЕБГ; не вярвах някой друг да ми благодари, дори и да им кажа. Обърнах се и се върнах при койката си.

— Полека, полека. Внимателно! — изкрещя Мадж зад гърба ми.

Зачудих се дали им беше хрумнало, че насочването на пушки и допотопни пронизващи оръжия може да предизвика у него желание да се бие или да побегне. По-скоро не. От съседното помещение до мен достигнаха заповеди, изкрещени на висок глас и звук от тътрене на крака, а в същото време успях да намеря цигарите си и се зарадвах на манерката на Мадж. Може би в нея имаше водка, но със сигурност щеше да е качествена, пък и винаги съм смятал, че руснаците и шотландците имат много общо помежду си.

— Грегър, добре ли си? — каза Езичника.

Стори ми се, че се старае гласът му да прозвучи успокоително, но вместо това на мен ми прозвуча като че ли говори на малко дете. Ако аз бях опасен хибрид между човек и извънземно, щях много да се разсърдя, ако някой ми говореше с такъв тон.

— Хей, я се успокойте... Балор? Балор! — този път беше Мораг.

Замислих се дали да не грабна пистолета, но се олюлях и реших, че мога да застраша някого, вместо да помогна. Изведнъж силно ми се догади. За щастие, зърнах кофата наблизо и успях да стигна до нея, преди да избълвам нещо, което приличаше на жлъчка и кръв. В съседното помещение чух звук от отривисто движение и нечие глухо ръмжене.

— Мирен! — каза Мораг.

По същия начин баща ми се караше на някое зло куче. Сигурно го казваше на Балор. Изплюх остатъка от повърнатото и се изправих на крака. Имах усещането, че вътрешностите ми загниват. Изплакнах устата си с водка и отново се изплюх в кофата, преди да ударя още една яка глътка. Задържах течността, въпреки че ме изгаряше. Но не можах много да се отърва от неприятния вкус.

— Балор, мога ли да те помоля да не предизвикваме потенциално опасна извънземна форма на живот? — попита Мадж. — Успя да отмениш заповедта за унищожение, нали, сладурче? — добави той.

— Мисля, че да — отвърна Мораг.

Не ми хареса несигурността в гласа ѝ. Димът в устата обаче ми подейства успокояващо, но в същото време засили гаденето ми.

Върнах се обратно при отвора към съседното помещение и се отпуснах тежко върху стената. Грегър седеше пред кувъза. Беше леко прегърбен. Беше заел позата на хванат натясно хищник. Черните езера на очите му оглеждаха наоколо. Местеха се от човек на човек. Преценяваха. Изчакваха някой да помръдне. Сега разполагах с повече време да го разгледам, защото не се движеше толкова бързо и не налагаше Балор. Докато го гледах, си мислех, че Те все едно бяха взели някого и го бяха натъпкали в човешка обвивка, като бяха забравили напълно за човешката физиология. А то горе-долу и това беше станало. Различаването на човешките елементи по него — познатите, макар и измъчени черти на моя приятел — правеше нещото/него (продължавах да не съм сигурен) да изглежда още по-извънземно. Погледна към мен, докато си дръпвах от цигарата и се мъчех да потисна гаденето. Аз му кимнах. Той се вторачи в мен. Чувствах се твърде зле, за да се ядосам. Той отвори уста. С облекчение видях здравите човешки зъби, въпреки че ми изглеждаха по-правилни от тези, които си спомнях. Като че ли извика. Затулих уши с ръце, защото викът му се врязва в черепа ми. Дори и заглушителите не ми помогнаха особено. И Мораг беше запушила ушите си с ръце. Другите правеха някакви гримаси. Бях чувал този звук и преди, в онзи сън с извънземните кули, но този път беше различен, разкривен, разстроен, гневен.

Грегър затвори уста и челюстите му изтракаха. Рану и Мадж продължаваха нервно да го държат на мушка, Езичника седеше зад тях, Мораг точно пред тях, а Балор се опитваше да ги заобиколи отстрани.

— Момчета, защо не свалите оръжията, а? — подканих ги аз.

— Страхотна идея, мамка му — рече Мадж. — Пък ако много вземе да буйства, ще го просна в безсъзнание с огромния си кур.

— Искаш ли да отида и да го извадя от чантата ти? — заядох се аз. — Вижте, ние не спираме да го плашим, а после се чудим защо се държал неспокойно.

— Той е прав — каза Мораг и застана срещу дулото на автомата на Мадж.

— По дяволите — рече Мадж и вдигна цевта, търсейки нова позиция за стрелба.

— Мадж — извиках внимателно. Той спря. Видях, че и Рану, макар и с нежелание, свали карабината си. — Това е той — продължих към Мадж.

Не бях сигурен дали вярвам в думите си. Мадж първо погледна към мен, а после свали оръжието. Всички се обърнахме към Балор. Той въздъхна дълбоко, видимо разочарован.

— Шибани пътвовци — промърмори и изгледа злобно Грегър, а после се оттегли в ъгъла и седна на един здраво подсилен сгъваем стол.

Мораг пристъпи към Грегър, който също като мен, леко се поклащаше, макар и заради друго. Хибридът между човек и извънземено стърчеше много над нея. Той може би беше по-висок и от Балор, но далече по-строен от него. За първи път се притесних, когато го видях така надвиснал отгоре й. Тя протегна ръка към него. Той я гледа известно време, преди да протегне своята костелива ръка. Пръстите му бяха прекалено дълги и с твърде много стави. Помислих си, че може да ги завие няколко пъти около малката ръчица на Мораг.

Тя заведе Грегър до друг стол, но вместо да седне, той просто се преви, като че ли за да се сгъне. Позата му наподобяваше насекомо. Не можех да свържа фигурата, която седеше пред мен, с образа на Грегър от виртуалната ни среща. Той погледна първо мен, после Мадж и се усмихна, но накрая посочи с пръст Мадж.

— Какво има, мамка му? — каза Мадж.

Аз се разсмях.

— Изненадан е, че някой има още по-извънземен вид и от него — каза Мораг и се засмя лукаво.

Рану и Езичника също се разсмяха: дори Балор пусна кисела усмивка.

Грегър отвори уста и се засмя. Това ни накара да млъкнем. Отначало беше като лай на тюлен, но после започна да се променя, докато накрая заприлича на непринудения смях на Грегър, макар и леко отблъскващ. А ние продължавахме да го зяпаме.

— Изглежда, че странният вид е повод за присмех, независимо към коя раса принадлежиш — казах, загасих цигарата и отпих нова глътка водка.

Мадж ми показва среден пръст, но вече се беше успокоил.

— Ей, това моята манерка ли е? — попита.

— Тъхъ.

Отпих още веднъж, а след това Грегър се протегна от много, много далече и измъкна манерката от ръката ми. Ние го гледахме, докато я пресушаваше.

— Според мен действа по инстинкт — каза Езичника, сякаш се извиняваше.

Зарадвах се, че поне дотолкова нещо от войника беше останало у него.

— Можеш ли да разговаряш с нас? — попита Езичника с дразнещия си, снизходителен тон.

Грегър се обърна и го погледна, и ми се стори, че главата му се извъртя на твърде голям градус. Отвори уста и отвътре се чу пронизителен писък, като при микрофония. Гласът му сякаш минаваше през тонове и честоти, докато намери нещо, което да му хареса, и тогава много повече заприлича на предишния Грегър.

— Разбира... се... че мога... да говоря с вас... по дяволите, не... съм... глупав... мамка му. — Главата му се извъртя под твърде притеснителен ъгъл, за да ме погледне. — Кой... е тоя приятел?

Двамата с Мадж се ухилихме. Въпреки че и двамата знаехме, че това не беше онзи Грегър, когото познавахме, а нещо напълно различно, по някакъв начин той се съдържаше в това същество.

Започвах да свиквам със странностите. Това, че заедно с Мадж и Езичника седяхме в полукръг и разговаряхме с морско чудовище, тийнейджърка и извънземно, започваше да ми се струва съвсем в реда на нещата. Оставихме Грегър да се върне постепенно към човешкото общуване, като му разказахме много съкратена версия на перипетиите си. Той мълчеше и от време на време задаваше по някой въпрос. Беше му неловко от самия него, дори и след като Мораг му беше дала едни изрязани шорти на Балор, които беше увил около кръста си. Някъде по средата на обяснението на Езичника за „Бог“, което изобщо не ме интересуваше, разбрах, че той се срамуваше от своята извънземност. Изведнъж се успокоих, защото това ми се видя твърде човешко, но не ми идваше наум нищо, от което на него или на нас да ни стане по-леко.

Гиби и Бък се бяха върнали горе-долу по средата на нашия разказ. Не бях сигурен дали ги бяха отпратили, за да не ядосат Грегър, или защото те самите бяха избрали да не са там, когато той се събуди, но щом ги видя, Грегър се изправи, или по-скоро се разгъна. Двамата се отдръпнаха назад и ръцете им потърсиха старинните револвери в

кобурите на хълбоците им. Въпреки че бяхме успели да ги успокоим, Грегър приличаше на някой, който се кани да ги изяде, а те даваха вид, че всеки момент ще си плюят на петите.

— Кой са в Кликата? — осмелих се да попитам най-накрая, едва няколко часа по-късно, когато вече бях напълно сигурен, че сме изчерпали своята версия на сполетелите ни събития.

— Хората, които направиха всичко това. Тези, които ме плениха и правеха опити с мен — отвърна Грегър. Гласът му вече беше станал почти нормален и успяваше да ме унесе до степен, че да повярвам, че той беше едновременно и човешко същество, и моят приятел. — Шепа дебели богати дъртаци. Невидимите мъже от света на корпоративните финанси, разузнавателните агенции, големците от военната и цивилната сфера.

— От кои държави? — попита Мадж.

— Почти от всички — но главно от Европа и Америка, доколкото ми е известно.

— Някаква конспирация? — попита Бък с презрение.

Грегър отново въртна глава и го погледна с черните си очи езера, като задържа погледа си достатъчно дълго, за да накара пилота да се почувства неудобно. Бък тъкмо отваряше уста да каже нещо, когато Грегър му отговори:

— Не мисля, че те го разбират по този начин. Те не смятат, че могат да заговорничат за или против нещо. Те и други като тях винаги са вземали решения и толкоз.

— Значи, нещо като тайно правителство? — попитах.

— Не мисля, че е нещо толкова прозаично. Те са дейците на нашето общество. Аз ги наричам Клика. Трябваше да им дам някакво име, за да се сдобият с идентичност, нали? — каза Грегър.

Сигурно под влияние на извънземното бившият войник, израсъл на улиците на Стърлинг, използваше думи като „прозаично“.

— Познаваме ли някои? — продължих.

— Ролистън — рече Грегър без колебание. Ние кимнахме. — Той е шефът на тяхната охрана, върши цялата мръсна работа. Другите по-скоро се държат настрана. Общуват дистанционно или с помощта на посредници. Освен Ролистън, виждал съм още един, който се казва Винсънт Кронин. Наближава трийсетте или поне на толкова ми изглежда, носи скъпи костюми, скъпи джаджи, катана...

— От коя корпорация? — попита Мадж.

Нормално беше всеки, който носи катана, да се числи към някоя фирма, да бъде корпоративен самурай. Добрият бизнесмен трябваше да се докаже с работата си, но за да се издигне в йерархията, трябваше да участва в дуели. Разправяха, че дуелите за най-високите позиции се водели до смърт, а подът на конферентните зали се обливал в кръв. Трябваша им само хора, които имаха куража за тая работа. Ако той беше толкова млад и носеше катана, значи, не само го биваше, а вероятно беше рискувал, но и спечелил много.

— Не мисля, че е толкова просто; той няма никакво определено гражданство. Водят го за играч на много високо ниво, бизнесмен без определен ресор. Ролистън върши мръсната работа, а Кронин движи организационните дела.

— Значи, бихме могли да предположим, че този тип е от най-добър сой? — рече Мадж.

Грегър кимна. Нещо ме смути — главата му сякаш подскочи като еластична топка.

— Те ли започнаха войната? — попитах.

— Май да.

— Защо?

— Не знам.

— А ти за какво им беше? — попита Мадж.

— За Тяхната технология — отвърна Грегър. — Аз бях опитно зайче, след това доброволец и накрая се превърнах във фабрика за производство.

— За военни цели ли? — поинтересувах се аз.

Грегър сви рамене. Но и в това движение имаше нещо смущаващо. Замислих се дали той изобщо притежаваше това, което нормално бихме нарекли скелет.

— Може би, но според мен голяма част от членовете на Кликата са много стари и болни.

— Искат да използват Тяхната течност... или каквото е там биологично вещество, за да се подмладят и да удължат живота си ли? — предположи Мадж.

— Възможно е — рече Грегър.

Изведнъж ми хрумна ужасяваща мисъл и я изказах на глас:

— Техните оператори — Ролистън, Сивата дама и тям подобните — те напомним ли са с Тяхна технология?

— Не знам. Не е изключено. Изглеждат нормални, така че, ако са напомним, вероятно е с много по-съвършена технология от моята.

— Не искам да обиждам вашия приятел, обаче той не бърза да ни каже истината — обади се Балор.

За първи път се намесваше в разговора. През цялото време само беше зяпал Грегър, който сега извъртя бързо главата си, за да погледне едноокия пират.

— Ами бях доста зает с това да правят опити с мен — каза Грегър с равен глас.

— Обаче призна, че те могат да те програмират — рече Бък.

Гиби леко се смути.

— Аха, с мен действат малко по-грубичко, отколкото е обичайният им начин за контролиране — каза Грегър.

Изправих се в стола си, изненадан от това прозрение. Замислих се за момент.

— Мен никой не може да ме програмира, мамка му — рече Балор.

Грегър го погледна право в окото и каза:

— Нали си служил в армията.

Той явно не си даваше сметка, че Балор много държеше да му засвидетелстват уважение.

— Нима? — рече Балор. — Нямах чувството, че това правя...

— Добре, обаче всички ние служихме — казах. — Освен Мадж.

— Но това не означава, че вече не могат да го контролират или че все още не е под техен контрол — прибави Балор.

— Не е — намеси се Мораг. — Вече се погрижихме.

— Тогава кой командва — човекът или извънземното? — попита Гиби.

— И двете — отвърна Грегър. — Повярвай ми, аз съм много по-мотивиран от вас да остана господар на себе си и да се разправя с Кликата.

— Освен това — рекох, — ако той продължава да работи за тях, защо още не са дошли? Защо ще ни оставят на мира?

— Да се разправим с Кликата ли? — попита Бък. — И как точно ще стане това, ако наистина са толкова могъщи, колкото разправяш?

Разумна забележка.

— Не знам — рече Грегър. — Но трябва да побързаме, защото те ще искат да си ме върнат и със сигурност не могат да си позволят да се разчуе за моето съществуване.

— Ами тогава да направим така, че хората да разберат — замислено каза Мадж.

Езичника също го погледна умислено.

— Трябва да пуснем „Бог“ — изведнъж се обади Мораг.

Езичника моментално излезе от унеса си.

— Не сме готови.

На лицето на Мораг се изписа раздразнение, което сякаш казваше „Пак ли започваш“. Отпих от уискито, което бях сипал във войнишкото си канче. Мадж беше извадил от някъде бутилка свястно уиски. Май го пазеше да полеем освобождаването на Грегър. Обаче не бях сигурен доколко на Мадж в момента му беше до празнуване. Бях леко подпийнал, което не облекчаваше непрекъснатото ми гадене, но поне му придаваше приятна нотка.

— Готови сме, но има вероятност да не е свършен — каза Мораг. — А и ти не си го виждал.

От доста време се чудех за това, но така и не беше дошъл подходящият момент да повдигна въпроса.

— А какво стана, докато беше в мрежата? — попитах.

Всички погледи се насочиха към Мораг, която се размърда сконфузено, защото не ѝ стана приятно изведнъж да бъде център на внимание, но имаше и още нещо. Тя се страхуваше — това не беше обикновеният страх от опасности, а истински ужас.

— Някаква много гадна програма по сигурността ѝ дойде в повече — обясни Езичника.

— Глупости! — изкрещя Мораг.

Езичника въздъхна.

— Виж, Мораг. Никой не отрича, че за кратко време си научила много неща. Ти си може би най-талантливият хакер от твоето поколение, но също така е истина, че никога не си се сблъсквала със сериозна охрана, свързана с незаконни програми за нападение. Тези неща атакуват директно защитните сили на невралния хардуер и биологичната обратна връзка.

— Щом казва, че е видяла дявола, трябва да ѝ повярваме — обади се Рану.

Прозвуча ми доста зловещо.

— Видяла си дявола ли? — попитах.

Знаех, че Мораг изгаряше от нетърпение да получи първото си религиозно видение в мрежата. Жалко, че е бил дяволът.

— Когато проникнахме в мрежата, те опитаха да направят чистка и изпратиха насреща ни програма, която предизвиква огнена буря. Бяха се справили добре, но при всяка чистка, има и оцелели. Ние разравяхме пепелищата, опитвайки се да спасим каквото можем... — каза Езичника.

— И какво намерихте? — попитах.

— Ще стигнем и до там — рече. — Но бяха оставили една много гадна охранителна програма специално за нас.

— Беше повече от това; беше като „Бог“... — допълни Мораг.

— Само че зъл — добавих аз и се усмихнах.

Мораг ме изгледа кръвнишки.

— Страшничко си беше, няма какво — каза Езичника. — Беше много сложна и опасна.

— Обаче вие се справихте? — попитах.

Езичника поклати глава и растите му се разлетяха встрани.

— Не, най-напред се опита да нападне Мораг...

— Защото е знаела кой е опасният — каза Рану.

Не мисля, че го правеше нарочно, но ако си беше поставил за цел да вбеси Езичника, се справяше доста добре.

— Затова излязохме оттам — каза Езичника, като се опита да не обръща внимание на думите на Рану. Знаех, че след това не се бяха връщали отново в изолираната мрежа на съоръжението.

— Значи, няма как да сте сигурни, че е било просто охранителна програма? — попитах.

— Виж сега, Мораг не беше ставала жертва на нещо толкова сериозно и си мислеше, че нищо не може да ѝ се случи в мрежата. Обаче нещото се възправи от обсидиана като огромен кървав червей, който събуди у нас всеки един от възможните ни страхове.

Звучеше отчаяно. При споменаването на „червей“ главата на Грегър се завъртя веднага към Езичника.

— Какво искаше да кажеш с това „кървав червей“ — че е бил облян в кръв ли? — попита той. Езичника кимна. — А знаеш ли наименованието на проекта? — добави Грегър.

— „Черен червей“ — отвърна Езичника. — Обаче не виждам връзката.

— Можеш ли да ни разкажеш какво сте намерили? — попитах.

— В общи линии се потвърди разказаното от Грегър — започна Езичника. — Цялостният проект е наречен „Проектът «Черен червей»“, което донякъде обяснява защо охраната изглеждаше по този начин. Целта на проекта е да използва Тяхната биотехнология за разработване на няколко различни приложения.

— То каза ли ви защо са започнали войната? — продължих.

Езичника поклати глава.

— А спомена ли нещо за второстепенните проекти? — попита Грегър.

— Да — отвърна Езичника.

— Е, кои са? — подканих го да продължи.

— Проектът „Кром“ и проектът „Демииург“ — рече Езичника.

— Това беше „Демииург“ — обади се Мораг.

— Защо ще оставят „Демииург“ в система, която са прочистили и ужким напуснали? — попита раздражено Езичника.

— Добре де, тогава е била частица от „Демииург“ — съгласи се Мораг.

— Както ти си частица от „Бог“? — заяде се Езичника.

— Опа — прекъснах ги аз.

— „Демииург“ е софтуерното приложение на Тяхната технология — поясни Езичника.

— Тоест?

— Тоест то е също толкова сложно, колкото „Бог“, и притежава същата мощ, ако не и по-голяма, защото в него са вложени много повече ресурси.

— А какво ще стане, ако „Демииург“ влезе в мрежата? — попитах.

— Същото, ако и „Бог“ излезе навън, но се предполага, че „Демииург“ ще бъде недобронамерен. Според мен, ако това стане, Кликата, за която говори Грегър, ще упражнява контрола върху цялата информация. Обаче този път, без пречки — допълни Езичника.

— А как можем да сме сигурни, че вече не са го пуснали и не владеят положението? — попита Мадж.

— Не са. Щях да разбера — увери го Мораг.

Езичника се подразни от думите ѝ, погледна я и каза:

— Доколкото знаем, те все още не са го усъвършенствали.

— Ето защо ние трябва да пуснем „Бог“ в мрежата възможно най-скоро — поясни Мораг.

Предложението ѝ не се хареса особено на Мадж.

— А какво представлява проектът „Кром“? — попитах, изпреварвайки появата на нов спор.

— Доколкото знам, вид вирусно оръжие — отвърна Езичника.

— Това е приложение на контролиращите бионанити, които използваха върху мен — поясни Грегър.

— И какво прави? — поинтересува се Мадж.

— В общи линии — заразява, възпроизвежда се, контролира — рече Грегър.

— Кого?

— Тях.

— Всички до един ли? — попитах недоверчиво.

Грегър и Езичника кимнаха.

— Да не искаш да кажеш, че Кликата иска да осъществи контрол над цяла извънземна раса? — рече Мадж.

— Теоретично, да — отвърна Езичника.

Забелязах изключително съсредоточеното изражение на Бък.

— Според мен това не трябва да се случва — каза дебилният селяндур.

В много отношения бях впечатлен от начина, по който схващаше ситуацията.

— А кога ще го доставят? — попитах.

— Не знам — рече Езичника.

Грегър само поклати глава, но не беше овладял още тънкостите на езика на човешкото тяло.

— А ние как ще го спрем? — попита Мораг.

— Защо ние? — подскочи Бък. — Нас какво ни засяга?

— Нали каза, че ще помагаш? — припомних му аз, но трябваше да призная, че си имахме работа с неща, които надхвърляха нашите способности. Мисля си, че дори и при най-добро желание не

притежавахме нито уменията, нито ресурсите, за да се справим с нещо толкова мащабно. Освен това, ако наистина се постаряха, рано или късно, щяха да ни открият.

— Няма нужда да го предотвратяваме, а да намерим някой подобро намерен, който да го контролира — предложи Мадж.

Погледнах го. Всички го гледаха. Балор се усмихна, но Грегър, Езичника и Мораг изглеждаха ужасени.

— Какво има? Нали Те са вид, който е враждебно настроен към нас и иска да унищожи човечеството? Ние не можем да Ги затрием, затова упражняването на контрол над Тях ми се струва добра идея — поне от гледна точка на инстинкта за самосъхранение — обясни той.

— Но ние започнахме войната — отбелязах аз.

— И какво от това? Не, не ме разбирайте погрешно. Искаше ми се да не сме я започвали, но тя вече е факт, така че сега трябва да си сърбаме попарата. Ако това значи, че за да оцелеем, трябва да победим, това ми се струва най-добрият начин да го постигнем. Без значение кой е започнал тази бъркотия, Те са враждебна раса, която изтребва хора под път и над път. Нали не си го забравил? — обърна се към мен.

— Мадж, не се дръж с мен като с дете.

— Те са раса, която притежава собствена чувствителност — застъпи се Рану.

— Така е и много съжалявам за това. Много е тъжно, мамка му, но ако трябва да избирам между моя и Техния вид, ще избира себеподобните и ако носим някаква отговорност за това, тя е към човешкия род — каза Мадж.

— Не и аз — рече Грегър.

Всички утихнаха. Грегър и Мадж се гледаха втренчено. Мадж първи отмести погледа си и каза:

— Вече ни разкри истинската си същност.

— Нито пък аз — обади се Мораг.

Извърнах рязко глава към нея. Това беше едно от най-смразяващите неща, които бях чувал.

Мадж я посочи с пръст.

— Ти си малка глупачка. За теб всичко това е готино и интересно и несъмнено е голяма крачка напред в сравнение с обслужването на

велики и добри хорица в скапания бардак в Дънди, където си работела...

— Мадж — предупредих го аз.

— ... Но сега предлагаш да предадем човечеството отвътре, като се превърнем в Тяхна пета колона. Ти гледаш на измяната спрямо собствената си раса като на някаква следпубертетна игра, мамка му. Те не са сладури и със сигурност не са ти приятелчета, Те са опасни и... и...

— Извънземни — довърши вместо него Грегър. — А това тук някога ти беше приятел.

Трябва да ѝ призная, че Мораг успя да овладее гнева си. Тя заговори с равен глас, стиснала зъби:

— Значи, ти смяташ, че за мен това е игра? Според теб аз не съм ужасена, че имам това нещо в главата си? А мислиш ли, че ми харесва да убивам хора? — Тя погледна към мен. Това пък защо? Зачудих се. А после си спомних какъв ставах под влияние на бойния наркотик. По дяволите. — Но аз го усещам. Разговарям с него и знам — каза простичко тя.

— Сладурче, не за пръв път някой се възползва от теб, нали? — каза гадно Мадж. На лицето му се изписа подигравателно състрадание. — Никога ли не са те лъгали? Никога ли някой, на когото си имала доверие, не те е подвеждал? „Да, обаче аз го мислех за много свестен и си казвах, че мога да му се доверя.“ И какво стана след това? На него му плащаха, а на теб ти се изреждаха, подпряна на стената на кенефа.

— Престани — каза Рану.

Мадж се беше изправил.

— Няма да престана, мамка му. Вижте, не ме разбирайте неправилно. Виждам, че си привлечен, обаче ние продължаваме да слушаме приказките на това момиченце само защото този я обожава — и той се изплю, забивайки пръст във все повече губещия самообладание Рану, — а пък ей *тоя* иска да я чука — и посочи мен.

— Мадж... — казах, но Рану вече беше скочил.

— Седни — изрева Балор.

Рану се спря и погледна Мораг. Тя поклати глава. Какво, по дяволите, беше това? Рану седна, но не спря да гледа кръвнишки към Мадж.

— И така — започна отново Мадж, — кой е за хората и кой — за извънземните?

— Що за нелепост, по дяволите, ти май съвсем откачи — казах ядосано.

— Той е прав — обади се Балор. — Постави ме в положение, в което никога не мислех, че ще бъда.

— И какво е то? — попита Гиби.

— Да съм на страната на хората.

— Но всичко това е само хипотеза; ние все още нямаме достъп до „Кром“.

— Може и да нямаме, но трябва да разберем кой е за хората и кой е против тях. Ще се наложи да решим въпроса тук и сега — добави Балор.

Дори Мадж изглеждаше сащисан. Рану помръдна неспокойно, Грегър също.

— Можем да решим въпроса, като разговаряме — предложих. Откъде се беше появила изведнъж тази напиреща агресия? — Нали така?

— Да оставим настрана „Кром“, обаче Мораг току-що ни каза, че тя е за Тях и иска да пусне в мрежата нещо, което на практика е извънземен вирус — каза Балор.

— Колко пъти трябва да ви се повтори, че ние искаме мир? — рече Грегър.

— Чухте ли го? *Ние*? Той е един от Тях — изкрещя Бък.

— Но е много по-приятен от другите, които сме срещали — отбелязах саркастично, доколкото ми се удаде.

— Не съм сигурен, че съм готов да поема този риск, а и не съм сигурен, че ние всички бихме могли, когато става дума за съдбата на човечеството — каза Мадж.

Аз поклатих глава.

— Остава ни „Демиург“ — обади се Езичника.

— Който поне се контролира от хора — добави Мадж.

— А ти всъщност на чия страна си? — попита Грегър.

— Наистина ли ще позволиш на Ролистън и на онези скапаняци да им се размине? — запротестирах.

— Не мога да кажа, че съм очарован от алтернативите! — изкрещя в отговор Мадж.

— Добре, тогава защо не вземеш да убиеш мен и Грегър, а после да потърсиш Ролистън, за да му лапнеш кура? Пък после ела пак да ми кажеш каква курва съм била! — развика му се Мораг.

— Защото не може — изръмжа тихичко Грегър.

Вероятно искаше да каже, че Мадж не може да го убие.

— Аз мога — рече Балор заплашително.

— Така доникъде няма да стигнем! — надвика ни Езичника с достатъчно авторитет, който ни накара да млъкнем. — Докато всички вие продължавате да проявявате робска покорност пред нашата върховна жрица или заклеймявате онези, които го правят, ще си позволя да ви напомня, че „Бог“ не е извънземен вирус; архитектуриката на програмата е човешко дело, както и преобладаващата част от самия процес по програмирането. Единствено операционната система е от Посланик. Ние сме предвидили и моделирали последиците от пускането на „Бог“ в мрежата, и въпреки че на мен ми се искаше да постигна много повече, ако разполагах с още време, мога да ви уверя, че той няма да предаде човечеството на Тях. Не е творение на мозъка на Мораг. „Бог“ беше създаден от група хакери, които са напълно човешки същества, повечето от тях ветерани. — Когато свърши изречението, повечето от нас се бяха умълчали и го гледаха с очакване. — Чуйте ме — започна отново, този път по-тихо. — Аз съм категорично за човечеството, но нямам никакви задръжки да пусна „Бог“ в мрежата... — и той погледна към Мораг — ... когато е готов.

— Веднага — настоя тя.

— А какво точно прави той? — попитах, като се опитах да избегна нов спор.

— Уфф... — въздъхна Езичника.

— Не знаеш! — каза Мадж, като не можеше да повярва на това, което се случва, и се разсмя.

— Още не сме решили — продължи Езичника. Стори ми се, че всички го гледахме подозрително. — А какво искаме ние от „Бог“ да направи? — попита той.

— Типичните хакерски простотии — измърмори Мадж. — Изобретяват системата, но не знаят какво да правят с нея.

— Ти затова ли си тук, за да ни лазиш по нервите? — не се стърпя Мораг.

— Не — озъби й се Мадж. — Опитвам се да накарам някои от вас да мислят с главите си.

— Ти какво би накарал „Бог“ да направи? — попита Рану.

Мадж млъкна.

— Вашият „Бог“ ще ни слуша ли? — поинтересува се Балор.

— Ако ние поискаме това от него — отвърна Езичника.

— Какво значи „ако“? — настоя Мадж.

— Става дума за управляването на огромна мощ — обясни Езичника.

— И на кого можем да се доверим да я управлява? — продължи Мадж.

— Бихме могли да му дадем правото сам да се управлява — отвърна Езичника.

— Значи, предлагаш да дадем на извънземна информационна форма правото да се управлява сама и да притежава всемогъщество в мрежата? — попита Мадж.

— Аз съм против — каза Балор простичко и категорично.

— И така, да се върнем на първия ми въпрос: на кого ще се доверите? — попита Езичника.

— На себе си — рече Мадж.

— Страхотно. Значи, ще предоставим пълния контрол върху мрежата на алкохолик и наркоман, който не умее да общува с хора — предложи Езичника.

— Първо, умея да общувам с хора, и второ — може да попаднете и на много по-лош вариант от мен.

— Искам да видя уменията за общуване на Мадж — вметна Мораг и се ухили.

— Ще трябва да почакаш до Коледа — казах й аз и също се усмихнах. Напрежението беше започнало да се разрежда.

— Малцина са достойните за моето общуване — оплака се Мадж. — Е, кой ще контролира тогава? Ти ли? — попита той Езичника.

Той поклати глава и растите му се разлюляха на всички страни.

— Не, аз не се доверявам на себе си, а освен това не бих се доверил и на групата, която го направи. Дори на Мораг не бих гласувал доверие.

Погледнах към нея, но тя ни най-малко не се беше обидила.

— Че защо не? — попита Гиби. — Виждаш ми се свестен, малко хахо, но все пак доста свестен пич — провлачи той.

— Той е помогнал да направят „Бог“; може дори идеята да е била негова. Мамка му, не виждате ли, че страда от мания за величие и от комплекс за божественост? — възмути се Мадж.

Езичника го погледна раздразнен и каза:

— Не мисля, че мога да се съглася изцяло с поставената ми от Мадж диагноза; власт в такива мащаби със сигурност ще породи изкушения, на които не съм сигурен, че ще мога да устоя.

— Като да шпионираш със специалните лещи съблекалнята на мажоретките на „Фишеците“ от Остин — изтърси Бък.

Очевидно разсъждаваше на глас. Всички го погледнаха за миг. Той повдигна вежда и кимна мъдро.

— Да, горе-долу до там щяха да се простират амбициите ми, ако притежавах толкова много власт — рече Езичника.

— Аз ще се заема с управлението — рече Балор.

Мораг, Езичника и аз в един глас казахме: „Не“.

— Говоря ви сериозно. Имам командирски опит, а човечеството се нуждае от силен водач — каза той.

И мисля, че наистина говореше сериозно.

— Балор, това няма да стане — каза Езичника.

Балор се извъртя и го погледна с окото, което нямаше превръзка. Езичника не трепна.

— Само силните трябва да стават водачи — продължи Балор. — Да виждаш някой по-силен от мен?

Не се стърпях и погледнах Грегър, който наблюдаваше разговарящите, а главата му беше наклонена под странен ъгъл.

— Не става — рече Мораг.

Балор завъртя страховитата си глава към нея.

— Защо така, малката? — попита той със заплаха в гласа.

Вече наистина започвах да се тревожа за отношението на Балор към всичко това.

— Прави ми впечатление, че когато вие, мъжете, не искате да чуете онова, което имам да ви кажа, веднага ставам курва или малката, но не е ли именно това целта — да не попада управлението в ръцете на хора като вас? Не ни ли е писнало вече от воини, които да ни командват?

— Можем да поспорим дали проблемът не е тъкмо в обратното — че не сме имали достатъчно воители за управници — намесих се аз.

Мораг се обърка.

— Защото, ако ни командваха вои... войници, те нямаше да изпращат без нужда хора на смърт, защото много добре щяха да знаят какво значи това — обясни Езичника. — Въпреки че историята познава и изключения. — Обърна се към Балор и продължи: — Ти си добър водач, но проблемът е, че винаги ще преговаряш от позицията на силата, а и вижданията ти за това, кой да живее и кой да умре, са малко... нестандартни.

Трябваше да отдадем заслуженото на Балор, че поне не си поплюваше.

— Да, обаче е прав — каза Мадж. — Човечеството наистина се нуждае от силни водачи. Кой от нас не вярва в намесата на Бог в човешките дела?

Аз вдигнах ръка. Другите не последваха моя пример, но Бък и Гиби изглеждаха объркани. Изненадах се, че бях единствен.

— Много вярващи се извъдихте — измърморих.

— А не е ли тъкмо там грешката на Бог? — попита Мадж. — Каза ни, че трябва да вярваме, но не ни помогна, когато се борехме за оцеляването си на Земята, когато щеше да ни бъде от полза. Сега можем да се възползваме: с помощта на мрежата можем да завземем други системи като орбиталните станции, да вземем контрола в наши ръце или в ръцете на Бог и да покажем на хората начин... — но накрая се запъна.

Вероятно си даваше сметка как звучи отстрани.

— И какъв е този начин? — рече Езичника.

— Да се отървем от Кликата, да започнем да доставяме храна, ресурси и медицинска помощ на нуждаещите се, да сложим край на тиранията, ами такива работи — отвърна Мадж, въпреки че според мен и самият той не беше убеден в това, което казваше.

— Май не си го обмислил много добре — продължи Езичника.

— Не знаех, че ще ми се наложи да задавам параметрите на нов бог, когато се събудих днес следобед — изрепчи му се Мадж.

— При това положение няма ли ние да се превърнем в новите тирани?

Прозорливостта на Гиби ме изненада.

Мадж се замисли и каза:

— Може и да се превърнем, но предпочитам фашистът, който ме управлява, да бъде добронамерен, а не алчен. Не можем да оставим това в ръцете на хората, не можем просто да им покажем начина. Много религии са опитвали това в хода на човешката история и хората винаги са прецаквали нещата, докато накрая не избухнал и Последният човешки конфликт.

— Ние правим „Бог“, не създаваме нова религия — усмихна се Езичника.

— Нима? Ти не искаше ли да станеш върховен жрец? Нали затова завиждаш на върховната жрица ей там? — попита Мадж.

Лицето на Езичника помръкна. Мораг гледаше ту единия, ту другия.

— Добре де, това, че хората прецакват нещата, не е ли още един аргумент в полза на това, да дадем на Бог правото сам да се управлява? — попита Грегър.

— Ти това искаш, нали? — рече Мадж.

— Да, искам да се измъкна от този миризлив трюм и да се заема с управлението на света, ако не възразяваш — отправи саркастична забележка Грегър.

Ако изобщо приличаше на предишния Грегър, сигурно вече доста му беше писнало, защото онзи, когото познавах, рядко прибягваше до сарказъм.

— Това е аргумент в полза на силния лидер — отбеляза Балор.

— Ние трябва да закриляме, не да контролираме — обади се Рану, който погледна Балор в окото, но не отмести погледа си.

След няколко мига на размяна на воински простотии между двамата, Балор най-накрая кимна. Мадж поклати глава.

— Правете каквото знаете. Но това не променя факта, че ако искате да направите нещо, трябва да го свършите сами. А не да определяте някакви мъгляви правила и да се надявате, че всеки ще ги изтълкува правилно. Съжалявам, дечковци, но хуманността и добротата няма да спасят човечеството. Ако искате да спрете войната, ще трябва да осъществите контрол над оръжията и да сте готови да ги използвате, защото неговото племе — и той посочи Грегър — може да не е готово толкова бързо да свали оръжията, колкото ни карат да вярваме.

— Да бе, и ако ние разсъждавахме като теб, щяхме да поискаме най-напред да осъществим контрол над вас — изплю се Грегър.

— Не съм убеден, че и в момента не правите това — сръза го Мадж.

— Казахме ти, че не е това — рече Мораг.

— Доколкото знаем, в теб е нахлуло едно от Тях. Освен това каза, че си на Тяхна страна. Как искаш да ти вярваме? — попита Мадж.

— Ами аз? И аз ли съм вербуван? — каза Езичника.

Мадж се замисли, но накрая каза:

— Не, ти си просто изкуфял старец.

За секунда видях как Езичника посърна, но после на лицето му отново се върна гневното изражение.

— Писна ми някой да ме контролира — казах.

— Чудесно, но какви са възможностите? — поиска да разбере Мадж. — Очевидно не и вариантът, при който хората сами се опитват да решат проблемите си.

— Защо да е очевидно? — попитах. — Това, което не дава резултати, е контролът да бъде в ръцете на Кликата и там подобни — поне не и за нас и за по-голямата част от човечеството. Ако ги питаш, те вероятно се имат за силни водачи. Поне Ролистън със сигурност.

— Затова ние трябва да бъдем много по-човеколюбиви от тези задници, да се погрижим за всички, а не само за себе си — продължи Мадж.

— Може би с това ще започнем. Ние отдавна преотстъпихме отговорността си на своите водачи; сега ще трябва отново да си я вземем — казах му аз.

— Звучи страхотно, но няма смисъл, ако решиш да го приложиш на практика — обори ме Мадж.

— Няма да прилагаме нищо на практика — отвърнах. — Само казваме истината.

— Какво искаш да кажеш? — заинтригуван, попита Езичника.

— Ще накараме „Бог“ да ни разкрие всички тайни в мрежата, като започнем с войната. Ще го програмираме да ни яви обективната истина по най-добрия възможен начин. След това ще направим така, че да проведе допитване, което да обхване цялата система, и да бъде напълно безопасен...

— Диктатура на мнозинството — изтъкна Мадж.

— Имаш ли по-добро предложение? — попитах.

— Да наложим контрол, да избием членовете на Кликата, да започнем мирни преговори с Тях и да се опитаме да постигнем по-голяма справедливост — отвърна Мадж.

— Май забравяш с кого разговаряш. Ако *ти* наложиш контрол над мрежата, първото, което ще направиш, ще бъде да поискаш един кашон с водка и още един с наркотици, преди да продължиш похода си в търсене на идеалната проститутка — обърнах му внимание аз.

— Жалко, че майка ти не е жива — рече Мадж и се ухили.

В мен се надигна гняв от опита му да се пошегува, но се овладях.

— Мадж, наистина ли искаш да бъдеш господар на света? — попита Грегър внимателно.

Мадж се запъна.

— Ами... аз нямах предвид себе си, но...

— А кого? — попитах. — Ето, това сме хората. Аз не ставам, Езичника не става, ти не се доверяваш на Грегър, нито на Мораг. Балор е психопат. Не се обиждай, Балор.

— Обидих се — каза той тихичко.

— Рану? — попитах.

— Аз не искам — рече той.

— Значи, остават Бък и Гиби — продължих.

— Уха! — извика Бък. — Винаги съм си знаел, че от мен ще излезе нещо.

— Не го слушайте — каза Гиби.

Бък остана искрено разочарован.

— Даваш ли си сметка колко опасно е да се каже на хората истината за всичко? — тихо попита Балор.

— Той е прав — добави Езичника. — Хората лъжат, за да се предпазят, но и за да заблудят някого. Това би могло, не, направо ще доведе до... хаос.

— И ще разбие обществото ни — каза Балор и се ухили. — Този план започва да ми харесва.

— На мен не ми пука — казах и си сипах още уиски. — Прав си за лъжите, но все някога ще трябва да пораснем, а що се отнася до обществото ни, сегашното му състояние не ме задоволява.

— Но... — понечи да каже Мадж.

— Вижте, можем да си спорим така, докато хората на Кликата дойдат и ни открият. Ако наистина успеем, това ще донесе огромна промяна за всички. Никога не можем да предвидим всички аргументи „за“ и „против“. Истината е една — действаш или не действаш — включи се Рану.

— Но ние още не сме взели решение — рече Езичника.

— Имаме две предложения: или да използваме „Бог“ за контрол над мрежата, или да го програмираме да каже цялата истина на всички — обади се Мораг.

— И да унищожим обществото — добави Мадж.

— Така и така държиш на диктатурата на мнозинството, дайте да гласуваме — предложи Балор, свел гласа си до шепот.

Мораг вдигна рамене и каза:

— Кой е за контрол над мрежата?

Бък изстреля ръката си нагоре. След кратко замисляне и Гиби го последва, а след тях и Балор. Забелязах някаква вътрешна борба у Мадж, но в крайна сметка не вдигна ръка.

— Кой е за истината? — продължи Мораг.

Аз вдигнах ръка; Мораг също. Както можех да предположа, Рану я последва. Грегър също вдигна ръка. Езичника все още мислеше. Мадж просто поклати глава. Накрая и Езичника вдигна ръката си.

— Значи, каквото и да стане, няма ти да си взел решението? — обърна се Езичника към Мадж.

— Точно така, мамка му. Отново отказвам да ми се вменява отговорност — каза той и впи поглед в мен.

— Ами „Демиург“? — попитах Езичника.

— Не знам. Нямам никаква представа какво ще стане, ако се срещнат.

— Не бихме ли могли да програмираме „Бог“ да му се опълчи? — предложи Мораг.

— А дали трябва? — замисли се Езичника.

— Да — рекох аз.

Останалите кимнаха.

— Ролистън и неговите хора знаят ли за „Бог“? — попита Мадж.

— Нямаме основание да смятаме подобно нещо, освен ако не е изпратил съгледвачи в Ню Йорк — отвърна Езичника.

Балор поклати глава и каза:

— Не, няма начин, освен ако Рану не му е докладвал, преди да се присъедини към нашия лагер.

— Никога не включвам в официалните си доклади разкази за това, как онези, които съм изпратен да убия, се опитват да създадат „Бог“. Така минавам за по-нормален — рече Рану, без изобщо да се шегува.

— Пък и кой би му повярвал? — попитах. — Доколкото ни е известно, Кликата няма интерес да избързва да пусне „Демииург“ в мрежата, нали? — Езичника и Грегър кимнаха. — В такъв случай ще пратят ли „Демииург“ в отговор?

— Това може да се окаже единственото нещо в състояние да унищожи мрежата — включи се Мораг. — Битката между тях ще бъде с много разрушителни последици и от нея те няма да спечелят кой знае колко.

Виждах, че Езичника не беше съвсем убеден в това, но нищо не каза.

— Колко време ще ви отнеме да зададете параметрите на „Бог“? — попитах.

— Три часа, най-много четири — отвърна Мораг.

Езичника кимна хладно.

— А след това, какво? — поиска да разбере Мадж. — Просто ще го пуснете в мрежата ли?

Езичника се замисли над въпроса и каза:

— Това е едната възможност, но ще отнеме време, поради обема, пък и в началните етапи ще бъде много уязвим. Най-добре би било да намерим някакъв възел, място, където може да се свали огромно количество информация за много кратко време, но ще ни трябва източник.

— Искаш да кажеш, от сайт? — попитах.

Езичника поклати глава.

— За медиен възел ли говориш? — попита Мадж.

— Може би да — рече Езичника.

Мадж се ухили.

— Мадж? — казах. Той ме погледна и вдигна вежда. — Не искам да убивам още хора.

Той кимна.

Мораг ме гледаше напрегнато.

25.

АТЛАНТИДА

Бях облечен в цивилни дрехи и въоръжен до зъби, натъпкан с повече лекарства, отколкото се намираха в амбулаториите на Лешоядите; всъщност достатъчно да се задържа на крака, болката да стане поносима и да избягна пристъпите на гадене. Подпрях се в рамката на вратата на пилотската кабина. Пръстите на Гибите се местеха по клавишите, а Бък осигуряваше нежния съпровод на китарата на нещо, което докарваше на блус.

Гибите използваше сондата за ориентир, докато се издигахме нагоре, и през прозореца видях играта на светлините на нашия самолет върху огромната конструкция от укрепен бетон. Зърнахме „Планинска принцеса“, който все повече и повече се смаляваше под нас, закотвен в близост до други рудовози със същата големина.

Мораг дойде и застана до мен. Езичника беше в задната част и се занимаваше с въздушния контрол на Атлантида. През последните шест часа двамата с Мораг се бяха потрудили да зададат параметрите на „Бог“ и да подготвят пускането на програмата. Останалите бяхме използвали времето за сън и за стягане на екипировката, необходима ни за осъществяването на лишения от ентусиазъм план на Мадж. Аз бях повърнал малко кръв. В момента няха никаква представа колко от всичко това наистина се случваше — това, че умирах, „Бог“, изобщо всичко. Като че ли действах по рефлекс, под влияние на коктейла от медикаменти и доброто уиски. Доброто уиски обаче беше на привършване.

Мораг гледаше през прозореца. Под нас проблясваха светлините от прозорците на сградите на сондата и на предупредителните сигнали за самолетите, а лъчите на прожекторите се врязваха високо нагоре в нощното небе като ножове. Подминахме площадките за кацане, които никнеха от кулата като гъби. Подминахме и балконите на потънали в разкош гуляйджии, които ни махаха за поздрав, без изобщо да си дават сметка, че ако онова, което Езичника и Мораг бяха казали, беше вярно

дори само наполовина, още тази нощ светът им щеше да се промени. Провирахме се покрай много други летателни средства, повечето доста по-големи от нашето. Подминавахме хеликоптери, аероколи и друг вид въздушен транспорт, въпреки че се стараехме да избягваме въздушните коридори на совалките. Издигнахме се над нивото на промишлената зона, търговските центрове, окъпаните в ярки светлини нива за развлечение и жилищните нива. Подминавахме огромни видеостени, които излъчваха предимно реклами за неща, които никой от нас освен Балор не можеше да си позволи, но дори и той, ако искаше да ги притежава, би ги откраднал. На една от стените прожектираха военен репортаж, но не се виждаха лицата на войниците. По-добре. Не исках да виждам страданието на хората, спрямо които след малко може би щях да извърша предателство. Мораг гледаше с почуда, почти хипнотизирана. Местех поглед ту към нея, ту към кулата от светлина през прозореца.

Изведнъж някакъв облак закри сондата. Настъпи промяна в звука на двигателите — Гиби и Бък дадоха на заден ход — и ние продължихме да се отдалечаваме, докато предупредителните светлинки за самолетите не се превърнаха в светещи точки в далечината. Знаех, че датчиците на машината и интерфейсният софтуер конструираха триизмерна топографска карта на сондата, която Бък и Гиби използваха, за да управляват самолета. Мораг въздъхна. Обърна се и се отправи към транспортния отсек.

— Почакай — казах й.

Тя се спря, завъртя се към мен, а аз кимнах към прозореца. Когато се издигнахме над облаците, отскубвайки се от прегръдката на последните филизи от водни пари, Атлантида се беше превърнала в изтъняваща кула от неонова светлина на фона на тъмносиньото нощно небе. Тя се извисяваше към Космоса, докдето поглед стига. Мораг протегна шия и погледна нагоре през чистото стъкло на пилотската кабина, която приличаше на кръгъл мехур от някаква сложна сплав. Бях щастлив, че успях да видя тази гледка, преди да умра. Бях щастлив, че Мораг успя да я види, преди да умре. Замислих се за хората, които имаха средствата да живеят тук. Дали те още се наслаждаваха на тази гледка, или вече им се струваше нещо обичайно? Надявах се да е първото. Не говореше добре за душите им, ако не бяха

в състояние да изпаднат в благоговение пред това тържество на инженерния гений и красотата.

С увеличаването на височината срещаме все по-малко летателни средства, предимно охраняващи. Вече бяхме достигнали нивото на бизнес сградите — пръснати сред множеството жилищни сгради. Още по-нагоре се помещаваха товарните площадки на асансьорите, както и допълнителни площадки за тежкия трафик на гражданските полети. Чух още веднъж воя на турбините и Бък и Гиби смениха музиката, докато самолетът ни се отдалечаваше на още по-голямо разстояние от сондата. Погледнех ли нагоре, имах усещането, че виждам откъде започва Космосът. С помощта на моите оптични приспособления можех да различа края на постройката и продължението на въглеродния нанокабел, който стигаше до орбитата, Далечна Атлантида, и се опъваше като тетива върху астероида.

— Виждаш ли това? — обърна се Гиби към Мораг и посочи нагоре.

Тя вдигна очи. Не успях да разбера какво ѝ сочеше.

— Не — отвърна тя, напрегайки лицето си, да се съсредоточи по-добре.

Бък смени мелодията, след което се смени и изображението върху дисплея на стъклото на пилотската кабина.

Показваше същата част на сондата, но в много по-голямо увеличение. Виждах спускането на многоетажния асансьор надолу по кабела с огромна скорост. Грееше като коледна елха. Бях виждал елхи в рекламите.

— Прилича на някое тузарско местенце — рече Бък, — с високоскоростните асансьори на петзвездните хотели.

Мораг не можеше да откъсне поглед. Усетих, че съм се ухилил. Гледахме, докато сградата сякаш потъна в надводната част на сондата. Но все още продължавахме да виждаме движението ѝ в рамките на гигантската постройка. Цинизмът ми започваше да се изпарява. Ние, имах предвид хората, бяхме в състояние да построим подобно нещо, Джон Колтрейн беше записал албум като „A Love Supreme“^[1], а Шестнайсеторката от Тейн продължаваше да вари „Гленморънджи“^[2]. Тези три неща доказваха, че заслужаваме много повече от неспирната изтощителна война. Стори ми се, че в този момент почувствах искрица надежда. Затова никак не се изненадах приятно, когато се обърнах и

видях Мадж, обут в каубойски ботуши, само по боксерки и мрежест потник. В едната си ръка държеше неначената бутилка водка, а в другата — автомат „Калашников“. От ъгълчето на устата му висеше цигара с марихуана. Виждах съвсем ясно прецизно изработените, високоскоростни протези на краката.

— Това пък сега какво трябва да означава? — попитах го аз.

— Човече, така изглеждат революционерите — каза той и се ухили.

Не би трябвало да се изненадвам.

— Не мислиш ли, че по този начин олекваш в очите на хората? — попитах доста по-учтиво, отколкото ми се искаше.

— Важното е да ми е удобно, пич — отвърна той.

Огледах го от глава до пети.

— Това ли наричаш удобно?

— Не се прави, че не ти харесва — рече и ми намигна.

Мораг се разсмя.

— Опитваш се да ядосаш Езичника, нали? — продължих.

Грегър се надигна зад него. Все повече започвах да свиквам с неговата изкривена физиология. Носеше дълга връхна дреха, но нещо в кройката ме смущаваше. На гърба си беше препасал ремък с боеприпаси, а в ръката си държеше оръдие „Мъстител“, при това с огромна лекота.

— Приличаш на кретен — обърна се той към Мадж.

Мадж го погледна през рамо в недоумение.

— Странното на вид извънземно има право — съгласих се аз. — Даваш ли си сметка, че ако това наистина е толкова голяма работа, колкото твърди Езичника, ще те запечатат за поколенията в този вид?

Мораг не спираше да се хили.

— Повярвай ми, когато приключа с това, всички ще започнат да се обличат като мен — рече Мадж.

— Не и аз! — извика Мораг.

— На теб ще ти отива мрежест потник — казах.

— Майка ти ще те види в тези дрехи — отбеляза Грегър.

— На нея ще ѝ хареса и тя ще се гордее с мен — отвърна Мадж.

— Трийсет секунди до кацане — предупреди Гиби.

Планът ни беше да влезем в съоръжението, да завземем медийния възел, да свалим програмата за „Бог“ и да я излъчим.

Нямаше да им отнеме много време да ни смажат, но дотогава вредата щеше да е сторена. Огледах всички, докато се приземявахме в някакъв стандартен медиен възел. Щяхме да загинем, вършейки огромна глупост. Това ми се понрави — животът ми и бездруго си беше огромна глупост. Защо не бях станал музикант? Защо моята глава не беше родила „А Love Supreme“? Това щеше да бъде доста приятен начин да умра. Жалко, че и Мораг щеше да загине, жалко, защото не беше опитала толкова много неща в живота. Усетих, че съм се ухилил. Мадж също се беше ухилил.

— Даваш ли си сметка, че ако успеем, всеки ще бъде в състояние да узнае и най-малката тайна? По цял свят ще избухнат големи безредици. Хората отляво, отдясно, от центъра ще започнат да си уреждат сметките. Цялата система може да се сгромоляса — казах.

— Нещо трябва да се промени — отбеляза Мадж със сериозен тон.

— И това ли е начинът? — попитах.

— А какво, да продължаваме да умуваме ли? — отвърна той.

Усетих как самолетът беше издухан настрани от силните напречни ветрове, които плющяха безмилостно около сондата и с които Гиби се бореше. Накрая машината леко се наклони и при приземяването се чу силен удар. Отекна звън на метал, когато стълбичката на самолета докосна пистата.

— Значи, не гледаме сериозно на това? — каза Езичника, втренчил поглед в Мадж, с израз, който издаваше, че едва успява да овладее гнева си.

Фигурата на Грегър надвисна над хакера.

— Ти избираш как да умреш, дай му право и той да избере — рече.

Мадж погледна към хибрида. Не можах да разгадая изражението на лицето му.

Видях сълзи в очите на Мораг. Докато Грегър и Мадж минаваха покрай мен, аз се приведох над нея.

— Добре ли си? — попитах я съвсем глупашки.

Тя се усмихна.

— Уплашена съм. Значи, това било, а?

Не знаех какво да отвърна. Можех ли да ѝ кажа, че сигурно така беше най-добре или поне ѝ се предлагаше по-добър сценарий за

нейния живот? Вместо това реших да се държа като мъжкар, напълно егоистично. Наведох се и я целунах. Отначало тя се стегна. Още ми беше ядосана, задето се бях държал като задник, и имаше право, но сигурно изглеждах ужасно, цялата ми кожа беше покрита с пламтящи алени петна и имаше нездрав, сивкав оттенък. В известен смисъл бях изненадан, че не повърна. След това тя отвърна на целувката ми, протегна ръка да ме погали, а другата опря на гърдите ми, над моето изменено сърце. Целувката сякаш продължи доста дълго, но пък краят ѝ беше почти внезапен. Учудих се, че другите нищо не казаха.

— Не исках да си отида, без да съм... — започнах.

Тя постави пръст върху устните ми и аз млъкнах.

Гиби и Бък се изнизаха покрай мен от пилотската кабина. Гиби беше праметнал на ремък през рамото си автомат „Калашников“ с „Булпап“ система^[3], а в ръката си държеше дълъг, тънък брониран калъф. От куплунзите му висяха свободни жици. Бък носеше полуавтоматичен пистолет в едната си ръка, а в другата — калъф, който много приличаше на този на Гиби.

Езичника погледна към тях от задната част на самолета. Продължаваше да се опитва да разбие системите за сигурност на медийния възел.

— Защо сте помъкнали и инструментите си? — попита той.

— Те са нашият оркестър, човече — каза Мадж. — Нали става дума за шоу.

Езичника като че ли искаше да спори, но вместо това се върна на мястото си.

— За теб това е просто задоволяване на егото, нали? — попитах Мадж.

— Насирам се от страх — каза той, като продължи да се хили, отпи голяма глътка от бутилката с водка и запали цигарата с марихуана. Вратата на възела се отвори и изведнъж всички станахме много делови.

Рану, Балор и Грегър вървяха напред, с насочени оръжия, завъртаха се наляво и надясно и проверяваха ъглите. Чух вика на първия изненадан. Гиби и Бък влязоха след тях. Те оставиха куфарчетата с музикалните инструменти на земята до вратата на

възела, извадиха оръжията си и изведнъж се превърнаха в професионални военни. Мораг и Езичника ги следваха, като Мораг носеше чипа. Мадж вдигна своя калашников напред и двамата с него запристъпвахме бавно. Въпреки лекарствата, ентусиазмът ми да се правя на войник започваше да се изпарява.

Не знам как си бях представял телевизионното студио, може би очаквах да има пищни декори или плотове с високотехнологично оборудване, гъмжило от хора или нещо такова. Затова бях доста разочарован. Не знам как се казваше този възел, но беше специализиран в заснемането на „риалити“ порно сапунен сериал. Беше доста по-изгодно да се използват компютърни изображения на декорите и актьорите, но някои зрители претендираха, че могат да направят разликата, затова студиата, които можеха да си позволят удоволствието от живата плът, си правеха труда. Не че и те не използваха компютър за създаване на костюми и декори или пък за дигитално увеличаване на атрибутите на някои от актьорите.

Това тук представляваше снимачна площадка в бяло с няколко характерни мебели, които актьорите щяха да използват, но това беше подробност, която щеше да бъде добавена в постпродукционния период. На снимачната площадка имаше трима актьори, двама мъже и една жена, като и тримата се отличаваха със сладникава хубост. Носеха бели, прилепнали по телата трика, които оставяха непокрити само лицата им, понеже костюмите щяха да бъдат добавени на по-късен етап. Имаше и още един човек. Жена, която също като Мадж имаше камери вместо очи и предавател в едната очна кухина, който вероятно я свързваше с пулта на възела. Наоколо безшумно се плъзгаха миниатюрни камери, които улавяха актьорите от всеки възможен ъгъл. Приличаха на онези, които Мадж беше използвал, за да заснеме двубоя ни с Рану в Ню Йорк, но тези тук бяха много по-малки и с доста по-големи възможности.

Студиото беше заобиколено от платформа, а точно срещу нас имаше стъклена кабинка, в която се намираха двама мъже, единият от които без съмнение охранител. По-нататък виждах коридор, който, предполагам, водеше към приемната за посетители и към изхода към това ниво на сондата. Отправих се натам, със спокойна походка, запалил цигара. Балор всяваше ужас сред актьорите, като им крещеше да легнат на пода.

— Успокой се — казах му аз. — А вие седнете там и млъкнете — заповядах на актьорите и им посочих безличния стандартен бял диван. Те кимнаха, а единият от мъжете се опита да прикрие сълзите в очите си.

Рану беше извадил гаусовата си карабина „Метална буря“, опрял края на приклада в рамото си, докато изкачваше с грациозна стъпка металните стъпала, които водеха към платформата. Аз тръгнах към коридора, който водеше към приемната и входа на възела. Стените му бяха боядисани в тюркоазено синьо и украсени с някакво удобно и много модерно лого, което ми заприлича на подскачащо хайтек пиле. Предположих, че идеята е била да изглежда много по-готино, отколкото на мен ми се стори, или просто в момента пилетата бяха на мода. Зад мен чух Мораг да крещи на някого да свали оръжието.

— И не забравяйте — никакви трупове — казах по мрежата за свързка.

Получих нещо като бял шум от Балор. Заобиколих ъгъла на коридора и излязох в приемната, с праметнат на гърба автомат, но неочаквано попаднах в обсега на нечие лично огнестрелно оръжие. За момент залитнах, но бронираният ми шлифер и подкожната броня спряха малокалибрениите куршуми.

— По дяволите! — изкресях културно и отново се скрих зад ъгъла, побеснял от гняв, но преди това успях да зърна за миг доста войнствено настроения рецепционист.

Прикриваше се, приведен зад огромното лъскаво бюро.

Дочух шум зад гърба си и когато се обърнах, видях към мен да се приближава на големи подскоци разкривената, килната на една страна фигура на Грегър, приготвил своя мъстител за стрелба.

— Не мислиш ли, че релсотрон е малко прекалено — казах му аз. После изкресях на рецепциониста: — Хей, не искаме да те нараняваме. Затова просто си върви, става ли?

— А как мога да съм сигурен, че няма да ме застреляте, ако се опитам да си тръгна? — попита той.

— Нали още си жив! Оръжията ни са заредени с куршуми, които могат да пробият бюрото ти.

Грегър се разсмя. Последва нова поредица изстрели.

— По дяволите, ти си на една крачка от вратата! Бягай, мамка му! — изкресях, но вместо отговор последваха още изстрели.

Какъв му беше проблемът на този тип? Грегър направи крачка към мен, приготвил своя релсотрон.

— Не го убивай — изсъсках му аз.

Той се показва зад ъгъла и отново се чу стрелба. Съдейки по рикошетите, някои от изстрелите улучиха Грегър. Струва ми се, че под кожата си имаше пластинки, които се втвърдяваха, щом върху тях попаднеше значителна кинетична сила. Гледката не беше особено приятна. Грегър се върна при мен.

— Да не се беше затъжил за това, някой да стреля по теб? — попитах.

Грегър ме погледна с израз, който трябваше да наподобява печал. Ами така де, човек трудно можеше да отгатне нещо по тези разкривени черти.

— Хей! — извиках аз на рецепциониста. — Какво правиш, по дяволите? Не виждаш ли, че имаш насреща си грамадно странно същество, въоръжено с релсотрон, защо продължаваш да стреляш по него? Какво си мислиш? Сваляй оръжието веднага или така ще те гръмне, че на мига ще престанеш да съществуваш! — Грегър ме погледна странно. — Какво ме гледаш? Цивилните обикновено реагират на подобни заплахи.

Не последва отговор, но впоследствие чух звука от нечий бягащи стъпки.

— Видя ли? Погледни зад ъгъла. Може пък да те гръмнат отново — предложих му аз.

Грегър ме изтика зад ъгъла. Въпреки всичките железни и пластмасови чаркове по мен, великанската му сила ме помести без грам усилие.

— Хей! Никак не е смешно, човече.

Но рецепционистът си беше отишъл. Пред бюрото му имаше голяма стъклена стена, от другата страна на която се намираше широка площадка с множество модерно обзаведени офиси. Хора в костюми гледаха към нас. Зад мен, от снимачното студио, чувах още викове.

— Пази вратата — казах на Грегър.

Той кимна.

Аз се върнах обратно в студиото. Заварих Балор, който държеше актьорите, жената с очите камери, двамата охранители и един младеж, който вероятно работеше нещо на пулта на горния етаж, да лежат по

очи на пода. Беше насочил към тях своя комбиниран гранатомет/ карабина. Въздъгнах.

— Нали се разбрахме, че могат да седнат на дивана? — попитах го аз.

— Какво ще ги правим? Можем да ги завържем на евентуалните слаби места за нападение — предложи той.

Погледнах чудовищните черти на огромния киборг амфибия.

— Можем — замислих се аз. — Но можем и да ги пуснем да си вървят, защото и без това вдигат много шум, а и не сме дошли да убиваме.

Балор ме погледна с отвращение и каза:

— Ако им отрежем езиците, няма да гъкнат.

След тези думи последваха писъци и резове. Аз погледнах Балор. Наведох се към актрисата, която като че ли в най-голяма степен беше запазила самообладание. Лицето ѝ ми се стори познато, но дали защото я бях виждал някога на екран, или защото си беше направила операция да прилича на красавицата на месеца, не можех да преценя.

— Сега ще ви пуснем — казах аз, възможно най-спокойно. Предполагам, че заради вида ми на ходещ труп и лицето, покрито с кървящи алени петна, едва ли можеха да бъдат успокоени. Но жената кимна. — Обаче има и друго. Охранителите, полицаите и вероятно военните ще искат да говорят с вас, чуваш ли ме? — Тя отново кимна. — Искам да им кажеш, че всички сме бивши войници от специалните части и сме готови да посрещнем нападението, но ако не ни закачат, сами ще се предадем, след като си свършим работата, разбра ли?

Тя кимна.

— Добре, чуйте ме всички. Ставайте и се махайте — казах им аз.

Някои от тях се нуждаеха от подканяне, но накрая всички се изнизаха. И зяпаха Грегър, докато минаваха покрай него.

Мораг и Езичника се намираха в студиото и бяха изпаднали в транс. Аз имах връзка с тях в мрежата, но още не бях активирал иконката. Гиби и Бък приготвиха инструментите си — Бък китарата, Гиби електрическото пиано — но освен това се включваха и към разни други джаджи. Предположих, че искат да свържат допълнително перкусии, бас, микс и предавател с медийния пулт. Мадж беше откраднал дистанционната връзка на жената с очите камери и се

съсредоточаваше. Рану се появи от някаква врата на горното ниво над платформата.

— Какво е разположението? — попитах.

— Това, което виждаш, и още две площадки. На едната има снимачно студио и гримьорна, на другата се помещават администрацията, архивите и нещо, което прилича на зала за компютърен дизайн — всичките са опразнени — отвърна Рану.

Стори ми се, че беше отегчен.

— Обезопаси и останалите площадки — казах му аз.

Бившият гуркха кимна. Е, нямаше да бъдат безопасни, но поне можехме да се подготвим в максимална степен за неизбежното нападение. Върнах се обратно в приемната.

Заварих Грегър да се забавлява и да наднича през прозореца. Седеше на бюрото на рецепциониста.

— Какво видя? — попитах го.

— Двама от корпоративните охранители се показаха зад ъгъла преди малко, но като ме видяха, си плюха на петите — отвърна той.

— Човече, властта започва да те опиянява — казах и се усмихнах, но натиснах бутона за вратата на охраната, която започна да се плъзга надолу. — А изпрати ли „въшките“? — попитах отново.

Грегър кимна и ми препрати компютърна връзка към малките камери роботи, които беше пуснал навън. Стори ми се, че една от тях предаваше от вътрешността на конструирана като природен пейзаж част от голям търговски център. Зад ъгъла на медийния възел видях двете наемни ченгета, които трепереха от страх. Държаха пистолети и като че ли не спираха да бълват нещо в микрофоните си за връзка, но гласовете им не се чуваха. Засмях се — може би бяха решили, че Те са ни нападнали. Грегър започна да поставя датчици за движение и звук по вратата и външните стени, а аз пренасочих охранителните камери отвън и отвътре да прехвърлят изображения директно върху моя вътрешен дисплей, като се погрижих да прекъсна връзката им с мрежата.

Мигащата иконка върху конзолата на бюрото на рецепциониста ми подсказа, че някой се опитваше да се свърже с медийния възел. Отворих връзката. Появи се нечие твърде охранено, нервно, обилно потящо се лице, което толкова очевидно приличаше на консултант по преговори за освобождаване на заложници с раздут хонорар, че едва

можех да го гледам. Вероятно никога преди не му се беше налагало да се справя с толкова сериозна ситуация. Отвори устата си да проговори, но аз го изпреварих:

— Ще разговарям само с командира на спешния отряд, който ще изпратите. Ако до пет минути никой не се е свързал с мен, ще убия някой от заложниците.

Излъгах, разбира се, и веднага прекъснах връзката. Грегър ме погледна. Вдигнах рамене.

— Видя ми се задник.

Външните камери и скритите „въшки“ ми показаха местните охранители, които осигуряваха периметъра.

— Ти държиш ли нещата под контрол на това ниво? — казах и пренасочих връзките с приемната към моя дисплей.

Грегър кимна.

— И недей да убиваш никого. Ако не сме готови, ще спечелим достатъчно време за Мораг и Езичника, но след като приключат, край — и се отправих обратно към студиото.

— Ами Ролистън? — попита той.

Не можах да разгадая изкривените му черти. Замислих се за момент.

— Всяко правило си има изключения — това ми прозвуча твърде сурово дори и за мен самия.

— Няма да се оставя да ме хванат отново — отвърна Грегър зад гърба ми.

Аз спрях. Не бях мислил върху това. Понеже умирах, не бях се замислял какво щеше да стане с останалите, когато най-накрая неизбежно попаднат в ръцете на Ролистън и неговите копои. При положение че дотогава нещата не се променяха толкова, колкото ни се искаше. Погледнах през рамо уродливия вид, който бяха придали на моя приятел. Тогава разбрах, че той нямаше при кого да отиде. Никой нямаше да го приеме такъв, какъвто беше. Може би Те щяха, ако успеехме да се помирим с Тях, но след края на войната той никога нямаше да може да Ги приеме. Замислих се колко ли силно мразеше себе си.

— Аз ще се погрижа — казах.

Когато се върнах в студиото, изведнъж си дадох сметка, че не разполагахме с достатъчно оръжия. Не и ако Бък и Гиби се канеха да

се занасят и да свирят на инструментите си, а Мадж възнамеряваше да упражни егото си по странен начин, но в крайна сметка това нямаше никакво значение. Засмях се при мисълта за абсурдната ситуация.

Рану се появи на подиума над нас и ми направи знак, че всичко е наред. Първият етаж беше готов да посрещне нападателите, доколкото можеше изобщо да сме готови. И бездруго два от датчиците за движение вече бяха извън строя. Вероятно хората от специалния отряд пробиваха дупки в стените, за да монтират монофиламентни камери и специални аудио-визуални разузнавателни средства.

— Няма да могат да ни нападнат откъм външната стена на сондата, но ще се опитат да влязат през отделението за транспортни самолети и през пристанището, като вероятно ще бъдат бронирани, затова сме им подготвили няколко изненади в транспортния сектор. Балор, искам ти да покриваш пристанището. — Ако се канеха да пратят войници в екзоскелет, а те най-вероятно щяха да го направят, бях сигурен, че Балор на драго сърце щеше да се заеме с водната част. — Рану, искам да се качиш горе. Скрий се по най-добрия начин и гледай да имаш видимост към двете врати и горното ниво. Ако се наложи, ще помагаш в стрелбата на Балор и на мен, тук долу — казах през мрежата за свързка. Рану кимна. — Грегър, ти се върни в студиото, но дръж приемната под око. Със сигурност ще се опитат да нахлуят през вратата на охраната. Тя е най-слабото звено.

— Защо да не остана тук? — попита Грегър.

— Защото така може да се насладиш на купона, също като нас — отвърнах.

След малко видях Грегър да се връща в студиото и да прикляква до входа към приемната, приготвил тежкия мъстител за стрелба.

На моя вътрешен дисплей запремива иконката за съобщенията. Беше пренасочената линия от приемната. Отворих я и препредадох съобщението към Грегър, Рану и Балор. Този път на екрана се появи твърдото лице на чернокожа жена. Беше облечена в лекобронирана жилетка, а под нея носеше инерциален костюм — типично за специалните полицейски подразделения и отрядите за борба с киберпрестъпленията. Очите ѝ представляваха черни поляризирани лещи, косата ѝ беше остригана почти до кожа. Предположих, че беше ниска и набита, като повечето полицаи от специалните части.

— Нямам време за игрички. Знаем, че не държите никакви заложници, затова ще влезем и ще ви извадим оттам — каза тя с американски акцент.

Замислих се да я попитам къде беше служила, но най-вероятно беше работила в отрядите за борба с тероризма. Напомни ми за Аш.

— Влюбих се — промърмори Балор.

— А вие сте? — попитах учтиво.

Тя се замисли за миг. Една от „въшките“ ми показва нейно изображение, заобиколено от група хора с подобна бронирана екипировка. Разполагаха и с брониран танк, създаден специално за нуждите на вътрешността на сондата, който поглъщаше радиосигналите. Зад него видях произведените в Африка напompани бронирани костюми на Преторианците. Освен това Преторианци се виждаха и отвън, заедно с няколко полицейски хеликоптера, които подскачаха нагоре-надолу около сондата.

— Дежурен командир Кат Сомърджей — каза тя. — Стига глупости, сержант Дъглас. Нали ви е ясно, че ако не излезете веднага, ще умрете?

Значи, знаеше кой съм.

— Май сте под голямо напрежение, а? — попитах. — Някой иска от вас да влезете, преди да сте готови.

Тя се поколеба за миг. Това беше добър знак, че ѝ пука за нейните хора.

— Сержант... — започна тя.

— Наричайте ме Джейкъб — рекох.

— Ах, ти, хитро копеле — каза Грегър. Аз го изгледах кръвнишки. Изглежда, че бях ядосал Кат — както се улових, че я наричам мислено.

— Виж какво, задник — изрева тя. — Не съм дошла да преговарям, мамка му. Ако си търсеше приятел, не трябваше да отрязваш оня пич. Излезте или ние ще влезем — ти избираш.

— Определено се влюбих — потвърди Балор. — Хайде да се предадем.

— Виж какво, Кат — започнах. — Никого не сме убили, не можем да избягаме и ще се бием само при самозащита. Дай ни малко време и след това, кълна се, ще се предадем.

Докато казвах това, се опитах да не мисля за обещанието си към Грегър.

Кат отвори уста да отговори, но на лицето ѝ се изписа раздразнение.

— Един момент — каза тя, а иконката за връзка с нея замръзна на пауза.

— Това пък какво беше? — полита Балор.

— Предполагам, че получи приоритетно съобщение от Кликата — отвърна Грегър.

— Те искат да я принудят да ни нападне — казах и погледнах към Езичника и Мораг, като си пожелах да побързат.

— Супер. Искам да се запозная с тази жена — рече Балор.

— А акулата няма ли да те ревнува? — попитах.

— Маганту проявява огромно разбиране — отвърна сериозно Балор.

— Пък и трудно ще доплува толкова нависоко — додаде Грегър.

Ние май наистина не вземахме на сериозно грозящата ни смърт.

— Добрата новина е, че тя не ми изглежда като човек, който Ролистън може да разиграва както си иска — казах и в този миг иконката на Кат светна отново.

Не изглеждаше радостна.

— Трябва веднага да излезете — каза.

— Хората, които те притискат да ни нападнеш, ще станат причина да избием доста от вашите, преди да успеете да ни заловите. Знаеш това и знаеш, че нищо не го налага — продължих.

— Да, знам, но също така получих доста основателни аргументи, за да вляза и да ви заловя — каза тя.

Като командир, а тя ми се стори по-скоро бивш подофицер, а не някой с висш чин, можех да се закълна, че нямаше желание да ни напада. Зачудих се какво ли ѝ бяха казали. Дали знаеше, че при нас има извънземен вирус и живо извънземно? Дали не ѝ бяха казали, че сме влезли в съюз с Тях?

— Балор наистина ли е при вас? — попита тя.

В същия момент видях Мораг и Езичника да излизат от своя транс, да премигват с очи и да се оглеждат наоколо. Бък и Гиби започнаха да свирят. Бавно и леко зловещо парче.

— Аха — отвърнах ѝ. — Той е нашият заложник.

Иконката вероятно предаде усмивката на лицето ми. Е, или поне продължавах да се усмихвам, докато Балор не ме изгледа кръвнишки.

— Нали сте наясно, че никога няма да ви позволят да излъчите това нещо по мрежата? — попита тя.

Аз погледнах Мораг, която ми направи знак, че всичко е готово.

— Вече е късно, Кат. Непременно трябва да видиш това.

[1] Джон Уилям Колтрейн (1926–1967) — американски джаз саксофонист и композитор. Заедно със своя квартет на 9 декември 1964 г. записва албума „A Love Supreme“, смятан за един от най-великите джаз албуми на всички времена. — Б.пр. ↑

[2] „Гленморънджи“ (с ударение на втората сричка) — легендарна спиртоварна за производство на едноименното уиски в Тейн, Шотландия, прословута със своята Шестнайсеторка от Тейн — 16 мъже, които произвеждат прочутото малцово уиски. — Б.пр. ↑

[3] Конструктивна система „Булпап“, при която пълнителят е зад спусъковия механизъм и ръкохватката на оръжието. — Б.пр. ↑

26.

АТЛАНТИДА

Как изглеждаше ли? Всички хора във всяка една от изследваните части на Космоса сигурно вече го бяха видели. Ако не в същия миг, макар че трябваше да си в кома, за да го пропуснеш, то вероятно го бяха видели на някой екран. Но екраните не можеха да уловят различното усещане, което оставяше у всеки един от нас. Софтуерът, който превеждаше на нашето съзнание родения в мрежата образ, вършеше това по различен начин за всеки от милионите свидетели или съпричастни на преживяването. С други думи, то беше много лично за всички ни.

Мораг ми изпрати нещо, което идваше от външността на виртуалния образ на сондата. Той представляваше висока кула от приказките, построена от частично втвърдена вода, така че цялата конструкция се стичаше надолу като водопад. Студиото приличаше на кинотеатър с интериор от неонова течност в стил ар деко отпреди Последния човешки конфликт. Подобен флуиден мотив притежаваха и голяма част от бизнес сградите на виртуалната сонда. Излъчванията се представяха като бързотечащи неоновии струи от същата течност. Езичника висеше във въздуха, на нивото на медийния възел. Беше заобиколен от въздушни смущения, а косата му се развяваше от невидим вятър. Размахваше тоягата си над главата; беше подбелил очи, а около тоягата му просветваха светкавици от буйния обмен на информация. Крещеше и нареждаше някакви древни езически заклинания, докато предаваше програмите, които подготвяха пътя за „Бог“.

Видяхме как Баба Яга премина през бурята, създадена от Езичника. Защитните програми на сондата, изобразени като водни духове, биваха изтласквани настрани от бурята или помитани от Баба Яга, а накрая се превръщаха в локвички. Високо над Езичника и Баба Яга виждах наемниците на сондата да се спускат, маскирани с аватарите на митологични водни създания. Гледах как бурята ги

издихваше и изтласкваше встрани, а защитният софтуер на бурята отбиваше техните атаки.

Водните стени на киното се разделиха и сториха път на Баба Яга. Тя държеше нещо, което ми приличаше на старовремска кутийка с пружинка. Синкавите ѝ ръце с нокти като на граблива птица навиваха пружинката, докато преминаваше през фоайето на виртуалното кино, а после тя остави кутийката на въображаемия под.

Езичника спря да напява и нададе дивашки вик. Стовари тоягата си на пода; тя сякаш разцепи самия въздух и предизвика изригване на светлина, която озари невидимите въздушни духове, изобразяващи по-сложно устроените защитни програми на сондата, и те полетяха надолу. Светкавица пробягна от основата на тоягата на Езичника през кинотеатъра до кулата от вода. Баба Яга се къпеше в бледата неонтова светлина и мълнии и се дръпна назад, когато изпратената от Езичника светкавица, кодът за активиране, достигна кутийката.

Видях как тя набъбна и се пропука. Под пукнатините и пролуките блесна ослепително ярка светлина. Но ето кое беше най-странното: не се намирах в мрежата; просто гледах, но по някакъв начин и го почувствах. Също като всички останали. Или пък може би чувствах всички останали, защото, повече или по-малко, сме свързани с комуникационната инфраструктура на човечеството. Накрая кутийката с пружинка се изду и се пръсна. Отвътре се показва аморфна маса от пипала и псевдоподи, каквито бях видял в съня си за първото ни нападение над Тях. Но не бяха черни, а направени от ярка бяла светлина и оцветени във всевъзможни цветове, и красиви. Пипалата се изстреляха във всички посоки, по-бързи и многобройни от възприятията на моя ум, във всички мислими посоки, дори и в немислимите.

Дочух смеха на Мораг и Езичника, а после Езичника се разрида. Не бях сигурен дали се случваше в мрежата, или тук при мен. Те не спираха да ми изпращат материали — видеа от целия подземен свят на информацията. Образът на Бог изникваше на всяка магистрала, шосе, улица, малка уличка и алея и във всеки сайт в мрежата. Виждах шокираните изражения на някои от по-добре изработените аватари. Шокът преминаваше в паника или страхопочитание. Зависеше от това, как искаха да погледнат на Бог. Видях как информационното отражение на нашия свят стана ярко осветено.

След това последва ответна реакция. От всяка сонда, аналитична програма, комуникационна програма и разбира се, от задължителните програми за нападение. От изолирани паникьосани аватари до съгласувани нападения от правителства и корпорации. Предполагам, че беше съвсем естествено. В края на краищата залогът за тези хора беше доста голям, а някой току-що беше извършил посегателство спрямо дълбоките устои на техните системи. Сега всичките им тайни ставаха обществено достояние. Въпреки това постъпката им ми се струваше коварна и някак си дребнава. Сякаш пчели се опитваха да ужилят планина. Едва тогава се замислих дали бизнесът можеше да продължи да функционира по познатия ни начин, а също и правителството, и обществото. Вероятно използваха програмите за нападение за самозащита, но и това ми се стори проява на невежество и бруталност. Започвах да мисля, че бях прекарал твърде много време в близост до Езичника и се превръщах във вярващ.

И в този миг върху всички дисплеи по света — от единичните камери върху главите до гигантските холографски изображения, които се прожектираха в небето — цъфна ухилената, пиянска, напушена физиономия на Мадж. А също и върху екраните в апартаментите и върху огромните екрани, монтирани върху рекламни цепелини. Образът му сигурно светеше и от екраните, закрепени отстрани на камионите на Вуду сектата на Големия Неон. По някакъв начин знаех, че Татенцето танцуваше върху някой от тях. Мадж приличаше на великан на фона на всички сонди, а чертите му се взираха над саваната, океана, джунглата и планините. От бедняшките коптори до тузарските търговски центрове, от стените на офисите на големите корпорации до извънградските имения на свръхбогаташите, от класните стаи до кабинетите на правителствата. Вече беше достигнал до орбиталните станции, и много скоро щеше да стигне до Луната, после до Марс, след това до Пояса и още по-далече в Космоса. Просякът, престъпникът, войникът, работникът, фирменият служител, офицерът, бизнесменът, министърът, президентите: всички гледаха ухилената физиономия на Мадж. Той беше вестителят на Бог, или пък беше обратното. Разсмях се, но смехът много бързо се превърна в раздираща кашлица и изплюх кръв.

В съзнанието си виждах пазача от парка и неговата приятелка в апартамента им до Фери Роуд. Маклайн и Уродливите, които гледаха

на платформите. Бегълците от луксозните предградия на Хъл, кроткото семейство, което управляваше шлеповете край Фостъртън, Ривид в неговата шейна незнайно къде, тълпи от притихнали пирати на „Таймс Скуеър“, замръзналият неподвижно Подвижен град, с изключение на Татенцето, който танцува, покачил се върху камиона, както и всички, намиращи се на тази сонда — от Далечна Атлантида до гарите на маглевите дълбоко в недрата на нашия свят.

Усетих, че нещо ме притиска, и видях Мораг, която щеше да ме задуши в прегръдката си, смееше се, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Аз също се смеех, въпреки че не можех да плача с пластмасовите си очи. И също я прегръщах силно.

— Посрещнете първия ден от края на вашата революция! — изкрещя Мадж към цялата Слънчева система.

Това още повече ме разсмя. Музиката на Гибби и Бък достигна кресчендо и ме заля, преди да охлабят малко децибелите. Рану грееше в спокойна усмивка. Езичника прегръщаше Балор, който имаше тържествуващ вид. Грегър се беше облегнал на стената, изглеждаше уморен, но изпитваше облекчение.

Бяхме го направили. Сега оставаше да се види какво точно бяхме извършили. Мадж ходеше с едри крачки из студиото като vyplъщение на изродения революционер, ролята, за която, както внезапно осъзнах, беше роден.

— Покажи Кликата! — каза той.

На екраните по цялата Земя, а след няколко милисекунди и в орбитата се появиха множество по-малки прозорчета, които показваха какви ли не изкопаеми старци, чийто живот се поддържаше от машини в разни добре охранявани точки на света и в орбитата. Започнах да търся. Къде ли беше Ролистън?

Една от стените на студиото също беше станала видеоекран. Изключих вътрешния си дисплей и се съсредоточих върху това изображение. Продължавах да виждам смаяното лице на Кат Сомърджей.

— Мораг, командирът на полицейския отряд пред вратата на студиото всеки момент ще получи заповед да ни нападне и да ни убие. Можеш ли да влезеш в системите им за свръзка? — попитах.

Мораг ме погледна и се усмихна.

— Ама ти май наистина не разбираш?

Отдалече чувах как Мадж обяснява на човечеството какво представлява Кликата и как те са започнали войната. По екрана пробягваха текстови файлове, чувах се звукови файлове, а след това се видя и видеорепортаж на нападението над Тях. Мадж изпращаше посланието, че всички доказателства бяха достъпни за разглеждане от всеки един човек.

— Край с тайните, повече никакви кодове. Ако искате да чуете нещо, помолете Бог — продължи Мораг.

Никакъв личен живот, изведнъж си помислих. Какво направихме? Активирах иконката за връзка с мрежата.

— Боже? — попитах неуверено.

— Кажи, Джейкъб — тихичко отвърнаха галещи слуха ми, медени, но все пак извънземни гласове.

Изтръпнах.

— Командир Кат Сомърджей скоро ще получи заповеди относно нас. Бих искал да ги чуя, ако е възможно.

— Разбира се — отвърна Бог.

Мадж продължаваше да говори разпалено за тънкостите на конспирацията.

— Нападайте! Веднага! Това е заповед! Искам ги мъртви до няколко секунди — крещеше Ролистън на Кат.

Никога преди това не го бях чувал толкова разгневен.

— Здравейте, майоре — казах и се усмигнах.

Освен това изпратих връзката към Мадж и помолих Бог да ми даде изображение на майор Ролистън. За миг Ролистън запази мълчание. На иконката му не беше изписан шок, но се зачудих дали той самият не се е шокирал, когато е видял моята физиономия.

— Браво, сержант. Този път наистина надминахте себе си, нали? — каза той, а аз чувах звука стерео.

Погледнах нагоре и видях, че ни дават на големия екран; разговорът ни се излъчваше в цялата система. Не примирах от радост. Изведнъж ужасно се притесних за външния си вид и ми стана доста по-нервно, отколкото ако просто се бяхме впуснали в битка.

Всъщност аз не виждах аватара на Ролистън по мрежата за свързка, а заснет с охранителна камера образ, който показваше него и Сивата дама, които пристягаха броните си. Намираха се в трюма на нещо, което приличаше на десантна совалка. Помолих Бог да ми каже

къде се намират. Отговорът дойде почти мигновено. Ролистън и Сивата дама се намираха на борда на десантна совалка, прикрепена към кораба на Нейно Величество „Мъст“. Кръстосваха Атлантика. Издирваха ни. Винаги сме били наясно, че ще тръгнат да ни търсят, но суровата истина, че според предполагаемото време на пристигане те всеки момент щяха да нахлуят тук, смразяваше кръвта ми.

— Поздравления за осуетяването на всички протичащи в момента военни операции. Чудя се колко ли хора убихте днес? — попита той. Рану погледна към мен. Още едно последствие, което не бях предвидил. Току-що бях разкрил всички тайни агенти, които работеха под дълбоко прикритие. — Да не говорим за това, че широко отворихте нашата защитна система за Тях. Но предполагам, тъкмо това е била целта ви — продължи той, а после се обърна към Сомърджей: — Командире, доколкото ми е известно, получихте заповед. Постарайте се да овладеете ситуацията, преди да се наложи целокупният човешки род да плати за това.

— Съжалявам, сър, но съвестта не ми позволява да изпълня заповедта ви — отвърна Кат.

Тя също се появи на екрана и също като мен беше много притеснена.

— Какво общо има съвестта? Имате заповед от висшестоящ офицер — изпълнявайте я.

— Моля да ме извините, не съм юрист, но ако това, което виждам, е вярно, висшестоящите офицери са компрометирани и някой ще трябва да отговаря по обвинения в престъпления срещу човечеството — отвърна тя.

— Да, и този някой се намира в медийния възел — рече той раздражен.

В известен смисъл бях впечатлен от това, как продължаваше да води този разговор, докато оправяше екипировката си. Видях как привърза различните видове оръжия, които след малко щеше да използва срещу нас. Замислих се да преговорим още веднъж плана ни за отговор, но всички си знаеха задачите. Освен това линиите ни за свръзка вече не бяха тайни, както и всички останали линии.

— Съжалявам, но ще трябва да изчакаме и да видим какво ще се случи, когато нещата се поуталожат — продължи Кат.

— Уталожването, както се изразихте, може да бъде унищожаването на нашия род. Те държат едно от Тях вътре и са пуснали на свобода Техен вирус, който контролира мрежата. Колко още щети ще ги оставите да нанесат?

— Боже? — обърна се Мадж. — Наистина ли контролираш мрежата?

Многобройните медени гласове на Бог сякаш заплуваха от всеки уред, който можеше да произвежда звук:

— Не, Хауърд, не я контролирам. Способностите на мрежата остават ненакърнени. Аз само осигурих пълен достъп до всякакъв вид информация.

— А в действие ли са защитните системи на Земята и намират ли се под контрола на човечеството? — попита Мадж.

— Разбира се — рече Бог.

— Чудесно — каза Ролистън и млъкна.

— Мисля, че трябва да знаете, че току-що майор Ролистън изпрати силно закодирано съобщение до Кенийската орбитална оръжейна платформа, Джу Джу Ниота, с което им заповяда да ви обстрелват с корпускулярно-лъчево оръжие — добави Бог с твърде спокоен за моя вкус тон. — Той има такива правомощия — добави.

— Ами тогава, спри го, мамка му! — изкрещя Мадж.

— Съжалявам, Хауърд, но според зададените при моето програмиране параметри аз не мога да се намесвам в човешките дела по друг начин, освен чрез осигуряване на достъп до информация — рече Бог.

Мадж се обърна към Езичника:

— Нали ти казах, мамка му! Хайде да видим сега кой не вярвал в Бог, който щял да се намесва в човешките дела, копеле! — възмути се той, преди отново да се обърне към екрана.

— Човечеството трябва да разполага със свободна воля — каза Езичника с известна несигурност в гласа.

— А не смяташ ли, че да бъда унищожен от корпускулярно-лъчево оръжие, е посегателство срещу свободната ми воля, мамка му? Да не говорим за свободната воля на хората, живеещи на тази сонда! Освен това — и Мадж посочи изображението на Ролистън — този чекиджия дори не е човешко същество, по дяволите!

— Мадж! Гледат ни и деца — скара му се Балор.

Въпреки че всеки момент щях да умра, спрях за момент и втренчих поглед в Балор. Лицето на Мадж беше почервенияло и веничките на челото му се бяха издули. Погледнах Езичника и Мораг. Мораг вече беше изпаднала в транс, но Езичника поклащаше глава.

— Нямаме достатъчно време — каза той.

Знаех, че в този момент в мрежата светкавично прелитаха съобщения в двете посоки между Атлантида и Джу Джу Ниота и Кения, включително и заплаха за ответен удар от страна на властите на Атлантида.

— Говори генерал-полковник Каария от ВВС на Кенийското орбитално командване. Заповедта на майор Ролистън бе отменена. Ние няма да обстрелваме, повтарям, няма да обстрелваме Атлантида и Кения по никакъв начин не застрашава сигурността на сондата на Атлантида, нейните интереси или хората, които живеят там.

Погледнах към екрана и видях прехвърлил шейсетте здравеняк африканец, който ни гледаше от стената. В следващия момент екранът се разцепи на две и на него се появи и Ролистън.

— Генерал-полковник Каария, никой не ви е упълномощавал да отменяте заповедта. Незабавно започнете обстрела — каза той.

Образът на Каария се завъртя, вероятно за да погледне към Ролистън от другата половина на екрана. Ролистън бърникаше нещо по дръжката на стар командовски кинжал, който изглеждаше много зловещо и беше предназначен да пробива черепи. Въпреки годините си, ако се забиеше достатъчно силно, можеше да разцепи дори военен киборг.

— Като оставим настрана факта, че няма да позволя никакъв си майор да ми дава заповеди...

— Недейте да съдите за пълномощията ми по моя чин... — започна Ролистън.

— Не ме прекъсвайте! Майоре, да не смятате, че съм си загубил ума? Да не би да мислите, че Кения ще поеме отговорността за нов планетарен междучовешки конфликт? Мислите ли, че не сме гледали репортажите за Бразилската сонда и за съдбата на Америка? Вие за луди ли ни вземате?

Ролистън не отговори. Мадж и другите си отдъхнаха.

— Вижте — казах аз и никак не се зарадвах, че лицето ми се появи на екрана. — Искате да ни заловите — ще се предадем без бой.

Няма нужда да избивате десетки хиляди. Никой не го иска, а и ние вече свършихме това, за което бяхме дошли.

Грегър ме изгледа кръвнишки. Аз отидох при него.

— Не се притеснявай, ще те измъкнем оттук — казах му.

— Как? — попита той с недоверие.

— Добре тогава, най-вероятно всички ще умрем. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Малко, да.

Видях, че иконката на командир Кат Сомърджей взе да примигва, и отворих връзката.

— Малко съм зает, Кат — казах по възможно най-учтивия начин.

Тя не се впечатляваше от любезности.

— Предайте се.

Помислих за миг. В много отношения предложението ѝ беше примамливо.

— При нормални обстоятелства... — т.е. всички други случаи, в които ми се беше случвало да превзема част от сонда и да пусна в мрежата изкуствено създаден Бог — бих те послушал, но после ще ни предадете на Ролистън. А това няма да стане. Ние много добре го познаваме.

Кат се замисли над думите ми.

— Имате ли нужда от помощ? — попита.

Бум, с кариерата ѝ беше свършено. Зачудих се колко още хора щяха да пострадат, преди всичко това да свърши. Да, нуждаех се от помощ, но знаех, че тя не може да ми помогне.

— Нали знаеш, че най-вероятно ни подслушват? — Тя не отговори. — Благодаря ти, но така само взаимно ще си попречим, нали? — Тя кимна. — Най-добре стой настрана.

Зад мен Ролистън и Мадж продължаваха да се препират на екрана.

— Ще кажа на хората ми да се оттеглят. Успех, сержант — каза Кат.

Надявах се никой от хората ѝ да не пострада. Накратко, надявах се, че Ролистън и Сивата дама няма да посмеят да нападнат сами. В крайна сметка Грегър и Балор бяха с нас; Рану също го биваше. Но въпреки това знаех, че те щяха да направят тъкмо това.

— Господин Маджи, току-що пуснахте в мрежата Техен вирус, защо хората на Земята трябва да вярват на думите ви? — попита Ролистън в момента, в който прехвърлих вниманието си върху разиграващото се шоу.

— Боже, ти Техен вирус ли си? — попита Мадж.

— Не, Хауърд, не съм. Хората ме програмираха и ми зададоха параметрите, в чиито рамки мога да действам. Оперативната система, която използвам, се основава на технология, извлечена от Тях, но само по отношение на управлението на информацията.

— Значи, признаваш, че си част от Тях — обади се Ролистън.

— Струва ми се, че вие предпочитате да се фокусирате върху тази част от моето създаване в опит да предизвикате погрешно тълкуване — отвърна Бог.

— Всичко, свързано с Бог, е напълно прозрачно — намеси се Езичника, който говореше с раздразнението, което технически грамотните изпитват по отношение на по-малко надарените от тях. — Ние ще подканим хората да проверят нашето доказателство, че Бог не е...

— Това „доказателство“ идва от един-единствен източник, този, който в най-голяма степен има полза да му повярваме. Трудно може да мине за обективен — прекъсна го Ролистън.

— Аз бях създаден да бъда обективен — опроверга го Бог.

— Значи, ти твърдиш, че дори и да си обективен, си бил създаден да бъдеш обективен от субективни хора — каза Ролистън.

— Така можем да се препираме до безкрай — вметна Мадж с досада в гласа.

— Добре — каза Ролистън с известно задоволство. — Аз не съм свързочник, но доколкото ми е известно, не разполагаме с изкуствен интелект.

— Нито пък Те. Това, което смятате за изкуствен интелект, е чиста проба съзнание. Аз съм венецът на вашата култура: аз учих и се развивах по същия начин, по който и човешкото съзнание, но доста по-бързо от него.

— Значи, у теб няма и следа от Тях? — настоя Ролистън.

Той продължаваше да стяга екипировката си върху совалката за нападение, като действаше чевръсто, но без да бърза. Бран беше образец за пестеливост на движенията.

— Запазил съм достатъчно от Посланик, за да действам в пълно съгласие със съставните си части и да отхвърля двуличието като понятие, което извънземните използват. Няма друг, освен мен, затова не мога да лъжа.

— Значи, онази част от теб, която е Тях, е добрата? — попита Ролистън.

— Това е вашето тълкуване на думите ми — отвърна Бог. — Моите съставни части, онези, които според вас, са по-важни, са стопроцентово човешки.

— Да, похвално е, че не си двуличен, но тогава какво ще кажеш за онова, което твоите хора сториха на колониите? Избиваха и осакатяваха цивилни, в това число и деца. Не е ли вярно, че изстребвахте човечеството навсякъде, където успяхте да се доберете до негови представители? — попита Ролистън, докато приключваше със закрепването на преносимото плазмено оръжие към гаусовата си карабина „Призрак“, превръщайки я в комбинирано оръжие.

— Разбира се, че са изстребвали цивилни — каза Грегър и изкривените му извънземни черти се показаха на екрана.

Хрумна ми, че това вероятно вредеше на имиджа ни.

— Ама как иначе, вие сте вникнали в нещата, господин Макдоналд, нали самият вие сте отчасти извънземно? — каза Ролистън със сарказъм. — Моля ви, обяснете как Те всъщност са малки, неразбрани, подобни на котенца същества и как шейсетте години, през които изстребват човечеството под път и над път — мъже, жени и деца, — всъщност никога не ги е имало.

— Те не знаеха какво е война, преди Кликата да...

— Няма никаква Клика! — изкрещя разгневен Ролистън.

— Преди твоите хора — продължи Грегър — да заповядат нападението над Тяхната планета. Те имат различно усещане за себе си: всяка клетка е индивид, който участва в изграждането на цялото, затова приемат действията ви за геноцид. Тъй като Те не разбираха какво се случва, единственият начин, по който можеха да реагират, беше този, на който Ги бяхме научили — тотална война. Откъде можеха да знаят, че нашите правила за водене на спор представляват сблъсък? Правила, които често пъти самите ние сме нарушавали в миналото. В битката си за оцеляване Те трябваше да използват всички средства, за да победят. Вие ни научихте на това — каза Грегър.

Последва мълчание, докато хората осмислят думите му. Ролистън се усмихна.

— Майоре, ще отречете ли, че се опитахте да унищожите всички Техни мирни пратеници? — попита Мадж.

Опитваше се да отклони вниманието от признанието на Грегър, въпреки че продължаваше да гледа хибрида.

Върху екрана започна излъчването на репортаж, който Бог беше подготвил, вероятно по молба на Мадж. Видяхме кораби, подобни на онези, които Посланик ми беше показал в черквата на Викария, които ми изглеждаха от минала епоха. Както и тогава, представляваха двигател, който се отделяше, с множество шушулки с формата на игла, които се придвижваха незабелязано. Гледахме как орбиталните защити и корабите в орбита унищожаваша тези кораби един след друг. Всеки репортаж беше придружаван от закодирани заповеди, всяка една издадена от някой член на Кликата. Корабите няха чет.

После репортажът се смени. Върху екраните из цялата система видяхме екзекуции на Тях, които приличаха на Посланик. На улицата, в гората, в морето. Всъщност не бяха чак толкова много, но аз разпознах убийците, или поне от коя част бяха. Бивши войници от специалните части. Ето за какво бяха създали отрядите за ИК: за да са сигурни, че няма никакъв шанс за мир.

Накрая Бог ни показа репортаж със заможно семейство и тяхната яхта. Вероятно мъжът заемаше висок пост в някоя от корпорациите. Семейството беше съвсем нормално: майка, баща и две деца. Бяха се събрали около извънземно, което приличаше досущ на Посланик. По лицата на всички членове на семейството беше изписано онова блаженство, което видях у Мораг и другите проститутки, когато ги заварих да укриват Посланик. Избухна ярка светлина и се чу силен шум, настъпи смущение в образа, но постепенно картината се възстанови. Видях последиците от избухването на многоспектърна граната. Чуха се изстрели от оръжия. Извънземното беше застреляно. След това въоръжен мъж влезе в къщата край езерото и с по два изстрела уби всички членове на семейството. Следващият изстрел дойде от водата и яхтата избухна в пламъци. Стрелецът беше в езерото, гледаше горящата яхта и очакваше да дойдат да го вземат. Екранът се разполови, за да покаже кодираните съобщения.

— Премахна ли целите? — попита Ролистън.

— Убих ги до един — отвърна Рану.

Въпреки връзката, усетих угризението в гласа му. Всички погледнахме към Рану, който седеше на платформата над нас. Лицето му се появи на екрана, щом Мадж го показва в близък план.

— Ето защо разбрах, че Мораг казва истината — рече Рану.

— И какво точно доказателство е репортаж, който показва как един от вашите избива членовете на едно семейство? — попита Ролистън.

— Доказателство е, защото ние показахме, че ти си издал заповедта — сръза го Мадж.

— „Ние показахме“ ли? — продължи Ролистън. — Ти и Бог вече едно ли сте?

— Не отклонявай въпроса — отвърна Мадж.

— Кой въпрос, Хауърд? — попита Ролистън с презрение. — Много хитро сте го измислили. Засрами се. Ако беше използвал времето и енергията си да помогнеш на човечеството, вместо да задоволяваш огромните си суета и его, които само ще ни направят по-уязвими, можеше да съдействаш за прекратяването на войната. Да започнем с няколко очевидни неща. Аз съм извършил и съм заповядал да бъдат извършени много ужасни неща. Но такава ми е работата и макар че рядко ми се налага да се оправдавам пред самия себе си, предполагам, че върша всичко това в името на човечеството...

Видях как Бран прибра и двата си пистолета в кобуриите на хълбоците. Взе лазерната карабина и застина неподвижно. Знаех, че калибрира компютърната връзка на оръжията и им прави диагностика.

— Стига бе — изсмя се Мадж. — Ти не си нищо друго освен малък злобен чекиджия, който обича да има власт над другите.

— Не е вярно! — каза Ролистън. Беше заредил оръжията си. Изправи се и заговори директно в лещата, която го записваше. — Виждаш ли, това е проблемът на ограничени индивиди като теб. Понеже нещата не са както трябва, вие искате да унищожите всичко, да го сринете до основи и да обвините някого за това, без да е грижа за последиците. Ние се опитваме да съграждаме и понеже всички трябва да жертваме нещо, вие предпочитате да хленчите и да отправяте остри критики. Повдига ми се от хора като теб.

— Какво се опитвате да съграждате? — попитах тихичко.

Ролистън се направи, че не ме чува.

— Знаете ли какво? Вие сте големи наивници. Заповядах ли да избият това семейство? Разбира се. Заповядах ли да избият всички Тях? Да. Защо? Защото те са врагът! Шейсет години война, изстребления на хора под път и над път, забравихте ли? Онова, което наричаш Посланици, тъпа кучко, здравомислещите хора наричат инфилтратори.

— Това е лъжа! — изкрещя Мораг и образът ѝ се появи на всички екрани в системата.

— Кое? — попита Ролистън. — Съжалявам за смъртта на онова семейство. Съжалявам за смъртта на проститутките, с които работеше, преди да ги зарежеш, но не видя ли лицата им? Те контролираха мозъка им, също както контролираха теб.

— Знаеш, че това не е вярно — каза Мораг доста по-тихо.

Мисля, че току-що беше зърнала образа си на екрана.

— Нима? А можеш ли да отречеш, че в главата си имаш частица от Тях? — настоя той. Мораг понечи да отвърне нещо, но се отказа. — Нямах какво да кажеш ли? Всичко това е прекрасно, но в крайна сметка не сте ни показали нищо, което да не може да бъде фалшифицирано. Да, някои неща съдържат истина, но това се отнася и до най-добрите лъжи. В крайна сметка, разполагаме само с уверенията на Бог, че той не лъже. — Обърна се към Джоузефин. — Готова ли си?

Тя кимна.

Изпратих запитване до Бог относно тяхното местонахождение. Междувременно Ролистън изправи глава и се усмихна. Беше прихванал връзката. Получих отговор от самия него. Не го прочетох. Бог ми каза, че всеки момент совалката на Ролистън щеше да се приземи два етажа по-горе. Огледах възела. Както винаги, Рану беше невъзмутим. Той ми кимна от позицията си върху платформата. Балор се беше опрял на стената, близо до пристанището. Изглеждаше отегчен. Успях да привлека вниманието на Бък и Гиби и да им дам знак, че всеки момент щеше да започне битката. Отидох при Езичника и Мораг.

— Те вече са тук — казах.

Езичника кимна мрачно. Мораг изглеждаше уплашена.

— Вие успяхте — казах и на двамата.

Мораг плахо се усмихна.

Опитах се да дам знак на Мадж, но той беше твърде зает да спори с Ролистън, или по-точно, да уверява останалата част от системата, че Ролистън беше злодеят.

— Не бихме могли да фалшифицираме толкова много доказателства — казваше Мадж.

— Вие притежавате неограничени възможности за обработване на данни, а всичко това е опосредствано, така че защо да не сте? — отвърна Ролистън.

— Искаш да кажеш, че нищо не е истина? — попита Езичника.

— Аз казвам, че това очевидно не е. То е сложна и много добре изпитана илюзия. Защото, както ни е известно, истината никога не е толкова проста, колкото на теб би ти се искало, а и винаги е субективна. Така че това, което виждаме, е онова, което ти искаш хората да вярват, ефрейтор Сим.

В първия миг не осъзнах, че Сим беше всъщност истинското име на Езичника.

— Красиво говорите, майоре — започна Езичника. — Опитахме се да направим всичко възможно най-прозрачно, открито и обективно. Да, може да има и субективизъм, но при всички случаи е по-добре от лъжите, които вие и вашата Клика разправяте от години. Питам ви — защо ние, въпреки доказателствата, които представихме, да грешим, а вие да сте прав само защото така казвате? Няма никаква логика.

— Ти винаги си твърдял, че притежаваш почти неограничени възможности за обработване на информация. Каква беше целта ти, ефрейтор Сим? Да направиш Бог всемогъщ в мрежата ли? — попита Ролистън.

Езичника замълча за няколко удара на сърцето, докато осъзнае какво всъщност беше чул, и рече:

— Ти си знаел.

— Твоите хора те издадоха. Така и така сме започнали да казваме истината, няма ли да отговориш на въпроса ми? — продължи Ролистън.

В този момент разбрах, че другите хакери използват „Бог“, за да разберат кой ги беше издал, и ако им се предоставеше възможност, щяха да се разправят с него. Хакерите притежаваха изострено чувство за мъст.

— Да, това целяхме — накрая отвърна Езичника.

— Значи, с вашата извънземна програма всичко може да се случи? — попита Ролистън.

— На теория, да, но аз ще приканя всички хакери по света, независимо дали работят за правителствата, или не, да проверят „Бог“.

— Но това пак ще бъде опосредствано действие и ти ще продължаваш да държиш властта — изтъкна Ролистън.

Тогава ми хрумна нещо.

— Щом си знаел за тях и за това, че имат силите да създадат нещо толкова опасно...

— Значи, признаваш, че е опасно? — прекъсна ме Ролистън.

— Защо не спря програмата? — продължих.

— Ако бях в системата, можех да го направя, но когато си тръгнах, Сим и неговото малко съзаклатие още не бяха предадени от инфилтратора, така че за нас те си оставаха шайка нагли и побъркани бивши хакери. Но когато сключиха тайно споразумение с врага, когато извършиха измяна, станаха опасни. Какво? Смятате, че Те не са способни на дребни хитрини? Мислите, че Те не притежават разузнаване, че не провеждат психологически операции и не водят информационни войни? Ама вие сте били големи наивници!

— Крадял си труда им, за да подпомогнеш създаването на „Демииург“ — каза Грегър.

Този път Мадж реши да не показва хибридните му черти на екрана.

— О, не... — изстена Езичника и се отпусна на стълбите, които водеха към платформата.

— Мисля, че е редно да ви предупредя, че майор Ролистън и редник Бран кацнаха — рече услужливо Бог.

Отдръпнах се от стената, на която се бях подпрял.

— До скоро виждане, Джейкъб — каза Ролистън и после образът му изчезна.

Защо ще ме изключва? Не разсъждавах трезво.

— Боже, можеш ли отново да върнеш Ролистън на екрана? — помолих, изцяло придобил делови тон.

В отговор Бог ми показва образа от площадката за кацане два етажа по-горе. Видяхме как ръкавът за скачване се протегна към совалката със зловещите, плавни очертания на машина от следващо поколение.

Бог прехвърли изображението върху охранителната камера в ръкава. Майорът и Сивата дама крачеха по коридора. Джоузефин метна лазерната карабина на рамото си и образът изчезна. В следващия миг друга камера ни показва същото. Изглежда, че тя и майорът се радваха на огромна популярност този ден.

Докато Мадж продължаваше да изобличава машинациите на всички членове на Кликата в цялата система, аз следях придвижването на майора и Сивата дама. Те систематично унищожаваша или заглушаваша всяко устройство за наблюдение и свръзка, докато се приближаваха към охранителите на Кат от другата страна на това, което изведнъж ми заприлича на много тънък защитен щит.

27.

АТЛАНТИДА

— Сержант Макдоналд?

Акцентът беше американски — от северните щати. Сякаш човекът се беше обучавал на правилна дикция в корпоративна среда, но културното лустро не можеше да прикрие корените на плебейския му произход. Грегър погледна нагоре към екрана; дори и изкривените му черти не ми попречиха да разпозная изписалото се на лицето му отвращение. Видях хубав, добре поддържан млад мъж със съвършен, дискретен на вид костюм, който крещеше, че притежателят му е от висшите ешелони на корпоративните среди. Това, което най-вече го издаваше, беше скритата в калъф старинна катана, която държеше свойски в лявата ръка.

Всичко във външния му вид беше безупречно — от косата до белезите от дуели. Бог ни показва биографията му. Прехвърлих я върху вътрешния си дисплей, но успях да се запозная само в най-общи линии. Име — Винсънт Кронин. Израсъл в едно от предградията на Детройт, където в по-голяма степен властваше принципът на Дарвин за естествения отбор и където се беше отличил в събирането на пари за една от по-влиятелните банди. Служил в относително престижна част на американските ВВС и участвал във военни операции на Лаланд. Изкачил се по йерархичната стълба, играейки превъзходно по правилата — офицерско звание, няколко разумни инвестиции, — и когато напуснал армията, на Земята вече го чакала работа в една от корпорациите. Със сигурност беше прилагал усвоените от улицата уроци на естествения отбор и в конферентната зала. От мечта му бяха загинали над 25 бизнесмени. Но което бе по-важно, той беше лукав, добър в работата си и дяволски сръчен с него.

Сега беше бизнесмен без определен ресор. Според онова, което успях да прочета между редовете, служеше като лице за връзка на Кликата — уреждаше проблемите им. Онези, които не изискваха проява на насилие от страна на Ролистън.

Видях го как се усмихна. Усмивката му беше предразполагаща, но през цялото време съзирах в нея и нещо хищническо. Седеше в украсеното с плюш фоайе на хотел от най-висока категория.

Наблизо стоеше и неговата горила. Беше огромен, колкото Балор, но определено имаше човешки вид, въпреки че чертите му представляваха нехармоничен сбор от грозни елементи. Очите леци бяха изхвъркнали като на риба, а челюстта му беше масивна и силно издадена напред. Носеше скъп и добре ушит костюм, в който сякаш не се чувстваше удобно. Хавайска риза под сакото и голяма мека шапка довършваха ансамбъла. Всичко това крещеше „кибериндуцирана психоза“, да не говорим за вкуса му за обличане. Не мисля, че бих искал да изляза насреща му. Не бях сигурен дори, че искам Грегър или Балор да се бият с него. Стоеше встрани от Кронин и непрекъснато се оглеждаше. Не обръщаше никакво внимание на събитията на екрана.

Свалих и неговата биография. Изпълни ме с отвращение. Беше служил в специалните американски части и известно време на Лаланд. Вероятно там се беше запознал с Кронин, но се беше върнал на Земята, за да поработи за кратко като зелена барета в отряд за борба с тероризма. Работата му беше да убива хора. Бяха го преотстъпили на Отдела за специални операции на ЦРУ, крилото им за незаконни действия, където го бяха обучавали. Преди да премине на работа при Кронин, беше ръководил вашингтонския клон на елитния отряд за одити на Данъчната агенция. Беше данъчен инспектор. Казваше се Мартин Кринг.

— Кронин, говно такова — изсъска Грегър към екрана.

— За приятелите ви, а и за всички, които ни гледат, е важно да отбележа, че Макдоналд е напълно компрометиран от извънземното същество в неговото тяло. Той работи за врага. Не знам дали същото се отнася и за госпожица Макграт, макар да имам известни подозрения, но ние изучавахме Макдоналд повече от година и определено мога да заявя, че той е един от Тях.

— Глупости! — каза Грегър.

— Защо глупости, защото ти така казваш ли? Каквото и да си мислите за нас, ние винаги сме работили за благо на човечеството...

— Странно защо на мен ми се струва, че сте работили за собственото си благо? Въпреки че дори и при това положение не мога да си обясня защо започнахте войната — намеси се Мадж.

— Когато войната е избухнала, аз дори не съм бил роден, а твоите думи са единствената улика срещу хората, за които работя — отвърна Кронин с равен глас.

— Моите думи? Аз бих казал солидни доказателства, които ще приканя хората сами да проверят.

— Нямам намерение да се впускам в поредния спор относно ролята на посредника. Хората са достатъчно умни, за да разберат каква е тя. Сигурен съм обаче, че всички ветерани са наясно с очевидната истина за Тяхната природа — каза Кронин и на лицето му се изписа неприязън.

— Онова, което не разбирам, е защо е трябвало да започвате войната? Добре, с твоите приятелчета сте искали да понатрупате доста парички от инвестиции в боеприпаси, киберприспособления, строеж на кораби, електроника и разни други, но не сте ли съзнавали, че това е безумие? Не сте могли да знаете, че ще ги победите, нали? — попита Мадж.

— Ето че сам си отговори на въпроса.

— Изучаваха Ги — започна Грегър. Всички се обърнахме към него и изведнъж лицето му се появи на екрана. Образът идваше от камерите в очите на Мадж. — Те изобщо не са като нас, като вас. Онези от Кликата дори не са сигурни дали Те притежават съзнание. Имаше теории, че биха могли да представляват някакъв вид неврален мрежов процесор, биологична машина, програмирана за обучение, но Те се научават да реагират на стимули. Ако можете да контролирате тези стимули, ще имате власт върху Тяхното развитие. По принцип Те винаги отвързват на насилието с насилие, защото през всичките тези години вие Ги обучавате да се бият — завърши той.

— Кликата се е погрижила да стигнем до патова ситуация — казах.

Грегър кимна.

— А също и да се избегне употребата на биологично оръжие, което би могло да изтреби човечеството, на ядрено оръжие и тям подобни. Идеята им е била никой да не получи оръжията, гарантиращи победата. Моделираха войната с помощта на най-мощния софтуер. Предвидиха всички възможни развои на конфликта, докато шансовете не се наклониха в тяхна полза, а вероятността Те да победят не стана

безкрайно малка, но след това се погрижиха да запазят някои крайности за себе си — продължи той.

— Какви крайности? — попита Езичника.

Погледнах нагоре към екрана. Кронин слушаше внимателно, но по никакъв начин не реагираше.

— Ранни версии на „Кром“... — започна Грегър.

— Дори и сред изфабрикуваните от вас доказателства няма нито едно, което да потвърждава съществуването на вируса „Кром“ — прекъсна го Кронин.

— Една по-примитивна версия, създадена да убива, вместо да контролира — довърши Грегър.

— Все пак — дяволски голям риск — отбеляза Мадж.

— Не съвсем. Те изпълняват заповеди и оказват съдействие, докато при нас цари хаос. Оказа се учудващо лесно да се прогнозира Тяхната реакция. В крайна сметка Те не са нищо повече от растения, затова не е трудно да се предвиди на коя страна ще се наклонят, когато задуха вятърът — каза Грегър.

Трябваше да призная, че независимо от единството на Тяхната тактика, когато се биех с Тях, нито за миг не ми се бяха видели толкова предсказуеми.

— Значи, сме се били с космически растения? — каза Мадж. — Поне някой да ни беше казал!

Работата е там, че не можех да преценя как, ако сме знаели, това щеше да се отрази на бойния ни дух.

Мадж отново се обърна към Кронин:

— И все пак не разбирам защо?

— Какво защо? Аз почти нищо не знам по въпроса. Намирисва ми на развинтена фантазия на тема конспирация. Защо не попитате някой от извънземните си приятели? Нали те ръководят тази психологическа операция? — отвърна невъзмутимо Кронин.

— Никога ли не се уморяваш от увъртанията и лъжите? — попита го Мадж.

Кронин не счете за нужно да го удостои с отговор.

— Хей, стига сме се занимавали с глупостите на този тип. Струва ми се, че в момента имаме много по-големи тревоги.

Никой не обърна внимание на думите ми и на очевидния факт, че Ролистън и Сивата дама можеха да нахлуят всеки момент. Не беше

възможно само аз да се насирам от страх, нали?

— Биотехнологии — каза Грегър.

Звучеше уморено. Разбихах защо — изтощително беше да се опитваш да лавираш сред океана от лъжи и да се бориш с постоянното отричане.

— Разбирам — рече Мадж. Екранът се раздели на три — Мадж, Грегър и Кронин. — Но дори и да допуснем големия технологичен напредък и огромните печалби, все пак ми се струва доста прозаична причина за шейсетгодишна война.

— Ето че отново си отговори сам. Само някой луд би направил подобно нещо — каза Кронин.

Грегър погледна нагоре към екрана, но се направи, че не го е чул.

— Не съвсем. Като оставим настрана печалбите, много от членовете на Кликата умират. Комбинацията от Тяхната естествено еволюираща, но невероятно напреднала биотехнология и човешката изобретателност и научните технологии води до невероятен напредък. Напредък, който дори не бихме могли да си представим — продължи Грегър.

Мадж се замисли за миг. Дори показва себе си в близък план, за да се уверят всички колко е задълбочен.

— Именно в това се състои въпросът, нали така? — попита Мадж. — Боже, можеш ли да качиш на екрана изображенията на членовете на Кликата?

Появиха се предишните образи. Почти всички до един представляваха дебели старци от бялата раса, чийто живот се поддържаше с лекарства и машинарии, които вероятно струваха хиляди на ден, ако не и на час. Предположих, че вероятно комуникираха чрез мрежата, макар че не мисля, че в момента бяха свързани с нея, което никак не ме учуди.

— И всичко това се прави заради тези? — попита Мадж. — Какво общо имат тези вампири с останалото човечество, мамка му! Защо продължават да живеят на наш гръб, ако тяхното може да се нарече живот? Дали оттук нататък някой ще иска да мре за тях?

— Те са се потрудили да заслужат властта, която притежават, и трябва да бъдат възнаградени за това — рече Кронин, макар че не смятах, че и той самият си вярваше.

Стана му доста неловко, като видя изображенията на спящите членове на Кликата.

— Тези хора са си изпели песента; трябвало е отдавна да умрат. Това е дълбоко противоестественно — каза с отвращение Мадж.

Кронин поклати глава.

— Вие си правите свободни съчинения. Какви доказателства имате, че сме използвали Техните биотехнологии? Дори вашият Бог май се затруднява да изфабрикува такива.

— Защото използвахте „Демиург“, за да прочистите вашите системи — изплю се Мораг с учудващо силна омраза в гласа си.

— Аз съм доказателство и последната година, която прекарах като опитно зайче, след като Ролистън нарочно сблъска Дивите жребци с Нинджа с надеждата, че някой от нас ще се зарази. Къде беше тогава ти? — попита Грегър.

Той почти шепнеше. Кронин придоби напрегнат израз, сякаш приемаше данни.

— Ролистън ви заповяда да преследвате и ликвидирате един от Техните биоборги убийци, което е съвсем нормална заповед за патрул на Специалните части на ВВС. Когато се зарази, те изолирахме и те изучавахме, за да открием начин за по-ефективна борба с Тях. Сега си скалпваш някаква измислица от малки парченца истина — изрева Кронин.

Грегър посочи Кронин с пръст и извика:

— Не аз, а ти си измисляш!

Но дори и на мен ми прозвуча неубедително.

Кронин се приведе напред от екрана. Вече се беше ядосал.

— И понеже не разполагаш с никакво убедително доказателство, хайде да видим на кого ще повярват, обаче не забравяй, че в единия от нас се е вселило извънземно! И какво толкова сме сторили? Нищо! Само се опитахме да те изследваме, дори за да видим дали не можем да ти помогнем.

— Глупости!

— А пък вие, останалите, току-що с един замах разрушихте цялата ни икономика и целия апарат по сигурността на човечеството. Сега хората ще имат достъп до опасна информация. Сега всеки ще знае как да произвежда ядрени, биологични и химически оръжия, генни оръжия и бетонразяждащи бактерии. Току-що направихте

публично достояние информацията за забранените процедури по генно инженерство и клониране, обявени за неморални от ООН. Сега хората ще имат достъп до контрабандни био– и киберприспособления и конфискувано оборудване. Какво, да не би да кажете, че не бяхте помислили за това?

Отново настъпи тишина. Почувствах се, сякаш ме бяха смъмрили, но отговорът ми беше: „Не, наистина не бях помислил.“ Работата е там, че сред нас имаше по-умни от мен. Те не го ли бяха обмислили внимателно?

— Вие казвате, че ние сме враговете на човечеството, а в следващия момент правите това нещо. Май сравнението с Пандора не е съвсем безпочвено.

— Прав си — каза Езичника. Аз го погледнах. Той със сигурност беше помислил за всичко това. Започвах да се чудя дали не бяхме постъпили ужасно глупаво. — Направихме цялата информация достъпна, но знаеш ли откъде я взехме? — попита, без да очаква отговор. — От такива като теб и твоите приятелчета. Боже, можеш ли да ни дадеш доказателства за всичко, което току-що ни каза — как са били изготвени и за какво са били употребявани, да речем, през последното десетилетие? — По екрана започна да тече информация под формата на текст, звук и образ. Зачудих се колко ли хора имаха достъп до нея. — Виждаш ли, не е изчезнала. Информацията си е там. Но ти си ядосан, че ние я изтръгнахме от ръчичките на такива като вас.

— Да, поздравления за разпространителството. Страшно ще помогне — каза Кронин.

— За какво разпространителство говориш? Всеки път щом някой получи достъп до тази информация, всички в системата ще знаят. Не мислиш ли, че това ще улесни надзора? — каза Езичника.

Като че ли се беше съвзел от предишното униение. Виждаше се, че беше помислил за всичко, и сега привеждаше контрааргумент; проблемът обаче беше, че не бях сигурен, че това беше достатъчно. Не ми харесваше идеята всеки да има достъп до вируси, които атакуват гените, или контрабандни киберприспособления. Запитах се дали това не беше гласът на онази част от мен, която предпочиташе други да вземат решенията и да се грижат за нашата безопасност. Но ако те се бяха справили с тази задача, сега нямаше да сме тук. Всъщност те дори бяха злоупотребили с това.

— Е, поне със сигурност отнехте хляба на всички хакери по света — подметна Кронин с убийствен сарказъм.

— Не бой се, ще измислим нещо — каза Мораг.

— Винаги съм искал да бъда фермер — каза Езичника с тъга в погледа.

— Ами финансовите борси? Парите и стоките, също като информацията, са в непрекъснато движение. Сега всеки ще има достъп до тях.

— Ще се изненадаш колко малко хора се интересуват от това. Или може би няма. Повечето от нас все още предпочитаме да крием парите си под дюшека или ползваме незаконни кредитни чипове. Боже, какво ще кажеш? — попита Езичника.

— Цялата информация е достъпна, но системите за сигурност продължават да функционират. Движението на пари и стоки все още може да се извършва само от оторизирано лице, като сега дори е още по-лесно да се проверят неговите пълномощия — отвърна Бог.

Видях, че за момент Езичника изпадна в транс, но излезе от него, преди Бог да свърши обяснението си.

— Я да видим сега кой колко пари има. Уха! Ама ти си бил доста богат, господин Кронин — възкликна Езичника. В същия миг ми заприлича на хакер тийнейджър. Той се забавляваше. — Питам се как ли си ги натрупал? — продължи той.

Информацията продължаваше да тече по екрана.

— Това е възмутително посегателство върху личната информация — рече Кронин и никак не изглеждаше доволен.

— Ще си позволя да не се съглася, защото тази информация е важна за хората, тъй като много сериозно ги засяга — отвърна Езичника, леко разсеяно, понеже проучваше данните, които току-що беше открил. — Да, достатъчен е и един бегъл поглед, за да се види, че си натрупал състояние от търговия с оръжия, а наскоро си започнал да инвестираш и в биотехнологии. Чудя се защо ли?

— Нима не разбирате, че вашият извънземен компютърен вирус на цялата истина е оръжие срещу човечеството? Лъжите в еднаква степен защитават и мамят хората. Какво би станало, ако всяка лъжа изведнъж бъде разкрита — дали ще причини повече вреда, или полза? Като се почне от „Да, наистина тази дреха те прави дебела“ и се стигне до Пърл Харбър, цялото ни съществуване е оплетено в мрежа от лъжи,

като не всички от тях са непременно пагубни. Истината може да бъде разрушителна сила, както се вижда от вашия опит да разделите човечеството — каза Кронин, сменяйки темата.

— Но защо да слушаме *ваши*те лъжи? Защо *вие* да продължавате да определяте кои лъжи да слушаме? — попита Мадж.

— Защото ни е позволено, защото здраво се потрудохме, за да стигнем до положението да вземаме тези решения, и защото сме достатъчно силни. Награждавай успешите и силните — това е движещият принцип на нашата система. Такова е предопределението за нещата. Кой друг би могъл да бъде водач? Ти ли?

Не можах да не се усмихна на куража на този тип.

— Ами демокрацията? — попита Мадж.

Едва не прихнах. Самата дума ми изглеждаше като подигравка, но Мадж говореше с мрачна сериозност: за него въпросът беше важен. Видях очите на Кронин да се свиват около изкуствените лещи, имитация на истински очи, като едва успях да зърна логото на дизайнера върху огромния екран. Мисля, че се опитваше да прецени доколко сериозно говореше Мадж.

— Ние работим в рамките на демократизма — започна внимателно Кронин.

Усещаше капана. Хора като него не се отнасяха сериозно към демокрацията, за тях тя почти беше лишена от смисъл. И той, и ние си давахме сметка за това, само че той не можеше да го заяви открито.

— Мислиш ли, че бихме гласували за войната? — попита Мадж.

— Ама че нелепо! Не бъди наивен. Та нали правителствата, които вие избрахте, ни предоставиха свободата на действие.

— Като например да започнете войната ли?

— Не съм я започвал аз — повтори той, с леко отчаяние в гласа.
— Все до тая война стигаме.

— А не се ли очаква правителствата да действат съобразно волята на хората?

— Да, когато са дошли на власт след избори, но въпреки опитите ви да опростите нещата, много добре ви е известно, че от съображения за сигурност на населението не се полага да притежава цялата информация, както и да е в течение на произтичащите от нея решения. Чрез вота си хората гласуват доверие на избраните от тях управници, които после действат от тяхно име.

— За тяхно благо — заяде се Мадж.

— Пак преиначаваш думите ми — каза Кронин. — Добре, искате да сме потайни конспиратори, които контролират правителствата. Давате ни прозаичното име Клика, за да ни превърнете в изкупителна жертва. Трябва ви някой, когото да обвините за собственото си неудовлетворение, защото предпочитате да нападате, вместо да помогнете с нещо конструктивно.

— А по какъв начин войната... — започна Мадж.

— Господин Маджи, не съм започвал войната и не ме прекъсвай. Ти май наистина не разбираш, че така стоят нещата. Ние съществуваме в рамките на това общество, защото то има нужда от нас. Ние вземаме трудните решения, които изискват саможертва в името на победата. Отстрани ние винаги ще изглеждаме лошите. Искате да ни накажете, но всъщност вие просто се борите срещу инертността на вашето собствено общество. Искате да ни обвините за започването на войната, но всъщност причините са доста по-сложни, отколкото можете да си представите, а горчивата истина е, че войната започна заради тежестта, която обществото трябваше да понесе в онзи исторически момент. Това, което наричате Клика, са хората, които пристъпиха към действие, когато в онзи момент човечеството се нуждаеше именно от това.

— Дрън-дрън — казах. — Остави засуканите думи и си признай, че войната започна, защото един от твоите началници нареди на кораб на Кралските военновъздушни и космически сили да нападне безобиден извънземен организъм.

— Когато толкова много хора не могат да поемат отговорност за себе си, те се нуждаят от водач — отвърна той.

— Защото на хората им беше втъплено от такива като теб, че не могат да направят нищо, че са безпомощни и не могат да променят нещата. Обаче това не е вярно — каза Мораг.

— Напротив. Много малко са онези, които имат волята или способността да променят нещата. Не бива да забравяте, че повечето хора няма да седнат да заговорничат с неумолимия враг на човечеството и няма да си вкарат извънземен паразит в главата — каза Кронин.

Мораг изглеждаше готова да го убие с поглед, но не се поддаде на евтината провокация.

— И така да е, силните са длъжни да проявяват отговорност като водачи и да се опитат да вдъхнат сили на останалите — обадох се аз.

— Ние помагаме на човечеството да укрепне — отвърна той.

— Престани с твоите глупости — не се стърпях.

Останалите гласно изказаха смайването си.

— Той е прав. Противопоставянето поражда сила — рече Балор.

Погледнах към него. На екрана се видя самодоволното изражение на Кронин.

— На кое човечество помагате? — продължих аз.

В следващия миг аз се появих на екрана. Отново през погледа на Мадж. Стана ми неудобно. Погледнах чертите си в едър план. Донякъде притеснението ми се дължеше на това, че приличах на някой, който умира от лъчева болест.

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса ти — каза Кронин.

— По-малко от една трета от моя организъм е биологията, с която съм бил роден — поясних. — Ако Те искат да обявят война на всичко човешко у мен, откъде ще трябва да започнат? От тестисите ми ли?

— Не говори глупости, плътта не е... — започна Кронин.

— Погледни Балор и ми кажи, прилича ли ти на човек? Звучи ли ти като човек? — попитах Кронин.

— Външният вид... — понечи да отвърне той.

— Не става дума за външния вид. Балор се е подложил на неврохирургични операции, за да се отдалечи в по-голяма степен от човешкия вид, нали така? — попитах Балор.

Сега той се появи на екрана. Изглеждаше величествено и твърде малко приличаше на човек.

— Подложих се на тези операции, за да изкореня слабостите си — каза невъзмутимо той.

С тези приказки за силни водачи се замислих на чия страна беше.

— Постъпките на един човек... — започна Кронин, но аз отново го прекъснах.

— Не става дума само за един човек, нима не разбираш? Ние създаваме собствени извънземни. Знаеш ли колко често съм ставал свидетел как прекратяват мъките на хора, изпаднали в психоза под влияние на киберсредства? Губим дори когато печелим, затова ако не спрем в най-скоро време, няма да останат живи хора, а само болни

машини. — Стори ми се, че Кронин се кани да отговори, но в този миг се сетих за още нещо. — Така че ти и твоите приятелчета може да сте инвестирали в това, да ни превърнете в машини, но аз не съм, нито, предполагам, повечето хора по света. Аз бях войник от елитните части. На теория би следвало всички тези механични приспособления, тренировките и опитът да са ме превърнали в един от най-силните хора на Земята. Аз обаче не се чувствам силен; чувствам се мъртъв, ужасен от видяното и стореното от мен.

Казах последното с пределна искреност и убеденост, но също така знаех, че в момента в Херефорд една група мъже и жени замерят екрана с каквото им попадне подръка — и това ме развесели за миг.

— Мен ме направи силен — настоя Балор.

— Направи те изрод — припя Бък в акомпанимент на китарата.

Толкова бях свикнал с музикалния фон, че бях престанал да го отчитам. Балор изгледа китариста кръвнишки.

— Ха, тези двамата тук са много добър пример — обади се Мадж. — Боже, можеш ли да ни предоставиш информация за донаборниците Бък и Гиби и да покажеш уголемените им снимки на екрана?

Започвах да се досещам какво целеше. Поредната евтина провокация. На екрана се появиха снимките на Бък и Гиби като донаборници. Видяхме двама младежи с войнишки подстрижки, които се готвеха да преминат обучение в тренировъчен лагер.

— А сега сравни и покажи разликите — каза Мадж.

В следващия миг видяхме Бък и Гиби в сегашния им облик, в цялото им великолепие на киберселяндури. Бък реши да се възползва от момента и започна да свири соло на своята китара.

— Поздравления, Кронин, в крайна сметка всички машинации на Кликата до момента се увенчават с това, да създадат машина, която произвежда деградирани селяндури и наркомани.

— Иухуу! — изкрещя Бък.

— Нека погледнем истината. Ние представляваме елита на вашата така наречена сила, а всъщност сме банда хаховци. Ами да, вижте Мадж с какво е облечен — казах.

— Хей, аз съм много сериозен журналист, мамка му! — оплака се той.

— Е, добре, тогава кой да стане водач? В крайна сметка ние работим с повечето правителства по света. Струва ми се, че вие искате да отхвърлите не само демокрацията, но и всичко останало, срещу което се борите — каза Кронин.

— Не сме стигнали още до въпроса за системата на управление, въпреки че там със сигурност ще открием повод за най-мощния и най-прозрачния...

— Лов на вещици? — предположи Кронин.

— Процес на разследване на корупция — довърши Мадж. — Но ние можем да помогнем на правителствата. С помощта на „Бог“ можем да разкрием толкова истини, колкото ни позволяват технологиите.

— Звучиш като Оруел — изсмя се презрително Кронин.

— Защо като Оруел? — попита Езичника. Нямах представа за какво говорят. — Не ние създадохме Паноптикума. — Продължавах да съм в неведение. — Механизмът за почти вездесъщото наблюдение вече беше внедрен. Сега ние просто го вземаме от вас и го правим достояние на всички хора. Така че да можем и вас да наблюдаваме.

Тогава Мадж каза:

— Що се отнася до демокрацията, с помощта на „Бог“ вече сме в състояние да проведем световно допитване с участието на всички хора. Един вид, да подпомогнем процеса на вземане на решения по ключови въпроси, като трябва ли да обявяваме война на изначално безобиден извънземен организъм? Нали така, Боже?

— В общи линии, Хауърд. Аз наистина притежавам технологията да проведе световно допитване, но процесът ще отнеме известно време — отвърна Бог.

— Хей, хора, Ролистън всеки момент ще влезе тук. Наистина ли трябва да продължаваме с тази разправа? — попитах.

Дори аз се бях увлякъл в спора. Не последва отговор.

— Добре — рече Мадж, леко раздразнен от думите на Бог. — Ще трябва да формулираме въпрос, на който да отговорят с „да“ или „не“. След като веднъж вече са се запознали с информацията относно Кликата, желаят ли хората да продължават да бъдат контролирани от нея? И ако Те искат мир, искаме ли го и ние? Хора, гласувайте — призова той.

— Значи, отново се доверяваме на извънземния компютърен вирус, защото... — започна Кронин.

— Защото всички ще знаят за какво гласуват. Могат да се допитат до близките си и приятелите си, които на свой ред да попитат техните близки и приятели и така нататък. По дяволите, хората биха могли да се допитат и до съвършено непознати на улицата.

— Няма да стане. Когато всички тайни излязат наяве, хората ще се раздалечат един от друг — обади се Кронин. — Помисли за уреждането на сметки, което ще последва, щом всички подозрения се потвърдят.

За първи път от началото на спора Мадж се ядоса. До този миг ми изглеждаше, че се забавлява.

— На теб това много ще ти хареса, нали, мамка му? Ами ако не стане така, както ти предвиждаш? Ами ако на хората им стигат шейсет години война? Ами ако сега ние започнем да си сътрудничим, така че нашите деца да не живеят с насилие?

— Винаги ще се намери някой, който да злоупотреби с това — отвърна Кронин.

— Да, но този път ние ще знаем кой е това — парира го Мадж. — Няма защо да се тревожим. Всичко свърши. Вече можем да виждаме манипулациите и всеки път когато някой се опита да ни излъже или да ни контролира в свой интерес, ние ще сме наясно с какво точно ни манипулира. Знаем истината. Вече не можете да ни плашите с лъжите си. Оттук нататък сами ще вземаме решенията. Ще има ли такива чекиджии като теб, които да се опитат да злоупотребят с това? Разбира се, че ще има, но вече всеки ще може да ги види. Това, което смяташ за наша слабост — или според теб възможността да не успеем, — е всъщност силната ни страна. Защо си мислиш, че ние искаме да живеем като теб? Твоята власт е илюзия, която не може да съществува без нас. Цялата ти жизнена философия се гради върху това, колко хора можеш да прецакаш. Това ли е представата ти за щастие? Това ли те мотивира, това ли те тласка напред, това ли е критерият ти за успех? Ама че кухо, мамка му. Повечето хора просто искат да си живеят живота, да работят и да се грижат за себе си и за хората, които обичат, само че вие не ни позволявате. Вие ни владееете, защото ние сме разделени. Е, сега вече ще се обединим. Да видим тогава ти какво ще правиш. — Кронин мълчеше. — Ето, оставихме непокътнато устройството на света, но вие трябва да си отидете, защото вашият начин на управление се провали. Ние пътуваме из междузвездното

пространство, в състояние сме да изградим наново човешкия организъм и да извършваме инженерни подвизи като тази сонда, но винаги ще продължаваме да се избиваме един друг заради насъщния. Това не е справедливо — довърши Мадж.

Кронин се усмихна самодоволно.

— Ами тогава спрете да се избивате.

Стори ми се, че Мадж се приведе напред, но всъщност това беше близък кадър, от който грозното му лице изведнъж се уголеми пред очите на целия свят.

— Добре, започваме тогава. Като за начало те уволняваме — каза той.

Аз прегледах данните за Кронин. Намираше се в луксозен асансьор на Бразилската сонда. Попитах Бог дали бразилските власти се готвят да го арестуват. Бог потвърди и тогава аз попитах също дали притежават достатъчно огнева мощ да се справят с Кронин, Кринг и други евентуални изненади. Бог потвърди и това мое предположение.

— Ама наистина, как го правите? — продължи Мадж. — Как успявате да оправдаете изпращането на смърт на милиони хора? И за какво са ви тези пари и властта? В някакъв момент те не се ли превръщат в абстракция?

Кронин се разсмя горчиво и каза:

— Защото независимо дали ще го признаете, човечеството върви напред.

И тогава Мадж стори нещо, което ми се стори смело и рисковано, но което показваше, че той в много по-голяма степен от мен вярва в хората, или поне повече, отколкото си мислех.

— Не, сега ще видиш как се върви напред. Боже, покажи на този извратен скапаняк хората на Земята — заповяда Мадж.

Кронин ни изгледа от екрана с убийствен поглед, но в следващия момент чертите му изчезнаха и на тяхно място се появи изглед от улица в някой от многобройните лондонски търговски квартали. Лондон беше духовната родина на Мадж. Хиляди бяха излезли навън и гледаха екрана, а после изображението се сви до размерите на малко прозорче, което беше заменено с кадри от Вашингтон, след това Париж, Берлин, Найроби, Пасифика, Берлин, Окланд — всички големи градове в света — а след това и по-малките градове, все по-бързо и по-бързо после градчета и накрая отделни лица. Хората стояха и гледаха

мълчешком, плачеха, прегръщаха се и се целуваха, разговаряха или просто зяпаха втренчено, но на лицата на всички се виждаше облекчение. Явно Мадж беше предвидил този ефект. Всички имаха уморен, но облекчен вид. Някои дори се осмеляваха да изглеждат щастливи. Изведнъж осъзнах колко бях уморен. Аз се олюлях до стената и започнах да се свличам. Мораг успя да ме хване.

— Ей, кретен, това не е бунт, а страхотен купон, мамка му. Войната свърши — извика Мадж.

Стори ми се, че малко избърза с това твърдение, но на хората им стана приятно. Освен това, докато гледах как на екрана просветваха едно след друго различните изображения, си дадох сметка колко много обичам онова, което беше останало от нашето клето човечество.

— Войната никога няма да свърши — каза Кронин.

— Дайте шанс на войната! — запяха в един глас Бък и Гиби.

— Какво искаш да кажеш? Заради Ролистън ли? Мислиш, че ако ни убият, нещо ще се промени? — попита Мадж.

— Не, но може би ще е по-добре да се концентрираме върху настоящия момент — предложих.

— Вие май не чухте какво каза Макдоналд, нали? Със знанията за биотехнологиите ще се доближим повече до боговете. Като вашата курва — каза Кронин.

Мораг вдигна очи.

— О, за мен ли говориш? Ама работата е там, че има много неща, които не бих направила, за да се сдобия с пари и власт. — Изглеждаше объркана. — Извинявай, но не съм сигурна кой от двамата ни всъщност е курвата?

— Вие подпалихте поредния голям човешки конфликт — продължи той, без да обръща внимание на хапливата забележка на Мораг.

— Ултиматум ли ни отправяш? — попита Мадж.

— Цялата колониална флотилия няма да позволи мрежата, която по всяка вероятност е най-важната тактическа цел на Земята, да остане под контрола на нещо, което признава само, че е било компрометирано от врага — каза Кронин. — Надявам се, че сте наясно.

— Кой си ти, че да вземаш такова решение? — настоях аз, въвлечен отново в спора, въпреки опасността, че Ролистън щеше да ни нападне всеки момент.

— Няма никакъв враг. Те искат мир! — извика Мораг.

Тя отчаяно се надяваше Кронин да я разбере. Той много добре съзнаваше какво му казва, но това вече беше без значение.

Кат, която стоеше пред вратата, ми изпрати спешно съобщение. Отворих го и видях иконката ѝ. Дали наистина изглеждаше нервна, нещастна или ядосана? Или на мен така ми се стори? Кронин отново отклони вниманието ми.

— За съжаление, не разполагаме с друго, освен с думите на някакво малко момиченце, при това курва, в чиято глава живее извънземно, макар целокупният опит на милионното човечество на Земята да я опровергава — каза Кронин.

Видях, че Мораг се опитваше да не се разплаче, но не заради думите на този задник, а заради мисълта, че когато всичко това приключи, може да ни се наложи пак да воюваме срещу себеподобни. Разбих как се чувстваше в момента. Въпреки че не смятах, че тя е способна да мрази Кронин, Ролистън и тяхната шайка колкото мен.

— Сержант... — започна Кат.

— Наричайте ме Джейкъб.

Не ѝ хареса, че я прекъснах.

— За да няма война, вие трябва да спрете — каза Мадж. — Ако изчакате няколко минути, човечеството ще ви даде пълномощията.

— Казахте, че когато приключите, ще излезете — напомни Кат.

— Казахме, че ще се предадем на вас, не на него. Съжалявам. Изведи хората си от помещението — казах, а след това се обърнах към всички в медийния възел. — Момчета.

Този път нещо в гласа ми накара всички да застанат нащрек.

— „Зная твоите дела. Ето, дадох ти врата отворени, и никой не може да ги затвори“^[1] — извика Кронин.

Сетих се за Викария. В следващия миг лицето на Кронин изчезна от екрана.

— Боже? — попита Мадж.

— Загубихме връзката с охранителните камери на асансьора. Струва ми се, че господин Кронин нареди да бъдат обезвредени.

— Ти си всички зли духове накуп — измърморих тихичко.

Мораг ме погледна, сигурно ме беше чула.

— Те идват — каза Кат по линията за свръзка.

Щеше да извади късмет, ако Ролистън не я убие. Кронин беше само за отклоняване на вниманието.

— „И запази словото Ми и се не отрече от името Ми“ — каза Бог, довършвайки цитата вместо Кронин.

[1] Откровение на свети Йоана Богослова 3:8. — Б.пр. ↑

28.

НА ПЪТ ЗА СИРИУС

Защо мразя Ролистън.

Цял живот този гадняр беше вършил само злини, но беше ясно, че те бяха част от работата му. Не го харесвах, нямах нищо против да умре, но не го мразех истински, може би защото самият аз бях дяволски щастлив, че все още не съм умрял. Мисълта за отмъщение, задето ни беше оставил на онова място, беше далечна и неосъществима мечта.

Извадихте голям късмет, че ни прибраха. Някакъв конгоански спасителен отряд, който извършваше последната си мисия. Издирваха оцелели от техните специални части, но попаднаха на нас. Когато ни евакуираха, имах чувството, че бяхме последната бойна совалка, която напусна Голямо куче 4. Небето се озари от наземната стрелба по нашата флотилия, която вече се намираше в далечна орбита. Беше красиво и някак нереално. Отстрани сигурно сме приличали на ходещи трупове. Мадж и моя милост просто гледахме с празни погледи, докато парамедиците на нашите спасители превързваха раните ни. Струва ми се, че дори не им благодарихме.

„Санта Мария“ беше товарен кораб отпреди войната, произведен в корабостроителниците на Далечна Бразилия. Кораб с цивилно предназначение, който беше преминал на постоянна военна служба. Ставаше дума главно за превоз на оборудване и боеприпаси, както и за извозване на ранени войници или личен състав обратно към Земята. Мразехме тези кораби, защото трюмовете им представляваха самостоятелни модули, със собствени животноподдържащи системи, които бяха напълно отделени от останалата част и построени от предложилия най-ниската цена изпълнител. С други думи, това беше затвор с тънки, студени стени, които ни деляха от безвъздушното пространство.

Хората, които се връщаха на Земята, бяха събрани от кол и въже, оцелели по един или друг начин. Не пътувахме в компанията на своите бойни отряди. Тук не се зачиташе военната йерархия. Единствените представители на официалната власт бяха двама военни полицаи. Те си седяха в бронирана кабинка, защото рискуваха да бъдат убити, ако се покажат навън. Никой не харесваше военната полиция, нито властите, които представляваше. Нашите военни полицаи бяха янки.

Тъй като никой не ни контролираше, много скоро Дарвиновата теория за естествения отбор заработи с пълна сила. Набелязваха се жертви, уреждаха се сметки, разпределяха се местата в хранителната верига и се очертаваха територии. Имаше хора от всякакви националности, но предимно от развиващите се страни — британци, французи и американци. На конгоанските части не им се налагаше да прибягват до услугите на осемдесетгодишни корита, за да върнат хората си у дома. Като численост янките превъзхождаха всички останали, но страдаха от тежко вътрешно разделение.

Освен това на този кораб имаше необичайно високо струпване на войници от специалните части. Това щеше да затрудни в голяма степен борбата ни за установяване на място в хранителната верига. Пиячката и дрогата щяха да стигнат за два, най-много три дни; след това щяха да останат само дажбите ром, които никога не бяха достатъчно големи. Така че започнах да се оглеждам за жертва. Това щеше да бъде предупреждение към останалите; заявяване на желанието ми да бъда оставен на мира. Не исках да ставам бащица, отстъпвах това звание на онези, които напиреха да си го присвоят, обаче исках да дам съвсем ясно да се разбере, че не беше безопасно да се закачат с мен. Така или иначе, жертвата трябваше да бъде някой задник, който не си затваряше устата, но имаше достатъчно мускули и сили да тормози другите. Трябваше да е мъж, нямаше друг начин. Избрах някакъв тип от Втори парашутно-десантен полк, който беше на ръба на киберпсихозата. Убих го за бутилка уиски. А то дори не беше добро. Е, поне предупредих останалите. Щяхме да пътуваме цели осем дни.

Мадж си запълваше времето по свой си начин; аз си седях на койката и се наливах. Обръщах твърде малко внимание на ставащото около мен и изобщо не разсъждавах. Спомням си само гнева и вцепенението. Странното състояние на липса на чувства. С Мадж водехме разговори, но говореше предимно той, пък и нищо не си спомням от тях. Мадж дори трябваше да ме кара насила да се грижа за раните си.

Обаче помня Викария. Носеше лекъосана униформа без нашивки или други белези за военния му чин. Беше обрасъл с косми и имаше сплътсени коса и брада. Приличаше на безумец — имаше нещо сбъркано в дивите му кървясали очи. Грозните, но функционални джаджи, които запълваха половината му глава, не допринасяха кой знае колко за приятния външен вид, а на всичкото отгоре той не млъкваше. Беше дрогиран, защото изобщо не спеше, а през цялото време проповядваше. Бълнуваше за Бог, за края на света и разбира се, за Тях, за бесовете, докато някой не му разбиеше устата. На няколко пъти се бяха опитвали да го пребият от бой, за да млъкне най-сетне, но в последния момент, преди да го довършат, нещо винаги спираше нападателите. Дали заради вярата, или пък защото смятаха, че да убиеш толкова луд човек, носи лош късмет? Истината е, че никой не изгаряше от желание да бъде близо до него.

Помня, когато влязохме в трюма за първи път, той вече беше там. Беше вдигнал ръка и ме беше посочил, след което беше започнал да крещи, а по къдравата му черна брада бяха потекли лиги.

— Зная твоите дела^[1]; носиш име, че си жив, а си мъртъв. Буден бъди и укрепявай останалото, което е на умиране; защото не намерих делата ти свършени пред Моя Бог^[2].

Бях го блъснал и отминал, опитвайки се да не вдишвам смрадта, която се носеше от него.

Постепенно неговото бълнуване и проскърцването на корпуса се превърнаха в постоянен звуков фон на борда на „Санта Мария“. Отначало проповедите му ми изпияваха нервите, както и на останалите. Всички присъстващи бяха имали вземане-даване с религиозни свързочници. Но човек трябваше да проявява търпимост, защото благодарение на свръзките оставахме живи. С тяхна помощ извикваха кораби за евакуация, те даваха сигнал за въздушни нападения и артилерийски обстрел; те поддържаха общността

пomeжду ни, така че човек от време на време беше склонен да им прости някоя и друга странна проповед. Обаче Викария просто минаваше всякакви граници. Ала за мое учудване, неговите разкази започваха да ми действат успокоително. Улових се, че все повече се заслушвам в тях, за да не мисля толкова за Грегър, Ролистън, Нинджата и това, че не бях успял да се погрижа за хората си.

— Кой е той? — попитах.

Изглежда, че Мадж беше изненадан от интереса ми към нещо, различно от уиски и мрачни мисли.

— Викат му Викария — отвърна Мадж.

Предполагам, че се беше осведомил, защото по принцип се интересувахе от заобикалящата го среда.

— Хм, отива му. А какво друго можеш да ми кажеш?

— От Зелените чудовища е, бил е прикрепен към щаба на Главното командване. Говори се, че взел участие в операция „Спирала“.

Бях чувал само слухове за тази операция — съвместен проект на Главното командване и Агенцията по национална сигурност, чийто обект беше Тяхната комуникационна инфраструктура. Ставаше дума за изпращане на хакери в извънземната мрежа.

— Това не беше ли слух? — винаги бях вярвал, че тази операция е поредният военен мит.

— Така разправят — отвърна Мадж и вдигна рамене.

— А той какво разправя?

Любопитството ми беше по-силно от мен.

— Че видял лицето на дявола. Но ако слуховете са верни, то или всички участници са били лоботомирани, или са откачили безвъзвратно — задоволи интереса ми Мадж.

— Значи, той е по-скоро от вторите?

— Не, той е най-нормалният — каза Мадж.

Всъщност бях изненадан, че нещата не се бяха влошили още порано. Макар че се случи едва на втория ден. По всяка вероятност на следващия щяхме да останем без пиене и без дрога и тогава алтернативата щяха да бъдат военните транквиланти и абстиненцията. Е, тогава вече играта щеше доста да загрубее.

Струва ми се, че първият превъртял беше вземал някакви гадни психотропни вещества, а на всичкото отгоре непрестанният монолог на Викария се беше вплел в структурата на неговите халюцинации, обвинявайки го в създаден от видения християнски пъкъл. Няма нужда да казвам, че онзи тип никак не изглеждаше щастлив от цялата работа.

Чух виковете. Откачалката беше извисил глас до такива висоти, които говореха за прекриване на границата на нормалността и звучаха нечовешки. Викария му предложи да изгони бесовете от него. Откачалката имаше неколцина приятели, които се опитваха да му попречат да нарани себе си или някой друг. Помислих си, дотук с Викария. С изненада установих, че неговата врява щеше да ми липсва.

Но още повече се изненадах, когато се смъкнах от койката и се спуснах цели осем етажа надолу по леглата. Минах покрай бойци от елитни части и обикновени войници, които се бяха подпрели на лакът — опиянчени зяпачи на предстоящото кърваво убийство. И аз трябваше да направя като тях. По-късно Мадж ми сподели, че си мислел, че си прося смъртта.

Когато стъпих на студения под, видях какво ставаше. Откачалката беше приклепил Викария на една от койките. Пичът, на чиято койка се разиграваше случката, се беше отдръпнал в другия край, до преградата със следващата койка. Беше се опулил, нямаше очи, а черни леци, като всички останали, а на лицето му грееше воайорска усмивка, докато се наслаждаваше на това, как откачалката реже късове от плътта на Викария. Е, не беше чак толкова странно, предвид липсата на сензорни кабинки на борда.

Викария беше облян в кръв, но между отделните писъци, успяваше да цитира Светото писание, макар че все още не проумявах как можеше да бъде толкова отдаден на каузата си.

— Не бой се никак от онова, което има да претеглиш^[3] — изкрещя Викария.

Откачалката беше чисто гол и също беше облян в кръв. Стори ми се, че кълцаше не само Викария, но и собствената си плът. Картинката на гол-голеничък човек, който сам си причинява наранявания, беше почти клише за въздействие на психотропна droga. Държеше някакво назъбено парченце желязо, въпреки че със

сигурност притежаваше имплантирани оръжия. Съдейки по хардуера по черепа му, беше свързочник, също като Викария. А пък атлетичното му тяло на плувец, ципите на пръстите на ръцете и краката, татуировките, които успях да различа под кръвта, и хрилете, говореха, че по всяка вероятност е Тюлен. Което автоматично означаваше, че двете жени зад него също бяха Тюлени. Тримата имаха числено предимство спрямо мен, а Тюлените знаеха какво правят. От друга страна, аз никак не бях убеден, че знам какво правя. Откачалката хлипаше и умоляваше Викария да млъкне. И двете жени не бяха щастливи от случката и внимаваха техният човек да не пострада.

— Пусни го — казах внимателно.

— Ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да ви изкуси, и ще имате скръб десетина дни!^[4] — изпищя Викария.

Едната от жените, ниска, набита мъжкарана, с военни панталони и изрязана тениска, увила потна кърпа около главата, се премести, за да ме наблюдава по-добре и да се намеси, ако се стигнеше до насилие от моя страна.

— Ей, т'ва е личен въпрос, не се меси, по дяволите — ми каза тя.

Предвид обстоятелствата се насилваше да прозвучи по-категорично, отколкото ѝ се искаше, но беше очевидно, че и на нея тази работа не ѝ харесва. Погледнах я, а тя отвърна на погледа ми с черните си, безизразни леици. Викария изпищя, когато онзи му пусна още кръв.

Не бях сигурен, че можех да се справя и с двете жени, дори и да бях в най-добрата си форма, което си беше самата истина, макар раните ми да заздравяваха доста бързо. Ако и откачалката се включеше да ни разтървава, работата ми беше спукана. Защо, по дяволите, Мадж не беше тук? После се сетих, че не му бях пратил съобщение. Поправих грешката си с приглушен глас и изчаках известно време, но не свалях поглед от жената Тюлен.

— Как се казваш? — попитах.

— К'во те засяга?

— Аз съм Джейкб — казах, без да обръщам внимание на агресивния отговор.

— Виж к'во. Изобищо не те засяга. Остави човека да довърши к'вото е почнал, и ще си оберем крушите.

— Ами ако правеха това с някой от вашите?

— Този не е от твоите — рече ми тя. Много добре знаеше, защото, ако Викария беше от моята част, изобищо нямаше да водим този разговор, а направо щях да съм ги нападнал. — Пък и т'ва си е двубой.

— Кажми ми как се казваш — помолих отново.

Стори ми се, че невъзмутимият ми тон започваше да ѝ действа. Викария изкрещя отново, когато онзи отрязва поредното парченце плът от него. Ако не се намесех скоро, само щях да съм си загубил времето. Няма нужда да казвам, че откакто се бях намесил, все повече хора започваха да обръщат внимание на случката.

— Реб — накрая ми отговори тя.

— Да не ме занасяш? Това съкратено от „разбойничка“ ли е? — казах и се усмихнах.

Плоска, лишена от хумор усмивка.

— Не, от Ребека — рече тя. Не беше развеселена от шегата ми.

— Ъ, Ребека. Не е точно двубой, защото вие сте... Тюлени, нали така? — Тя кимна. — А пък другият е хакер, който цял живот е работил на бюро и дори не е участвал в бойни действия. Така че, не ми изглежда много равностойно, какво ще кажеш?

— Така е, но никой не е длъжен да слуша по дваайсет и четири часа приказки за огън и жупел — отвърна тя.

Присъстващите нададоха приглушени одобрителни възгласи.

Викария не облекчи много положението си, защото точно в този момент извика за пореден път:

— Бъди верен до смърт, и ще ти дам венеца на живота^[5].

— Млъкни бе, млъквай, млъквай! — крещеше откаченият тип, а думите му се оплетоха и се превърнаха в неразбираем брътвеж.

Последваха нови писъци, когато Тюленът отрязва още малко плът от Викария.

— Вашият човек е ранен — казах. — Това няма да му помогне кой знае колко.

— Убийте вряскащото копеле! — изкрещя жена от горните етажи на койките.

Погледнах натам, откъдето беше долетял гласът ѝ.

— Ако не млъкнеш, ти ще си следващата! — извиках ѝ аз.

Реб отново помръдна, готвейки се за бой. Мадж разбута тълпата с лакти и ми кимна, като се постара жените да разберат, че ако се наложеше да се бием, щяхме да сме двама на двама. Правила от паркингите пред кръчмите.

— Права си. Не е честно да търпиш това всеки ден по дваисет и четири часа, нито пък да чуваш как мъжът под теб от време на време посяга на себе си или да душиш смрадта на двеста мръсни войници, които сerrat и се потят, по дяволите. Не е честно, че повечето ти приятели са мъртви, а пък живите по един или друг начин са прецакани, но той няма вина за това и убийството му с нищо няма да ти помогне — казах. Изобщо нямах представа откъде ми бяха хрумнали подобни думи, но съзнавах, че гласът ми звучи гневно. — Колко още можем да влошим положението си днес?

Не исках да съм на нейно място. Не можеше да си позволи да прояви слабост, защото някой можеше да я набележи за жертва. От друга страна, имах чувството, че тя много добре разбира какво ѝ казвах. Давах ѝ възможност да излезе от ситуацията. В момента изобщо не ми пукаше за мен самия, камо ли за някакъв побъркан непознат.

— По дяволите — продължих. — Много си права. Това изобщо не ме засяга.

Обърнах се и започнах да се катеря обратно към койката си. Зад мен Реб и другата жена Тюлен издърпаха техния свързочник от Викария и започнаха да го влачат обратно към тяхното гето. Потърсих Мадж по линията за свръзка.

— Дръж Викария под око — казах.

— Да не съм му бавачка, мамка му? — запротестира Мадж.

Аз изключих връзката.

— Бог те е избрал да бъдеш Неговият праведен меч! — нададе вой Викария.

Изпицях и скочих в леглото, при което си ударих главата в койката отгоре. Не беше най-доброто събуждане. Остриетата ми се бяха показали и вече нарязваха на лентички евтините чаршафи. Струва ми се, че беше успял да се добере толкова близо до мен,

понеже дажбата ром и остатъкът от уискито, което бях задигнал от онзи тип, когото убих, бяха на привършване. Пардон, онзи тип, когото бях заклал като животно.

— Разкарай се... от койката ми... мамка му!

Само това успях да кажа.

Викария се наведе към мен. Лъхна ме неговият лош дъх, миризмата на кисела пот, пикня и лайна. Като се връщам назад в мислите си, ми се струва, че смрадта сигурно е била неговият защитен механизъм, начин да се предпази да не бъде убит от някого, който не е бил здраво натакован с дрога.

— Слушай! Трябва да ме чуеш. Ще бъдеш призован и ще трябва да откликнеш!

Той сякаш беше придобил огромни размери, надвесеното над мен лице на безумец изглеждаше гигантско в клаустрофобичното пространство на моята койка. Осъзнах, че се страхувам от този тип. Междувременно бяха започнали да кресят към нас да млъкнем.

— Махни се от мен! — извиках.

— Хей, пичове, искате ли да ви оставим насаме? — подвижна Мадж от койката под мен; на него явно му беше забавно, въпреки че гласът му прозвуча уморено.

В съзнанието ми се беше загнездило нещо, което не ми даваше мира. Нещо се беше променило или поне не беше същото. Изпитвах тревога отвъд притеснението от смрадливия религиозен фанатик, който се беше опитал да припълзи до моята койка.

— Когато стане време за второто...

— Млък! — сряза го сержантът в мен.

Нещо в тона ми го накара да млъкне.

— Исусе Христе, благодаря Ти — измърмори Мадж.

— Не споменавай напразно името Господне... — започна отново Викария.

— Млъкни! — изкресях отново. И тогава разбрах какво не беше наред. — Мадж, кога свалиха ветрилата? — попитах.

Имаше нещо тотално сбъркано в хармоничните трептения на фоновия шум. Онова инстинктивно усещане, че се движиш с идиотска скорост, беше изчезнало. Бяха изминали едва три дни от осемдневното пътуване и вече бяхме паднали под скоростта на светлината.

— Махни се от койката ми — казах на Викария.

Изглежда, че подейства.

Надникнах надолу, като се опитах да не обръщам внимание на световъртежа при вида на десетината метра, които ме дяляха от пода, и потърсих Мадж с поглед. До него на койката лежеше някакъв млад красавец, но Мадж беше буден и нащрек, а лещите камери в очните му кухни се размърдаха, докато се опитваше да ме фокусира.

— Върви си, момче — казах внимателно на компаньона на Мадж.

Той се измъкна от койката.

— Сигурно са ги свалили, докато сме спели — каза Мадж, погледжайки към голия младеж, който се спускаше надолу по койките. — Защо, проблем ли има?

— Така ми се струва, понеже не се движим — казах аз и придърпах бойните си панталони и тениската, и започнах да завързвам връзките на кубинките.

— А ветрилото? — попита той.

— Откъде да знам, по дяволите.

— В такъв случай, налагаше ли се да ме събуждаш и да изхвърляш забавлението ми от леглото? — настоя той.

— Не съм те събуждал — уточних.

Хората наоколо започнаха да си дават сметка, че става нещо. Набързо всички разбраха, че сме паднали под скоростта на светлината. Потърсих връзка със „Санта Мария“ за повече информация, но не получих отговор. Нито другите, които се бяха опитали. Тогава опитах с военните полицаи, залостени в тяхната бронирана кабинка, но и те не ми помогнаха.

Спуснах се надолу по койките, а Мадж ме последва. Викария стоеше долу, в основата на колоната легла.

— Зная, че не можеш да търпиш лошите; зная, че си изпитал ония, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжци! Че си претърпял и имаш търпение, че за името Ми си се трудил и не си се уморил! Но имам нещо против тебе, задето остави първата си любов. Помни прочее откъде си паднал, и се покай, и върши предишните дела!^[6]

От околните койки долетяха обичайните молби за тишина, придружени със заплахи, но повечето хора вече бяха свикнали с

Викария.

— Какви ги приказва тоя? — попита ме Мадж.

— Паднал е от високо — казах.

Хората започваха да се трупат около въздушния шлюз, който свързваше нашия модул с останалата част на „Санта Мария“. Дватама с Мадж ги разбутахме и се добрахме до шлюза, като междувременно Мадж кимаше за поздрав на хората, с които се беше запознал.

Реб, другата жена с нея предишния ден и техният свързочник също бяха застанали до шлюза. За щастие, този път откачалката беше облечен. Раните, които сам си беше причинил, започваха да хващат коричка и беше изпаднал в транс. Реб ми кимна, но видях, че се почувства гузна. Нямах време за глупави въпроси. Просто останахме там и изчакахме свързочника да излезе от трансa си.

В някакъв момент той отвори очи и започна да клати глава.

— Е? — попита Мадж.

Онзи ни погледна, но не ни позна, а после вдигна поглед към Реб и каза:

— Те не само са ни заключили тук, ами са строшили заключващия механизъм — прегледах файловете на охраната.

— А можеш ли да влезеш в системите на кораба? — попита Реб.

Той поклати глава.

— Тъ. Въвели са тотално информационно затъмнение. Всички системи за свръзка са изключени.

— А не можеш ли да ги излъжеш и да влезеш през някой от многобройните датчици? — попита Викария, изведнъж придобил съвсем трезвомислещ вид.

За момент всички го зяпнаха, особено свързочникът, който се беше опитал да го накълца на парченца предишния ден.

— Опитах, но мисля, че са изключили всички датчици — каза той, съвземайки се от смайването си.

— А защо не опиташ безжична връзка с вътрешния екран или интеркома? — предложи Викария.

Свързочникът започваше да побеснява.

— Виж какво, разбирам си от работата. Без свестен трансмитер не мога да получа достатъчно силно захранване ето тук

— и той се плесна по главата, — за да вляза в нискоенергийните им системи.

— Тъй казва Светият, Истинният. Аз имам ключа Давидов. Туй, що отварям, не ще затвори никой, както туй, що затворя, никой не ще отвори^[7]. Бог ми прати този дар.

Последваха стонове на недоволство, когато Викария отново се върна към предишната си същност, и когато изпадна в транс, се свлече на пода, което, трябва да му се признае, предизвика мелодраматичен ефект. Хората започнаха да се бутат един друг, за да не се стовари Викария върху тях, така че когато тупна на земята, нямаше кой да омекоти удара. След което всички отново насочиха вниманието си към Тюлена свързочник, който беше застанал до въздушния шлюз.

— Ти какво смяташ? — попитах Мадж.

— Ами за да ни спрат и да ни заключат тук, сигурно има някаква причина — отвърна той. — Обаче нищо хубаво не ми идва наум.

Върнах мислено лентата назад и намерението им ми се стори съвсем очевидно. Мисля, че всички в някакъв момент се досещахме, но никой друг, освен Викария, не искаше да го признае.

— Възнамеряват да блокират външните врати на въздушния шлюз и да ни изхвърлят в Космоса — рече Викария, когато излезе от трансa си.

— Какви джаджи имаш в главата си? — попита Тюленът свързочник.

Викария не му отговори. Остави достатъчно време на струпалите се войници да отрекат случващото се и да отправят още няколко обидни квалификации по адрес на неговото крехко психично здраве.

— Ти сигурен ли си? — попитах го аз.

Той кимна. Това ми беше достатъчно.

— Но защо? — попита другата жена Тюлен.

— Тук има твърде много хора, които знаят истини. Ездачът на рижия кон, що отделя мир от земята, и дяволът, що лъже, са врази на праведните люде — каза Викария.

Притесних се, защото в думите му имаше доста здрав смисъл.

— Ролистън? — попита Мадж.

Аз вдигнах рамене. Но хората бяха дочули въпроса му.

— Значи, заради теб, така ли? — попита нечий глас.

Познах човека. Беше от нашия полк, както и приятелите му.

— Браво, насъскайте се сега срещу нас, много ще помогне — каза Мадж.

— И заради мен — каза Викария. — Въпреки че се отрекохте от мен, аз видях лицата на дявола и Бога. Разбрах Тяхната свещена геометрия. Оpozнах идолопоклонническата катедрала на Техния информационен градеж, пробен камък за човешкото зло. Това е плодът на дървото, що се зове познание и що вовеки ще прокълне всинца.

Тревожеше ме надигащия се в мен въпрос — ами ако в края на краищата всички луди не бяха луди? Ами ако просто знаеха разни неща?

— По дяволите, безумецо, млъкни — изкрещя някой от тълпата.

— Вие май не слушате какво ви се говори — каза Тюленът свързочник. — Те искат да го убият, защото той знае разни неща.

Викария кимна.

— Ами ако предложим теб в размяна, може би ще ни оставят живи? — каза мъжът от нашия полк.

А, дотук, значи, с бойната солидарност, помислих си.

— Да бе, страхотна идея — каза Мадж.

— Поне да опитаме — каза мъжът с равен глас.

Пак се започна.

— Що си такъв наивник бе? — изрева Реб. — Онези отвън се опитват да ни убият, а ти се опитваш да подклаждаш война тук вътре.

— Да, ако така ще се измъкнем живи — отвърна войникът.

— Воините Христови са опасни. Ние всички знаем твърде много и ще се бием с преправеден гняв. Ние сме като небесно воинство: нашите огнени мечове не ще станат палешници — каза Викария, а после се обърна към Тюлена свързочник, който само допреди няколко часа беше изрязвал парченца плът от него: — Трябва да изпратят сигнал, преди да отворят шлюзовете към Космоса. Ще ги пресрещнем в небето с мечове в ръка.

Каза това и в очите му припламна искрата на фанатизма. Тюленът се замисли над думите му.

— Това са го предвидили. В най-лошия случай или ще взривят вратите, или ще ни изхвърлят навън с целия модул и ще изключат животоподдържащите системи.

— Животоподдържащите системи са изключени! — изкрещя някой от задните редици.

Значи, затова вътрешните системи бяха започнали да ми помагат да дишам и изведнъж беше станало много студено.

— В най-добрия случай можем да се надяваме да ги забавим малко — каза свързочникът.

— Трябва да минем от другата страна на въздушния шлюз — рече Реб и потупа вратата му за по-голяма тежест на думите си.

— Единственият начин да се промъкнем от тази страна е, като го изрежем или взривим; механизмът е прецакан — добави свързочникът.

Загубихме още няколко минути, докато проверявахме дали случайно някой не разполага с експлозиви или режещи фенерчета.

— От тази страна ли? — попита Викария.

— От другата страна има ръчна помпа, с която може да се отвори — поясни свързочникът.

— А пък аз имам ключовете към смъртта и подземното царство — каза Викария. — Някой трябва да премине оттатък.

Сега вече всички го бяха зяпнали.

— Хайде, опитай се да обясниш какво имаш предвид, без да късаш нервите на хората с религиозните си простотии — помоли го Реб.

Вместо отговор, той бръкна в дъното на покритите с мръсни петна бойни панталони и започна да тършува.

— Да не си си заврял ръката в гъза? — попита Мадж и не вярваше на очите си.

— Що, предпочиташ да е в твоя ли? — заяде се Реб и се ухили, с което определено спечели симпатиите ми.

Най-накрая Викария изгрухтя и извади ръка от панталоните.

— Хареса ли ти? — попита Мадж.

С тържествен вид Викария ни показва кафявия си юмрук, а после разгъна пръстите и вътре се показва някакво омазано с лайна устройство.

— К'во е т'ва? — попита Реб.

— Горелка за ключалки — казах и усетих, че ми призлява. Викария се опита да ми я подаде, но аз се дръпнах назад. — Защо я даваш на мен, по дяволите? — попитах, въпреки че много добре знаех.

— Който побеждава, няма да бъде повреден от втората смърт^[8] — рече Викария.

— Винаги ли държиш горелка за ключалки в гъза си? — попита Мадж.

Изведнъж разбрах, че много хора гледаха към мен с очакване.

— Благодаря, че избра точно мен — измърморих.

— Какво толкова, и бездруго ще умрем в безвъздушното пространство — каза Мадж.

— Ако искаш, можеш да ме смениш? — предложих.

— Не, мамка му, аз не съм печен войник — каза той.

Идеше ми да го убия с поглед.

— Нямаме много време — напомни ни свързочникът.

— Ами тогава, иди ти и свърши работата, по дяволите — креснах.

Аз наистина нямах никакво желание и не проумявах защо бяха избрали мен. Тук имаше много войници от специалните части. Стори ми се, че причината беше, че Викария беше връчил на мен горелката за ключалки.

— Защото ти си праведният... — започна Викария.

Остриетата ми сами се показаха.

— Млъкни, по дяволите! — и го заплюх. — Още една думичка от твоите лайняни религиозни приказки и се заклевам, че на мига ще те пратя при твоя Бог.

Той се вторачи в черните ми леци. Изведнъж лудостта беше изчезнала от дивия ту поглед.

— Не вярвам в Бог — каза внимателно, с равен глас.

Останахме така доста време, втрепенени един в друг, сякаш установявахме някакво негласно споразумение, което и до ден-дневен май така и не разбрах.

— Можеш ли да хакнеш външния въздушен шлюз? — попитах го. Той кимна. — По дяволите! Мамка му! — започнах да крещя. Наистина се бях изплашил. — Даже и да успея, ще трябва да се бия, за да стигна от другата страна на онази врата — и посочих вътрешния шлюз, който водеше към „Санта Мария“. Никой не се

обади. — Някой знае ли изобщо къде се намира външният въздушен шлюз? — казах.

В следващия миг върху вътрешния ми дисплей запремига иконката на текстови файл — Викария го беше изпратил. Отворих го и видях схема на кораба, на която беше оградено с кръгче разположението на външния въздушен шлюз.

— Ако успея да отворя вратата, пак не съм сигурен, че ще успеем да избием всички — казах на вече разгневените войници край мен.

— Ти отвори вратата, а другото остави на нас — ми каза Реб.

Погледнах ги за последно, пуснах още една ругатня и тръгнах към външния въздушен шлюз. Чух глух удар — Викария се свлече на пода — отново беше изпаднал в транс. Пътъом грабнах пожарогасителя от стената. Видях как плъзгащата се врата към външния въздушен шлюз се отвори.

Напомпаните човешки същества издържат много малко време в безвъздушното пространство. Имах известни вътрешни запаси от кислород, укрепена свръхструктура и вътрешни системи, с чиято помощ криво-ляво щях да се оправя. И все пак това бяха най-ужасните трийсет секунди в моя живот. Не съм сигурен, че мога точно да ги възпроизведа: но беше толкова студено, че имам чувството, че изгарям. Ставите ми агонизираха. Изпуснах пяна от пожарогасителя, за да се изстрелям напред. Не знам как съм успял да се закрепя и да се покатеря върху корпуса на „Санта Мария“. Помня, че в някакъв момент зърнах звездите. Имах усещането, че се намирам под доста странен ъгъл спрямо кривината на корпуса. За миг усетих покой и красота. Бях повече от сигурен, че съм умрял.

Нямам никаква представа как съм се добрал до въздушния шлюз, нито как съм успял да се справя с омазаната с лайна горелка за ключалки. Когато ме намерили върху пода на въздушния шлюз, съм ридаел, дишал съм тежко и съм се смеел истерично. Месеци по-късно гледах записа, докато военният съд заседаваше. Не можях да се позная. Сякаш дяволът беше навлякъл нечия плът, която смътно напомняше мен.

Някак си остриетата ми се бяха забили в коремите на двамата военни полицаи. На записа видях как някой стреля отново и отново по чудовището, което приличаше на мен, но то продължаваше да

напредва из вътрешността на „Санта Мария“, убивайки всички, които му се изпречваха. През цялото време крещях едно-единствено име. Ролистън. Едва по време на процеса се потвърди, че той беше издал заповедта, но аз бях разбрал това по-рано, затова търсех именно него, обаче него го нямаше там. После видях ухиления, окървавен труп да отваря вратата между вътрешния въздушен шлюз и товарния отсек и да се строполява на пода.

Когато кацнахме на Земята, вместо добре дошли, чухме воя на сирени. Бяхме говорили да избягаме, но къде ти. Мадж ни беше уверил, че всичко ще бъде наред. Беше излъчил репортажа веднага щом навлязохме в Слънчевата система. Арестуваха ни и ни извозиха в орбита до Далечната Ниота Млима^[9], но дотогава общественото мнение вече беше на наша страна, а Мадж ме беше уредил с адвокат, с когото се познаваше покрай работата си.

Последвалият бунт на борда на „Санта Мария“ след бягството ни от трюма не беше по-добър от моето „пиянство“. Всички бяхме наказани с дисциплинарно уволнение, но не последва нищо по-страшно. А можеха да ни разстрелят за вдигане на бунт. Не че не бяхме виновни — никъде в закона не се казваше, че не могат да ни изхвърлят в Космоса. Обаче вече се казва. Благодарение на Мадж, който се погрижи, въпреки Закона за държавната тайна, името на Ролистън да бъде опозорено. Макар че в крайна сметка така само му помогнахме да се покрие още по-дълбоко в света на незаконните тайни операции.

Когато по-късно отново срещнах Викария в Дънди, ми се видя по-нормален, но онова, което най-силно съм запомнил от онзи процес, беше него самия — дивият поглед, лигите, които се стичат по рошавата му сплъстена черна брада, крясъците към Ролистън. Неизменно едни и същи:

— Зная де живееш — там, дето е престолът на Сатаната!^[10]

[1] Откровение на свети Йоана Богослова 3:15. — Б.пр. ↑

[2] Откровение на свети Йоана Богослова 3:1-2. — Б.пр. ↑

[3] Откровение на свети Йоана Богослова 2:10. — Б.пр. ↑

[4] Откровение на свети Йоана Богослова 2:10. — Б.пр. ↑

[5] Откровение на свети Йоана Богослова 2:10. — Б.пр. ↑

[6] Откровение на свети Йоана Богослова 2:2-5. — Б.пр. ↑

[7] Перифраза на Откровение на свети Йоана Богослова 3:7 („Тъй казва Светият, Истинният, Оня, Който има ключа Давидов, Който отваря, и никой не ще затвори, — затваря, и никой не ще отвори“). — Б.пр. ↑

[8] Откровение на свети Йоана Богослова 2:11. — Б.пр. ↑

[9] Звездна планина (суахили). — Б.пр. ↑

29.

АТЛАНТИДА

Най-напред усетих скоростта. Съвсем не беше за пренебрегване. И не се опитваха да спасяват никого. Ами искаха да избият всички ни. Или поне на мен така ми се струваше.

Бък и Гиби най-сетне бяха престанали да свирят и бяха сграбчили оръжията си, с лица към входа на пристанището. Бяха заложили мини — сюрпризи за корабите, но това нямаше да се окаже кой знае какво препятствие за Сивата дама.

Мадж държеше своя калашников и ни прикриваше. Аз бях опрял карабината на рамото си и бавно се придвижвах, приведен напред, към Мораг и Езичника. Вратата към охраната отвън се взриви и полетя към нас, а свръхналягането от експлозията ме изхвърли във въздуха. Грегър успя да се задържи на крака някак и вдигна на рамото си своя релсотрон „Мъстител“. Тъкмо понечих да се изправа, и те започнаха да стрелят с автоматични гранатомети. Не съм сигурен, че и по време на войната бях виждал да се изстрелват толкова много гранати наведнъж. Използваха заслепяващи гранати, електромагнитни заряди и многоспектрни гранати, които изпускаха горещ дим.

Всички освен Мораг притежавахме защита срещу ярка светлина и имяхме заглушители. Когато светлината е прекалено ослепителна, а шумът твърде силен, нищо не може да помогне, а случаят беше точно такъв. Мораг моментално ослепя и оглуша. Горещият дим попречи на термографите ни и замъгли специалното ни зрение, докато лещите се опитваха да го възстановят. Теоретично погледнато, би следвало димът да попречи и на врага. Да, теоретично погледнато.

Някои от нещата помнех, останалото успяхме да възстановим впоследствие. Чух как Грегър започна да стреля с релсотрона, докато аз отчаяно чаках да ми се върне зрението. Зад мен нещо избухна и вратата към въздушния шлюз се отвори. Дотук добре — поне Балор беше там.

Зрението ми се възстанови и видях изпълнената с горещ дим стая. Успях да различа разкривения силует на Грегър. Заглушителите ми успяха да подават пронизителния свръхзвуков писък при всяко попадение на светкавичните изстрели. Не виждах срещу кого стреля. Обаче Рану виждаше. Той стреля два пъти с гранатомета си към фойето, преди да се извърне и да започне да обстрелва вратата към пристанището.

Продължавах да търся мишена сред дима, но зрението и слухът ми не се бяха възстановили напълно. Чух Мадж, Бък и Гиби да стрелят в посока на пристанището; за момента никой не им отвърщаше. От дима пред мен изникна Ролистън. Видях ярката ослепителна светлина на неговото плазмено оръжие. Той се олюля и спря. Умът ми не успяваше да смели информацията и аз направих нещо, което ми се беше случило един-единствен път в живота, при първото ми сражение — замръзнах на място. Грегър и Ролистън взаимно се стреляха. Грегър го засипваше с откос след откос с релсотрона, а майорът му отвърщаше със същото с плазменото си оръжие. Виждах очертанията на парченцата плът, които хвърчаха от тях, но и двамата успяваха да се задържат на краката си.

Езичника ме засрами с бойните си умения. Той изникна от едната ми страна, с лазерната карабина на рамо и започна да стреля по Ролистън. Аз изправих моята и най-сетне успях да стрелям. Грегър падна на земята. Отново замръзнах. Ролистън се промъкна доста бързичко сред мъглата, но той беше много по-здравео напомпан от мен. Стреляше с плазменото оръжие, без да спира, но се целеше отвъд нас. Зад мен някой извика от болка.

— Раниха Балор! — изкрещя Мадж.

В този миг бях готов да се откажа, за малко да насоча оръжието срещу себе си. Ролистън беше обезвредил като на шега двама от най-добрите ни бойци.

Ролистън си избра друга цел. Не чух нищо, затова предположих, че е стрелял със своя „Призрак“. По-късно щях да науча, че беше изстрелял три кратки откоса в лицето на Рану. Той извика, падна назад и се удари в стената, а по-голямата част от лицето му я нямаше.

Едва тогава Джоузефин напомни за себе си. По-късно Мадж ми показва записа. Бък беше застанал прекалено близо до вратата към пристанището — груба грешка, но той беше пилот, откъде можеше да

знае. Джоузефин беше припълзляла към него. Като торнадо сред дима, което човек можеше да забележи само ако много силно се напругне. Беше изритала пушката от ръката му, пречупвайки я на две. От силата на удара той беше полетял във въздуха и се беше ударил в стената.

Джоузефин все още е ниско наведена, обаче рита Мадж в коляното; неговата високоскоростна, скъпо струваща протеза се скършва като клонка. Той пада на земята, но успява да изстреля един откос в нея, обаче тя вече е изчезнала. От смущенията във въздуха става ясно, че тя налага с юмруци Бък, който се опитва да се изправи. Ръката ѝ е окървавена, но аз виждам само юмрука, насочен към лицето му — напред-назад, напред-назад. Пръстите ѝ успяват да пробият кожната броня и се забиват в мозъка му. Едва тогава ѝ хрумва да извади лазерната си карабина и да я насочи за стрелба.

Ролистън изплува пред нас от дима и изстрелва откос след откос със своя „Призрак“. Усещам игличките, които пронизват моя дъстер и избиват парченца броня. В следващия момент удрят по кожната ми броня и аз отново започвам да кървя, понеже малките експлозивни в игличките се възпламеняват опасно близо до жива плът.

Той идва към мен, докато изпразвам в него целия пълнител. Би трябвало да съм го повалил. Би трябвало стреличките, които се забиват в тялото му и експлодират, да са го направили на пихтия. Успявам добре да го разгледам, докато оръжието ми изстреля и последния куршум. Виждам как залп от лазерното оръжие откъсва парче димяща плът от него. Но после черната течност в раната прави така, че тя да зарасне от само себе си. И така по цялото му тяло — множество рани, които сами се затварят. Той се хили насреща ми — прилича повече на гримаса, докато раните по лицето му заздравяват.

Изпускам карабината. Той поглежда към Мораг, която е зад мен. В паниката си съм забравил за нея. Филтрирам шума и успявам да чуя нейните ужасени викове. Тя не вижда и не чува. Много по-бързо, отколкото бих могъл да реагирам, Ролистън забива пръстите си в мен. Пробива бронята на дъстера и кожата ми. Изобщо не ме е срам, че извиквам от ужас и болка, когато ме вдига във въздуха. С остриетата на двете си ръце го наръгвам в главата. Чертите му се изкривяват, когато разкъсвам плътта му, въпреки че усещам известно съпротивление от вътрешната броня. Ролистън пищи. Това е добре. Но после ме запраща в другия край на стаята. Това не е толкова добре.

Удрям се в стената и се просвам на земята. На вътрешния ми дисплей се появяват иконки с предупреждения за нанесените поражения. Опитвам се да се добера до Ролистън, надвесен над Мораг, която не усеща присъствието му. Изкрещявам, за да я предупредя, но тя не може да ме чуе. Тогава от димната завеса зад гърба на Ролистън изниква нещо огромно.

Гиби и Мадж стрелят към мястото, където предполагат, че се намира Сивата дама, а Гиби крещи нещо неразбираемо. Откосите от свръхнагрят въздух от лазерната карабина на Джоузефин излитат от съвсем друга част на помещението и експлодират. Гаусовият калашников на Гиби също експлодира и той се олюлява, докато лъчът пробива бронята, нажежава плътта му и от нея се откъсва едно парче. А кръвта му се превръща в червена пара.

Грегър отлепва Ролистън от земята и го праща срещу стената. Езичника, който някак си е успял да се изправи на крака, ги гледа. Изпълзвам при Мораг и се опитвам да я сграбча, но само успявам да я изплаша още повече.

— Аз съм — казвам по мрежата за тактическа свръзка.

Накрая Мораг престава да се съпротивлява. Успявам да извадя и двата пистолета; лазерът на рамото ми действа автоматично. Чудо голямо.

Грегър погва Ролистън със своята чудновата залитаща походка. Ролистън отново се е изправил. Грегър сграбчва майора за врата и го вдига от земята. Хибридът го блъсва в стената със сила, достатъчна да направи пукнатина в бетона. После още веднъж и още веднъж, и накрая се опитва да извие врата му като на пиле. Опитвам се да измисля начин да му помогна. Не успявам.

Джоузефин се промъква сред дима, а от ръката ѝ капе кръв. Стреля по Мадж с лазерното си оръжие и той пада на пода и не помръдва. Мрежестите потници може и да са забавни, но не са много надеждна защита. Гиби изважда и двата си револвера и за сетен път започва да стреля към мястото, на което смята, че се намира Сивата дама. Но тя за сетен път не е там. Изритва го в бронирания череп с такава сила, че стената поддава навътре. След това се обръща и тръгва към мен.

По някакъв начин Ролистън успява да се освободи от хватката на Грегър. Не се колебае нито за миг. Удря Грегър в корема. Той полита

назад. Ролистън го удря още веднъж и още веднъж, като с всеки удар откъсва парченца плът от него и го тласка назад. Грегър отвърща със същото и скача високо във въздуха. Когато се приземява, раздира с нокти половината лице на Ролистън. Той спира за момент. Успява да се приплъзне зад Грегър и да стъпи върху една от ставите на крака му. Грегър се свлича на колене. Ролистън е извадил ножа. Забива го с всичка сила до дръжката в главата на Грегър. Грегър пищи. Писъците му напомнят на Тях.

Грегър се олюлява назад, но се изправя на крака и яростно издърпва ножа. Ролистън явно го е ядосал. Грегър му фрасва един старомоден ъперкът. Ролистън се изтърколва през главата ми и се забива в стената. Грегър се впуска напред и вдига от пода своя мъстител. Обръща се към майора, който се опитва да се изправи, и започва да стреля. Аз гледам ужасен как Ролистън, това нечовешко създание, бива смлян на парченца, но в почти същия миг отново се възстановява с помощта на Тяхната течна черна технология.

И Джоузефин вече стои над мен. Вдигам поглед. Никога не съм се чувствал по-спокоен. Легнал съм върху Мораг, за да я покрия с тялото си.

— Изчезвай — чувам нежния глас на Джоузефин по мрежата за тактическа свръзка.

По дяволите! Защо не ме убива?

Следващото действие на Ролистън, който явно решава, че нещата не се развиват в негова полза, ме откъсва от мислите ми. След миг външната стена полита във въздуха.

По-късно гледах репортажа. Част от стената беше взривена, от което по земята се посипаха отломки, заедно с цялата площадка за кацане. Видях Преторианците на Кат, които запалиха перките си на пълна тяга, за да се изнесат оттам.

По принцип външната стена на никоя сонда не може да бъде взривена. Но Джоузефин не си беше губила времето. Беше използвала камуфлажното си облекло, за да пропълзи незабелязана отвън и да наръси програмируемите бетонразяждащи бактерии. Те бяха издълбали достатъчно дълбока дупка, за да може тя да постави в нея необходимото количество експлозиви, които да разрушат стената. Затова Кронин ни беше баламосвал с приказките си.

Подобно нещо не се беше случвало от срутването на Първата бразилска сонда. Е, вярно, че и ние бяхме използвали същите бактерии на тази сонда след нападението над лабораторията, но това беше друго. Този път Кат нямаше избор — трябваше да нахлуе.

Случиха се всички забавни последици от внезапната декомпресия. Бък и Балор бяха засмукани от океана. Благодарение на изкуствено засилените си рефлексии успях да видя как се затъркаляха надолу в нощното небе. По някакво чудо Гиби и Мадж бяха все още живи. Бяха се вкопчили кой където свари. И двамата имаха достатъчно запаси от въздух; ако не ги засмучеше океанът, щяха да оцелеят. Езичника се хвърли в основата на горната платформа, докато в същото време покрай него полетяха отломъци от бюрото на рецепциониста, цялото горно ниво и останките от филмовия декор. Той просто уви тялото си около конструкцията и се вкопчи здраво, понеже от това му зависеше животът.

Усетих как Мораг започна да се изплъзва под мен. С дясната си ръка я спрях. Набирах се с всички сили по чисто белия килим на студиото, а стоманените пръсти на протезата ми се бяха забили в бетона, което за момента ми осигуряваше, макар и несигурен, захват.

Ролистън, Джоузефин и Грегър останаха по местата си. Нещо ги задържахше, докато димът край тях отлетя навън. Грегър беше преустановил стрелбата. Но когато совалката на Ролистън се показва отново, той я поднови, обстрелвайки предната ѝ рампа с високоскоростни въртеливи откоси. Ролистън се обърна и скочи.

Джоузефин ме погледна тъжно, но не ме уби. Обърна се и побягна, бърза като вятъра, към совалката. Когато скочи, въртящите се релсотрони започнаха да стрелят. Прорязваха всичко по пътя си. Откосите пробиваха стените и сигурно бяха ранили някои от войниците на Кат пред медийния възел. Преминаваха през стълбите до горната площадка и галерията просто изчезна, разпадайки се под изпепеляващите изстрели. Повечето летяха или прекалено високо, за да засегнат някого от нас, или прекалено ниско, за да стигнат Рану, но Грегър остана на мястото си и продължи да си разменя изстрели със совалката.

Той удържаше позицията си и не спираше да стреля, докато оръдието от совалката помиташе всичко около него и откъсваше

огромни парчета от неговата плът — толкова големи, че имах чувството, че от него непрекъснато изтичаше някаква маса.

По-късно видях записите на Преторианците и как те бяха обстрелвали совалката на Ролистън, подпомогнати от военни хеликоптери и защитните сили на сондата. По мрежата за тактическа свръзка бях чул Кат да крещи: „Британски войници, веднага залегнете!“, в момента, в който Преторианците бяха прелетели над приемната и бяха влезли в медийния възел. Отвън се бяха спуснали бариери за извънредни ситуации, които бяха спрели декомпресията.

Покритите с брониран екзоскелет войници на Кат нахлуха в медийния възел и започнаха да стрелят по совалката. Накрая, сред градушка от изпепеляващ огън, тя успя да се измъкне. Охраната на Атлантида тръгна след нея, докато совалката отлиташе нагоре с опасна тяга, превишаваща многократно земното ускорение.

Кат помогна на мен и Мораг да се изправим. Тя ни качи на някакъв военен хеликоптер; екзоскелетът ѝ помагаше с лекота да издържи тежестта ни. Зад мен нейните хора правеха същото и с Рану, Езичника, Мадж и Гиби. Зачудих се колко ли бяха уплашени мъжете, които помагаша на Грегър. Или пък какво си бяха помислили. Грегър се беше добрал до ръба на медийния възел и продължаваше да обстрелва совалката.

Не можехме да ги убием. Нито един от двамата. Погледнах надолу към облаците и собствената ми кървава диря. В следващия миг вече бяхме в претъпкания хеликоптер; някакъв военен лекар започваше да ме закърпва. А един от пилотите даваше на Мораг приспивателно.

— Тя е с предимство — казах на лекаря.

За разлика от нас, организъмът на Мораг не беше пригоден за бойни действия и резки промени в налягането.

— Ей, долна твар, в корема ти зее огромна дупка, така че си затваряй шибания плювалник — ми каза лекарят. Американци!

— Успокой се. Вече сме в безопасност — излъгах Мораг по мрежата за тактическа свръзка.

Все още се опитвах да проумея какво се беше случило с нас. Те ни бяха прегазили. Може би така се чувстваха нормалните хора, този застрашен от изчезване вид, когато се биеха с нас.

Орбитално оръжие, помислих си. Това ни трябва, за да ги спрем.

— Боже? — прошепнах с дрезгавия си глас през мрежата за тактическа свързка, докато цапнатият в устата лекар се грижеше за мен.

— Кажи, Джейкъб — отвърнаха многобройните медени гласове на Бог.

— Къде са Ролистън и Бран? — попитах.

— В совалката, която се отдалечава от сондата, предполагам в посока към фрегата на Негово Величество „Мъст“.

— Къде е сега „Мъст“?

— Корабът е акостирал в Далечната Ниота Млима — отвърна Бог.

Кенийската сонда.

— Ами спри ги, по дяволите — казах.

— Не мога — майор Ролистън е надарен със свободна воля — рече Бог. Преглътнах яда си. — Но допускам, че властите на Атлантида правят опити да възпрат совалката, а пък кенийските власти са арестували „Мъст“ и не му позволяват да отлети.

— Наистина ли? Кажи им да не се ебават. Предай им да използват някоя орбитална платформа.

— Ще предам предложението ти. Но струва ми се, вече е помислено за това, и именно поради тази причина совалката не смее да се отдалечи от сондата.

— Аз мисля, че вашата лична вражда стовари достатъчно беди на Атлантида — прогърмя гласът на Кат по мрежата за тактическа свързка.

Да, прекрасният Бог, който бяхме създали. За съжаление, сега и лошите знаеха намеренията ни.

— А хората знаят ли? — попитах по-скоро себе си.

— Мадж излъчваше през цялото време — рече Бог.

Стори ми се, че се опитва да ме успокои, но дали хората наистина знаеха? Дали бяха видели достатъчно? Знаеха ли какво представляват Ролистън и Джоузефин? Ами така де, аз бях там и не знаех, но успях да разпозная силно напредналото приложение на Тяхната технология. И все пак не мисля, че можеха да преминат през защитните бариери на Земята.

— Боже, можеш ли да ми покажеш картината на моя вътрешен дисплей?

Появи се прозорче, което показва външен изглед на пристанището. „Мъст“ седеше закотвен за кея. Никога не бях виждал подобна машина. Беше дълъг и учудващо аеродинамичен за космически кораб, с форма на разтегната капка. Стори ми се, че бяха свели до минимум обичайните технологични покрития. Не се виждаха оръжия, а дебелият броня изглеждаше от биологичен произход. Не знам защо ми напомни за Грегър.

— Къде е совалката? — попитах Бог.

— Току-що напусна атмосферата, но все още е близо до сондата. Изпратиха кораби, които да им отрежат пътя.

— Що за чудо е това?

Имах предвид „Мъст“.

Върху вътрешния ми дисплей започна да пристига информация. Наскоро построена фрегата от следващо поколение. Но интересното беше, че според Бог „Мъст“ и още няколко на брой новопостроени фрегати използваха технология от проекта „Черен червей“. Бог беше направил връзка и с т.нар. „Черни ескадрони“. Да не би това да беше частната армия на Кликата?

— Боже, знаеш ли направлението на полета?

— Да, Джейкъб. Щяха да летят в посока Сириус, но това беше, преди да превземете медийния възел и да ме пуснете в мрежата.

— А останалата част от „Черните ескадрони“?

— Към Сириус, Проксима на Кентавър и Лаланд.

— Заедно с „Демииург“ ли? — припряно попита Грегър.

Чух гласа му по мрежата за тактическа свързка.

— Грегър, къде си? — попитах.

— Все още съм във възела, приклещен от доста изнервени Преторианци — отвърна той, напълно безучастно.

— Добре ли си?

— Да.

Как можеше да е добре след ужасното сражение?

— В отговор на въпроса ти, Грегър, има голяма вероятност майор Ролистън да носи със себе си „Демииург“ — отвърна Бог с многото си гласове.

Определено спокойствието му започваше да ме изнервя.

— Възнамеряват да инфектират колониалната мрежа с „Демииург“, за да могат да я контролират, нали? — прозвуча гласът на

Езичника, но по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

Погледнах към него. Той се беше отървал най-леко. Изглежда, не го бяха сметнали за толкова опасен. Само че не ми се видя уплашен, а направо ужасен.

— Мисля, че си прав — отвърна Бог.

— Ами спри ги — казах, този път по-спокойно.

— Джейкъб, нали знаеш, че не мога...

— Не разбираш ли колко много страдания може да причини на хората Ролистън? — настоях.

— Напротив, разбирам, но бях създаден да не се меся в човешките дела, а само да разкривам истината възможно най-обективно.

— Моля? Да не би да ти харесва идеята да убиват в твое име или нещо подобно? — не се стърпах.

— А ти би ли предпочел аз да убивам в твое име? — попита Бог. Замислих се над въпроса му.

— Да, нали ние те направихме.

— Аз не мога да разреша всички проблеми на човечеството с вълшебна пръчица.

— Не, но те създадохме да решиш част от тях.

— Я стига с тези глупости, не може ли да си направим друг Бог? — каза Балор.

— Балор! — двамата с Езичника извикахме в един глас по мрежата.

— Заварихме го да се отправя към Атлантическия океан с пределна скорост — обясни един от хората на Кат по същата мрежа.

— Благодаря ти — отвърнах му аз. После към Балор: — Мислех, че Ролистън те е убил.

— За малко — рече Балор.

Усетих нещо в гласа му. Дали не беше страх?

— Вярно е, че бях създаден да разреша част от проблемите на човечеството, но в крайна сметка никой освен самите хора не може да ги реши — каза Бог, когато отново се върнахме към наболелия проблем.

— Ти говориш за борба заради самата борба — заядох се аз. — Можеш веднага да сложиш край на това.

— Не, ти искаш да ме използваш като средство за икономия на човешки труд, един вид удобно оръжие.

— Ако целите оправдават средствата — казах аз и наистина така смятах.

— Това беше и аргументът на Ролистън — обади се тихичко Мораг по мрежата за тактическа свръзка.

Бях готов да я убия с поглед, но вместо това погледнах надолу към пода, където лежеше свита на кълбо. Сляпа, глуха, вероятно страдаше и от недостиг на кислород и цял куп проблеми, свързани с промени в налягането. Сигурно ѝ беше коствало огромно усилие на волята дори да се включи в разговора. Независимо от това, продължавах да се чувствам предаден и ядосан, въпреки че този път съзнавах, че се държа като задник.

По-късно, след като се бях успокоил, разбрах, че тя имаше право. Никак не беше чудно, че двамата с Ролистън гледаме на нещата по еднакъв начин. В крайна сметка и двамата се подвизавахме в един и същ тъмен свят. Но той беше малко по-гадно копеле от мен. Или поне аз се надявах да не съм толкова гадно копеле, колкото него. Е, със сигурност не бях толкова опасен.

— Ами ако Кликата има право? — попита Бог.

Помислих си, че не съм чул добре.

— Какво каза? — отвърнах ядосано. — Не видя ли какво ни сториха тези мумии, дето не приличат на хора! — изкрещях по мрежата за свръзка.

Видях как Мораг се сгърчи на земята. Задник, помислих си, като имах предвид себе си.

— Ами ако човечеството наистина се нуждае от силна ръка и контрол, за да оцелее? Ами ако за оцеляването са нужни лъжи и противопоставяне? Ами ако истината води до още повече насилие, докато накрая всички се самоизядат? — попита Бог. Не вярвах на ушите си. — Надявам се да сте избрали правилния път. Надявам се този начин да ви донесе мир, но ако сте сгрешили, няма да застана на ваша страна.

Мрежата за тактическа свръзка замлъкна за известно време. Думите на Бог бавно достигнаха до съзнанието ми, обаче ако наистина вярвахме в това, което правим, трябваше да свършим и още нещо. Дори и да действахме без план, в движение.

— В момента не съм настроен за философски спор — казах на Бог.

— Боже, той ще установи контрол над флотилиите — рече Езичника. — Или поне над техните свръзки.

— Това само означава, че те няма да имат достъп до нашата истина — казах, без да си давам сметка как може да прозвучи.

— В зависимост от властта, с която разполага — добави Езичника.

— Кой предложи да го направим така, че той да не може да се намесва в човешките дела? — зададох реторичния си въпрос.

— Той ли? — попита Мораг, с което прояви много повече самообладание от мен по време на първите ми сражения.

— Разбира се, че е мъж; не виждаш ли колко е глупав — каза Кат, включвайки се в разговора по мрежата за тактическа свръзка, която вече беше отворена за всички.

Неуместен хумор, чудесно.

— Боже, нашите глупави приказки излъчват ли се в момента? — попитах.

— Да — отвърна Бог.

Страхотно!

— А някой друг от тези, които ни гледат, не може ли да спре „Мъст“?

Бог показа отново генерал-полковник Каария. Както и предполагах, той се намираше в Центъра за управление и контрол на Далечната Ниота Млима. Крепеше някакви заповеди на суахили на подчинените си, които представляваха много здраво напompани или високоскоростни холографски контролни панели. Видях един от униформените му адютанти да посочва някакъв екран, а генералът за малко да му откъсне главата.

— В момента британските и кенийските власти се опитват да възпрат „Мъст“ — рече Бог.

Погледнах отново към екрана, на който се виждаше корабът, и се замислих дали милионите зрители по света също като мен усещаха напрежението. Пристанът в близост до фрегата се разцепи на две, сякаш поразен от невидима сила. Двигателите на „Мъст“ се задействаха и засветиха с бледосиня светлина като двигателите на Техните кораби. Остатъкът от пристана пропадна.

В Центъра за управление и контрол на Ниота Млима видях няколко светлинки, които сочеха мишената „Мъст“ на множеството оръжейни системи на сондата.

Екранът отново се раздели на части и изведнъж видях невероятно висока скала, тънка като игла. Приличаше на нещо средно между средновековна кула и висок планински връх и се издигаше високо нагоре в пурпурното небе на мрежата. Отне ми известно време, докато разбера, че това беше виртуалният образ на Ниота Млима. След това гледната точка рязко се смени и вече наблюдавахме отвътре, докато се придвижвахме из каменните коридори по следите на ослепителен бял огън. Не можех да разбера какво гледаме. Влязохме в стая с висок свод — пещера, която приличаше на катедрала — виртуалният Център за управление и контрол на Ниота Млима. Чух писъци на хора, но и нечийи други. Накрая с ужас разбрах, че и Бог е надал своя вик. Пещерата се изпълни с ослепително ярък бял огън. Видях как Симбите, подобните на лъвове аватари на военните хакери на Кенийската сонда, избухнаха в пламъци. Сред тях помръдна някаква фигура. Разгънаха се огромни криле, които плеснаха веднъж и силуетът се издигна във въздуха. Синкава кожа, без косми, гладко, голо тяло, от което странното безполово същество изглеждаше още по-неземно. В очите му блескаше белият огън, който вилнееше наоколо. От гърба му се разтвориха четири огромни птичи криле. За първи път виждах подобен аватар — съчетание на блаженство и злост.

Върнах се отново към записа на виртуалния Център за управление и контрол на Ниота Млима. Повечето служители, които бяха здраво напомпани, или се гърчеха по пода и виеха от болка, или лежаха неподвижно в мрежите си, с димящи куплунги и изцъклени очи. Генерал-лейтенант Каария гледаше хората си, изпаднал в шок.

Прехвърлих се върху кадрите от мрежата. Ужасяващият ангел плесна с криле и отлетя.

— Опарих се — чух да казва Бог, но ми прозвуча по-скоро като любопитна констатация, отколкото като някой, изпитал болка.

Мораг започна да се мятта по пода на хеликоптера. Беше изпаднала в паника, в ужас. Хлевоустият медик й даде по-силно успокоително.

— Какво беше това чудо? — попитах.

— Езекиил — отвърна Бог. — Тя е хакер химера на служба при Кликата; през цялото време е в мрежата. Изглежда, че е използвала софтуер, разработен на базата на проекта „Демииург“.

Гърчовете на Мораг се засилиха и лекарят я хвана здраво.

— Всичко е наред, Мораг. Това не беше самият Демииург — успокой я Бог.

Не бях сигурен дали отношението му към нея трябваше да ме тревожи, или да ме успокой.

На кадрите от външната страна на Далечната Ниота Млима всички в Слънчевата система можаха да видят как „Мъст“ се отдалечава от орбиталния град. Много пъти в живота си се бях чувствал безпомощен; и този път не беше изключение.

— Капитан Деймиън Блор от кораба на Негово Величество „Бранхилда“ се обръща към кораба на Негово Величество „Мъст“. Незабавно изключете енергийните системи и се пригответе за абордаж. Всяка съпротива в мрежата или при абордажа ще завърши с мигновеното и пълно унищожение на вашия съд. Разбрахте ли ме?

Говорът беше на човек от висшите класи, самоуверен и високомерен, както подобава на британски офицер. В много отношения приличаше на Ролистън, само че звучеше много по-младежки.

На екрана се появи образът на тънък като клечка учудващо млад на вид мъж в униформа на Кралските въздушни и космически сили, застанал на мостика на „Бранхилда“. Всички деца познаваха историята на този кораб. Осемдесетгодишният крайцер. Твърде стар, за да участва във войната, понастоящем служеше само за отбрана на Слънчевата система, но при избухването на войната „Бранхилда“ беше участвал и в сражения.

Беше охранявал конвоя кораби на бежанците от Проксима Прима. Но били нападнати от превъзхождаща ги многократно Тяхна флотилия. Тогава „Бранхилда“ се впуснал в една от най-смелите битки в тила във военната космическа история. Корабите с бежанците и охраната успели да се доберат до безопасно място, където опънали ветрилата, но по всичко изглеждало, че „Бранхилда“ щял да бъде изцяло надвит от Техните кораби. Съвсем естествено, хората решили, че корабът е изчезнал. Провели възпоменателна служба в памет на над двестата души екипаж на борда, но само три седмици по-късно

„Бранхилда“ отново се появил в Слънчевата система. Много сериозно пострадал, почти на предела на животоподдържащите системи, но въпреки това — в изправност. Тогава войната била още в зародиш, затова корабът бил набързо преоборудван с цената на огромни разходи и изпратен отново да се бие. Днес биха нарязали такъв кораб за старо желязо.

Неколцина от войниците на Кат нададоха радостни възгласи, като чуха името на легендарния кораб. Видях Езичника да се усмихва. Като военен не му беше трудно да почувства прилива на гордост при произнасянето на това име. Но огромната рана в корема и това, че умирах от лъчева болест, попречиха на мен самия да изживея това чувство.

„Бранхилда“ имаше грозноват издължен корпус, очукан от негодите на открития Космос и стари рани. За място върху претъпканата му палуба се бореха едновременно няколко поколения оръжия и отбранителни и разузнавателни съоръжения. Бог изпращаше информация върху вътрешните ни дисплеи. В хеликоптера не се чуваше друг звук освен от движенията на лекаря, който си вършеше работата. Всички видяхме как „Бранхилда“ запали двигателите си и зае позиция над „Мъст“ в далечната орбита на Земята. Вероятно искаше да насочи различните оръжейни системи към „Мъст“, а хакерите на борда се готвеха да отблъснат нежелано присъствие в мрежата. Въпреки разликата от осемдесет години между двата кораба, не можех да си обясня как някаква си фрегата се готвеше да надвие крайцер, особено като се има предвид, че крайцерът беше заел по-изгодната позиция. Така или иначе, не последва отговор от „Мъст“.

Гледахме със затаен дъх. Замислих се за милиардите умълчали се хора, които следяха развоя на събитията. И тогава всичко се случи мигновено. Сякаш звездите, наредени в тънка линия между „Мъст“ и „Бранхилда“, угаснаха с едно мигване. Черна светлина, Тяхна технология. И „Бранхилда“ се разцепи там, където премина черната светлина.

На екрана на виртуалната мрежа видяхме още бяла светлина, когато Езекиил отправи ответен удар към крайцера. Върху прозорчетата виждахме огъня, който блестеше толкова ослепително, че за момент целият екран побеля. Аватарът на „Бранхилда“ беше величествен броненосец от деветнайсети век. Видях как той изгоря.

Езекиил хвърли в пламъците и вълците, програмите за нападение, и хакерите на „Бранхилда“, които се подвизаваха под аватара на рицари. Погледнах към Мораг, която се беше усмирила. По всяка вероятност приспивателното притъпяваше ужаса ѝ от танцуващия сред трептящите пламъци ангел.

В реалността „Бранхилда“ успя да стреля с лазерните и ракетните си оръжия, но „Мъст“ изпрати в Космоса противоракетни защитни лъчи. Двигателите на фрегатата засияха в синьо и с многократно по-голямо от земното ускорение, което би строшило врата на нормален човек, корабът се изстреля на безопасно разстояние. Черната светлина продължаваше да разсича „Бранхилда“ и всички хора по света и в орбитата на Земята видяха как с едно последно предсмъртно, безшумно, бавно движение той се разцепи на две. Опитах се да не мисля каква част от неговите отломки бяха всъщност хората от екипажа му. „Мъст“ направи някаква маневра при огромно ускорение и се отправи към мястото за среща със совалката на Ролистън. Сега вече някой наистина трябваше да ги спре.

Сякаш се оградих със стена, за да не се поддам на ужаса от разрушенията на Езекиил върху Центъра за управление и контрол на Далечна Атлантида. Ангелът опожари и него, както беше сторил с Далечната Ниота Млима и „Бранхилда“, прикривайки бягството на совалката на Ролистън. „Мъст“ се бореше успешно и се измъкваше към мястото за среща.

Совалката се скачи с фрегатата. Заради използването на Техни технологии изглеждаше така, сякаш двете машини се съешават или сякаш фрегатата изяжда совалката. С работещи на пълни обороти двигатели „Мъст“ напусна орбита със скорост, от която костите на екипажа би следвало да станат на прах, а вътрешните им органи да се размажат. Полетя в тънък тунел, който беше успял да пробие в защитните системи на Земята. Последваха опити за стрелба от други орбитални платформи и патрулиращи кораби в Слънчевата система, но никой не беше достатъчно бърз, за да възпре „Мъст“.

За съжаление, подобни сцени се разиграваха навсякъде из Космоса в близост до земната орбита. Фрегати, външно сходни с „Мъст“, построени от американски и разни западноевропейски космически сили, си проправяха с бой път навън от системата. Това сигурно бяха „Черните ескадрони“. Само две фрегати — германската

„Зигфрид“ и американската „Пери“ — бяха прихванати и унищожени. Почувствах тежка умора, когато видях как „Мъст“ отплава свободно, преодолял гравитационното привличане на Земята, разтворил платна като разпукващ се цвят, докато накрая изчезна напълно от нашите екрани.

Мадж наруши първи мъртвата тишина на мрежата за тактическа свръзка.

— Това ли е непробиваемата отбрана на нашата Слънчева система? — каза той с горчивина и скептицизъм в гласа.

— Той държеше ключовете към системата. Пък и те не нападаха. Всяко от тези устройства е насочено навън, а не навътре — обясних му аз.

Бях твърде потиснат и изтощен, за да се впечатля от факта, че беше жив.

— Това не са действия на хора, които нямат нищо за криене — каза Езичника.

Мисля, че се опитваше да извлече нещо градивно от нашето поражение.

— Какъв курс пое „Мъст“? — попита Грегър.

Предположих, че все още се намираше в медийния възел. Военният хеликоптер бавно кръжеше около гигантската конструкция на сондата. След минута-две щях да видя мащабите на причинените от нас поразии.

— Към Сириус — отвърна Бог.

Но корабите на „Черните ескадрони“ са поели курс към колониите.

— Ще успееш ли да стигнеш там преди тях? — Грегър попита Бог.

— Съжалявам. Оставил съм системи върху много от корабите, но нито един от тях не притежава качествата на фрегатите на „Черните ескадрони“ — рече Бог, а аз вече знаех, че Кликата щеше да излъчи „Демииург“ в мрежата веднага щом успееш да се доберат до колониите.

— Ще Ги инфектират с „Кром“ — каза Грегър.

— От информацията, която успях да събера — каза Бог и данните се появиха веднага на екрана, така че всеки, който желае, можеше да ги изтегли, — единствено Ролистън е имал достъп до „Кром“.

— Значи, „Кром“ е на борда на „Мъст“? — попита Грегър.

— Да, така ми се струва — рече Бог.

Не ми хареса липсата на категоричност в думите му.

— А защо точно Сириус? — попитах.

За моя изненада отговори Грегър:

— Такъв беше планът им. „Кром“ не беше толкова добре развит, колкото „Демииург“ — всъщност беше просто странично занимание, — а на Сириус се намира най-голямата Тяхна популация.

— И кое е най-лошото, което може да ни сполети? — казах, но усетих, че въпросът ми прозвуча кухо и безсмислено дори за самия мен.

— Ти как мислиш? — сряза ме Грегър, което не беше типично за него. — Ще превземат всички кораби на четирите колонии в системата на Сириус и ще се върнат на Земята.

— Най-лошото ще е, ако продължи войната — каза тихо Рану.

— Между човеците — добави Езичника.

30.

СИСТЕМАТА НА СИРИУС

Бях жалка гледка. До този извод стигнах след поредния пристъп от раздираща кашлица и храчки кръв и гаденето, което ме заливаше на талази. Мораг лежеше до мен на койката — беше ме прегърнала, но се пазеше да не я наплюя с кръв. Дните ми бяха преброени. Имах чувството, че плътта ми е изгнила и че съществувам благодарение на машинариите и дрогата. Не искаха да ме вземат на борда, но аз знаех, че ще мога да издържа пътуването, пък и алхимикът Мадж вече ме беше уверил, че разполага с подходящия за целта коктейл. Бяха ме превозили в автоматичен медицински модул. Смятаха да ме включат на химиостаза, за да забавят развитието на лъчевата болест. Не ми беше мъчно, че повече никога нямаше да видя Земята. Не страдах от фалшива сантименталност за тази гадна дупка. Но исках да се уверя, че Месер и Бранниците нямаше да ме надживеят. Всъщност щеше да е по-добре, ако те си отидеха преди мен.

По време на пътуването ни в Космоса за мен се грижеше Мораг. Но както вече казах, беше ѝ жал. Отвращението от жалкия вид, който бях добил поради заболяването, примесено със спомените за това, как се бях държал с нея като задник сред останките на Трентън, беше изличило и най-малката следа от привличане, което някога бе изпитвала към мен. Мадж често ме навестяваше, изхвърляше пикнята ми и ми носеше пиене, цигари и дрога, с които моят организъм не се справяше много добре. Но не можех да понеса съжалението на останалите. Техните очи не можеха да го прикрият така добре, както правеха Мадж и Мораг. Не че изобщо виждах Грегър — той се беше увил в пашкул, да го вземат мътните.

Работата беше там, че аз исках да ме съжаляват. Имах нужда от Мораг. Доста егоистично от моя страна, предполагам, особено след нещата, които ѝ бях наговорил, но не можех да се справя самичък. Ако бях останал сам и тя не идваше при мен, отдавна да съм си пръснал

мозъка. Освен това не можех да си представя Мадж да се грижи толкова добре за мен.

Равносметката от касапницата не беше толкова лоша. Видях раната на Балор: плазмата беше пробила плочите на бронята му и беше сварила голяма част от вътрешните му органи. Беше изгубил съзнание — факт, който го вбесяваше. Доколкото ми беше известно, той беше сред малцината щастливци, преживели множествени директни попадения на плазмено оръжие. Обикновено минават през тялото и го изгарят. Но явно неговият нов организъм беше конструиран много добре. И въпреки това ми се видя доста по-кротък, след като Ролистън го беше извадил от строя и океанът го беше засмукал от сондата. Което не беше никак лошо за нашето собствено спокойствие, но се отразяваше зле на бойния дух. Не че той не се беше изпарил. Само че имах чувството, че Балор не е много щастлив, че вече няма да заема върха на хранителната пирамида.

По-голямата част от лицето на Рану липсваше. „Призрак“ беше пробил бронята на черепа му и беше унищожил доста мозъчни клетки, но Рану щеше да се оправи. Лицето му беше покрито с лепенки, които му помагаша бавно да се възстанови. Беше извадил късмет. Всички бяхме извадили късмет. Или почти всички — без Бък.

Раните на Грегър бяха зараснали от само себе си. Видях го непосредствено след битката на Атлантида. На мястото, където Ролистън беше забил нож в главата му, все още зееше широко отворена рана, но Тяхната технология се опитваше да я затвори. След време и той щеше да се оправи.

Езичника беше отнесъл само няколко откоса от Ролистъновия „Призрак“ и почти нищо му нямаше, но беше ужасен като всички останали. Освен може би Грегър, който изпитваше единствено гняв.

Гиби беше оцелял, понеже беше направил подобрения в бронята на черепа, които му позволяваха по-добра устойчивост на трошене. Ритникът на Джоузефин беше сцепил главата му, но от това нямаше да умре. Като изключим това, имаше рани на гърдите — липсваха огромни парчета плът, където беше попаднал лазерът. Поне физически щеше да се излекува. Всички бяхме свикнали да губим хора в боя, но Бък и Гиби бяха прекарвали целия си живот заедно — от детските години в Остин. Гиби ми разказа как вършели всичко заедно. Надпреварванията с едни и същи коли и мотори, сбиванията с едни и

същи типове, заедно бяха изгубили девствеността си, което, честно казано, ми се видя малко странно, и заедно бяха постъпили в армията. Гиби ми каза, че се чувства наполовина мъртъв. Въпреки че с Грегър не бяхме израснали заедно, аз бях изпитал същото, когато най-после осъзнах загубата си след случилото се на Голямо куче 4. Макар че бяхме успели да го върнем, след онова, което бях видял на сондата, вече не изпитвах към него друго освен страх.

Подобно на Гиби, Мадж също беше поолекнал от изстрелите със свръхнагreti куршуми на Сивата дама. Освен това имаше нужда от нов крак, но иначе се беше отървал, общо взето, леко. Той беше мъжко момче, а и приспособленията му си ги биваше. Почти беше успял да отстои това, за което се бореше, но все пак не беше замесен от нашето тесто. Освен това глупавото му решение да не сложи броня над мрежестия потник, стана причина да бъде изваден от строя толкова рано в битката.

Мораг беше в ужасно състояние. Сляпа, глуха и в хипоксия. Успяха да овладеят хипоксията. Поставиха ѝ нови очи и уши. Постараха се да изглеждат възможно най-естествени, не като нашите черни лещи. Но ги напомпаха, така че да придобият способности, близки до нашите. Бяха по-добри от истинските, но всеки път щом я погледнех, виждах грозните белези и си мислех как ѝ бяха отнели поредната частица човешки облик и как с всяка следваща операция тя все повече заприличваше на мен. Къде, по дяволите, ни беше умът, когато я оставихме да дойде с нас?

Изградиха наново вътрешните ми органи, направиха от мен нов човек, пришиха ми липсващите парчета плът и замениха счупените чаркове. Но нито те, нито аз виждах смисъл — нали и бездруго умирах от лъчева болест. Опитаха се да ме възпрат да тръгна с тях. Чух ги да разговарят за това, как трябвало да ми осигурят възможно най-голям комфорт през последните дни на живота ми в болницата на Атлантида. И да пропусна самоубийствения поход към системата на Сириус? За нищо на света.

Представлението ни беше постигнало известен успех. Резултатите от допитването бяха категорично в полза на прекратяването на войната и отстраняването на Кликата. Кое то никак не ни изненада. Е, имаше бунтове, линчове и други прояви на саморазправа, но като цяло хората се държаха прилично.

Правителствата не паднаха, но много скоро всичките им тайни излязоха наяве, както и тайните на военните, разузнавателните агенции и на доста корпорации. Стана така, че много нискостоящи се озоваха изведнъж на важни властови позиции. Имаше известен хаос. В един момент хората получаваха повишение, а в следващия вече си заминаваха, защото нещо уличаващо, останало неизвестно допреди това, биваше разкрито. Мисля, че бъдещите ни водачи се нуждаеха от пренагласа, за да проумеят степента на почтеността, която се очакваше от тях. Или която и преди се беше очаквала от тях, но сега беше станала задължителна. Човешкото общество не рухна, а се огъна. Правителствата и корпорациите яхнаха гребена на вълната и решиха да се възползват, което означаваше, че оттук нататък ще трябва да спазват правилата.

Голяма част от членовете на Кликата бяха поставени под домашен арест. Авоарите на друга част бяха конфискувани, което означаваше, че вече нямаха средства за медицинска издръжка. Така че не може да се каже, че умряха, а по-скоро, че бяха изключени от контакта. Други пък изпитаха сериозни затруднения с охраната си и станаха жертва на саморазправящи се тълпи. Подозирам, че в тях бяха взели участие и добре обучени военни ветерани.

Разбира се, Кронин избяга. Космическите пилоти ще продължават да говорят за това бягство през следващите хиляда години. Бездруго вече се смята за един от най-дръзките подвизи в историята на авиацията. Жалко, че поводът беше толкова лош. Една от фрегатите от ново поколение на „Черните ескадрони“, американската „Хатерас“^[1], беше успяла да се скачи с асансьора, в който пътуваше Кронин, преди да стигне до Далечна Бразилия. След като асансьорът напуснал атмосферата, фрегатата променила скоростта и траекторията си, след което се врязала във въздушния шлюз за аварийни ситуации на асансьора и евакуирала Кронин и неговите хора. В резултат на декомпресията от взрива загинали около една четвърт от обслужващия персонал и пътниците в асансьора, преди да се задействат вътрешните въздушни шлюзове. Фрегатата пострадала много сериозно от орбиталните оръжия на Далечна Бразилия и космическите отряди, но и тук един от техните хакери се явил под формата на Ангел-унищожител и причинил ужасни разрушения, а „Хатерас“ и Кронин успели да избягат в друга звездна система.

Някои от хората, които бяха свързани с Кликата или други злосторници, успяха да се спасят. Другаде новите водачи бяха напълно непознати или идваха направо от улицата. Навсякъде по света — от местните лидери до шефовете на мафията — всички се оказаха натоварени с власт. Нещата хем се промениха неузнаваемо, хем изобщо не бяха мръднали. Според мен щяха да се оправят. Мисля, че човечеството се справяше просто защото не се разпадна поради колосалната промяна.

Преходът можеше да има далече по-тежки последици. Всеки път когато някой се опиташе да злоупотреби с властта, другите го предугаждаха и предприемаха действия. Не знам как в крайна сметка не настъпи пълен хаос. Може би хората се бяха уморили да се бият. А може и да пораствахме, въпреки че едва ли. Сега като се замисля, онова, което направихме, беше толкова глупаво, че думата „безотговорно“ ми се струва слаба. Не бяхме го обмислили внимателно, но извадихме огромен късмет. Не само ние седмината, но и всички хора в Слънчевата система; нещата можеха да бъдат далече по-зле. Е, Бък не извади късмет. Не че аз се чувствах голям късметлия.

Мадж разиграваше опасна игра. Беше използвал медиите за същите коварни манипулации, както Кликата, но неговата постъпка беше далече по-безразсъдна. Ако един ден някой решише да провери — а ми се струва, че рано или късно, това щеше да се случи, — щеше да разбере, че той беше излъчил запис, на който Бог показва хората, които гледат театъра на нашата скромна революция. Обаче беше направил така, че Бог да не покаже местата, където вилнее ужасно насилие — линchoвете на педофили, изкормването на Мамини синчета на площада и подпалването на седалищата на правителства и на големи корпорации. Той беше заложил на това, че повечето хора ще бъдат толкова смаяни от радостната вест и така ще си отдъхнат, че войната е приключила, че нямаше да им дойде на ума да вършат злини. И когато хората разберяха, че това е празник, а не бунт, щяха да последват добрия пример. Е, получи се, но както казах, беше доста рисковано. Със същата лекота целият свят можеше да изгори до основи.

Тогава защо не се бях скатал на някое сигурно местенце, да чакам смъртта? Някъде, където щях да бъда заобиколен от курви, дрога и добро уиски. Какво, по дяволите, търсех на кораб на път за

Сириус, при положение че се бях заклел, че кракът ми повече няма да стъпи там? Изглежда, все повече предизвиквахме съдбата; нали в края на краищата все от нещо трябваше да умрем? Човек не може да насилва късмета си до безкрай и непрекъснато да поема подобни рискове, а да очаква, че ще остане жив.

Имах усещането, че сме изпълнили дълга си. Сега беше време правителствата и военните да се намесят и да се разправят с „Демииург“, „Кром“ и „Черните ескадрони“, но на Грегър това не му беше достатъчно. Той дори отбеляза, че именно това била целта на нашето занимание: ние сами да поемем отговорността, вместо да очакваме някой друг да стори това вместо нас. Грегър настоя лично да се заемем с „Кром“. Докато чакахме правителствата да реагират, можеше да стане твърде късно. Още повече че той знаеше къде и по какъв начин щяха да пуснат „Кром“. Той беше твърдо решен да отиде на Сириус. Аз бях готов да споря с него — струваше ми се напълно излишно след всичко, което бяхме преживели, — но аз и бездруго умирах, пък и му бях длъжник. Нали не се бях втурнал да го издирвам веднага след като се прибрах на Земята. За разлика от Мадж...

Правителствата на Земята постигаха съгласие с учудваща бързина, подпомогнати от разкриването на тайните за злата природа на Кликата, Ролистън, Кронин и „Черните ескадрони“. Осъществяваха планове за борба със заплахата от „Кром“ и „Демииург“. Но имаше две неща, които забавяха работата им.

Бяха изгубили връзка с флотилиите в колониите. Изпращаха кораби, за които повече нищо не се чуваше, може би защото те биваха неутрализирани от „Демииург“, въпреки факта, че бордовите им системи разполагаха с „Бог“. Тези кораби бяха оборудвани по последната дума на технологиите. Въпреки че се очакваше отбранителните системи на Земята да са от най-висока класа, корабите в Слънчевата система изоставаха с цели две-три поколения. Те бяха оцелели във войната, но не можеха да се мерят с модерните апарати, които се сражаваха на фронтовата линия. Затова не беше учудващо, че правителствата на Земята не бързаха да изпратят отбранителни сили извън пределите на Слънчевата система и да се справят с „Демииург“ или „Кром“.

Всичко това, както и липсата на съгласуваност между отделните правителства, беше причина за замразяване на евентуалните ответни

действия срещу „Демииург“ и „Кром“.

Точно в такъв момент при нас беше дошъл генерал-лейтенант Каария от Кенийското орбитално командване. Той беше еднакво бесен на нас и на Ролистън. В крайна сметка ние бяхме компрометирали до голяма степен сигурността на всички военни операции. Имаше право да се гневи. Но от друга страна, не ние бяхме изпържили преобладаващата част от подчинените му в Центъра за управление и контрол. И ние като него желяхеме смъртта на Ролистън. Страховитият африкански офицер се беше обадил тук-там и ни беше намерил кораб, като беше предложил да тръгнем незабавно и да продължим лечението по път, за да се опитаме да поправим част от нанесените от нас щети. Според мен постъпката му не беше много честна и независимо от това, колко силно исках главата на Ролистън и колко силна беше омразата ми към това копеле, няхах никакво желание отново да себия с него.

Мадж беше изслушал плана на Грегър за пътуването до Сириус и беше отказал да се присъедини. Каза, че имал твърде много работа на Земята, пък и искал да се наслади на славата си. Малко преди да тръгнем на път, хванахме някакви новини, в които показваха младежи, облечени досущ като Мадж. Не знаех дали да се смея, или да плача — може би по малко и от двете. Езичника също беше решил да не идва. Не виждал с какво може да ни бъде полезен, а и смятал, че вече бил направил достатъчно. Пък и според него било по-добре да съсредоточи усилията си върху намиране на начин да се справи с „Демииург“.

Балор беше казал, че ще дойде. Не знаех каква беше причината, вероятно заради самата тръпка. Или пък искаше отново да се докаже, понеже му бяха сритали задника, а няма по-убедителен начин да се докажеш от това, да се изправиш пред почти сигурна смърт.

Гиби също се беше съгласил, което беше добре, защото някой трябваше да управлява кораба. Не говореше с другите и се беше затворил в себе си. Надявах се да не иска веднага да отиде при Бък. Но от друга страна, съдбата му поднасяше добра възможност да го стори.

Бях предположил, че и Мораг ще откаже. Нямахше причина да тръгва. Когато обсъждахме този въпрос, видях отнесеност в очите й, в новите й очи. Накрая тя заяви, че ще дойде с нас. Започнах да възразявам. Исках да й кажа, че тя беше направила достатъчно, че най-сетне беше сторила нещо да подобри живота си. Че би могла да живее, при това добре. Че би могла да помогне да се справят с „Демииург“.

Изобщо измислях всевъзможни причини да я накарам да остане на Земята, да не потегля на тази самоубийствена мисия, но ми беше достатъчен и един поглед от нея, за да ми стане ясно, че отдавна бях загубил правото да изказвам мнение по въпроса.

Езичника беше изрекъл на глас мислите ми, но тя беше непреклонна. Беше ни казала, че трябва да дойде с нас. Тогава Езичника я беше попитал дали това го казва тя, или Посланик. Но и него го беше накарала да млъкне със същия онзи поглед.

Двайсетина минути по-късно Езичника беше дошъл при нас, сломен, за да ни каже, че е променил решението си и че е съгласен да ни придружи. Бях го попитал дали е сигурен — да, рече. Е, щом Мораг заминаваше, и Рану щеше да я последва, за което му бях благодарен — мълчаливият непалец беше опитен боец.

Генерал-лейтенантът ни беше предоставил кораб и оборудване. Дори бяха успели да го закарат до Далечна Атлантида. Местните власти бяха наели совалка, която да ни изведе в орбитата. Вероятно защото нямаха по-добро предложение за нас, след като Кат беше успяла да надхитри техните сили за сигурност да не ни арестуват.

И тъкмо когато щяха да затварят въздушния шлюз на совалката, се беше появил Мадж.

— Реших, че от това ще излезе страхотен материал. Освен това ние сме непобедими.

— Рекламна курва — бях казал аз.

— Не само рекламна, мой човек — ми беше отвърнал той, но шегата му беше увиснала във въздуха.

— Непобедими, значи? — беше попитал Езичника.

И аз си бях помислил същото: къде ли беше гледал Мадж, когато се биехме на Атлантида?

— Ами само Бък умря — беше отвърнал Мадж и се беше ухилил.

Беше последвало отвратено мълчание, но усмивката беше останала на лицето му. В следващия миг Гиби се беше разсмял.

Значи — всички тръгвахме. Странно защо не се бях зарадвал. Докато совалката се изкачваше към орбитата, се стараех Мораг да не ме хване, че я зяпам. Тя беше права: решението й нямаше нищо общо с мен. Наистина всичко изглеждаше обречено.

Не можехме да произнесем името на кораба, но в груб превод от суахили се получаваше нещо като „Копие на разбирателството“, затова го нарекохме просто „Копието“. Беше космически бомбардировач с голям радиус на действие, еквивалентът на самолет бомбардировач. С възможност за стелт операции, създаден да прониква в Тяхната част от Космоса и да изсипва товара си над астероидни колонии или командни кораби. Смешното беше, че този вид кораб беше построен на базата на апарат, предназначен да обслужва полети в Далечния космос. Зачудих се колко ли време трябваше да мине, преди да се откажем от оръжията си и да ги употребим за мирни цели.

Подобно на някои от по-леките класове фрегати, преобладаващата част от КБГРД често пъти биваха преустройвани да служат за платформи за обстрел от специалните части при операции, които изискваха малко по-голяма точност, отколкото позволяваха насочваните ракети. Или поне така ни бяха казали в полка. Елитните кенийски разузнавачи бяха преустроили „Копието“ именно за такава цел.

Заедно с кораба наследихме и по-голямата част от екипировката на командосите. И по-специално преустроения бомбен отсек, в който се съхраняваха шестте леки мамелюка. Те бяха от същия клас мекове като тенците, но притежаваха по-съвременна лека броня/екзоскелет, с подобрени стелт способности и сензорни датчици. Гледах ги положени в хоризонтално положение във видоизменените ниши за ракетите, любувах се на техните катраненочерни, всепоглъщащи, безлични, почти органични силуети и не можех да откъсна погледа си от тях. Не беше нужно да обичаш войната — достатъчно беше да си служил, за да се развълнуваш при вида на този хардуер. Мамелюците бяха превъзходно снаряжение, както предполагах, най-доброто за екваториалните специални части. Бяха предназначени за операции в безвъздушното пространство и на повърхността си имаха перки за оттласкване/маневриране. Не бяха толкова здрави, колкото тенците, но притежаваха по-бързи реакции, благодарение на своя интерфейс, в сравнение с по-стария модел с екзоскелет.

Имаше и един по-старичък американски мек, Воинът Куче^[2]. Воинът Куче беше единственият мек, създаден специално за стрелба. Не се отличаваше с толкова добри стелт способности като мамелюците

или тенците, нито притежаваше тяхната бързина, но беше далече по-тежко въоръжен и здраво укрепен. Балор се беше погрижил да закарат на „Копието“ един Воин Куче, докато ние пътувахме със совалката. На борда на кораба с помощта на Езичника той правеше промени, за да може да се напъха в него.

Притеснявах се, че Воинът Куче няма да може да се придвижва незабелязано, но нямах никакво колебание, че се нуждаехме от неговата огнева мощ. Мамелюците бяха въоръжени с най-модерната издънка на 20-милиметровия релсотрон „Мъстител“ и притежаваха монтирани на гърба бронебойни ракети с вертикално изстрелване, които се насочваха с помощта на компютър. Воинът Куче беше снабден с по-тежкия 30-милиметров релсотрон „Отмъщение“ и притежаваше праметнат на ремък 105-милиметров полуавтоматичен релсотрон от по-голям калибър. Освен това имаше и монтирана въртяща се противоракетна/противочовешка лазерна отбранителна система и две противоракетни установки на раменете, направлявани с компютър. Надявах се Балор да успее да приключи навреме с подготовката. Освен това се чудех откъде го беше намерил и как беше успял да го осигури на борда на „Копието“ толкова бързо. На ръст мамелюците стигаха малко над три метра, а Воинът Куче отиваше по-скоро към четири метра и половина.

Рану, чието лице още беше покрито с лепенки, провеждаше симулации на бой в открития Космос с мамелюците за Мораг. Идеята не ми допаднаше, но ако щеше да се бие, трябваше да е подготвена възможно най-добре.

Веднага щом отлетяхме, Гиби започна да си играе с контролните устройства на „Копието“. Не харесвах пътуванията в Космоса, така че неговото бърникане, при условие че се движехме със скорост, надвишаваща скоростта на светлината, не доведе до нищо добро — особено когато, без да иска, изключи животоподдържащите системи за цели два часа — но в момента всички системи бяха в изправност. Почти не мигваше, тъй като през повечето време беше под въздействието на амфетамини, и из целия кораб се носеше неговата приглушена, меланхолична музика.

Не знам Мадж какви ги вършеше — сигурно мастурбираше и се записваше с помощта на вградените в лещите му камери, но нямах време да го наглеждам, понеже умирах. Така че всеки от нас си имаше някакво занимание, но така и не се заловихме да съставим план. Грегър твърдеше много упорито, че има план, но говореше доста уклончиво за него. Знаехме единствено, че трябваше да излезем в открития Космос, което не беше сред най-любимите ми неща. Но не можехме да разработваме плана по време на пътуването, по време на тези осем дни, защото Грегър се беше увил в пашкул, да го вземат мътните. Това ме вбесяваше, но не само защото надхвърляше рамките на нормалното.

Мадж го беше открил още през първия ден. Доста време трябваше да ни убеждава, преди да му повярваме, тъй като беше надрусан с леки психотропни вещества. Накрая ни показа запис от машинното отделение. Видяхме огромната, подобна на смола шушулка, закрепена в ъгъла с помощта на енергийно оборудване. Няколко електрически кабела бяха свързани с пашкула. Гиби провери системите и установи значително изтичане на енергия. Беше ми прекалено зле, за да отида да проверя на място, или по-скоро, пешях най-добрата дрога за предстоящата задача, но от записа ми се стори, че шушулката беше висока към пет метра и половина.

Гиби пусна отново записите от охранителните лещи в машинната зала. Зърнистите кадри с ниско качество показаха как Грегър беше влязъл там. Беше чисто гол и поради неговата залитаща походка изглеждаше още по-гнусно. Беше взел чанта с инструменти. Хора като мен и него можеха добре да се ориентират в машинни отделения, защото бяхме обучавани да ги саботираме. Беше откачил някакъв много дебел електрически кабел. Всички бяхме потрепнали от отвращение, но бяхме благодарни за лошото качество на образа, когато той беше пхнал кабела в мястото, което е в основата на гръбначния стълб при хората. Стори ни се, че на няколко пъти извади ръката от ставата си, преди да уцели. А после просто се беше облегнал на стената. След това стана скучно, така че превъртахме напред.

— Я, колко му е голям — каза Мадж. Всички го изгледахме. — Добре де, само отбелязвам — каза той отбранително.

Отново насочихме вниманието си към екрана. Грегър трепереше. Плътта под кожата му сякаш се гърчеше, изливаше се и се издуваше от само себе си, а треперенето започна все повече да прилича на истински гърч.

— Какво е това? — попита Мораг и след това издаде някакъв звук на отвращение.

От Грегър излизаше вещество, което приличаше на мазна черна жлъчка. След малко целият се беше оповръщал с това нещо. Всички изпитахме погнуса, но не можехме да отлепим поглед от екрана. Черното вещество полепна по него и се втвърди в подобната на смола субстанция на пашкула. След малко той беше целият обвит в пашкула и само главата му остана отвън, като не преставаше да бълва черно вещество. Накрая и тя се скри. Известно време мълчахме и гледахме образа на втвърдилият се пашкул.

— Каква е вероятността да се превърне в пеперуда? — попитах.

Мадж започна да се хили и ми се стори, че дълго няма да може да спре.

— Какво, по дяволите, прави той? — попита Гиби.

Той дърпаше струните на една от китарите на Бък. Всички бяхме в помещенията, които делихме двамата с Мораг. Аз се бях изправил на възглавниците и от време на време храх кръв в една кофа. С помощта на настройката на интерфейса Гиби можеше да управлява кораба от всяко едно място.

— Може би просто спи? — предложих аз. — Дали пък не пести енергията си?

Но сам разбрах колко неубедително прозвуча.

— Напротив, той източва огромно количество енергия — отбеляза Гиби.

— Която все за нещо трябва да отива — замислено рече Езичника. — Хм, доста любопитно — довърши той и млъкна.

Мораг, Рану, Гиби и аз очаквахме да каже още нещо. Мадж разглеждаше корема си.

— Е? — успях да кажа, преди кашлицата отново да раздере гърдите ми.

Езичника вдигна поглед — бях го извадил от мислите му.

— Доколкото ни е известно, Те представляват автономни колонии от самозараждащи се нанити, нали така?

Всички кимнахме, сякаш разбирахме за какво говори. Мадж кимна особено енергично.

— Да предположим, че той използва енергията, за да произведе още от... себе си, един вид — продължи Езичника. — Но това е само предположение.

— Значи, е някакъв вид превращение? — попита Мораг.

Но при все че Грегър много приличаше, а и в известен смисъл продължаваше да разсъждава като някогашния ми приятел, пак си дадох сметка, че всъщност беше извънземно.

— Нещо такова — рече Езичника.

— В пеперуда! — извика Мадж.

— Кажи де, в какво? — попита Гиби и прокара пръсти по грифа на китарата.

— В пеперуда бе! — отново се обади Мадж.

Мораг се опита да го срита.

— Можем само да гадаем — отвърна Езичника.

— Във воин — каза Рану.

Прозвуча доста убедено.

Езичника вдигна рамене.

— Може. При всички случаи ще бъде форма, която е полезна за него, да се надяваме, и за нас, каквото и да ни коства тази мисия. Знаем ли, може пък да иска да заприлича на Тях.

— А какво ще стане, ако се събуди и поиска да ни изяде? — попита Гиби. — Или да ни осем... осем...

— Да ни осемени? — помогна му Мораг.

— Тхъ.

— Юхуу! — извика Мадж.

— Или пък първо да ни изяде и после да ни осемени? — предложи отново Гиби.

Ние го изгледахме.

— Не виждам кой на този кораб става за осеменяване — обърнах внимание аз.

— Хей! — засегна се Мораг.

— Аз бих те осеменил — рече й Гиби.

Той вече по-скоро продължаваше майтапа по инерция. Знаеше какво трябва да каже, но не го мислеше наистина. Мораг му се усмихна, а аз го изгледах кръвнишки.

— Благодаря ти, Гиби. Много си мил — рече тя.

— Съжалявам — казах аз и въздъхнах пресилено. — Искан да кажа, че на този кораб никой не става за осеменяване освен Мораг, понеже аз съм твърде болен и не се броя. По принцип не мисля, че трябва да се страхувате от някого освен може би от Мадж.

— Юхуу! — извика отново Мадж.

Гиби го изгледа така, сякаш се готвеше да го убие с поглед.

— Внимавай, защото съм тежковъоръжен.

— Това е важно... — поде Езичника.

— Кое, Мадж да внимава, ако се опита да осемени Гиби ли? — изръсих.

Езичника се направи, че не ме е чул.

— Важно е дали онова, което ще излезе от пашкула, ще бъде настроено враждебно към нас, или не.

— А защо му е да чака толкова време? — попита Мораг. — Защо да си прави труда, щом досега не ни е видяло сметката?

Зачудих се дали животът ѝ толкова се беше променил, че вече това, че някой се беше увил в пашкул, ѝ се струваше най-обикновено нещо.

— Освен това ние сме добре въоръжени — посочих аз.

Макар че още докато говорех, осъзнах каква глупост бях казал.

— Не го ли видяхте на сондата? — попита Рану.

Всички млъкнаха. Нямах отговор на този въпрос, или по-скоро имах, но не мислех, че те искаха да чуят, че накрая всички ще бъдем убити.

— Тогава какво ще правим? — попита Гиби след неловко мълчание.

— Ще чакаме — каза Мораг.

Тя не беше толкова притеснена от това, колкото мен, затова казах:

— Но ние нямаме представа какво е намислил Грегър. Не знаем къде се намира „Кром“, нито как той възнамерява да се справи с него или дори как може да се добере до него. Нямаме никаква идея дали, когато стигнем там, ще заварим „Черните ескадрони“.

Беше ми писнало. Ако Грегър чак толкова желаше да се превърне в красива пеперуда, трябваше да избере по-подходящ момент.

— Къде ще пристигнем? — Рану попита Гиби.

— От отдалечената страна на Сириус, доста далече от онази част на Космоса, контролирана от нашите флотилии, и доста навътре в Тяхната. Грегър ми даде координатите. Освен това каза, че когато стигнем там, трябва да сме много тихи.

— Да не отиваме в Зъбите? — попита Езичника.

Гибки кимна. Настана неловко мълчание, което реших да наруша.

— Знаете, че това ще бъде стелт операция.

Но за повече не се сетих.

Не че знаехме нещо друго. Аз правех второто най-омразно ми нещо — пътувах в Космоса, на път да участвам в най-нелюбимото си занимание — бой в открития Космос, към най-противното място във Вселената — Сириус, дълбоко навътре в територия, контролирана от извънземна раса, която продължаваше да е враждебно настроена към нас.

Вслушвах се в звуците на космическия кораб. Това противоречеше на истината. „Копието“ се движеше изключително тихо, въпреки че все пак се долавяше бръмченето на генераторите, но ние по-скоро усещахме, отколкото чувахме техния звук. При всяко движение той се удряше в черния метал, от който беше направена вътрешността на кораба, и отекваше с бучене.

Лежах, слушах и умирах. Кофти ден. Бях получил два инфаркта въпреки напомпването на сърцето. Всеки път когато се опитвах да кажа нещо, изхрочвах кръв, а по време на един от особено силните пристъпи на кашлица бях изплюл и някаква част от изкуствения си бял дроб. Рану ми беше спасил живота — оказа се, че беше доста способен военен лекар. Благодарение на неговата компетентна намеса, автоматичния медицински модул и импровизираната аптека с наркотици на Мадж бях все още жив.

Летяхме вече четвърти ден, но не бях сигурен, че ще стигна до Сириус, камо ли обратно до Земята. Вратата се отвори и за моя изненада се появи Балор. Почти не го бях виждал през цялото време. Той се занимаваше с Война Куче, а освен това, предполагам, неговото воинско кредо трудно понасяше моята слабост. Може би според него трябваше да се запиля някъде из пустошта и да умра, вместо да продължавам да хабя безценните запаси на племето. Освен това беше се стреснал от боя, който изяде от Ролистън. Погледнах гърдите му. Медиците на сондата бяха изградили отново гръдната му броня, по

възможно най-добрия начин. Според мен не подходдаше особено на останалата част от кожата му. Но пък беше донесъл бутилка добро уиски, а аз бях решен на всяка цена да си пийна, независимо колко зле се чувствах и колко много щеше да ми навреди.

Той ми запали цигара. И нея бях решен да изпуша, въпреки че знаех, че това ще завърши с хранене на кръв. Толкова ли съм глупав наистина? Успях някак си да я задържа между устните си и всмуках дима, преди Балор да я издърпа от устата ми. Сигурно съм изглеждал ужасно. Като провиснал чувал от кожа, натъпкан с разпадащи се вътрешни органи и чаркове. Но най-странното беше това, че на лицето му не видях нито съжаление, нито състрадание, нито отвращение, а по-скоро решимост и още нещо, може би страх. Отпих глътка уиски; вече дори и вкусът не ми беше приятен. Само ми причини болка. Ама че загуба.

— Какво? Да не устройваш бдение над покойника? — пошегувах се.

Той не се усмихна. Притесних се.

— Ти ще умреш — рече.

— Не може да бъде! — отвърнах, но се зачудих какво ли щеше да последва и се приготвих да извикам някого на помощ.

— Но не трябва да става по този начин — продължи той.

Аз нищо не казах; само го зяпнах втренчено.

Той извади ножа си от канията на подбедрицата и го остави на масичката до автоматичния медицински модул. След това извади и пистолет и го постави до ножа. Най-накрая измъкна от джоба на военните панталони с отрязани крачоли някаква старовремска кутийка за хапчета от неръждаема стомана и сложи и нея при другите неща. Погледнах трите предмета, а после и самия Балор.

— Всички те съжаляват, но никой не се чувства готов да направи нещо по въпроса — каза той.

Опитах се да се изправа в леглото. Ако Мадж наистина искаше да ме вкара във форма, трябваше да измисли някакъв адски коктейл. Погледнах Балор право в подобната на гущерово око леща на единственото му око.

— Ще умра в бой като всички други — казах. — Ако исках да ме убивате, щях сам да го направя. Разбираш ли?

Балор помълча доста време. Преценяваше ме и се опитваше да вземе някакво решение.

— Ами... — започна, но се отказа.

— Какво ами? Ако съм твърде слаб, за да се справя ли? — довърших вместо него. Той кимна. — И без това ще умра, така че няма нужда да се грижите за мен, но ако все още имам сили да натискам спусъка, мога да ви бъда полезен във вашето начинание. Но теб друго те тревожи, нали?

Балор поклати глава, а сензорните му расти се разхвърчаха на всички посоки от движението.

— Не ми е приятно да гледам един вои...

— Войник — прекъснах го аз. Той ме погледна учудено. — Аз съм, или по-скоро, бях войник; при това без особена охота. Така че не ми разправяй тези глупости за воини; запази ги за Рану.

— Не ми е приятно да гледам един войник в такова състояние.

Успях да отпия още една глътка уиски, след което допълних чашата с малко от моята кръв. Погледнах отново Балор, който седеше огромен и безучастен край леглото ми.

— Тебе май наистина те е страх от мен, а? — казах. — Имам предвид — от това — и посочих разнебитеното си тяло. — Май от това най-много те е страх, нали?

Той не отговори. И тогава ми хрумна, че като другите войници, които се дегизираха като чудовища, Балор се опитваше да компенсира нещо, от нещо да избяга, да се скрие. Само че за разлика от тях той правеше това доста по-добре.

— Защо си дошъл? — попитах. — От всички нас може би ти имаш най-много какво да губиш, освен може би Мадж, но той е твърде откачен, за да му пука.

— От солидарност — рече той.

— Глупости. Защо ме лъжеш, по дяволите — кажи, че искаш да направиш услуга на един умиращ.

Той щеше да ме убие с поглед. Мисля, че наистина ми се ядоса, а не както би се престорил пред неговите хора; наистина бях засегнал слабото му място.

— Защото смятам, че променихме нещо — отвърна той през акулородобните си зъби.

— Струва ми се, че не се радваш особено — рекох.

— Напротив, радвам се. Нали затова сме воини.

Не схващам логиката на думите му, пък и ми беше писнало да слушам неговите глупости за воините.

— Не започвай пак с тези вои... — опитах се да кажа, но той ме прекъсна.

— Сега ще мълчиш. Не ме интересува какво мислиш за моите убеждения, но не е ли вярно, че тъкмо заради това се бихме и убивахме хора? Всички онези морски пехотинци на Атлантида не умряха ли за това? Не се ли опитваме да подобрим положението? Не е ли това наше задължение като по-силни? Нали така каза на Кронин? — изкрещя той. — В един свят без война, този свят, който се опитваме да изградим, няма място за такива като мен.

Замислих се.

— Ами Ролистън и „Черните ескадрони“?

— Ако щеш, вярвай, но независимо от онова, което си ме виждал да правя, не изгарям от желание да избивам хора.

— Значи, си дошъл, за да умреш?

— Не, дойдох, за да умра по такъв начин, че хората цяла вечност след това да ме споменават.

— Искаш да си отидеш като герой — казах.

Той кимна.

— И затова Мадж трябва да оцелее на всяка цена.

— За да разкаже историята ти. — Той кимна отново. — А пък мен не ме искаш наоколо, защото независимо от всички неща, които си направил с тялото и главата си, не желаш някой да ти напомня, че все още си човешко същество и че човешката плът е слаба.

— Не съм казвал такова нещо.

— Не беше нужно.

— Тревожа се, че може да изложиш мисията ни на риск...

— Човече, мисията ни е самоубийствена. Ти и пет пари не даваш за останалите — току-що сам ми го каза. Знаеш как стоят нещата. Много добре знаеш как действваме. Твоят девиз не беше ли „Не със сила, а с хитрост“? Ние искаме да се промъкнем незабелязано, а ти искаш да превърнеш собствената си смърт в зрелище, по дяволите!

— Просто ти предлагам изход — изръмжа той.

— Какво става тук? — попита Мораг от вратата.

Дори не бях чул кога беше дошла, макар че Балор вероятно я беше усетил. И двамата мълчахме. Изведнъж, не знам защо, се почувствах гузен. Стори ми се, че и по лицето на Балор премина сянка от вина, но може и да съм се заблудил. Мораг видя пистолета, ножа и кутийката за хапчета.

— Прекъснах ли нещо? — попита и двама ни.

— Не — отвърнах.

Мораг се обърна към Балор и му хвърли убийствен поглед. Той се изправи и огромното му туловище изпълни тясната каюта. Мораг пристъпи в помещението и Балор щръкна над нея.

— Да не се опитваше да го убиеш?

— Предлагах му изход — отново изръмжа той.

Никога не бях виждал Мораг толкова разгневена.

— Изход ли? Ще ти дам един изход! — разкрещя се тя. — Да беше казал „да го убия“, или не, по-добре, „да го умъртвя“.

— Мораг... — опитах да я спра, но тя вече беше сграбчила пистолета на Балор с треперещи ръце.

Той се опита да го измъкне. Последва оглушителен изстрел в тясното пространство на каютата. Или щеше да бъде оглушителен, но вече и Мораг имаше заглушители. Откатът я хвърли по гръб към стената, а пистолетът издрънча на пода. Последва рикошет, който се удари в подкожната ми броня. Искрата от дулото на пистолета беше оставила черно петно върху гърдите на Балор. Но той едва отстъпи назад. Тя беше уцелила раната, причинена от Ролистън. И беше изпепелила хубавата новоизградена броня.

— Съжалявам — каза Мораг, повече шокирана от това, което беше направила, отколкото изплашена от Балор.

Той се наведе и вдигна пистолета от пода, прибра ножа и кутийката за хапчета от масичката. Не мисля, че нещата се бяха развили, както си ги беше представял. Трудно ми беше да преценя по нечовешките черти на лицето му, но ми се струва, че му стана неудобно. Мадж и Рану бяха застанали на вратата. Рану беше свалил лепенките; половината му лице представляваше незараснала червена новообразувана кожа. Държеше по един пистолет във всяка ръка, а зад него видях Езичника. Балор се опита да мине покрай тях.

— Балор — извиках тихичко.

Той се обърна и ме погледна.

— Балор, ако не умра преди това, ще си отидем заедно.

Той се замисли над казаното и ми кимна, преди да се обърне към вратата. Мадж и Езичника му направиха път. Рану го изгледа свирепо.

— Не говори така — процеди Мораг през зъби.

Подозирах, че ако все още очите ѝ бяха истински, щеше да се просълзи.

— Всичко наред ли е? — глухо попита Рану.

— Да — отвърнах, но той не помръдна.

— Пусни ме да мина — заплаши го Балор.

Но Рану отново не помръдна.

— Всичко е наред — рече Мораг.

Рану се отдръпна и Балор излезе енергично, но не и преди да му хвърли още един убийствен поглед.

— Благодаря ви — каза Мораг на Рану и другите с него.

Мадж се опита да каже нещо, но тя затвори вратата. Хвърли се на леглото до мен, което ми причини известна болка, и се разплака. Или по-скоро, започна да хлипа, понеже вече нямаше сълзи. Прегърнах я, доколкото ми позволяваше разпадащата ми се плът.

— Копеле — каза тя, докато ридаше.

— Аз мисля, че той наистина е вярвал, че ми прави услуга. И той се страхува, но не от същите неща, от които се страхуваме ние.

Тя ме погледна, но кафявите ѝ очи не бяха вече в състояние да изразяват чувства. Насилих се да не отместя погледа си от тях.

— Аз не се страхувам — каза тя и май че ѝ повярвах.

— Така ли? — попитах. Тя кимна. — И защо не се страхуваш?

Аз, за разлика от нея, се насирах от страх.

— Защото знам, че ти ще ме закриляш — отвърна тя без никакво колебание.

— Нали не се нуждаеше от закрилата ми — казах, преди да помисля.

— И двамата се нуждаем от закрила — рече тя.

Притиснах я към себе си въпреки положението, в което се намирах, но в същия миг изпитах силна болка в очите, понеже заради присадените чаркове не можех да заплача със сълзи.

Оставаше ни само още един ден път до Сириус, а Грегър продължаваше да си стои в пашкула. Какво друго можехме да правим, освен да изказваме предположения. Нямахме стабилен план, нито бяхме правили симулации. Въпреки че според мен в случая симулациите щяха да бъдат твърде потискащо преживяване, предвид общото настроение „нали и бездруго ще умрем“.

Вратата на стаята на умирация, както бях започнал да наричам каютата си, се отвори. Мораг и Езичника влязоха при мен. Езичника се подпря с цялата си тежест на тоягата си; и двамата имаха замислен вид. Погледнаха се, но ми се стори, че всеки изчакваше другият да проговори. Като че ли бяха в състояние на лека хакерска възбуда.

— Трябва да поговорим с Грегър — започна Езичника.

— Или да се върнем обратно — предложих.

Тази възможност ми се струваше все по-приемлива, дори и на мен самия, въпреки че нямах какво да губя, или по-скоро, имах, но вече го бях загубил.

— Мораг има идея — продължи Езичника.

Обърнах се към нея и зачаках да ми обясни.

— *Ние* имаме идея — каза тя.

— Всъщност по-скоро е... — прекъсна я Езичника.

— Давайте по същество — подканих ги аз.

— Грегър все още има жакове за интерфейса — отбеляза Мораг.

— Можем да пробием пашкула и да вкараме някакъв порт, с чиято помощ да разговаряме с него в мрежата.

— А не може ли да стане без кабел? — попитах.

Езичника поклати глава.

— Опитахме. Но явно използва преподавател, който не приема съобщения отвън.

— Няма ли начин да разбиее това устройство? — попитах, изненадан.

— Може би има, но нямам представа доколко е продукт на човешка и доколко на Тяжна технология, а предполагам, знаеш какво става, когато хората се опитат да хакнат Техни технологични приспособления?

— Сполетява ги участието на Викария ли?

— В най-добрия случай, само че не бих искал същото да се случи и с мен.

Погледнах Мораг.

— А ти нямаш ли по-добра съвместимост с Тях?

Мораг понечи да отговори, но Езичника я изпревари.

— Сигурно, само че ако пробием пашкула, не рискуваме нищо.

— Ти може и да не рискуваш, но това може да отключи някаква защитна система. Ако то наистина е в процес на превращение, каква е гаранцията, че ще успеете да откриете порта?

— Ще използваме видоизменена „змия“ — отвърна Мораг.

„Змиите“ представляваха стара технология за изпращане на монофиламентни камери, тип „рибешко око“, направлявани от разстояние. Сега повечето хора използваха „термити“ или „въшки“, но специалните части все още разполагаха с тях, в случай че им потрябват.

— Добре, обаче каква е гаранцията, че няма да му навредите? Все пак пашкулът вероятно е вид защитно покритие.

И двамата се зачудиха как да ми отговорят.

— Трябва да разберем — отвърна Мораг, напълно категорично.

— Не трябваше да се увива в пашкула, преди да ни каже какъв е планът.

— Съгласен съм, но ако го убием, никога няма да узнаем — рекох.

— Затова се връщаме обратно, което и бездруго вече обмисляме — каза Езичника.

Хвърлих му убийствен поглед с моите лещи.

— Той все още е мой приятел — напомних му, въпреки че едва ли вече можех да всея предишния страх с почти мъртвото си тяло.

Той продължи:

— Ясно, но на мен все пак ми изглежда доста издръжлив. Да не забравяме, че е част от извънземна машина за убиване. Когато стигнем Сириус, няма да имаме много време, независимо дали операцията е стелт, или не. Ако Те не ни открият, ще го стори Кликата.

Малко преувеличаваше; все пак не беше толкова проста задача да откриеш един-единствен кораб в такова огромно пространство като Космоса.

— Тогава какво чакате — позволение от мен ли? — попитах. И двамата ми се сториха гузни. — Вие вече сте взели решението. —

Езичника кимна. Аз въздъхнах. — Добре — казах, леко ядосан. — Но може ли поне да ви помоля да ме извикате, когато говорите с него?

— Ами ние затова дойдохме — каза Мораг.

Тя се приближи до леглото ми и възможно най-нежно ме претърколи на другата страна. Оказах се с лице към стената. Това ми спести гримасата на лицето ѝ при вида на покрития с рани от залежаването гръб, кръвоизливите от лъчевата болест и мириса на смърт. Тя постави жака си в безжичния интерфейс на мрежата.

— Ще ти се обадим, когато сме готови — каза и двамата излязоха от каютата.

Мрежата на „Копието“ беше миниатюрна. Строго погледнато, би могла да бъде с всякакви размери, но всъщност съществуваше единствено в рамките на системите на кораба. Аватарът му беше странен. Нямах представа дали трябваше да изобразява острие на копие, изработено от нечия кост, или издължения череп на някое митично чудовище. Върху костта бяха издълбани символи, които приличаха на веветата на Големия Неон, въпреки че още докато ги гледаше човек, те вече се изменяха в нещо друго. Това беше закодирана информация от операционните системи на кораба. Наоколо се виждаше безбрежна пустиня, в която нямаше нищо характерно — вероятно символизираше Космоса. Небето представляваше красив залез в пустинята. Виртуалните изображения на отделните части на кораба бяха представени от гладки пещери, издълбани в костта. В една от тях Мораг и Езичника бяха монтирали интериора на кръчмата, изграден с помощта на подсъзнанието на Грегър. Изглеждаше малко странно на фона на гладката кост.

Моят аватар ме представяше в доста добър вид, без киберприспособленията и раните от лъчевата болест. Този път реших да погледна в огледалото зад бара какъв цвят беше дала Мораг на очите ми. Зелени — не ми отиваха.

Аватарът на Грегър беше подобен на моя, добра възстановка от времето, когато той беше човешко същество, без киберприспособления. С облекчение видях, че вече не беше Усмивка. Предполагам, че ми беше трудно да повярвам, че човек може да се откаже от ирационалната си привързаност към дадена общност. И

Мораг беше там. Тя отново беше приела образа на Баба Яга. Предпочитах да е феята на цветята или която там беше красавицата. Езичника си беше там с аватара на друид. Всички седяха край маса в средата на безлюдния бар. Аз отидох при тях и седнах. На масата вече ме чакаше чаша виртуално уиски. Отпих една глътка; беше добре програмирано, но съвсем безполезно.

— Мислех, че ще се спускаш като балон, когато пробият пашкула ти. Е, как се чувстваш след това насилствено проникване? — попитах.

Грегър ме погледна, но не каза нищо. Аз въздъхнах, или по-скоро, моето анимирано виртуално изображение въздъхна.

— Какво правиш, по дяволите?

— Каквото трябва — рече той.

— Престани с твоите кодирани глупости; знаеш, че сега не ни е до това — предупредих го.

Трябваше да внимава.

— Извинявай. За мен беше важно да започна да се преобразявам...

— В какво?

— Във форма, която ще бъде по-полезна за предстоящата задача.

— И как ще изглеждаш?

— По нов начин.

Мораг и Езичника ни гледаха, без да продумат.

— Трябваше да ни кажеш каква е задачата, преди да се увиеш в пашкула.

— Моля за извинение. Струваше ми се, че всичко с моето превращение се развива доста добре, но ти имаш право. Аз знаех, че в крайна сметка ще намерите начин да се свържете с мен — рече той.

Отново го погледнах. Имах желание да се нахвърля върху него, но нямаше никакъв смисъл. Обаче това не променяше факта, че му бях ядосан.

— И каква е задачата ти? — попита Езичника, разреждайки напрежението.

Грегър се обърна към него.

— Излизане в открития Космос в сърцето на Зъбите.

— Подобни прониквания никога преди не са се увенчавали с успех. Не виждам с какво този път нещата са по-различни — каза Езичника.

— Защото ще излъчвам Техен биометричен сигнал. Така ще можете да бъдете разкрити единствено ако Те ви видят, в буквалния смисъл — обясни Грегър.

— Това част от превръщането ти ли е? — попита Мораг.

Грегър кимна.

— За да станеш като Тях — казах.

Не трябваше да забравям, че независимо от приликата на Грегър с аватара си в мрежата, той се беше променил не само на външен вид, но и като начин на мислене. Той не беше нито като нас, нито като Тях, а нещо по средата.

— Не съм — отвърна той. Започваше да ми писва.

— Ако можеш да се маскираш като Тях, защо не отидеш сам? — попитах.

— Не мога да се маскирам като Тях. Не е толкова просто да си промениш формата. Ще излъчвам биометрично поле, което ще ни прикрие от Техните датчици, но Те ще могат да ни идентифицират визуално.

— Ами прояви хитрост — предложих.

Опитвах се да си спомня как бяхме въввлечени в тази авантюра. Грегър започваше да се изнервя.

— Със сигурност ще ни хванат. Не забравяйте, че Те са колективно съзнание. Но аз не съм част от него. В някакъв момент ще бъдем разкрити и тогава ще имам нужда от вашата огнева мощ. Освен това може да бъде заразен с „Кром“, а не мога да си позволя подобен риск. Вие ще трябва да се отървете от него.

— Ами ако все пак се заразиш с „Кром“? — попитах.

— Искат ли питане?

— Какво представлява „Кром“ и как се предава? — попита Езичника.

— Преди има-няма дванайсет години Кликата разпратила по целия Пояс безпилотни сонди, изработени с помощта на Тяхна технология. Те били живи същества и излъчвали Техен биометричен сигнал. Въпреки че били съвсем миниатюрни, Тяхната отбрана успяла да залови и унищожи голяма част, но немало успели да преминат през нея. Прикрепили се възможно най-близо до големи Техни популации. В най-общи линии представлявали нанитни фабрики за производство

на „Кром“ и сложни приематели. Когато Кликата има готовност, ще изпрати сигнал, който ще освободи тези интелигентни спори.

— А колко са на брой? — попита Мораг.

— Не знам — каза Грегър.

— Тогава как ще ги открием? — попита Езичника.

— Достатъчна ни е само една, а аз имам представа къде можем да открием доста от тях. След това хакваме приемателя и изпращаме код за самоунищожение, който ще бъде препредаден на всички останали устройства.

Грегър извади плик от джоба на камуфлажните си панталони. Изглеждаше много старомоден, от преди времето на Последния човешки конфликт, с възъчен печат и всичко останало — както си му беше редът. Той го побутна през масата към Езичника, който само го погледна. Тогава се сетих.

— Ама нали само Ролистън разполагаше с „Кром“?

— Спорите са по-стара версия на „Кром“ — те само заразяват и убиват извънземни. Ролистън притежава необходимата информация, с чиято помощ да препрограмира спорите в конфискувания щам на „Кром“.

— Сигурно вече го е направил — усъмних се аз.

— Не — рече Грегър. — За него приоритетно е пускането на „Демииург“ и съчетаването на неговата мощ с флотилията на Сириус, но рано или късно, ще пусне и „Кром“.

— Може ли вече да го е направил все пак? — каза Езичника.

Грегър изглеждаше на предела на търпението.

— Възможно е.

Аватарът на Езичника поклати глава. Разбихах как се чувства. Тайната все повече се разбулваше.

— Ако зависеше от Балор и Мадж, щяха да те накарат да пуснеш щама убиец на „Кром“, за да неутрализираш заплахата — каза Езичника.

— Да неутрализираш — изплю се Баба Яга, а гласът ѝ прозвуча като стържене на натрошено стъкло.

— Във военно отношение... — започна Езичника.

— Няма да стане и това е последната ми дума — прекъсна го Грегър.

— Те са същества, а не оръжие — каза Баба Яга.

— Те могат да се превърнат в оръжие, ако Ролистън се докопа до Тях — отбеляза Езичника.

Аватарът на Баба Яга беше готов да спори.

— Добре, така доникъде няма да стигнем — казах. — Да сменим темата.

— Ти откъде знаеш всичко това? — попита Езичника.

— Ти как мислиш? — отвърна Грегър. — Нали бях техен пленник повече от година.

— И те сами ти го казаха? — усъмни се Езичника.

— Не. Но те програмираха някои доста сложни приложения у мен, а останалото се дължи на моето обучение. Не се съмнявам, че на мое място щеше да направиш същото, предвид твоето обучение за водене на информационна война.

Езичника не отговори, но продължи да изучава Грегър, потънал в размисли. Над писмото проблясваха светлини, докато двамата с Мораг проверяваха кода му с помощта на своите програми за диагностика.

— Доста здраво е кодирано — каза накрая Езичника.

— Нямах представа какво ми костваше, за да се докопам до него.

— А нужно ли е спорите да се намират до много висока концентрация на Тях, за да упражнят действието си? — попита Езичника.

— Да — рече Грегър.

— Ако открием огън в зона, която е достатъчно наситена с Тях, за да ни идентифицират още в Космоса, с нас е свършено. Няма да успеем да се измъкнем и ще бъде въпрос на време, преди Те да ни надвият — обърнах внимание аз.

— Не и ако Ги задържите достатъчно дълго, че да дезактивирам „Кром“ — каза Грегър.

Значи, това било. По навик отпих голяма глътка от непотребното виртуално уиски.

— Значи, няма шанс да се върнем живи? — произнесе очевидното Езичника. Другите мълчаха. — Аз не искам да ставам герой.

— Ако не ги спрем, Кликата и Ролистън ще победят — каза Грегър.

— Ами правителствата на Земята? — попита Езичника. — Те трябва да реагират.

— Може и да реагират, но след време. А пък ние сме тук. В този момент — рече Грегър.

Езичника яростно поклати глава. Грегър продължи, но в гласа му се прокраднаха язвителни нотки.

— Ти какво очакваше, когато се съ согласи да дойдеш?

— Очаквах да измислиш по-добър план — сръза го Езичника. — Аз няма да участвам.

— А колко време можеш да бягаш от инфектираните с „Кром“ Тях и Кликата, когато Ролистън дърпа конците? — развика се Грегър.

— Много по-дълго, отколкото ако отида директно в Тяхната централа. В такъв случай по-добре сам да си дръпна спусъка! — изкрещя в отговор Езичника.

Грегър понечи да му отвърне, но се отказа. После погледна Мораг и каза:

— Тогава Мораг ще трябва да се справи с хакерската задача, жалък страхливецо.

— Мораг също няма да участва — казах.

Баба Яга се извъртя с лице към мен.

— Това не го решаваш ти — каза тя с леден тон.

— Наистина ли мислиш, че ще те изпратят на смърт след всичко, което преживяхме? — попитах.

— Ти никъде няма да ме изпращаш; аз ще отида където си искам, по дяволите! — извика Мораг, а гласът ѝ звучеше като счупване на стъкло.

— Така доникъде няма да стигнем — каза Грегър.

— Млъкни. — Обърнах се към Баба Яга: — Виж какво, Мораг, така е. Нямам никакво право да ти казвам какво трябва или не трябва да правиш, но те предупреждавам, че ще осуеят всеки твой опит да напуснеш този кораб.

Имах чувството, че аватарът ѝ всеки момент щеше да прескочи масата и да ме хване за гърлото. Но вместо да се занимавам с нея, аз погледнах Грегър.

— Ще отидем ти, аз и може би Балор. Ако не сме достатъчно — кофти.

— Но имаме нужда от свързочник, а и ни трябва още стрелци — обади се Грегър.

— Тогава изобщо няма да ходим никъде — заявих категорично.

— Аз отивам — рече Баба Яга.

В този миг излязох от кожата си.

— Защо искаш да умреш?! По дяволите, за първи път има някаква надежда — защо не искаш да се възползваш? Ако самият аз бездруго не умирах, нямаше никога да участвам в това — казах вече по-тихо. — Ако имах шанс да оцелея, щях да се възползвам.

— Аз ще оцелея — заяви Баба Яга с категоричен тон.

— Изобщо нямаш представа за какво става дума — казах, изгубил търпение.

— Посланик искаше мир. Аз възнамерявам да говоря с Тях — рече тя.

Тримата я зяпнахме. В следващия миг Езичника се разсмя и подметна саркастично:

— А защо не отидем при Тях и не се оставим да ни убият?

— Мораг, напълно те разбирам и вярвам, че ще дойде време и за това, като изобщо не се съмнявам, че твоето участие ще бъде много важно... — започна Грегър.

— Не и ако умре — прекъснах го аз, с което си изпросих още един отровен поглед от вещицата.

Но Грегър продължи, а Баба Яга го слушаше внимателно.

— Обаче не бива да рискуваме от самото начало. Ами ако не успееш да Ги убедиш, преди да са се изстреляли спорите? Ами ако, докато разговаряте, Кликата използва флотилията на Сириус, за да ни нападне? Ами ако ни избият, преди да сме успели да направим каквото и да било, поради причини, които дори не разбираме? Не забравяй, че по-голямата част от Тях са програмирани да ни убиват, щом ни видят, освен ако не Им дадат друга заповед. Нека първо Ги спасим, а после да отидем при Тях с мир.

— Вижте какво. Вие вървете и си свършете работата като войници. А пък аз ще отида и ще поговоря с Тях. Не виждам причина да не можем да направим и едното, и другото.

— Например ако всички умрем? — каза Езичника.

Мораг го погледна.

— Не ни върши работа.

— Нито пък, ако загинем напразно — рече Езичника.

Беше напълно прав.

— Няма да ни убият — заинати се Баба Яга. — Аз съм Вавилонската блудница, забрави ли?

— Не се чуваш какво говориш! — изкрещя Езичника. — Може и да си дете чудо като хакер, но нямаш и най-малка представа от войната — а ние сме във война — и за да оцелеем, ще имаме нужда от нещо повече от младежки ентусиазъм.

Вещицата отвори уста. Помислих си, че наистина щеше да се нахвърли върху Езичника.

— Той е прав — казах тихичко. Обидата и чувството, че беше предадена, които се изписаха на лицето на Баба Яга, бяха почти комични. — Съжалявам, Мораг, но ти наистина не се чуваш какво говориш. Единствената ти връзка с Тях е бил Посланик. Вече няма значение кой е започнал войната, но ние много добре знаем на какво са способни Те, а ти нямаш и най-малка представа.

— И затова нямам думата ли?

— Не, затова трябва да слушаш по-опитните от теб — отвърнах.

— Защо не ми вярвате? — попита тя с горчивина в гласа. — Рану ми вярва, той не се съмнява в моите способности. Защо ти не можеш да ми повярваш?

Това, последното, беше отправено директно към мен.

— Рану ти има доверие, това е различно от вярата, но е истина, че на теб все още ти липсва опит — тихичко каза Езичника.

— Нали се справих на Атлантида — продължи тя.

— Да, и затова трябваше да ти сложат нови очи и уши! — избухнах аз.

— Имах предвид в лабораторията, не в медийния възел!

— Ти изпадна в ужас от онова, което видя и направи — продължих.

— А не трябваше ли?

— Да — признах аз.

— Посланик е бил създаден за това — за да ни помири с Тях. Ти каза, че ще направиш всичко възможно, за да ми попречиш да дойда с вас, нали? — Аз кимнах. — Ами нека ти кажа тогава, че току-що те заключих в каютата ти.

— Мораг, това е адски детинско, по дяволите — изпъшках аз.

— Мога да заключа и кораба. Аз ще се опитам да поговоря с Тях.

— Въпреки това ще ни трябва някой, който да управлява свръзките — каза Грегър.

— Аз ще дойда — рече Езичника.

Усетих примирение в гласа му.

— Май запя друга песен — казах.

— Просто си помислих колко несправедливо е това, че трябва да умрем тук и сега, без да сме длъжни да поемаме тази отговорност. Защо правителството не се оправи с тази бъркотия? Но после се сетих, че именно отказът от отговорност ни доведе дотук.

— А! — казах, изгубил нишката на мисълта му.

— Освен това — рече той и погледна вещицата — може би започвам да откривам своята вяра.

Мадж ми помогна да се изправа в леглото в каютата ми. Беше изложил стоката си на сгъваема масичка. Пластири, бинтове, инхалатори, хапчета във всички цветове на дъгата, старовремска спринцовка и дори капки за очи. Освен това имах още от лекарствата на Татенцето. Щях да се нуждая от тях, за да изкарам следващите няколко часа. Или поне надявах се да е така. Не можех да съм съвсем сигурен, защото вместо с фармацевт разполагах с наркоман.

— Значи, и ти идваш? — казах, като се опитах да откъсна мислите си от умирачката.

— Да, човече. Имам добро предчувствие. Мисля, че всичко ще бъде наред.

— Надрусан ли си? — попитах и се ухилих.

— Ами как иначе? Ако не бях надрусан, досега да съм се насрал от страх от неминуемата ми гибел. Не, сериозно, мисля, че може да успее. Планът на Мораг де.

— Да не си станал вярващ? — попитах. — Езичника я смята за Вавилонската блудница.

— От хакерските митове? Иска му се.

— Ами ако наистина е така? Ако наистина предаваме цялото човечество?

— Подозирам, че ще умрем, преди да можем да видим последствията, така че трябва да се притесняваш за това само ако

вярваш в съществуването на ада. На ада след смъртта, имам предвид, не ада на Голямо куче 4 или Ковънтри.

— Понякога си мисля, че ти към всичко се отнасяш лекомислено.

— Що, не видя ли как спасих света? — започваше да се изнервя.

— Ами не знам, разследването все още продължава. Пък и не ти ли помогна някой?

— Така ли? Чакай, чакай, ти си бесен, защото гаджето ти е новият Месия.

— Нито ми е гадже, нито е месия. Пък и дори да сполучи планът, аз няма да се оправя.

— Вярно, пич, здраво си загазил.

— Но тази дрога ще ми стигне, нали? — попитах, опитвайки се да прикрия тревогата в гласа си.

— Това ли? — И той посочи цялата аптека. — Не, мой човек, това ще те довърши. Ама ти нали това искаше?

— Защо всичките ми приятели искат да ме убият?

— Защото най-добре те познават. Е, поне ще се разпишеш. И без това май всички ще загинем.

— Нали уж имаше добро предчувствие?

— Така е, но сега съм надрусан, а ми се е случвало и друг път интуицията да ме подведе. — Усмивката му изчезна. — Виж сега...

Досетих се какво ще последва, нещо, от което щях да се притесня и което щеше да ме накара да се почувствам още по-близо до смъртта. Трябваше да му попреча да продължи.

— Стига, Мадж — казах.

— Приятел... — започна той.

— Знам — казах.

Изпаднахме в неудобно мълчание на двама мъжкари, които се притесняват от това, че не могат да изразяват чувствата си.

— Нали знаеш, че ако те надживея, ще отида при Бранниците и ще им видя сметката.

— Гледай да оцелееш, мамка му. Не ми харесва мисълта онези гадове да ме надживеят. А сега сериозно — грижи се за Мораг след смъртта ми — казах.

Мадж помисли за миг.

— Няма — рече накрая.

— Какво? — казах, след като се съвзех от изненадата.

— Изобщо не се надявай, мой човек.

Не вярвах на ушите си. Мадж отново се хилеше.

— Какво ти става? Аз умирам, не можеш ли да изпълниш последното ми желание?

— Не и ако ми причинява неудобства. Да не съм детегледачка, мамка му.

— Не ме карай да те обиждам. Грижи се за нея, копеле.

— Няма да стане. — Виждах, че го казва сериозно. — Първо, тя ще се оправи; второ, мисля, че може сама да се погрижи за себе си; и трето, Рану ще се мъкне подире й, пък и според мен той може да се справи по-добре от мен.

Основателни аргументи, но все пак.

— Да, нали ми скрита задника — трябваше да призная.

— И аз мога да ти скритам задника.

— Разбрах, че нямаше търпение да започна да умирам от лъчева болест, за да ми го кажеш. Освен това Рану може би само иска да я чука — казах, макар сам да не си вярвах.

— Рану има жена и деца.

Това беше новост за мен.

— Това не значи, че няма да иска да чука Мораг.

— Не го ли виждаш колко е предан — отбеляза Мадж и трябваше да се съглася.

— Ами хората на Ролистън не ги ли преследват? — попитах.

— Преследват ги, но тя е бивша гуркха като него. Избягала в планините, където други бивши гуркхи се погрижили за нея и децата й. Само създали още ненужни грижи на Кликата.

— Тогава какво прави той тук, по дяволите? — попитах.

— Ако щеш, вярвай, приятел, всеки намира някакъв смисъл в живота, дори и тези от нас, които нямат жена и деца. Дори и жалък скапаняк като теб.

— Знам, обаче ние не сме обвързани.

— Той смята, че ще оцелее — каза Мадж.

— Така ли?

Въпреки че и Мадж беше казал същото за себе си, не вярвах някой друг освен Мораг наистина да го вярва.

— Според него това е единствената възможност децата му да имат бъдеще и вярва, че ако не го направим сега, само ще отложим

неизбежното. А що се отнася до това, че се навъртал около Мораг, за да я чука, май само на теб ти минават подобни мисли. Разбира се, ако оная работа още не ти е окапала.

— Ще разбереш, когато лапна дулото на релсотрона — казах на шега.

— Защо не си лапнеш оная работа?

— Моля те, дай ми някакви лекарства — казах, за да сменя темата. — И така, с какво да започнем?

Мадж огледа масичката, но имаше объркан вид.

— Мадж? — казах неуверено.

Той се ухили отново и посочи розовите хапчета.

— Нямам търпение да излезем в открития Космос. С помощта на подходящата дрога можеш да си изкараш страхотно в празното пространство. Да се концентрираш върху себе си. Да осъзнаеш колко нищожни сте ти и цялото шибано човечество.

— Възхищавам се на ентусиазма ти — подметнах саркастично. — Аз изпитвам ужас. Мразя да излизам в открития Космос. Едва не откачих на Атлантида, когато излязохме отвън.

— Не си взел подходящата дрога, пич — каза Мадж.

— Това ли е твоят отговор за всичко. А след това какво?

— Двете лепенки от двете страни на врата.

— За да изглеждам като глупак, нали? Те изобщо действат ли? — казах, но въпреки това залепих пластирите, както ми беше казал.

— Едната има боен наркотик, а другата изключва сетивата. Ти какво си мислеше, че ще се случи? — попита той.

— Убеди ме.

— Какво правят хората с челния дял на мозъка, си е тяхна работа. Пич, ти си голям човек.

— А другите как се справиха? — попитах, докато Мадж ми даваше указания за другите лекарства.

— Езичника четеше „Моби Дик“, Мораг слушаше музика, а Рану медитираше като мен.

— Не си медитирал, надрусал си се — уточних аз.

Той сви рамене. Замислих се над това, което другите правеха, докато се спускахме към Сириус.

— Защо всички са по-умни от мен? — попитах Мадж.

— Не са, просто ти си много тъп — рече той.

Натъпкахме се здраво с дрога, колкото да се чувстваме живи. Или поне колкото да мога да ходя.

Преди да тръгнем, исках да кажа на Мораг толкова много неща. Преди да умра. Но знаех, че щом я погледна в очите, ще загубя дар слово. А и никога не можехме да останем насаме. Постепенно осъзнах, че тя ме избягва. Мислех си, че още ми е сърдита, задето се бях опитал да я спра, но когато най-сетне успях да поговоря с нея, погледът ѝ казваше съвсем друго. Опитах се да кажа нещо, но тя постави ръка върху устните ми и каза с гневен тон:

— Ще говорим, като се върнем.

[1] По името на героя на едноименния роман на Жул Берн „Капитан Хатерас“. Освен това нос Хатерас в Северна Каролина е най-вдадената навътре в океана в югоизточна посока част от Източното крайбрежие на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] По името на едно от военните общества на индианците шайени — Мъжете Кучета или Воините Кучета. — Б.пр. ↑

31.

СИРИУС

Отново бях на крака и даже можех да ходя. Не ми прилошаваше — благодарение на лекарствата успях да забравя болестта, — но се чувствах отнесен. Не че се оплаквах, но ако не бях толкова отнесен, може би щях да се притеснявам повече, че пристъпвам към битката с помътнено съзнание. От друга страна, за какво ли изобщо да се притеснявам? И бездруго бях мъртъв, както и всички останали. Носех инерционен костюм и държах пистолетите си в двете ръце, по-скоро за успокоение. Ако пробиеха мамелюка, с мен беше свършено. Вървах към преустройства бомбен отсек на „Копието“.

Гиби придвижваше кораба на безшумен режим към вътрешността на Зъбите на Кучето, огромен пояс от астероиди между Сириус А и Б. Имаше теории, че Поясът всъщност бил планета, смазана от гравитационните сили на двете звезди още по времето, когато Сириус Б била доминиращата и по-голямата по размери. Гиби ни показваше околното космическо пространство, заснето от разположените на повърхността на кораба камери. Зъбите на Кучето беше струпване от огромни, привидно увиснали неподвижно астероиди, повечето с размерите на малки планети. При по-голямо увеличение се виждаше органичната материя, която свързваше част от астероидите като паяжина. А при още по-силно увеличение се виждаха и някои от Техните по-големи кораби. Бледосинята светлина на Сириус Б се процеждаше през Пояса и озаряваше тъмнината.

Влязох в каютата на Езичника. Той беше закрепил на стената плосък екран от течен кристал и с помощта на сложни програми за анализ на изображения се опитваше да открие спокойно местенце, където да се вклиним. Когато влязох, той се обърна към мен и растите му се разхвърчаха настрани. Когато го срещнахме за първи път в богаташкото предградие на Хъл, ми се беше видял стар, но пълен с живот; сега ми се видя само уморен и измършавял — годините си бяха взели своето.

— Какво разбра? — попитах.

— Избрал съм един нелюш маршрут и два резервни, но без активните скенери действам почти на сляпо. Със същия успех мога да ни вкарам право в устата на врага.

Засмях се.

— Защо, ти си мислеше, че отиваме някъде другаде ли?

На него не му стана смешно.

— Сега ще ви изпратя координатите.

И в следващия миг върху вътрешния ми дисплей се появи съобщение. По-късно щях да прехвърля информацията върху навигационните системи на мамелюка.

— Добре ли си? — попитах.

Глупав въпрос, признавам, но ми се стори, че той искаше да ми каже нещо.

— Цялата тая работа е пълна глупост. Нали ти е ясно? Всичко почива на предположения. Не разполагаме с нищо друго освен с безпочвения оптимизъм на Мораг и празните приказки на Грегър, а той дори още не се е излюпил от пашкула. Нямаме никакво потвърждение на думите му.

— Къде отиде вярата ти? — усмихнах се аз.

Езичника се извъртя рязко и ме изгледа с черните лещи.

— Много смешно. Ти вярваш ли му? Погледни го — седи си увит в пашкула!

Опитваше се да не повишава глас.

— Да, вярвам му — казах, но не бях напълно сигурен в това. Грегър беше така извънземен, толкова различен от човека, който безброй пъти ме беше спасявал. — А Бог какво каза?

Езичника промърмори нещо под носа си и поклати глава. Бог почти не се беше обаждал през по-голямата част от пътуването, уж заради ограничените способности на процесора, но въпреки това присъстваше в системите на кораба.

— Кажи ми!

— Бог смята, че Грегър ни е разказал най-вероятния план за действие на Кликата според наличната информация — каза той.

— Е, щом Бог...

— Бог може да греши — рече той с равен глас.

— Това е ерес — казах, като се опитах да прикрия усмивката си.
— А и той е твоё творение.

— Защо ли си губя времето? Той е най-добрият ти приятел, а пък
тя ти е любовница.

— Не съм сляп — виждам какво става. А и нямам какво да губя.
Ако не ти се идва, не идвай — рекох.

Той рязко вдигна глава към мен и ми изпрати изпепеляващ
поглед.

— Няма да ви изоставя в беда. Никога няма да си го простя, ако
го сторя. Освен това май ще ви трябва хакер — каза огорчено и гласът
му постепенно заглъхна.

— Мораг ще се справи.

— Едва ли ще й остане време, докато разговаря с боговете, ходи
по вода или каквото там се полага — рече той, като дори не се опита да
прикрие горчивината в гласа си.

Талантът на Мораг вече беше надминал неговите способности и
годините натрупан опит и той се чувстваше излишен. Можех да го
разбера.

Езичника се беше заел отново да изучава картината от Зъбите.
Обърнах се към вратата. Но преди да изляза, се извърнах към него и
казах:

— Не искам да умираш, но се радвам, че ще дойдеш с нас.

Той ме погледна, сякаш искаше да каже нещо, но вместо това
само кимна. Аз добавих:

— Мораг много си разбира от работата и е умна, силна, забавна и
красива, затова хората я харесват. Може би поради тези причини
вниманието в момента е насочено към нея, но не сме забравили кой
направи това, кой даде възможност това да се случи, кой създаде „Бог“
и ни даде още един шанс, макар и още да не сме видели крайния
резултат.

Последва неловко мълчание, което се установява между мъже,
които се опитват да се държат любезно един с друг или да не се лъжат
в очите.

Накрая той кимна.

— Ще се видим в открития Космос.

— И той ще дойде — съобщи Мораг.

От два часа вече „Копието“ висеше в небето, в сърцето на Тяхното космическо пространство. Изчакахме в бомбения отсек, подпрени на своите мекове, и все повече се изнервахме.

— Сигурна ли си? — попитах.

Не знам защо го направих; той беше изпратил съобщение до всички, че всеки момент ще се излюпи от пашкула. Мораг ме погледна с младежко пренебрежение, което имаше за цел да те накара да почувстваш колко си глупав.

Бях свикнал вече с помътняването на съзнанието от лекарствата и се чувствах доста добре. Е, бях решил да не гледам показанията на здравословното ми състояние на вътрешния дисплей; твърде многото предупреждения ми действаха потискащо.

— Хайде да влизаме в мамелюците — казах.

Ако той се забавеше още малко в пашкула си, щях да отменя операцията.

Заради начина, по който бяха поставени мамелюците, положени хоризонтално в нишите на далекобойните ракети, няхаме много пространство за маневриране, докато влизахме в тях. Това обаче не беше проблем за Воина Куче, който седеше изправен, но превит към пода, което пък създаваше на Балор затруднения от друго естество.

Аз се мъчех да пъхна ръцете и краката си в съответните ръкавици и чехли, когато изведнъж се чу *храс!*. Звукът сякаш отекна в целия кораб. Всички замръзнаха на място. След това последва неприятен звук от разкъсване на органична материя и нещо издрънча. Спогледахме се с учудване. Изнервянето от чакането се замени от предчувствие, примесено със страх. Дрънченето стана все по-ритмично, докато нещото се приближаваше към нас. Огромната плъзгаща врата между машинното отделение и бомбения отсек се отвори.

Неколцина сред нас изпаднаха в паника, включително и моя милост. Или по-скоро, реагирахме инстинктивно. Въпреки че още бяхме в хоризонтално положение и не бяхме напълно свързани с мамелюците, тримата с Мадж и Езичника се опитахме да извадим оръжията си. Не знам дали си бях помислил, че са ни разкрили или че

Те са превзели кораба ни на абордаж, или чисто и просто, при вида на извънземното същество беше проговорил някакъв животински инстинкт. Разбира се, никой от тримата не успя да помести мамелюка си, което доведе до следната последователност от звуци — дрънчене, прашене и ругатни — преди да се успокоим.

Имаше и още нещо освен това, че то — той — изглеждаше странно. Смущаващото беше промяната в човешката физиология на Грегър. Като изключим метала и пластмасата, които изпълваха нашите тела, странныят вид на Грегър ме изпълваше с тревожни мисли относно недосегаемостта на човечеството. Стори ми се, че вече и тя можеше да бъде поставена под съмнение.

— Откачена работа — каза Балор малко лицемерно.

Грегър притежаваше същото гладко тяло, направено от мазното черно вещество, от което и Те. Изградено от плочки твърда хитинова броня. То или той — не трябваше да забравям, че говорех за приятеля си — беше висок към пет метра и наподобяваше Техните уокъри. Краката му бяха дълги и много приличаха на вретена, но изпъкналата част на ставите им сочеше назад. Горната половина на тялото беше набита и яка, но напълно съразмерна. Силните дълги ръце с множество стави завършваха с по шест дълги пръста. На върха на всеки от тях имаше нокът, който можеше да разкъса бронята на мек. Главата му беше почти триъгълна; единственото по-характерно нещо по нея беше плетеница от някакви приспособления, вероятно датчици. На двете рамене имаше шестоъгълни издатини, които стърчаха като яка около главата, но не пречеха на движенията ѝ. Трябваше ми време да разбера, че това бяха естествено прорасли ракетни установки. На няколко места по тялото си имаше малки дула, върху кълбовидни израстъци, които сякаш се движеха самостоятелно. Отново мина време, преди да се досетя, че те бяха част от противоракетна система, която използваше черна светлина. На гърба имаше още един шестоъгълен израстък, по-голям, който излъчваше меката синя светлина на Техните пропульсионни системи. Бледото сияние ми заприлича на светлината на Сириус Б. Такива израстъци имаше и на други места по тялото, като всички излъчваха неизменната бледосиня светлина и най-вероятно служеха за контрол на движенията.

В огромните си ръце държеше стряскащо, органично на вид, оръжие, което като с пъпна връв се свързваше с тялото с помощта на

електрически кабел с формата на пипало. Оръжието можеше да се зарежда отгоре и отдолу. Предположих, че е комбинация между оръдие, което изстрелва снаряди, и прожектор за черна светлина. Беше свързано с верига от черни костици с една издутина на гърба. Това бяха боеприпасите за оръдието. Гърбицата служеше или за съхранение на муниции, или, в зависимост от наличната енергия, за тяхното производство, но не бях сигурен кое от двете.

За мен най-ужасни бяха пипалата. Хората не трябва да имат пипала. Неговите бяха дълги и се извиваха зловещо зад гърба му, попаднали в контражура на светлината от машинното отделение. Дебели и мощни, те бяха покрити със ситни хитинови люспи, които ни най-малко не ограничаваха движенията им.

Мораг ме погледна, но не можех да ѝ кажа нищо окуражително. Езичника се беше втренчил в мен. Направих се, че не го виждам. Мораг изпищя, без да иска. Отново се обърнах към Грегър и нададох своя вик на изненада, без да искам. Триъгълната глава на Грегър се разцепи и двете половини се раздалечиха. Между тях се бяха провесили хлъзгави пипала. А вътре, сред извънземния хрущял, се беше сгушила човешката глава на Грегър. Не знам защо се сетих за бисер в отворена мида. Гледката беше още по-ужасна поради това, че физиономията му ми беше позната. Предполагам, че беше избрал да запази главата и лицето, за да се опита да се вкопчи в последните останки от човешки облик, но така още повече заприличваше на извънземно. Може би Балор не беше чак такъв лицемер, казах си аз. Но тъжното беше, че Грегър дори не приличаше толкова много и на Тях.

— Все още съм си аз — каза той, но гласът му прозвуча странно заради модулацията.

— Самият факт, че се налага да го казваш... — започна Мадж, но аз го погледнах и той млъкна.

Никой друг нямаше желание да каже каквото и да било. Стори ми се, че Грегър изпитва болка; сякаш всеки миг щеше да се разплаче. И тогава осъзнах, че очите му отново бяха станали човешки — киберлещите ги нямаше. С помощта на моите лещи увеличих образа им — бяха кафяви. Искях да го попитам какво беше направил със себе си? Дали си струваше?

Но вместо това казах само:

— Хайде да приключваме с това.

Имах нужда да натикам чувствата си навътре, под пластове обучение, дисциплината и наркотиците на Мадж.

— Значи, не сме се отказали? — попита Езичника, но не на глас, а с помощта на индивидуален канал за свръзка.

— Това нищо не променя — отговорих рязко, а след това добавих на глас за останалите: — Така, всичко е ясно, нали — придвижваме се безшумно, никакви излишни системи, както на Атлантида. Никакви съобщения, освен ако не ни разкрият...

— Когато ни разкрият — поправи ме Езичника.

— Дотогава използвайте само жестове. Грегър... — и аз се обърнах към извънземното създание, което стърчеше над главите ни, — ... ще ни изтегли до Зъбите, защото би трябвало да мине за един от Тях. — Той кимна. — След като влезем в Зъбите, ще използваме системата за сгъстен въздух за навигация. Не използвайте първичната система, освен ако не ни разкрият.

— А после? — попита Езичника, въпреки че много добре знаеше отговора, мамка му.

— Намираме шушулка, обезвреждаме я, използваме я, за да изпратим сигнал към другите шушулки и се връщаме обратно на кораба — казах.

Звучеше толкова просто.

— Искаш да кажеш, ако се доберем до шушулка, се опитваме да Ги държим на разстояние възможно най-дълго време, докато не ни прегазят — рече Езичника.

— Нещо такова, да — каза Грегър.

Въпреки модулацията, усетих болката в гласа му.

— Езичник, или остани на кораба, или млъквай — казах аз. Нямах време за разпавии. — Гиби ще изчака дванайсет часа. Ако не се върнем дотогава, той изчезва. Ако го разкрият, ще опита извънредна евакуация, като отдалечи „Копието“ на известно разстояние от Тях, след което ще ни чака на някое от резервните места за среща.

— Но ние така и не знаем какво търсим? — попита Мадж. Идеше ми да го убия с поглед. — Просто питам.

— Знаем, че е шушулка, имаме координатите ѝ и знаем, че става дума за човешко приложение на Тяхна технология — каза Грегър.

— Други въпроси? — попитах.

— Ами Мораг? — рече Езичника.

Опитах се да потисна болката, да не ѝ обръщам внимание и да занимавам ума си с други неща. Опитах се да не мисля, че я виждам за последен път. Но не можах да се стърпя и погледнах към нея, докато тя се мъчеше да влезе в мамелюка. Заприлича ми на пребледняло от страх момиченце. Имах чувството, че я изпращам на смърт, макар всъщност това да се отнасяше и до всички останали.

— Мораг ще си върши нейната работа — казах.

— Идвам с вас само до Зъбите — прозвуча ми едновременно уплашена и учудващо самоуверена.

Погледнах Рану, понеже очаквах да ми възрази, да настоява да я придружи, но той мълчеше. Като че ли завиждах на доверието, на вярата му в нея. Стига съм мислил. Най-накрая успях да се намърдам в контролните чехли и ръкавици. Лежах в нишата и усетих как четирите жака на интерфейса хлътнаха в портовете на тила ми. Върху вътрешния ми дисплей се появи информация от системите на мамелюка. Главата се придвижи надолу и с щракване се затвори пред очите ми. Не почувствах притока на адреналин, както когато бях облякъл тенеца над Атлантическия океан. Този път имах чувството, че съм затворен в килия, която беше една идея по-широка от тялото ми. Въпреки това реших да последвам съвета на Мадж. В ушите ми зазвуча жалостива мелодия на саксофон, докато изключвах ненужните системи на моя мек — една по една.

Бомбеният отсек представляваше голям въздушен шлюз. Вътрешната му врата се затвори и се заключи, а преди да се отворят двете огромни външни врати, беше изтеглен въздухът от помещението. Изправих врата на мамелюка и видях черната пустош, осеяна със звезди като главички на топлийки. Стори ми се, че се изтърколихме навън. Трябваше да побързаме, защото „Копието“ беше запечатано, бяхме прибрали всичко, което можеше да представлява и най-малка опасност да бъде заловен сигнал от него, а отворените врати спадаха към тази категория.

Реех се свободно из Космоса непосредствено под — или, в зависимост от гледната точка, над „Копието“. Грегър напусна кораба последен. От мрака на бомбения отсек едно пипало изпълзя като змия и се вкопчи в ръба на отвора, а след него още едно и още едно. После

се чу свистенето на други пипала, които се пресегнаха да ни уловят, докато Грегър се оттласкваше от кораба. Знаехме, че той щеше да ни тегли, но въпреки това потръпнах от погнуса, когато едно от пипалата се уви около корема ми. Докато се отдалечавахме от относителната безопасност на нашия кораб и напредвахме към Зъбите, бледосинкавото сияние на неговата пропулсионна система заблестя по-ярко. Въпреки че знаех, че и мекът, и инерционният ми костюм бяха затоплени, ми стана студено. Опитах се да се успокоя, че това беше нормална реакция на психиката при излизане в открития Космос.

Отначало имах чувството, че мина цяла вечност — Зъбите така и не се приближаваха до нас — но изведнъж се озовахме там и те изпълниха цялото ни зрително поле. По-голямата част от Зъбите не бяха обитавани, но координатите, с които разполагахме, бяха на област, гъсто населена от Тях. В мен се бореха човешкият страх и страхопочитанието. По-големите астероиди сякаш бяха застинали неподвижно, въпреки наличието на две звезди в системата. Извънземните бяха изградили връзки между отделните астероиди, ивици и структури от нещо, може би самите Тях, които се простираха между огромните скални късове. Не приличаше на човешко строителство — нямаше ги тремавите метални или бетонни съоръжения, които да загрозят астероидите. Дори не можеше да се говори за структура в буквалния смисъл — отделните израстъци не изпълняваха определена роля. По-скоро представляваха местообитания, производствени централи и отбранителни системи — три в едно. Бяха живи, растяха, черпеха суровини направо от недрата на астероида, а енергия от бледите звезди. Тези израстъци бяха Те; онова, което бяхме видели на Голямо куче 4 и на другите бойни полета из колониите, бяха само Техните оръжия. Опитах се да намеря сравнение, нещо, което да ми помогне да Ги разбера, докато приближавахме Зъбите. Приличаха на плетеница от корали, увиснала между огромни, свободно реещи се планини.

Поради относителността на нашите пространствени възприятия, макар да вървахме към Тях, имах усещането, че стоим неподвижно, а Зъбите стават все по-големи. Колкото повече приближавахме, толкова по-лесно различавахме кордона от кораби на Тяхната флотилия. Дори виждахме как от извънземната материя израстваха нови кораби. Можех да разпозная енергийните матрици и тумороподобните израстъци на

различните оръжейни системи. Когато приближихме още повече, разпознах по-малките кораби, Тяхното съответствие на нашите съдове за нападение с далечен обхват, а после и пригодените за излизане в открития Космос уокъри, докато накрая не видях самите Берсерки, които винаги бяхме смятали за Тях, въпреки че не бяха нищо повече от поредната оръжейна система. Имаше и други човекоподобни Техни форми. Такива, каквито не бяхме виждали досега и които по всяка вероятност заемаха своя ниша в Тяхната космическа екология.

Това беше лудост. Наоколо гъмжеше от Тях, запъплили като термити над сложно изградените Техни конструкции. Защо не ни виждаха? Вярно, че не бяхме нищо повече от пращинки на фона на безкрайността, използвахме много напреднала стелт технология и се молехме да не ни видят. Освен това, доколкото ми беше известно, човечеството никога преди не беше правило опит за подобно безразсъдно проникване в Техния свят, поради което Те не знаеха и как да ни издирват.

Няколко от маневриращите устройства върху бойната форма на Грегър заблестяха по-ярко, когато той промени позицията на тялото си. Насочи се под ъгъл към по-слабо населена празнина между няколко астероида, въпреки че успях да различа плетеница от израстъци, които предполагаха наличието на датчици. Ние го следвахме, а той ни държеше — с по едно пипало около всеки от нас, и с цели две — около Воина Куче на Балор. Приличахме на паяжина с множество уловени в нея мухи.

Докато летяхме безшумно между три големи астероида, почувствах опасността от световъртеж, която се опита да пробие пелената от наркотиците на Мадж и да ме завладее. Имах проблеми със самия мащаб на гледката. Отгоре и отдолу виждах Тяхното движение в Космоса и бледосинята светлина от Техните пропулсионни системи. Не познавах голяма част от Техните форми и само можех да предполагам за какво служеха. Вляво от мен изпълзя някакво подобно на насекомо създание, което чоплеше с челюстите си и със специални щипци Тяхната растителност, като вероятно се занимаваше с поддръжката на популацията. Прелетяхме покрай него, но то не ни забеляза, а аз през цялото време се опитвах да запазя самообладание благодарение на музиката, която слушах.

Когато заобиколихме един от по-големите астероиди, съставляващи външния периметър, извиращата от дълбочината на Зъбите светлина почти наподобява ефекта на изгрев. В далечината успях да различа очертанията на кули, които ми напомниха за съня, подарен ми от Посланик, докато лежах до Мораг в покрайнините на Трентън. Само че тези тук не бяха обагрени в множество цветове, а бяха черни и светеха с бледа органична светлина. Кулите започваха от повърхността на четири огромни астероида с размерите на малки планети, но всички сочеха навътре като начупените очертания на бездна. Четирите астероида бяха свързани като в паяжина с помощта на дебели нишки от коралоподобния материал. Между кулите се движеха пипала, които само можех да предполагам за какво служат. Беше красиво и зловещо, и колкото повече се замислях, толкова повече имах усещането, че това нещо е толкова трудно за проумяване, че едва ли някога щях да бъда част от него.

Грегър ни отведе близо до някакъв по-малък астероид, по който не се виждаше Тяхна растителност. С помощта на микроскопични кукички, монтирани върху специални подложки на ръцете и краката на мамелюците, се закрепихме за повърхността и пипалата на Грегър се свлякоха от нас. Набързо се престроихме в импровизирана защитна линия. Наложих координатите, които Грегър ми беше дал преди това, върху гледката пред мен. Надявах се шушулката да се намира в покрайнините на подобния на бездна град. Наоколо гъмжеше от Тях.

Без да сканирам активно, което щеше да издаде местоположението ни, предположих, че разстоянието до целта ни беше двайсетина километра. По навик веднага съставих маршрут по пътя на най-малкото съпротивление. Но както трябваше да се очаква, Грегър командваше парада. С помощта на жестове огромният хибрид ни очерта избрания от него маршрут, който поне в началните метри съвпадаше с моя, а после ни даде знак, че иска да тръгваме. Потвърдихме и Грегър се оттласна от скалата.

Полетяхме във V-образен строй, възможно най-плътно един до друг, за да можем да се впишем в биометричния сигнал, който излъчваше Грегър. Той водеше, Мораг и Рану бяха от двете му страни, до тях Езичника и Мадж, а аз бях от външната страна на Езичника. Балор летеше в средата на формацията и се явяваше нашият ариергард.

Придържахме се възможно най-близо до скалите и се опитвахме да избягваме Тяхната растителност.

Придвижвахме се, като изстрелвахме сгъстен въздух от пропулсионната перка в желаната от нас посока, а после с помощта на по-малки струи сгъстен въздух нанасяхме корекции в курса. Ние, или по-скоро аз, въпреки че според мен и другите се чувстваха по същия начин, на няколко пъти за малко да напълним гащите от ужас при вида на Тяхна растителност или, още по-лошо, на някаква друга Тяхна форма, които обаче не ни обръщаха никакво внимание. Дали заради биометричния сигнал на Грегър, или защото бяхме твърде незначителни за Тях? Въпреки това и постоянно високото ниво на стрес основният проблем се оказа да не се унесем в дрямка от твърде бавното движение. Беше досадно да се придвижваме от едно укритие до следващото, освен в случаите, когато се налагаше да пресечем големи пространства в открития Космос. Тръпката се дължеше на неизвестността в кой точно момент ще те разпори черна светлина. Ние наистина прониквахме смело навътре в Тяхното космическо пространство; чак не беше за вярване. Имах нужда да запаля цигара и да пийна нещо силно.

Когато приближихме някаква вдатина в повърхността на един миниатюрен, опънат като тетива астероид близо до Града бездна, както вече наричах околността, се подредихме горе-долу в кръг и се потопихме в лъчите на заобикалящата ни светлина. Почувствах приятна възбуда от това, че бяхме успели да се доближим до целта в такава голяма степен. Оказахме се много хитри копелета! Гледахме нагоре към скалната повърхност на около петдесетина метра над нас, когато един от другите мамелюци ме докосна по ръката. Помръднах главата на мамелюка и видях Мораг, която ми даваше знак, че ни оставя. Опитах се да ѝ попреча, без да знам защо. Не исках да си тръгва. Беше много рано, а и аз още бях жив, но тя ми даде знак, че заминава. Помолих я да изчака и се пресегнах към нея. Сигналите от бронираната кожа на мамелюка ми показаха, че се бях допрял до нейната броня. От перката ѝ излезе въздух и аз видях как тя полетя грациозно, или поне на мен така ми се стори, в безвъздушното пространство.

Останахме на място, докато Мораг се отдалечи достатъчно. С всяка секунда, в която скенерът на моя мек не улавяше изстрели на

оръжия, по кожата ми започваха да се образуват капчици пот. А също и с всяка следваща секунда, в която няхах съобщение от Мораг, че всичко при нея е наред, което щеше да означава, че все още беше жива.

Усетих ново потупване по ръката. Обърнах се и видях Мадж, който ми сочеше ръба на малкия кратер, в който се укривахме. Едва успях да различа неправилните очертания на уокър отвъд ръба на кратера върху повърхността на астероида. Обърнах се към Мадж. Зад него Воинът Куче изчезна във входа на някаква пещера. Не видях Грегър, затова предположих, че и той беше влязъл в пещерата. Останалите пълзяха натам като на забавен кадър. Мадж ги последва и аз тръгнах след него.

Влязох последен в пещерата, затова поех ролята на преден пост. Тя беше огромна. Гледах как другите пристъпиха навътре в пещерата с мащабите на катедрала. На около километър от мястото, на което се намирах, виждах още един вход. На места от тавана се спускаха огромни скални колони, които стигаха до пода. Бях залегнал върху един полегат склон близо до стената, на около двайсетина метра от входа на пещерата, и се опитвах да остана незабележим, като се осланях на закрила от страна на стелт системите и камуфлажа на мамелюка. Петдесетина метра по-навътре, Балор беше заел позиция за стрелба — той щеше да ме прикрива, приклепнал край една колона.

Въпреки че бях застанал с лице към входа на пещерата, системите на мамелюка предоставяха върху моя вътрешен дисплей зрително поле от 360 градуса. Видях как Грегър даде знак на останалите и ги разпредели по постове. Повика Езичника, но той отказа да отиде при него. Грегър направи нов опит, но Езичника пак му отказа. Започвах да се изнервям. Не стига, че положението никак не беше розово, ами и Езичника си позволяваше да не изпълни заповед. Той отиде зад колоната, зад която се беше скрил Балор и там го изгубих от поглед. Въпреки извънземните черти, успях да разбера, че Грегър се беше подразнил. Той поведе Рану и Мадж навътре в пещерата в нестройна нишка, поклащайки главата си по начин, който странно напомняше човешко движение.

На входа на пещерата нямаше нищо. Надявах се уокърът да не ни беше видял. Поне нямаше признаци да сме били прихванати от действащ скенер. Но това не означаваше, че не бяхме забелязани от някой пасивен скенер. Органичната светлина, която се излъчваше от

Града бездна и околната Тяхна растителност, осветяваше пещерата, но хвърляше сянка върху мястото, където бях заел позиция. Искаше ми се да бяхме взели със себе си „въшки“ с камери, които да могат да се придвижват във вакуум, или „термити“, за да имам поглед върху повърхността на астероида, но нямаше начин, понеже всяко излъчване на сигнал от подобно устройство щеше да бъде прихванато.

Зад мен Грегър, Рану и Мадж бяха престанали да се придвижват към другия вход на пещерата. Грегър и Рану покриваха Мадж, който оглеждаше нещо. Разделих вътрешния си дисплей на прозорчета и увеличих изображението на зоната, в която се намираше Мадж. В задната част на пещерата стените бяха покрити с Тяхна растителност.

— По дяволите — измърморих тихичко.

Леката джазова мелодия вече не ми действаше толкова успокоително. Видях как растителността се раздвижи, започна да пълзи и да се групира в плетеницоподобната структура, която бях свикнал да свързвам с Техните сензорни системи. Ясно. Значи, бяхме разкрити. Всичко свърши, оставаше само да започне престрелката. Направих знак на Балор, че сме разкрити, и посочих мястото, на което се намираше Мадж. Тяхната колективна природа означаваше, че ако една клетка беше узнала, всички останали клетки в Зъбите на Кучето също вече знаеха.

Едва успях да различа контурите на уокъра на фона на органичната светлина от Града бездна, който в следващия миг се взриви и парченцата му се разхвърчаха в безвъздушното пространство. Беше поразен от един от огромните снаряди на Балоровото 105-милиметрово оръдие. Краката му продължаваха да стоят прикрепени с микроскопичните кукички към скалата на входа на пещерата.

След това надойдоха още от Тях. Дисплеят ми показва изобилие от огневи цели, когато Берсерките буквално задръстиха входа на пещерата. Активирахме системите на мамелюците и вече получавах данни от всички останали мекове, без органичната обвивка на Грегър. Огън, прицел, отново огън, после нов прицел и така — поредица от откоси от моя 20-милиметров релсотрон, които Ги разкъсваха.

Над главата ми свистяха откосите на 30-милиметровия релсотрон на Балор, които траеха по-дълго и бяха опит да се попречи на Берсерките да проникнат в пещерата, само че Те бяха твърде многобройни. Всеки път щом някой уокър се появише на хоризонта,

Балор стреляше с мощното си оръдие, а извънземният мек се взривяваше без звук. Въпреки огневата ни мощ Те продължаваха да пълзят към нас. Започваха да отвърщат на стрелбата все по-ожесточено и Тяхната черна светлина оставяше белези по каменните сводове на пещерата около мен, а върху бронята ми се изсипваше дъжд от снаряди.

На вътрешния си дисплей видях, че Грегър, Рану и Мадж се бяха вдигнали от пода. Мамелюците използваха пропулсионните системи съвсем явно, тъй като вече нямаше никакъв смисъл да се прикриваме. Рану и Мадж стреляха продължително с техните релсотрони, а Грегър — с неговото оръдие, а Берсерките продължаваха да прииждат към другия вход на пещерата. Видях сините кристалчета, които се образуваха, когато Грегър изстреля три ракети от рамото си към тях. Те се взривиха една след друга, като запратиха в безвъздушното пространство Берсерките и два от уокърите. Тримата използваха момента, за да заемат позиции, прикрити зад каменните колони, които се спускаха от свода до пода на пещерата. После продължиха стрелбата, за да попречат на Тях да завземат територията. Последваха нови сини кристалчета в безвъздушното пространство, този път в моята посока. За момент пещерата се изпълни с червената светлина на преизподнята от лазерните оръжия на противоракетната отбранителна система на Воина Куче. Ракетата се взриви, още докато летеше към мен. От взривната вълна се сурнах надолу по наклона, остъргвайки повърхността на мамелюка в скалата, но не спрях да стрелям, а Те продължиха да пълзят към мен. Стрелбата не спираше, но до момента по мен стреляха предимно с леки оръжия. Щях да го закъсам, ако някой уокър се прицелеше в мен, а бях повече от сигурен, че ако ме нападнат Берсерки, ще разкъсат мамелюка ми на парченца с Техните нокти, защото бях виждал какво бяха правили с мекове, доста по-големи от моя. В общи линии това щеше да се случи — щяха да ни победят поради числено превъзходство.

— Джейкъб, дръпни се — каза Балор.

Изобщо не се замислих, а отлепих кукичките от скалата, леко се оттласнах с крака и включих перките на пропулсионната система и политнах назад. Понесох се над пода на пещерата, но не спирах да стрелям, докато се изтеглях. Над главата ми профучаха две от ракетите на Воина Куче, които се взривиха в едно място, където се бяха

съсредоточили доста много от Тях, с което спечелихме няколко секунди, преди да заприиждат новите попълнения. Може би дори щяхме още да сме живи, когато останем без муниции, помислих си оптимистично. Добрата новина беше, че поради близостта на другия астероид Те вероятно не можеха да направят големи маневри, за да се опитат да ни преследват.

Приклеках зад ръба на някаква скала, опрял крак в земята, и продължих да стрелям. Безвъздушното пространство край входа на пещерата се изпълни с парчета от тела на Берсерки и черна течност. Те буквално се разпадаха от силата на нашите изстрели, а мощното оръдие на Балор се грижеше да не остане нищо от нападателите, които успяваха да проникнат в пещерата. И въпреки това постепенно изпълзваха все по-близо до нас. Изведнъж осъзнах, че един от стрелците ни липсваше. Погледнах вътрешния дисплей. Не можех да повярвам. Езичника беше приклекнал зад една от каменните колони.

— Езичник! Какво правиш, по дяволите! — изкрещях по мрежата за тактическа свръзка.

Никакъв отговор. Продължихме да стреляме. В другия край на пещерата Рану, Мадж и Грегър се намираха в малко по-облекчено положение.

— Езичник, включи се в стрелбата! — изкрещях отново.

Пълчищата Берсерки като че ли се бяха приближили още повече. Беше взривен поредният уокър, но веднага след това зад него изникна друг. Стената до този втори уокър експлодира, когато мощното оръдие на Балор откъсна огромно парче от скалата, засипвайки напредващите извънземни с каменни отломки. Ръбът на скалата, зад която се бях прикрил, също хвъркна и усетих нещо като удар с тежък чук в гърдите. Усетих как бронята поддаде и как устата ми се напълни с кръв, но мамелюкът издържа.

От всички страни — по пода, покрай стените и под свода на пещерата — към мен прииждаха Берсерки. Въпреки обстрела от леките им оръжия, аз нямах сериозни поражения, но по-лошото беше, че не успях да видя и да отсея информацията от датчиците заради непрестанната градушка от снаряди и лъчове черна светлина.

— Прикривай ме! — изкрещях на Балор и пуснах един много дълъг откос с моя мъстител, а перката ме изпрати на заден ход към

позицията на Балор. Той изстреля залп ракети към входа на пещерата, за да ни осигури малко почивка.

Експлозията им беше достатъчна да разтърси астероида. Бойните глави предизвикаха свръхзагриване на водородните заряди до състояние на плазма, което запали огън, който можеше да гори в безвъздушното пространство. Огънят се разля като течност. Запали Берсерките на входа на пещерата и подпали уокъра. Балор го довърши с поредния залп от 105-милиметровото си оръдие, пращайки го в Космоса, обвит в пламъци. По някакъв странен начин, заради липсата на звук и нулевата гравитация, полетът му ми напомни за красиво балетно движение, особено когато огънят затапсува из безвъздушното пространство. Стори ми се почти нереално. Но може би за всичко бяха виновни наркотиците, с които бях натъпкан.

Тъкмо Ги бяхме изпепелили, и вече към пещерата напираше нова вълна от Тях. Езичника все още не се беше включил в стрелбата.

— Езичник! — изкрещях. Никакъв отговор. — Езичник! — изкрещях отново.

— Не ме закачай — отвърна той.

Не можех да повярвам. Какво беше толкова важно, по дяволите? Вече стрелях почти през цялото време. Те бяха толкова многобройни, че едва можех да преместя оръжието си.

— Балор! Ако до три секунди Езичника не се включи в стрелбата, застреляй го. С мощното оръдие — заповядах.

— Ъ? — попита много възпитано Балор.

— Чакай малко — каза Езичника.

— За какво! — изкрещях, но той не ми отговори.

Тогава усетих, че ме обстрелват и в гръб. В първия момент си помислих, че бяха ранили Рану, Мадж и Грегър, но после видях на вътрешния дисплей, че греша. Извънземната растителност, която бяхме открили в пещерата, се преобразяваше в дулата на оръжия, които използват черна светлина. Виждах, че се образуваха и нови Берсерки, които се закрепваха за пода на пещерата. Реещата се пред очите ни черна течност събираше откъснатите крайници и части на тялото и ги превръщаше в пълзяща маса, която бавно напредваше към нас. Проверих брояча на мунициите — оставаше ми по-малко от една четвърт. Значи, дотук бяхме, явно така щяхме да загинем.

По мрежата за тактическа свързка Балор ни предупреди, че ще стреля. Ракетната установка на рамото му се извъртя рязко и изстреля четири ракети зад нас. Беззвучните им експлозии се разпукнаха като огнени цветове, затъркаляха се и се понесоха из цялата пещера, изгаряйки по пътя си новообразувалите се Берсерки и оръжията, които използваха черна светлина.

Отново се бях изправил на крака. Коего ме изложи на обстрела от още по-голям брой леки оръжия, въпреки че успях да стрелям с мъстителя, но само от време на време, понеже пестях мунициите.

— Това е капан! Той ни е предал! — изкрещя Езичника по мрежата за тактическа свързка.

Забелязах, че беше изключил Грегър от мрежата.

Полазиха ме студени тръпки. Езичника се подаде зад колоната и нададе дълъг откос от заредения догоре пълнител на своя мъстител. Берсерките пред мен бяха разкъсани на парчета, които се понесоха в безтегловността.

— Какво говориш... Мамка му. Какви ги приказваш, Езичник? — попита Мадж по мрежата.

— Кодът за обезоръжаване на шушулките — няма никакъв код. Просто някаква нищо неозначаваща измишльотина — изкрещя Езичника, без да спира да прикрива с изстрели изтеглянето ми.

— Нали беше кодирано? Да не си отключил нещо, което го е унищожило? — попитах.

— Нямаме време да ви обяснявам. Не, не съм! Доверете ми се. Знам какво правя!

— Ама как така? — продължи Мадж.

Бях чувал подобно отчаяние в гласа му само когато останеше без дрога и без пиячка.

— Няма никакви шушулки! — изкрещя Езичника, като продължи да стреля отчаяно по Берсерките и новообразуващите се маси от преобразувани извънземни, които приближаваха към нас.

— Балор, задръж ги още малко — казах.

Още две ракети прелетяха над главите ни и отново бяхме окъпани в оранжевата светлина на течния пламък, който прочисти входа на пещерата. Спрях да стрелям, за да пестя муниции, и оставих Езичника да се погрижи за пъплещите създания.

— Ами така, няма никакви шушулки! Грегър ни е излъгал! — изкрещя Езичника.

— Защо? — попитах, въпреки че знаех отговора.

— Защото е „Кром“! — рече Езичника.

— Не може да бъде! — изкрещях в отговор. — Нали той ни каза за Кликата. Разказа ни за „Черен червей“, „Кром“ и „Демиург“. Помогна ни и наистина се опита да убие Ролистън. Ако не беше той, досега да сме загинали.

Но още докато изричах думите, вече навързвах нещата в ума си. Спомних си, че Ролистън беше направил нещо с ножа си. Защо му беше нож, когато можеше да предизвика пълен хаос само с голи ръце? От носталгия ли? Вероятно беше поставил „Кром“ в някаква система за изстрелване в дръжката на ножа. И когато го беше забил в главата на Грегър, го беше заразил с „Кром“. Ето защо раната зарастваше по-дълго от обичайното — Грегър се беше съпротивлявал на инфекцията. На превръщането си в „Кром“.

През цялото време истината е била пред очите ми, но аз не я бях видял, защото много исках да си върна стария приятел и защото исках да мога да му се доверя. Е, аз все още можех да имам доверие на стария си приятел. Това не беше Грегър. За всичко беше виновен Ролистън.

— Струва ми се, че Езичника може би е прав — казах.

Но дори и сега не исках да повярвам. Дори и сега думите ми прозвучаха като поредното предателство.

— Защо тогава доведе и нас? — изръмжа Балор по мрежата за тактическа свръзка.

— В случай че има нужда да се приближи достатъчно близо до някой от главните им градове — казах. — Защото е знаел, че когато ни разкрият, ще привлечем доста внимание. Използвал ни е за примамка, за да може да зарази колкото се може повече от Тях.

Отново започнах да стрелям, понеже входът на пещерата взе да се изпълва с нови създания, и се почувствах ядосан, объркан, предаден.

— Маmicата му мръсна!

За първи път чувах изненада в гласа на Рану и със сигурност за първи път го чувах да ругае.

Проверих данните от мамелюците на Мадж и Рану и замръзнах. Органичната бойна форма на Грегър пристъпваше напред към прииждащите Техни части. Беше изстрелял пипалата си и пробиваше с тях Берсерките, пълзящите пълчища и дори екзоскелета на един уокър. Всяко от пипалата, което пробиваше някое от Тях, се продължаваше в нови пипала, които проникваха в други Тях и така нататък, докато всички извънземни в края на пещерата се свързаха с пулсиращите пипала, които излизаха от Грегър.

— Рану! Мадж! След мен! Балор, прочисти зоната — изкрещях.

Рану и Мадж включиха перките си и се придвижиха назад към нашата позиция с опасна скорост. Пещерата се изпълни с ракетни заряди, понеже Балор изпразваше съдържанието на установките върху двете си рамена. Моят релсотрон замлъкна. Изхвърлих празния пълнител и оставих безползното вече оръжие да полети в безвъздушното пространство. Рану стъпи на повърхността, а Мадж се хлъзна по задник. Задната част на пещерата се изпълни с огън от плазмено оръжие.

— Натам! — посочих към пламъците, от които Рану и Мадж тъкмо бяха избягали.

Човешките ни тела никога нямаше да оцелеят след такъв взрив, но мамелюците можеше и да преминат през огъня. На вътрешния ми дисплей се появи ново съобщение, но сега няхах време да го проверявам.

— Костюмите никога няма да... — започна Езичника.

— Веднага! — изкрещях.

И петимата се отправихме към пламъците. Перките ни работеха на пълна мощност, в посока към входа на пещерата. Когато се гмурнахме в езерото от пламъци, времето сякаш забави своя ход. Беше красиво. Изобщо не обръщах внимание на горещината или на миризмата от изпържената ми плът. Не обръщах внимание и на предупредителните икони върху интерфейса на мамелюка. Сякаш летяхме към Слънцето. Е, казах си, подобна смърт не беше може би чак толкова лоша идея.

— Съжалявам...

Дори не бях сигурен, че чух съобщението по мрежата за свързка — сигналът беше толкова слаб заради силното смущение, — но мога

да се закълна, че беше гласът на Грегър, а в следващия миг отново бях в студения Космос.

Под нас малкият, опънат като тетива, астероид, на който се бяхме подслонили, гъмжеше от Тях. Сякаш някой беше настъпил мравуняк: всеки квадратен сантиметър беше покрит с извънземни. Пространството от Космоса около астероида беше изпълнено с Техни кораби и Техни органични мекове, които можеха да летят. Според данните от диагностичните системи мамелюкът ми беше пострадал много сериозно. Свързките ми почти не функционираха; мамелюкът беше запазил целостта си, но по-голямата част от бронята се беше превърнала в шлага. Ставите на дясната ръка и десния крак се бяха разтопили и втвърдили отново, поради което не можех да ги помръдна. Освен лещите, по-голямата част от датчиците ми също бяха извън строя. Бях извадил късмет, че огнеупорният щит на перката беше издържал и горивото на пропулсионната система не се беше взривило. Най-напред започнах да поправам съобщителната система с помощта на вградения възстановителен механизъм. Не знам защо го направих — очаквах всеки момент да бъда изличен от лицето на света от лъч черна светлина.

Балор, Мадж, Рану и Езичника бяха успели да се измъкнат. Бронята по мековете им се беше разтопила и после втвърдила отново. Бяхме извадили луд късмет, че не се беше разпаднала от внезапната температурна промяна. Мъстителите на Мадж и Рану се бяха разтопили и не ставаха за нищо. Този на Езичника може би още го биваше, така като го гледах, но това вече нямаше никакво значение. Под нас входът на пещерата продължаваше да гори.

— Мамка му! — едва успях да доловя гласа на Мадж заради силното смущение на връзката.

— Исусе Христе! — рече Езичника.

От пламъците на входа на пещерата се измъкна огромно, дебело горящо пипало. След него още едно. Останките от Грегър успяха да се изстреляш от входа на пещерата. Изглеждаше както преди това, но доста по-голям. Видях как отделни Берсерки и други Техни форми край него се сливаха с тялото му. Всъщност то ги всмукваше и така върху него се образуваха още по-дебели хитиновы плочки или други странни приспособления като крещящи усти — които вероятно бяха реакция на изгарящата болка от остатъците на някогашното

подсъзнание на Грегър. А това, че продължаваше да бъде обвит в пламъци, му придаваше още по-демоничен вид. От цялата повърхност на астероида Те се насочваха към това чудовище.

— Не! — изкрещях напразно.

От гърба на Грегър изхвърчаха снопове гърчещи се пипала и се забиваха в телата на нови Берсерки и така верижната реакция на биологично свързване се разпространяваше чрез тях. Пипалата дори се протягаха към Космоса, където успяваха да пробият уокъри и малки космически кораби.

Езичника стреля със своя мъстител по демоничната форма на Кром — дълъг, яростен откос. Аз задействах и двете ракети на гърба си. Върху вътрешния дисплей се появиха предупреждения — и двете тръби бяха тежко увредени.

— Гадост! Гадост! Гадост! Гадост!

Успях да освободя зарядите и се отдръпнах тъкмо навреме, преди експлозията на бойните глави. Рану направи нещо подобно. Мадж успя да активира едната, но трябваше да изхвърли другата. Продължаваха да ни обстрелват с леки оръжия; повечето от Тях в нашата зона или бяха свързани с Кром, или се занимаваха с неговото обезвреждане.

Балор изкрещя нещо по мрежата за тактическа свръзка, но сигналът прекъсваше. Мадж изстреля ракетата си срещу Кром, но той само се олюля. Балор се спусна надолу към Кром, като не спираше да го обстрелва с мощното си оръдие. За момент успя да го засегне, той се дръпна назад и повлече със себе си и цялата мрежа от свързани Тях. Снарядите на мощното оръдие се изчерпаха и Балор превключи на изцяло автоматична стрелба с 30-милиметровия релсотрон, докато се приближаваше във все по-голяма степен до Кром.

Воинът Куче на Балор удари Кром в сърцевината, при което и двамата отхвъркнаха от повърхността на астероида. Кром не можеше да отлети надалече, понеже се опъна като тетива от прикрепените към него Тях. Воинът Куче продължаваше да го държи здраво. С единия крак Балор успя да стъпи на астероида. С другия прикова отново Кром върху повърхността на скалата и се приготви да стреля с релсотрона от упор.

— ... „Копие“, обади се, нуждаем се от допълнителен стрелец на тези координати, край! Гиби, имаме нужда от теб. Грегър е Кром. Трябва да прочистим цялата зона, чуваш ли?

Изведнъж системата ми за свързка отново проработи. Това беше отчаяният глас на Езичника.

Едно пипало изплющя и разкъса на две релсотрона на Балор, преди да успее да стреля. Кром се изправи и с лекота отскубна Воина Куче от повърхността на астероида и го метна нагоре, преди отново да го просне върху скалата. Върху двамата се изсипваше буря от високоенергийни снопове черна светлина и голямокалибрени снаряди. Към тях летяха и ракети, но противоракетните системи на горящия Кром бяха все още активни, а с всеки следващ момент от него прорастаха нови и нови хрущялоподобни дула.

На практика Езичника, Рану, Мадж и аз бяхме напълно безполезни. Нищо не можехме да направим — просто седяхме и се оставяхме да ни обстрелват, докато не пробият мековете ни. Единствената причина, поради която все още бяхме живи, беше, че Те бяха твърде заети с Кром.

Аз първи го чух. Напева, както в онзи мой сън. Но този път беше различен, някак си по-човешки и идваше по мрежата ни за тактическа свързка. Видях новото съобщение. Беше от мека на Мораг. Тя беше заобиколена от бледа органична светлина. Беше увиснала над самия център на Града бездна. Тя излъчваше напева. Беше заобиколена от най-различни Техни кораби — от леки крайцери до отделни индивиди, които можеха да летят. Няколко от пипалата се протягаха към нея, но не я докосаха.

С едната ръка Воинът Куче на Балор беше хванал Кром за врата, а с другата му нанасяше ритмични удари с металния си юмрук. Нямаше особена полза, освен че временно Кром не можеше да предприеме нищо друго. Продължавах да чувам молбата на Езичника за подкрепление по мрежата за тактическа свързка. Бог знае колко от Тях вече бяха заразени с „Кром“.

Изведнъж Кром сграбчи ръката, която го налагаше, изви китката и се изправи над Воина Куче на Балор. Приложи някаква хватка и успя да освободи китката на Воина Куче, която го държеше за врата, и да изтръгне ръката от ставата. Лазерната противоракетна система на Воина Куче продължаваше да стреля от упор в Кром без никакъв ефект. С почти агонизираща мудност Кром сграбчи Воина Куче за гърдите и заби мощните си нокти в него, разкъсвайки плочките на неговата броня.

— Мили Боже! — чух Мадж да прошепва по мрежата за свръзка.

Кром успя да откъсне едно почти половинметрово парче от бронята и да изложи Балор на действието на открития Космос. После видяхме как Кром издърпа от разкъсания Воин Куче тялото на Балор, което продължаваше да оказва нечовешка съпротива. Балор се мъчеше да се измъкне от здравата хватка. Почти неволно уголемих изображението. Благодарение на значително преобразения си организъм Балор можеше да оцелее известно време във вакуум. После се пресегна към превръзката на окото си. С ужас и смайване видях как я свали.

Избухна много ярка светлина. Преди да изгорят лещите на мамелюка поради претоварването на компенсаторите за светкавицата, видях Балор като на рентгенова снимка — плътта му беше станала прозрачна и на фона на ярката светлина се открояваха само очертанията на машинариите в него. За кратко всичките ми системи отказаха, което не би трябвало да се случи на мамелюк, който притежава защита срещу електромагнитно лъчение. Вътрешният ми дисплей угасна. Но отново проблесна, когато изгорелите лещи бяха заменени с нови. Нямах представа какво се беше случило, тъй като не беше последвала и взривна вълна. Продължавах да вися в Космоса на същото място. Върху повърхността на астероида беше зейнал огромен кратер, сякаш някой беше отхапал парче от скалата. Кром лежеше до кратера, загубил дясната си половина. Лявата беше покрита от безмълвни и крещящи усти. Балор не се виждаше никакъв.

— Какво беше това, мамка му? — попита Мадж по мрежата за тактическа свръзка.

Никога преди не бях виждал подобно оръжие. Догади ми се, когато видях, че Кром все още мърда. От изгорената овъглена лява половина се надигнаха пипала, които придърпваха Тях в раната. Плътта им се сливаше с тялото на Кром и възстановяваше липсващата дясна половина. Балор беше загинал напразно.

Изтръпнах. Ето какво бяхме направили: бяхме Ги поднесли на тепсия на Кликата. Езичника продължаваше да изпраща по мрежата примесените си с молитви и ридания молби към Гиби. Мадж, Рану, Езичника и аз дори не се опитвахме да се евакуираме; просто си висяхме в Космоса, докато куршумите на леките оръжия постепенно разчупваха бронята ни, парченце по парченце.

Данните от мамелюка на Мораг показваха как едно от дебелите пипала беше превърнало края си в щипки, с които беше сграбчило мека й за врата. Видях как бронята й се огъна — вероятно щипките я бяха пробили — и пеенето секна.

Кром се изправи и започна да изстрелва в Космоса нови и нови пипала. Над астероида се беше оформила мрежа от кораби, свързани с ходещия вирус.

Лекарствата бяха поизчерпали ефекта си до този момент и аз осъзнах, че вече нищо не мога да направя. Почувствах гадене, слабост в тялото и отказ на жизнените системи, подобно на тези на мека. Имах чувството, че единствено адреналинът ме беше задържал жив последните няколко минути.

Тогава чух тежките, прорязващи акорди на китара.

— Млъквай, Езичник, ще ни умориш от скука — обади се Гиби с провлачения си южняшки акцент по мрежата за тактическа свързка.

Нас ли? Космосът се изпълни с изстрели от плазмени и лазерни оръжия, над главите ни засвистяха една след друга ракети и в следващия миг „Копието“ изникна пред нас, като всеки сантиметър от повърхността му беше под обстрела на множеството Техни кораби, които се тълпяха около него.

Корабът продължи тежката стрелба по Кром, нанасяйки му сериозни щети, взривявайки цели парчета от него. Тежките плазмени ракети превърнаха околното пространство в огнено море.

— Какво си се разбързал! — изкрещях по мрежата за тактическа свързка.

Но вместо отговор Гиби се изсмя. Предположих, че корабът беше твърде сериозно пострадал, за да може да промени курса си.

— Веднага изчезвайте оттам! — изкрещях на Рану, Мадж и Езичника.

Мадж сграбчи Рану, понеже перката на неговата пропулсионна система не работеше, и тримата полетяхме с пълна скорост далече от опънатия като тетива астероид.

Съдейки по силата на последвалата експлозия, Гиби най-вероятно беше взривил всички бойни глави, които бяха останали на кораба. Зад нас всичко се оцвети в червено, а от астероида останаха само прашинки. Взривната вълна ни удари и за мое щастие, изгубих съзнание, въпреки че бях сигурен, че съм умрял.

— Мислиш ли, че Те ще повярват, че сме дошли с мирни намерения? — чух Мадж да казва, докато се съвземах от болката и силното гадене.

Надявах се, че Мадж не беше част от моя задгробен живот, или поне не и все още. Успях да отворя очи. Все още бях заклещен в мамелюка. Реехме се из Космоса. Рану се беше вкопчил в мен. Проведох набързо диагностика и разбрах, че моят мек функционираше в достатъчна степен, за да ме опази от безвъздушното пространство. И Езичника беше с нас.

Около нас се носеха способни да летят Тях, уокъри и други органични мекове, а шестоъгълните им пропулсионни системи излъчваха бледосинкава светлина. Но най-странното беше, че Те не стреляха по нас. А по-скоро ни прикриваха. Сякаш бяхме Техни пленници, само дето не ни отвеждаха в плен.

Върху вътрешния ми дисплей продължаваха да пристигат данни. Мораг си беше все там, където я бяхме видели за последно, увиснала в Космоса, с впито в тила ѝ пипало. Проверих жизнените ѝ показатели. Бяха нормални. Измърморих нещо неразбираемо.

— Дойде в съзнание — каза Езичника.

— Обаче не разбирам какво казва — рече Мадж.

— Какво става с Мораг? — попитах.

— Доколкото разбираме, тя общува с Тях — отвърна Езичника.

— Струва ми се, че са успели някак си да се свържат с нейните жакове, а благодарение на остатъците от Посланик в нейния хардуер тя успява да разговаря с Тях.

Зрението ми беше доста замъглено и постепенно отслабваше. Като че ли и болката взе да отслабва. Мораг беше обвита от някакво сияние.

Прииска ми се отново да чуя напева. Доця ми се да поговоря с Мораг, макар и за сетен път.

— Как ще се приберем у дома? — зачуди се Езичника.

Може би все пак чувах напева.

— Как така все още сме живи, мамка му? — попита Мадж.

— Аз не мисля, че съм жив — рекох.

БЛАГОДАРНОСТИ

За разлика от Тях, „Ветеран“ не се роди от вакуум. Много хора подпомогнаха процеса на създаването на романа. Затова изказвам своите благодарности (като се надявам да спазя хронологичния ред) на:

Д-р Хейзъл Спенс-Йънг за изчитането на първата коректура, за окуражителните думи и направените бележки, а също и на Скот Йънг за неговите бележки и окуражителни думи.

На Джоузи Моулдс за нейната коректорска работа и направените бележки.

На Кат Андъртън за коректорската работа и направените бележки. И особено за това, че остави всичко друго, за да изчете вариант, който бях преработил в последната минута. Специални благодарности.

На д-р Филип Придам (само този път ще изпиша името ти по твоя начин, *Phillip*) и Джулиан Бут за изчитането на ръкописа и за бележките, които направиха по своя категоричен начин.

На моя литературен агент Сам Коупланд от *RCW Ltd.* За това, че беше първият човек в издателския бизнес, който каза: „Хм, някой може и да го публикува“.

На моя редактор в издателство „Орион“ Саймън Спантън, който каза: „Хм, ние трябва да го публикуваме“.

Благодаря на прекрасните Джоу Флечър, Джон Уиър и Джилиан Редфърн от издателство „Орион“ за помощта, съветите и за това, че се погрижиха за мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.